Al treilea volum al seriei
SUPRAVIEȚUITORII

NICOLAE

Domnia Antihristului

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

„Ar fi dat orice să dezvăluie adevărata față a lui Carpathia, să spună lumii că era un mincinos, un individ care se folosea de hipnoză, Antihristul în persoană! Şi, deşi Buck i se împotrivea, nici unul dintre cei care nu credeau în Hristos nu ar fi înțeles şi nu ar fi fost de acord cu el. În plus, Scriptura nu spunea că ucenicii lui Hristos ar fi putut face mai mult împotriva lui Antihrist decît să nu îl susțină. Se împlinea o profeție veche de mii de ani, iar ei trebuiau să trăiască tragedia pînă la capăt.

Nicolae Carpathia avea să îl înlăture din calea sa pe președintele Statelor Unite şi pe oricine altcineva. Urma să preia puterea supremă, ceea ce ar fi declanşat adevărata luptă, cea dintre rai şi iad. Această ultimă bătălie avea să fie purtată pe viață şi pe moarte. Pe Buck îl liniştea gîndul că sfîrşitul era cunoscut încă de la început... chiar dacă el aflase asta în urmă cu doar cîteva săptămîni."

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre Înălțarea la Cer și Apocalipsă. El este pastor și un recunoscut autor și conferențiar pe teme legate de profețiile biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary și în literatură la Liberty University. A scris peste patruzeci de cărți, care au fost traduse în treizeci și trei de limbi și au fost tipărite în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Jerry B. Jenkins este autorul seriei *Supraviețuitorii* care cuprinde, pînă în prezent, cincisprezece titluri. A scris peste o sută de cărți dintre care zece au intrat în clasamentul de best-seller-uri al *The New York Times* și *Publishers Weekly*. Romanele sale „apocaliptice" se bucură de un mare succes, iar *Supraviețuitorii* a fost desemnată Cartea Anului de către Asociația Publiciștilor Creștini Evanghelici în 1997, 1998 și 1999.

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

NICOLAE

Domnia Antihristului

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LaHAYE, TIM; JENKINS, JERRY B.
Nicolae / Tim LaHaye, Jerry B. Jenkins; trad.: Lupaşcu, Anne-Marie
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2004
ISBN 973-576-606-x
I. Lupaşcu, Anne-Marie (trad.)
821.111-31=135.I

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS
Nicolae
© 1997 by Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
All rights reserved
Left Behind is a registered trademark of Tyndale House Publishers, Inc.

Fotografiile copertei
Cover moon photo copyright © 1996 by Chris Butler.
All right reserved.
Cover man photo copyright © 1997 by Brian MacDonald.
All right reserved.

Coperta colecţiei
CATHERINE BERGSTROM

Ilustraţia copertei
BRIAN ETERNO
PAUL CHRISTENSON

Traducere din limba engleză
ANNE-MARIE LUPAŞCU

© RAO International Publishing Company, 2004
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

iulie 2004

ISBN 973-576-606-x

PROLOG

Ce s-a petrecut anterior...

Au trecut aproape doi ani de la dispariţiile în masă. Într-o secundă de coşmar milioane de oameni au dispărut, lăsînd în urma lor toate bunurile pămînteşti.

Aflat la comanda unui avion de pasageri, pilotul Rayford Steele aterizează la Chicago împreună cu trei sute de călători îngroziţi şi cu echipajul aeronavei. Avionul fusese plin pînă la refuz în momentul decolării, însă, deodată, peste o sută de locuri rămăseseră fără pasageri, fiind acum ocupate de haine, bijuterii, ochelari, pantofi şi şosete.

În momentul dispariţiilor, Steele şi-a pierdut soţia şi fiul în vîrstă de doisprezece ani. El şi fiica lui Chloe au supravieţuit.

Cameron „Buck" Williams, reporter principal al unei reviste săptămînale, se aflase la bordul avionului pilotat de Rayford. Urmînd exemplul acestuia, Buck se aventurează într-o cursă frenetică pentru aflarea adevărului.

Rayford, Chloe şi Buck, împreună cu mentorul lor – tînărul pastor Bruce Barnes – încep să creadă în Hristos şi fondează Armata Pătimirilor pentru a se opune noului conducător al lumii, Nicolae Carpathia, originar din România, care devenise şeful

Organizației Națiunilor Unite aparent peste noapte. Carismaticul Carpathia reușește să inducă în eroare întreaga lume, cu excepția membrilor Armatei Pătimirilor, care sînt de părere că acesta este Antihristul în persoană.

În urma unor împrejurări neașteptate, Rayford și Buck devin angajați ai lui Carpathia – Rayford, pilot al acestuia, iar Buck, editor al publicației *Global Community Weekly*. Carpathia este conștient de faptul că Rayford și noua lui soție, Amanda, au regăsit calea spre credință, însă relația lui Buck cu cei doi, precum și convingerile religioase ale acestuia, nu îi sînt cunoscute.

Armata Pătimirilor stabilește o întrunire la Chicago. Rayford îl conduce pe Nicolae Carpathia, Potentatul Comunității Globale, de la Noul Babilon la Washington, la bordul avionului aflîndu-se și Amanda. Conștient de complotul pus la cale împotriva lui, Carpathia transmite instrucțiuni contradictorii și itinerarii complicate pentru a fi dificil de localizat. Între timp, Rayford și Amanda se îndreaptă spre Chicago la bordul avionului *Global Community One*, urmînd să-i întîlnească pe Buck, Chloe și Bruce.

Spre marea lor surpriză, ei află că Bruce este internat la spital, însă, în drum spre el, izbucnesc conflictele la nivel mondial. Forțele de ordine americane conduse din umbră de președintele Gerald Fitzhugh, care fusese înlăturat de la conducere de Carpathia, se alătură forțelor Comunității Statelor Marii Britanii și celor ale fostului stat suveran al Egiptului, care între timp a devenit membru al Federației Statelor Orientului Mijlociu. Forțele de ordine de pe Coasta de Est a Americii atacă Washingtonul și transformă orașul în ruine.

Hotelul în care ar fi trebuit să se afle Carpathia este complet distrus, în timp ce acesta este dus la un adăpost secret, în deplină siguranță. Forțele Comunității Globale

răspund atacurilor prin asedierea unei clădiri ce aparţinuse firmei Nike şi se afla în suburbiile oraşului Chicago, în apropiere de spitalul unde fusese internat Bruce Barnes, care era bolnav după ce se molipsise cu un virus mortal. Asaltul împotriva Noului Babilon eşuează, iar Londra este atacată de forţele Comunităţii Globale ca represalii pentru cooperarea Marii Britanii cu partizanii americani.

În tot acest timp Rayford îl roagă pe fostul său şef, Earl Halliday, să piloteze *Global Community One* în cursa spre New York – un posibil loc de întîlnire cu Carpathia. Între timp, forţele de ordine ale Comunităţii Globale mărşăluiesc în New York, iar Rayford se teme că viaţa lui Earl ar putea fi pusă în pericol.

În vreme ce Rayford, Amanda, Buck şi Chloe încercau cu disperare să ajungă în Airlington Heights, Illinois, la spitalul Northwest Community, unde se afla Bruce Barnes, ei aud la radio în direct mesajul Potentatului Comunităţii Globale care spunea:

„Cetăţeni devotaţi ai Comunităţii Globale, vă vorbesc cu inima sfîşiată, nefiind capabil să vă spun nici măcar de unde vă vorbesc. Timp de peste un an am muncit împreună la crearea Comunităţii Globale sub semnul păcii şi armoniei. Astăzi, din nefericire, ni s-a amintit din nou că încă mai există printre noi persoane care doresc să ne dezbine.

Nu este nici un secret că sînt şi acum, după cum am fost întotdeauna, un pacifist. Nu cred în războaie. Nu cred în arme. Nu cred în vărsarea de sînge. Pe de altă parte mă simt responsabil în faţa dumneavoastră, fraţii şi surorile mele din această comunitate globală.

Forţele Comunităţii Globale de păstrare a păcii au distrus deja orice rezistenţă din partea insurgenţilor. Moartea civililor nevinovaţi mă apasă, dar propun ca inamicii păcii să fie judecaţi imediat. Frumoasa capitală a Statelor Unite ale Americii de Nord a fost devastată şi veţi auzi mai multe relatări despre distrugeri şi moarte. Ţelul nostru rămîne pacea şi reconstrucţia. Mă voi întoarce cît de curînd la sediile păzite din Noul Babilon şi voi menţine legătura cu dumneavoastră.

Mai presus de toate, nu vă fie teamă! Trăiți cu credința că nici o amenințare la adresa liniștii globale nu va fi tolerată și că nici un inamic al păcii nu va supraviețui."

În timp ce Rayford căuta o rută alternativă care să îi aducă în apropierea spitalului Northwest Community, corespondentul radio al postului Cable News Network/Global Community Network revine în emisie, spunînd:

„O știre de ultimă oră: forțele armate care acționează împotriva Comunității Globale au amenințat orașul New York cu un atac cu arme nucleare, în special în zona Aeroportului Internațional Kennedy. Civilii părăsesc zona, provocînd astfel unul dintre cele mai mari blocaje ale traficului auto și pietonal din istoria orașului. Forțele de menținere a păcii spun că posedă cunoștințele și tehnologia necesare interceptării proiectilelor, dar sînt îngrijorate în legătură cu potențialele pagube colaterale din zonele aflate în apropiere.

Iar acum o știre de la Londra: o bombă de peste o sută de tone a distrus Aeroportul Heathrow, iar radiațiile amenință populația pe o distanță de sute de mile. Aparent, bomba a fost lansată de forțele de menținere a păcii, după ce avioane de luptă egiptene și engleze au fost descoperite grupîndu-se pe un aerodrom militar închis, situat în apropiere de Aeroportul Heathrow. Avioanele de luptă, care au fost toate distruse în urma raidului aerian, erau probabil echipate cu arme nucleare și se aflau în drum spre Baghdad și Noul Babilon."

– Este sfîrșitul lumii, șopti Chloe. Dumnezeu să ne ajute!

Rayford încerca în continuare să afle informații despre starea lui Bruce. Un trecător îi spuse că spitalul Northwest Community se afla peste cîmpul din apropiere și după deal.

– Dar nu știu dacă vă vor lăsa să vă apropiați de ceea ce a rămas din spital.

– A fost afectat?

– Dacă a fost afectat? Domnule, spitalul se află puţin mai sus, vizavi de clădirea Nike. Cei mai mulţi cred că a fost lovit primul.

Lui Rayford i se rupea inima văzînd cum arăta spitalul. O parte din structura acestuia mai era încă intactă, dar mare parte din el se prăbuşise.

– Stai! stigă el. În această zonă accesul este interzis!

– Am permis! strigă Rayford, fluturîndu-şi legitimaţia.

Atunci cînd ajunse în dreptul lui, gardianul îi luă legitimaţia şi o studie, apoi compară fotografia cu faţa lui Rayford.

– Măi să fie! Acces la nivelul 2-A. Chiar lucrezi pentru Carpathia?

Rayford dădu din cap afirmativ şi se îndreptă spre ceea ce fusese odată faţada clădirii. Multe trupuri erau întinse unele lîngă altele şi acoperite.

– Există supravieţuitori? îl întrebă Rayford pe un tehnician de la Urgenţe.

– Auzim voci, spuse omul, dar pînă acum nu am ajuns la nimeni în timp util.

– Ajută-ne sau dă-te din drum, îi spuse lui Rayford o femeie masivă, în timp ce trecea pe lîngă el.

– Îl caut pe un oarecare Bruce Barnes, spuse Rayford.

Femeia verifică lista.

– Uită-te acolo, spuse ea, arătîndu-i un loc unde erau întinse şase cadavre. Îţi era rudă?

– Îmi era mai apropiat decît un frate.

– Vrei să verific eu pentru tine?

Faţa lui Rayford se schimonosi şi abia putu vorbi:

– V-aş fi recunoscător.

Ea îngenunche lîngă cadavre, uitîndu-se la ele pe rînd, iar Rayford suspină. În dreptul celui de-al patrulea cadavru, asistenta

începuse să ridice cearşaful, însă deodată ezită şi verifică brăţara de identificare ce era intactă. Ea se uită la Rayford, iar el îşi dădu seama imediat. Lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Femeia trase încet cearşaful, descoperindu-l pe Bruce, care avea ochii deschişi şi zăcea nemişcat, fără viaţă. Rayford se lupta să se liniştească, în timp ce de-abia mai putea respira. Se apropie ca să îi închidă ochii lui Bruce, dar asistenta îl opri:

– Nu te pot lăsa să faci asta. Ea îşi întinse mîna înmănuşată: O voi face eu.

– Nu ai putea să verifici dacă are puls? reuşi Rayford să spună.

– Dar, domnule, spuse ea cu compasiune în voce, nu îi aduc afară decît după ce s-a constatat decesul.

– Te rog, şopti el, plîngînd de-a binelea. Fă-o pentru mine!

Şi în timp ce Rayford şedea în vacarmul unei după-amieze din suburbia oraşului Chicago, acoperindu-şi faţa cu mîinile, o femeie pe care nu o mai întîlnise niciodată şi pe care nu avea să o mai revadă vreodată, apăsă cu degetele mare şi arătător punctele de presiune de sub falca pastorului. Fără să se uite la Rayford, ea îşi luă mîna de acolo, puse cearşaful la loc peste capul lui Bruce Barnes şi se întoarse la treburile ei.

Lui Rayford i se înmuiară picioarele şi îngenunche pe asfaltul murdar de noroi. Sirenele urlau în depărtare, luminile ambulanţelor se învîrteau în jurul lui, iar familia lui îl aştepta la mai puţin de o jumătate de milă depărtare. Numai ei mai rămăseseră în viaţă acum. Nu mai aveau învăţător. Nu mai aveau mentor. Rămăseseră numai ei patru.

Cînd se ridică şi îşi tîrî picioarele înapoi spre deal pentru a le duce şi celorlalţi groaznica veste, Rayford auzi semnalul spaţiului destinat comunicatelor de urgenţă, trîmbiţînd din

radiourile autovehiculelor care treceau pe lîngă el. Washingtonul fusese distrus. Aeroportul Heathrow nu mai exista. Moartea pusese stăpînire peste deşertul egiptean şi peste cerul Londrei. New Yorkul era în alertă.

Calul Roşu al Apocalipsei îşi făcuse deja simţită prezenţa.

1

Omenirea trecea prin momente deosebit de grele.

Aflat la volanul automobilului închiriat, Rayford Steele începea să se resimtă. Genunchii îl dureau deoarece căzuse pe trotuar atunci cînd înţelesese semnificaţia devastatoare a pierderii pastorului Bruce Barnes. În ciuda faptului că avea să se prelungească timp de cîteva zile, suferinţa fizică era neînsemnată în comparaţie cu gîndul că pierduse din nou o persoană apropiată.

Rayford simţea că Amanda îl urmărea cu privirea. Aceasta îl atinse pe picior în semn de compasiune. Aflaţi pe bancheta din spate a maşinii, Chloe, fiica lui Rayford, şi Buck, soţul ei, îl cuprinseseră după umeri.

„Ce se va întîmpla acum cu noi? se întreba Rayford. Ce ne vom face fără Bruce? În ce direcţie ne vom îndrepta?"

Postul de radio pe care îl ascultau continua să prezinte ştiri despre haosul, actele de vandalism, teroarea şi distrugerile în masă care se instalaseră peste tot în lume. Nefiind în stare să scoată un cuvînt din cauza nodului pe care îl avea în gît, Rayford se concentră asupra traficului, încercînd să evite blocajele. De ce ieşiseră oamenii pe străzi? Ce se aşteptau să vadă? Nu se temeau de alte atacuri cu bombe sau de efectele radiaţiilor?

– Trebuie să ajung la biroul din Chicago, spuse Buck.

– Vei putea folosi maşina după ce vom ajunge la biserică, îngăimă Rayford. Trebuie să le transmit şi celorlalţi enoriaşi vestea referitoare la Bruce.

Forţele de ordine ale Comunităţii Globale supravegheau acţiunile poliţiei locale şi ale echipelor desemnate pentru rezolvarea situaţiilor de urgenţă, în timp ce acestea dirijau traficul şi încercau să-i convingă pe cetăţeni să se întoarcă la casele lor. Datorită experienţei pe care o capătase în anii de cînd locuia în Chicago, Rayford reuşise să evite blocajele de pe drumurile principale, mergînd pe drumuri alternative şi pe străduţe laterale.

Rayford se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să accepte propunerea lui Buck de a conduce în locul lui, însă nu dorise să se arate copleşit de situaţie şi refuzase dînd din cap. „Orgoliul unui pilot nu cunoaşte limite!" De fapt, Rayford şi-ar fi dorit să se ghemuiască şi să plîngă pînă cînd ar fi adormit.

La doi ani de la dispariţia soţiei şi a fiului lui, împreună cu milioane de oameni, Rayford nu îşi mai făcea iluzii în legătură cu soarta sa în condiţiile unui viitor sumbru. Fusese distrus de pierderea celor dragi şi trăise cu povara suferinţei şi a regretului. Era atît de greu...

Rayford ştia că existenţa lui ar fi putut fi şi mai tragică, dacă nu şi-ar fi recăpătat credinţa în Hristos şi ar fi rămas pierdut pe vecie, dacă nu s-ar fi îndrăgostit din nou şi ar fi rămas singur, în cazul în care Chloe ar fi dispărut şi ea sau dacă nu l-ar fi cunoscut pe Buck. Toate aceste lucruri îi demonstrau că avea pentru ce să fie recunoscător. Dacă ceilalţi trei pasageri din maşină nu i-ar fi fost aproape, Rayford nu ar mai fi găsit voinţa necesară pentru a continua ceea ce începuse.

El nu îşi putea imagina cum ar fi fost viaţa lui dacă nu l-ar fi cunoscut şi nu l-ar fi îndrăgit pe Bruce Barnes. Acesta îl învăţase atît de multe, îl luminase şi îl inspirase cum nimeni altcineva nu reuşise să o facă. Nu numai cunoştinţele şi predicile lui Bruce

îl motivaseră, ci şi pasiunea acestuia. Acel om încetase să se mai îndoiască de faptul că ignorase cel mai mare adevăr care fusese vreodată dezvăluit omenirii şi nu avea de gînd să mai repete această greşeală.

– Tată, mi se pare că cei doi gardieni de pe pasarelă îţi fac semn să opreşti, spuse Chloe.

– Încerc să nu îi bag în seamă, îi răspunse Rayford. Aceşti oameni care încearcă să îşi dea importanţă au impresia că ştiu să dirijeze traficul. Dacă ar fi să le dăm crezare, atunci nu ne-am mai mişca din loc ore întregi. Tot ce vreau este să ajungem odată la biserică.

– Strigă ceva în portavoce, interveni Amanda, coborînd geamul cîţiva centimetri.

– Hei, domnule de la volanul Lincolnului! tună o voce.

Rayford închise repede radioul:

– Sînteţi Rayford Steele?

– De unde au aflat cum te numeşti? întrebă Buck.

– Oare reţeaua de informatori a Comunităţii Globale nu are limite? izbucni Rayford, dezgustat.

– Dacă sînteţi Rayford Steele, vă rog trageţi vehiculul pe banda de urgenţă, se auzi din nou vocea.

Rayford se gîndi să ignore spusele, dar decise să nu dea curs impulsului de moment. Nu avea cum să scape de acele persoane de vreme ce îi aflaseră identitatea. Însă cum reuşiseră să afle cine era?

Rayford trase pe dreapta.

Buck Williams îşi luă mîna de pe umărul lui Rayford şi, întinzîndu-şi gîtul, văzu doi soldaţi îmbrăcaţi în uniforme coborînd grăbiţi scările pasarelei. Buck nu putea să-şi explice cum reuşiseră forţele Comunităţii Globale să îl găsească pe Rayford, însă ştia că nu ar fi fost bine dacă ar fi fost descoperit în tovărăşia pilotului personal al lui Carpathia.

– Ray, spuse el repede, am un rînd de acte false pe numele de Herb Katz. Spune-le că sînt un coleg de-al tău sau ceva de genul ăsta.

– Bine, îi răspunse Ray, însă cred că mă vor trata cu respect. Evident, Nicolae încearcă să reia legătura cu mine.

Buck spera din tot sufletul ca Ray să aibă dreptate. Explicaţia oferită era plauzibilă: Carpathia dorea să se asigure că pilotul lui era teafăr şi nevătămat, astfel încît să îl conducă la Noul Babilon. Cei doi militari se aflau acum în spatele Lincolnului, iar unul din ei comunica prin staţia de emisie-recepţie, pe cînd celălalt purta o conversaţie pe telefonul mobil. Buck se hotărî să preia iniţiativa şi deschise portiera:

– Vă rog, rămîneţi în maşină, i se adresă soldatul cu aparatul de emisie-recepţie.

Buck se trînti pe bancheta maşinii şi îşi schimbă actele de identitate false cu cele autentice. Chloe era înspăimîntată. Buck o luă de după umeri şi o trase mai aproape de el:

– După toate probabilităţile, Carpathia a transmis un comunicat tuturor punctelor de control. Ştia că tatăl tău a închiriat o maşină, aşadar, nu i-a luat mult timp ca să afle unde este.

Buck nu îşi dădea seama ce anume făceau cei doi militari în spatele maşinii. Tot ce ştia era că soarta lui în următorii cinci ani se schimbase într-o secundă. În urmă cu o oră, atunci cînd izbucniseră conflictele la nivel mondial, Buck se întrebase dacă el şi Chloe aveau să supravieţuiască perioadei de Pătimiri ce avea să vină. Acum, cînd Bruce nu se mai afla printre ei, Buck se întreba dacă *era de dorit* să supravieţuiască. Perspectiva de a ajunge în Rai şi de a I se alătura lui Hristos i se părea mult mai atractivă decît aceea de a trăi în haosul care pusese stăpînire pe Pămînt, chiar dacă Buck ar fi trebuit să îşi dea viaţa pentru asta.

Soldatul care avea staţia de emisie-recepţie se apropie de geamul din dreptul şoferului, iar Rayford îl deschise.

– Sînteţi Rayford Steele, nu-i aşa?

– Depinde cine întreabă, îi răspunse Rayford.

– Maşina cu acest număr de înmatriculare a fost închiriată la Aeroportul O'Hare de către o persoană care pretindea că se numeşte Rayford Steele. Dacă numele dumneavoastră nu este acesta, atunci vă aflaţi într-un mare impas.

– Sper că sînteţi de acord cu mine atunci cînd spun că ne aflăm cu toţii într-un mare impas, spuse Rayford.

Buck era amuzat de aplombul lui Ray în acele circumstanţe.

– Domnule, trebuie să îmi spuneţi dacă sînteţi sau nu Rayford Steele.

– Eu sînt.

– Puteţi să probaţi această afirmaţie, domnule?

Buck nu îl mai văzuse niciodată pe Rayford atît de nervos:

– Mă opriţi şi strigaţi la mine printr-o portavoce, apoi îmi spuneţi că mă aflu la volanul maşinii închiriate de către Rayford Steele, iar acum vreţi să vă dovedesc că sînt cine credeţi dumneavoastră că sînt?

– Domnule, trebuie să înţelegeţi că mă aflu într-o situaţie deosebit de delicată. Însuşi Potentatul Comunităţii Globale, domnul Carpathia, se află la celălalt capăt al unei legături telefonice securizate. Nici măcar nu ştiu de unde sună. Dacă trebuie să i-l dau la telefon pe Rayford Steele, atunci trebuie să mă asigur că sînteţi, într-adevăr, Rayford Steele.

Buck era fericit că jocul lui Rayford de-a şoarecele şi pisica distrăsese atenţia celor doi soldaţi de la ceilalţi pasageri ai vehiculului, însă bucuria lui nu dură mult. Rayford scoase din buzunarul de la piept portmoneul cu actele de identitate şi, în timp ce reprezentantul forţelor Comunităţii Globale le studia, acesta întrebă indiferent:

– Cine sînt persoanele care vă însoţesc?

– Rude şi prieteni, îi răspunse Rayford. Dar să nu îl lăsăm pe Potentat să aştepte.

– Va trebui să vă rog să purtaţi această convorbire în afara vehiculului, domnule. Măsurile de securitate impun asta.

Rayford oftă şi ieşi din maşină. Buck şi-ar fi dorit ca militarul cu staţia de emisie-recepţie să se facă nevăzut, însă acesta de-abia se dădu din calea lui Rayford şi îi făcu semn să se îndrepte spre colegul lui care avea în mînă telefonul mobil. Apoi, soldatul se aplecă şi i se adresă lui Buck:

– Domnule, în cazul în care vom fi nevoiţi să îl transportăm pe comandantul Steele la locul de întîlnire, veţi fi în stare să preluaţi responsabilităţile acestuia legate de vehicul?

„Oare toate persoanele îmbrăcate în uniformă vorbesc în felul acesta?" se întrebă Buck.

– Bineînţeles.

Amanda se aplecă în dreptul geamului.

– Eu sînt doamna Steele, interveni ea. Îl voi însoţi pe domnul Steele indiferent de destinaţia acestuia.

– Aceasta depinde de Potentat, spuse gardianul, şi de numărul de locuri disponibile în elicopter.

– Da, domnule, spuse Rayford, vorbind la receptor, ne vom vedea cît de curînd.

Rayford îi dădu telefonul mobil celui de-al doilea gardian:

– Cum vom ajunge la destinaţie?

– Trebuie să sosească un elicopter dintr-un moment într-altul.

Rayford îi făcu semn Amandei să deschidă portbagajul, iar apoi să se întoarcă în maşină. În timp ce îşi punea pe umăr genţile amîndurora, Rayford se aplecă în dreptul geamului ei şi şopti:

– Eu şi Amanda trebuie să ne întîlnim cu Carpathia, însă acesta nu mi-a putut spune unde se află sau locul în care ne vom întîlni. Nu poţi avea prea mare încredere în legăturile telefonice, chiar dacă par sigure. Am impresia că nu se află prea departe, doar dacă nu ne vor duce cu elicopterul pe un aerodrom, iar de

acolo o să zburăm în altă parte. Buck, ar fi bine dacă ai reuşi să returnezi maşina companiei de închirieri auto în cel mai scurt timp cu putinţă, altfel va fi uşor să se facă legătura între noi.

Cinci minute mai tîrziu, Rayford şi Amanda se aflau la bordul elicopterului.

– Ai idee unde ne îndreptăm? strigă Rayford către unul dintre reprezentanţii forţelor Comunităţii Globale.

– Mergem la Glenview! îi răspunse pilotul.

– Dar Baza Aeronavală Glenview este închisă de ani de zile! protestă Rayford.

Pilotul elicopterului se întoarse spre el:

– Pista principală e încă în stare de funcţionare! Omul se află acolo acum!

Amanda se aplecă spre Rayford:

– Carpathia se află deja în statul Illinois?

– Probabil a părăsit Washingtonul înainte de izbucnirea incidentelor violente. Credeam că l-au escortat la unul dintre adăposturile antiaeriene ale Pentagonului sau ale Administraţiei Securităţii Naţionale, dar serviciile secrete au anticipat faptul că acestea ar fi fost primele locuri pe care le-ar fi atacat forţele insurgente.

– Asta îmi aduce aminte de momentele cînd eram proaspăt căsătoriţi, spuse Buck în timp ce Chloe se cuibărea lîngă el.

– Ce vrei să spui cu „proaspăt căsătoriţi"? Încă sîntem însurăţei!

– Ssst! spuse Buck repede. Ce spun despre New York?

Chloe dădu sonorul radioului mai tare:

– „... Situaţia dezastruoasă din inima Manhattanului. Clădiri distruse de bombe, ambulanţe care încearcă să îşi facă drum printre dărîmături, reprezentanţi ai Apărării Civile care caută să-i convingă pe cetăţeni să rămînă în adăposturile subterane."

Buck simți panica din vocea reporterului de la radio, în timp ce acesta continua:

– „Eu însumi îmi caut un adăpost în acest moment, deși probabil este prea tîrziu pentru a evita efectele radiațiilor. Nimeni nu știe cu certitudine dacă dispozitivele detonate erau sau nu nucleare, însă am fost sfătuiți să nu ne asumăm riscuri inutile. Pagubele au fost evaluate la miliarde de dolari. Lumea nu va mai fi niciodată la fel ca înainte. Efectele devastatoare se pot vedea pretutindeni. Toate nodurile importante ale rețelelor de transport au fost închise în cazul în care au scăpat neatinse. Blocajele de trafic au afectat Tunelul Lincoln, Podul Triborough, precum și majoritatea arterelor de circulație din New York. Metropola de odinioară arată astăzi ca un decor al unui film cu temă apocaliptică. Acum voi preda legătura filialei Cable News Network / Global Community Network din Atlanta."

– Buck, spuse Chloe, casa noastră. Unde vom locui de acum înainte?

Buck nu îi răspunse, ci își ațintise ochii asupra mașinilor aflate în trafic și urmări norii de fum negru și flăcările roșietice care se puteau zări din cînd în cînd înălțîndu-se în aer deasupra zonei Mount Prospect. Era de așteptat ca și Chloe să se îngrijoreze în legătură cu locuința lor, însă Buck era mai puțin preocupat de asta. El ar fi putut trăi oriunde și, aparent, o și făcuse. Atît timp cît o avea pe Chloe și un adăpost, Buck avea să se descurce, însă soția sa considera mansarda costisitoare de pe Fifth Avenue drept căminul lor.

Buck deschise gura în cele din urmă:

– Nu vor permite accesul în New York timp de cîteva zile, poate chiar mai mult decît atît. Chiar și în cazul în care mașinile noastre nu au fost afectate de evenimente, nu le vom putea utiliza.

– Ce ne facem, Buck?

Buck și-ar fi dorit să-i fi putut răspunde la întrebare. De obicei, el avea o soluție pentru orice dilemă, iar inspirația fusese

semnul distinctiv al carierei sale. Indiferent de piedici, el reușise să se descurce în orice situație, oriunde s-ar fi aflat în lume. Acum, cu proaspăta și tînăra lui soție alături și neștiind unde aveau să locuiască sau cum aveau să se descurce, Buck se simțea dezorientat. Tot ce își dorea era să se asigure că Rayford și Amanda se aflau în siguranță, în ciuda meseriei periculoase a lui Rayford, să ajungă în Mount Prospect pentru a vedea ce se întîmplase cu enoriașii Bisericii New Hope Village și să le povestească tragedia care se abătuse asupra îndrăgitului lor pastor.

Buck nu avea niciodată răbdare atunci cînd rămînea blocat în trafic, însă situația de față era disperată. Strîngea din dinți și gîtul i se încordase, în timp ce mîna i se încleștase pe volan. Automobilul de ultimă generație fusese creat pentru a putea fi manevrat cu ușurință, însă modul în care se deplasa în intersecția aproape blocată făcea ca motorul deosebit de puternic să pară o forță încătușată.

Deodată, o explozie puternică zgîlții automobilul în care se aflau cei doi și aproape îl desprinse de pe osii. Buck nu s-ar fi mirat dacă geamurile s-ar fi sfărîmat în jurul lor. Chloe țipă și își ascunse capul la pieptul lui Buck, în timp ce acesta scruta orizontul, încercînd să afle cauza exploziei. Cîteva mașini din apropiere părăsiră repede carosabilul. Buck zări în oglinda retrovizoare un nor care începea să se contureze pe cer ca o ciupercă, undeva, deasupra Aeroportului Internațional O'Hare, aflat la cîteva mile depărtare.

Postul de radio CNN/GCN începu să transmită relatări despre deflagrație aproape instantaneu:

– „Acum o știre de la Chicago: sediul postului nostru de radio de acolo a fost distrus de o puternică explozie. Încă nu se poate spune dacă acesta a fost un atentat provocat de forțele de ordine sau o reacție a trupelor Comunității Globale. Am primit atît de multe știri referitoare la incidente violente, acte de vandalism și vărsări de sînge în majoritatea orașelor

importante din lume, încît este aproape imposibil să ţinem pasul cu evenimentele..."

Buck privi repede în urmă şi în lateral. De îndată ce maşina din faţă i-a făcut loc, el a tras de volan spre stînga şi a apăsat pedala de acceleraţie. Lui Chloe i se tăie respiraţia în timp ce maşina trecu peste bordură şi traversă un şanţ. Buck conducea acum pe trotuar şi depăşea şiruri lungi de maşini care de-abia se mişcau.

– Ce faci, Buck? îl întrebă Chloe, în timp ce de-abia reuşea să se ţină de bordul maşinii.

– Nu ştiu ce fac, draga mea, dar ştiu ce nu fac: nu stau blocat în trafic, în timp ce iadul s-a dezlănţuit pe pămînt.

Gardianul care îi făcuse lui Rayford semn să oprească în dreptul pasarelei ducea acum bagajele acestuia şi ale Amandei în elicopter. Ghemuindu-se sub elicele aflate în mişcare, traversă împreună cu soţii Steele o pistă scurtă şi ajunseră în dreptul unei clădiri din cărămidă cu un singur etaj, aflate pe marginea uneia dintre pistele principale. Crăpăturile din asfaltul pistei erau pline de buruieni. Un avion Learjet de mici dimensiuni se afla în apropiere de elicopter, iar Rayford observă că locul pilotului nu era ocupat şi că motoarele nu erau pornite.

– Sper să nu se aştepte să pilotez chestia aia! strigă el către Amanda în timp ce intrau în clădire.

– Nu vă faceţi griji în această privinţă, interveni gardianul care îi escorta. Pilotul care l-a adus aici vă va duce la Dallas, unde se află avionul pe care îl veţi pilota dumneavoastră.

Rayford şi Amanda fură invitaţi să ia loc pe nişte scaune din plastic viu colorate, aflate într-un birou mic, decorat modest, în stil cazon. Rayford se aşeză şi începu să îşi maseze genunchii cu atenţie. Amanda începu să se plimbe încet prin cameră, oprindu-se doar atunci cînd bărbatul care îi escorta îi făcu semn să ia loc.

– Pot să stau în picioare, nu-i aşa? spuse ea.

– Cum doriţi. Vă rog, aşteptaţi-l cîteva momente pe domnul Carpathia.

Buck fu atenţionat verbal şi prin gesturi de către poliţiştii care dirijau circulaţia, claxonat şi înjurat de către cei aflaţi în trafic, însă nu se opri.

– Încotro ne îndreptăm? insistă Chloe.

– Am nevoie de o altă maşină, îi răspunse el. Ceva îmi spune că aceasta va fi singura noastră şansă de a supravieţui.

– Despre ce vorbeşti?

– Nu înţelegi, Chlo'? începu el. Războiul tocmai a început şi nu se va sfîrşi prea curînd. Va fi imposibil să ne deplasăm cu un vehicul normal.

– Şi ce ai de gînd să faci? Vrei să achiziţionezi un tanc?

– Dacă nu ar bate atît de tare la ochi, probabil că aş face-o.

Buck o luă peste un cîmp imens, acoperit cu iarbă, apoi printr-o parcare şi prin dreptul unui liceu din zona suburbană. Maşina trecu printre terenurile de tenis şi de fotbal, împroşcînd cu noroi şi iarbă în dreapta şi în stînga, în timp ce încerca să se redreseze. Corespondenţii radio continuau să transmită din diverse colţuri ale lumii reportaje referitoare la numărul de răniţi şi la haosul general care se instalase, în timp ce Buck şi soţia sa continuau să înainteze, ignorînd semnele de circulaţie şi luînd virajele în viteză. Buck spera că se aflau pe calea cea bună. El dorea să ajungă pe autostrada Northwest, unde se aflau o serie de reprezentanţe auto cu vînzare.

O ultimă curbă riscantă îl scoase pe Buck din zona suburbană, iar acesta văzu pe autostrada Northwest ceea ce reporterul lui preferat numea „trafic greoi, bară la bară". Însă Buck nu se putea opri şi continuă să meargă. Depăşind maşini la volanul

cărora se aflau şoferi nervoşi, merse o milă pe banda de urgenţă pînă cînd zări acele reprezentanţe auto.

– Asta era! exclamă el.

La fel ca şi Amanda, Rayford era uluit de ascensiunea lui Nicolae Carpathia. Aparent, tînărul, acum în vîrstă de aproximativ treizeci şi cinci de ani, preluase conducerea lumii peste noapte împotriva voinţei sale. Acesta evoluase de la statutul de membru al guvernului României la cel de preşedinte al acestui stat, iar apoi, aproape imediat, îl înlocuise pe Secretarul General al Naţiunilor Unite. După doi ani de menţinere a păcii şi după ce promovase cu succes o campanie de liniştire a populaţiei dezorientate după dispariţiile în masă, Carpathia se confrunta acum pentru prima dată cu forţe semnificative ale opoziţiei.

Rayford nu ştiuse niciodată la ce să se aştepte din partea şefului său. Oare Carpathia era dezamăgit, se simţea ofensat sau era furios? Se pare că nu reacţionase în nici un fel. Fiind condus în biroul administrativ al fostei Baze Aeronavale Glenview de către Leon Fortunato, unul dintre lingăii din biroul de la Noul Babilon, Carpathia părea să fie plin de entuziasm.

– Comandante Steele! exclamă Carpathia. Al... An... doamnă Steele, mă bucur să vă văd pe amîndoi şi să aflu că sînteţi bine!

– Spuneţi-mi Amanda, zise aceasta.

– Îmi cer scuze, Amanda, începu Carpathia, luîndu-i mîna într-ale sale.

Rayford observă că Amanda nu îi întîmpină gestul cu bucurie.

– Cu toată agitaţia, mă înţelegi...

„Agitaţie... îşi spuse Rayford în sine. Mi se pare că cel de-al treilea război mondial ar trebui să fie mai mult decît o simplă agitaţie."

Ochii lui Carpathia scăpărau, iar acesta îşi freca palmele de parcă ar fi fost încîntat de ceea ce se petrecea.

– Ei, bine, oameni buni, continuă el, trebuie să ne întoarcem acasă.

Rayford ştia că Nicolae se referea la Noul Babilon atunci cînd spunea „acasă", casa lui Hattie Durham, apartamentul 216 şi etajul ocupat de birourile luxoase ale Potentatului din clădirea extravagantă şi opulentă în care se afla sediul Comunităţii Globale. Deşi aveau o locuinţă cu două etaje în cadrul aceluiaşi complex, Rayford şi Amanda nici măcar nu se gîndiseră să considere Noul Babilon drept casa lor.

Frecîndu-şi în continuare mîinile ca şi cum de-abia şi-ar fi încăput în piele de bucurie, Carpathia se întoarse spre gardianul cu staţia de emisie-recepţie:

– Ce se mai aude?

Ofiţerul îmbrăcat în uniforma forţelor Comunităţii Globale avea în ureche o cască şi se arătă deosebit de tulburat de faptul că i se adresase Potentatul însuşi. Acesta îşi scoase casca din ureche şi începu să se bîlbîie:

– Poftim? Adică, îmi cer scuze, domnule Potentat.

Carpathia îşi aţinti ochii asupra soldatului:

– Care sînt veştile? Ce se întîmplă?

– A, nimic deosebit, domnule. Oraşele importante se află sub asalt şi au suferit pagube importante.

Rayford era de părere că Nicolae avea serioase dificultăţi în a afişa o figură răvăşită de durere.

– Asalturile sînt concentrate în zona central-vestică şi pe Coasta de Est? întrebă Potentatul.

Ofiţerul încuviinţă dînd din cap:

– Şi în sud, de asemenea, adăugă el.

– În concluzie, nu se întîmplă nimic pe Coasta de Vest, continuă Carpathia sigur de el.

Soldatul îl aprobă. Rayford se întrebă dacă altcineva în afara celor care credeau că Nicolae Carpathia era Antihristul în

persoană ar fi interpretat expresia de pe fața lui Carpathia drept una de satisfacție, aproape de bucurie.

– Ce se aude în legătură cu Dallas–Fort Worth? întrebă Carpathia.

– Aeroportul a fost afectat, îl informă ofițerul. Numai una dintre pistele principale este în stare de funcționare. Nu se efectuează aterizări, însă o mulțime de avioane au părăsit aeroportul.

Carpathia își întoarse privirea spre Rayford:

– Cît despre pista militară din apropiere, acolo unde pilotul meu a susținut examenul pentru obținerea permisului de zbor pentru avioanele Boeing 757?

– Cred că este funcțională, domnule, îi răspunse ofițerul.

– Excelent, foarte bine, spuse Carpathia. Nicolae se întoarse spre Fortunato: Sînt convins că nimeni nu știe unde ne aflăm, dar, pentru orice eventualitate, ce mi-ai pregătit?

Fortunato deschide o geantă din pînză, care, după părerea lui Rayford, nu se potrivea cu imaginea sa. Aparent, acesta adunase diverse articole vestimentare din garderoba forțelor aeriene pentru a-l deghiza pe Carpathia. Fortunato scoase o caschetă care nu se potrivea cu un pardesiu uriaș. Carpathia se îmbrăcă și le făcu semn celor patru persoane aflate în cameră să se apropie.

– Pilotul avionului se află aici? întrebă el.

– Așteaptă instrucțiunile dumneavoastră în fața ușii, îl informă Fortunato.

Carpathia își îndreptă atenția spre gardianul înarmat.

– Îți mulțumesc pentru servicii. Te poți întoarce la postul tău cu elicopterul. Domnul Fortunato, soții Steele și cu mine vom fi transportați la un alt avion, cu ajutorul căruia domnul Steele mă va duce la Noul Babilon.

Rayford interveni:

– Iar acesta se află în...?

Carpathia ridică o mînă și îi făcu semn să tacă:

– Să nu îi oferim tînărului nostru prieten aflat aici, de față, informații pentru care să fie nevoit să își asume responsabilități inutile, spuse el, zîmbindu-i ofițerului în uniformă. Poți să pleci.

În timp ce acesta se grăbea să părăsească încăperea, Carpathia îi șopti lui Rayford:

– Avionul Condor 216 ne așteaptă în apropiere de Dallas. După ce ajungem acolo, vom zbura spre vest ca să ajungem în est, dacă mă înțelegi.

– Am auzit de un avion Condor 216, spuse Rayford. Nu cred că sînt capabil...

– Am fost asigurat, îl întrerupse Carpathia, că ești mai mult decît capabil să îl pilotezi.

– Dar ce *este* un Condor 2...

– Este un avion pe care eu însumi l-am conceput și l-am numit astfel, spuse Carpathia. Cu siguranță, nu crezi că am fost surprins de evenimentele petrecute astăzi aici.

– Acum aflu, spuse Rayford, uitîndu-se pe furiș la Amanda, care părea extrem de nervoasă.

– Acum afli, repetă Carpathia, zîmbind. Îmi place asta. Hai, permite-mi să îți povestesc despre noul și spectaculosul meu avion în timpul călătoriei.

Fortunato încercă să îl avertizeze ridicînd un deget:

– Domnule, sfatul meu ar fi ca dumneavoastră și cu mine să mergem împreună pe pistă și să ne urcăm în avion. Soții Steele ar trebui să ne urmeze după ce ne vom fi instalat la bord.

Carpathia își acoperi părul aranjat cu chipiul uriaș și se strecură în spatele lui Fortunato, în timp ce secretarul său deschise ușa și îi făcu semn pilotului avionului dînd din cap. Pilotul fugi de îndată spre avionul Learjet, iar Fortunato și Carpathia începură să alerge la cîțiva iarzi în spatele acestuia. Rayford o cuprinse pe Amanda de mijloc și o trase aproape de el.

– Rayford, spuse Amanda, l-ai auzit vreodată pe Carpathia exprimîndu-se în mod greșit?

– În mod greşit?

– Să se bîlbîie, să trebuiască să repete un cuvînt, să uite un nume?

Rayford se strădui să nu zîmbească, mirîndu-se de faptul că izbutise să găsească un motiv de ilaritate în acea zi, ce s-ar fi putut transforma cu uşurinţă în ultima zi pe care avea să o trăiască pe pămînt.

– Cu alte cuvinte, te referi la numele tău?

– O face intenţionat, iar tu ştii asta, continuă ea.

Rayford ridică din umeri:

– Probabil că ai dreptate. Dar ce motive ar avea să o facă?

– Nu am nici cea mai vagă idee, îi răspunse ea.

– Draga mea, nu vezi nici măcar o urmă de ironie în faptul că te simţi ofensată de către persoana pe care o considerăm drept Antihristul?

Amanda se uită la el.

– Vreau să spun, continuă el, că ar trebui să te gîndeşti la ceea ce spui. Te aştepţi să fii tratată cu politeţe şi decenţă de către cel mai diabolic personaj din istoria lumii?

Amanda dădu din cap şi privi în altă direcţie:

– De vreme ce pui lucrurile într-o astfel de lumină, murmură ea, cred că sînt într-adevăr hipersensibilă.

Buck şedea în biroul directorului de vînzări al reprezentanţei Land Rover.

– Nu încetezi să mă uimeşti, şopti Chloe.

– Am fost întotdeauna nonconformist, nu-i aşa?

– Ai dreptate, iar acum presupun că nu mai există nici o speranţă de a reveni la normal.

– Nu trebuie să îmi cer scuze pentru că sînt altfel decît ceilalţi, spuse el, însă, în curînd, oamenii de pretutindeni vor deveni impulsivi.

Directorul de vînzări, care între timp se ocupase de completarea documentelor necesare şi de elaborarea unei oferte, se întoarse cu actele şi le puse pe birou, împingîndu-le spre Buck:

– Aşadar, nu vreţi să schimbaţi Lincolnul?

– Nu, e închiriat, spuse Buck. Însă mă văd nevoit să vă rog să îl duceţi înapoi la Aeroportul O'Hare în locul meu.

Buck îşi îndreptă privirea spre el, fără a se uita la documente:

– Rugămintea dumneavoastră este destul de ciudată, spuse directorul de vînzări. Va trebui să trimit doi oameni şi un vehicul în plus, ca să se poată întoarce.

Buck se ridică în picioare:

– Cred că vă cer prea multe. Sînt convins că altcineva va fi dispus să facă acest efort, astfel încît să îmi vîndă această maşină, mai ales acum, cînd nimeni nu ştie cu siguranţă ce ne va aduce ziua de mîine.

– Luaţi loc, domnule Williams. Nu va interveni nici o problemă atunci cînd îl voi ruga pe directorul-adjunct să vă facă acest serviciu. După cum vedeţi, veţi putea pleca de aici la volanul noului dumneavoastră Range Rover în mai puţin de o oră şi la un preţ mai mic de şase cifre.

– În jumătate de oră, spuse Buck, şi încheiem afacerea.

Directorul de vînzări se ridică în picioare şi îi întinse mîna:

– Să fie într-un ceas bun.

2

Avionul Learjet avea şase locuri. Carpathia şi Fortunato, absorbiţi de conversaţie, îi ignorară pe Rayford şi pe Amanda atunci cînd aceştia trecură prin dreptul lor. Soţii Steele se aşezară pe ultimele două scaune, ţinîndu-se de mînă. Rayford era conştient de faptul că teroarea care pusese stăpînire pe lume era o experienţă nouă pentru Amanda. Acest lucru era neobişnuit şi pentru el, la fel ca pentru restul lumii. Amanda îl strîngea de mînă atît de tare, încît degetele începuseră să i se albească. Ea tremura.

Carpathia se întoarse spre ei fără a se ridica de pe scaun. De-abia se putea stăpîni să nu rînjească, lucru care îl deranja teribil pe Rayford, avînd în vedere circumstanţele:

– Ştiu că nu ai atestat să pilotezi aceste avioane mici şi rapide, spuse Carpathia, dar poate că vei reuşi să afli cîte ceva în postura de copilot.

Rayford era mult mai îngrijorat de gîndul că avea să piloteze avionul care îi aştepta la Dallas, ceva ce nu mai văzuse şi de care nu mai auzise pînă atunci. El se uită la Amanda cu speranţa că aceasta îl va ruga să rămînă alături de ea, însă soţia lui îi dădu drumul şi aprobă din cap. Rayford se îndreptă spre carlinga separată de restul avionului printr-un perete subţire, se aşeză pe scaun, îşi puse centura de siguranţă şi, cerîndu-şi

scuze din priviri, se uită la pilot, care îi întinse mîna şi se recomandă:

– Chico Hernadez, domnule comandant Steele. Nu vă faceţi probleme, am verificat starea aparatului înainte de zbor şi nu cred că voi avea nevoie de asistenţă.

– Oricum nu cred că ţi-aş putea fi de ajutor, spuse Rayford.

– În comparaţie cu aparatul pe care îl pilotez de obicei, acesta este ca o motocicletă, continuă Hernandez.

Aceasta era şi impresia lui Rayford. Learjetul trosnea din toate încheieturile în timp ce Hernandez îl alinia pe pistă. În cîteva secunde avionul atinse viteza necesară pentru decolare şi se ridică de la sol repede, înclinîndu-se puternic spre dreapta şi urmînd cursul spre Dallas.

– Cu ce turn de control ţii legătura? întrebă Rayford.

– Turnul de la Glenview e gol, îi răspunse Hernandez.

– Am observat.

– Voi comunica ruta noastră cîtorva turnuri de control în timpul drumului. Meteorologii au anunţat că va fi cer senin, iar serviciile secrete ale Comunităţii Globale nu au detectat prezenţa vreunui aparat de zbor inamic între locul din care am decolat şi destinaţia finală.

„Aparat de zbor inamic, repetă Rayford în gînd. Ce mod interesant de a face referire la forţele de ordine americane!" El îşi aminti de vremurile cînd trupele de ordine fuseseră detestate, neînţelese şi categorisite drept bande de criminali. Însă toate acestea se petrecuseră atunci cînd guvernul american era inamicul lor. Acum, forţele de ordine se aliaseră cu Preşedintele Statelor Unite înlăturat de la conducere, Gerald Fitzhugh, iar inamicul lor comun era inamicul lui Rayford – şeful său, printre altele, însă duşmanul său de netăgăduit. Rayford nu ştia cine era Hernandez, nu cunoştea modul în care fusese educat şi nici nu putea spune dacă acesta era un simpatizant loial lui Carpathia sau fusese forţat să accepte acea slujbă la fel cum fusese silit

Rayford însuşi, aşa că îşi puse căştile pe urechi şi descoperi comenzile care făceau posibilă comunicarea cu pilotul avionului, fără ca discuţia să fie auzită de pasageri.

– Aici e aşa-zisul tău secund, spuse el încet. Mă recepţionezi?

– Extrem de bine, „copilot", îi răspunse Hernandez şi, parcă citindu-i gîndurile lui Rayford, adăugă: frecvenţa aceasta e sigură.

Rayford interpretă aceasta drept o referire la faptul că nici o altă persoană aflată în interiorul aeronavei sau în exteriorul acesteia nu putea auzi conversaţia lor. Explicaţia era plauzibilă. Însă de ce spusese Hernandez aşa ceva? Oare acesta îşi dăduse seama că Rayford dorea să îi vorbească? Şi cît de bine s-ar fi simţit Rayford discutînd cu un străin? Simplul fapt că amîndoi aveau aceeaşi profesie nu însemna că s-ar fi putut destăinui acestui om.

– Sînt curios în legătură cu *Global Community One*, începu Rayford.

– Nu aţi auzit? îl întrebă Hernandez.

– Nu.

Hernandez se uită repede în spate, privindu-i pe Carpathia şi pe Fortunato. Rayford preferă să nu se întoarcă pentru a nu stîrni suspiciuni. Se pare că Hernandez îi surprinsese pe cei doi adînciţi într-o nouă discuţie deoarece îi relată ceea ce ştia despre avionul pe care îl pilotase Rayford înainte.

– Presupun că Potentatul v-ar fi povestit aceasta dacă ar fi avut ocazia, începu Hernandez. Nu am primit veşti bune de la New York.

– Am auzit, îi răspunse Rayford. Însă nu am aflat cît de avariate au fost aeroporturile importante.

– Au fost aproape distruse, după cîte am înţeles. Am fost informaţi de surse sigure că hangarul în care se afla a fost aproape pulverizat.

– Ce s-a întîmplat cu pilotul?

– Earl Halliday? Era departe atunci cînd s-a petrecut atacul.

– Aşadar, se află în siguranţă? insistă Rayford. Ce uşurare! Îl cunoşti?

– Nu personal, îi răspunse Hernandez. Însă am auzit multe despre el în ultimele săptămîni.

– De la Carpathia? întrebă Rayford.

– Nu, din partea delegaţiei Americii de Nord la Comunitatea Globală.

Rayford era dezorientat, însă nu dorea să recunoască acest lucru. De ce ar fi menţionat delegaţia Americii de Nord numele lui Earl Halliday? Carpathia îl rugase pe Rayford să găsească pe cineva care să piloteze Boeingul 757 al Comunităţii Globale spre New York, în timp ce el şi Amanda aveau să petreacă o scurtă vacanţă la Chicago. Carpathia urma să deruteze presa şi revoluţionarii (Preşedintele Fitzhugh şi cîteva grupuri ale forţelor de ordine americane), ignorînd itinerarul dat publicităţii şi schimbînd des locul unde se afla. Atunci cînd trupele de ordine îşi lansaseră atacul, iar forţele Comunităţii Globale ripostaseră în forţă, Rayford fusese de părere că momentul confruntării fusese cel puţin surprinzător. De asemenea, el presupusese că alegerea vechiului său prieten şi şef în cadrul Liniilor Aeriene Pan-Continental pentru a pilota Boeingul 757 spre New York nu fusese importantă pentru Carpathia. Însă, aparent, Carpathia şi delegaţia Americii de Nord ştiuseră exact pe cine avea să aleagă. Ce însemna asta? Şi cum ştiuse Halliday cînd anume să părăsească New York-ul, astfel încît să nu fie ucis?

– Unde se află Halliday acum? întrebă Rayford.

– Îl veţi vedea la Dallas.

Rayford îşi îngustă privirea, încercînd să desluşească logica evenimentelor:

– Da?

– Doar cine credeaţi că avea să vă instruiască în legătură cu noua aeronavă?

Atunci cînd Carpathia îi spusese că poate avea să învețe cîte ceva în postura de copilot, Rayford nu avusese nici cea mai vagă idee că acest lucru presupunea ceva mai mult decît aflarea cîtorva amănunte despre avionul rapid de mici dimensiuni.

– Stai să văd dacă am înțeles bine, spuse el. Earl Halliday a aflat deja despre noul avion și este suficient de informat încît să poată să mă învețe să îl pilotez?

Hernandez zîmbi în timp ce scruta orizontul și manevra Learjetul:

– Earl Halliday, practic, a construit avionul Condor 216. A ajutat la conceperea lui. S-a asigurat că orice pilot atestat pe un Boeing 757 va putea să îl piloteze, deși acesta este mult mai mare și mai sofisticat decît *Global Community One*.

Rayford se simți cuprins de un fel de emoție ciudată. Îl detesta pe Carpathia și știa cu certitudine cine era acesta. Și, deși fusese amuzat de iritarea soției lui atunci cînd Nicolae îi confundase numele, Rayford se simți deodată lăsat pe dinafară.

– Mă întreb de ce nu am fost informat de existența unui nou avion, mai ales dacă eu sînt cel care va trebui să îl piloteze, spuse el.

– Nu pot spune cu siguranță, îi răspunse Hernandez, dar știți că Potentatul are tendința de a fi deosebit de precaut și de a-și calcula acțiunile.

„Mie îmi spui? își zise Rayford. Mai degrabă este deosebit de viclean."

– Așadar, se pare că nu are încredere în mine.

– Cred că nu are încredere în nimeni, spuse Hernandez. Nici eu nu aș avea, dacă aș fi în locul lui. Dumneavoastră, nu?

– Poftim?

– Ați avea încredere în cineva dacă ați fi în locul lui Carpathia? repetă Hernandez.

Rayford nu îi răspunse.

– Nu te simți de parcă tocmai ai cheltuit banii diavolului? îl întrebă Chloe pe Buck, în timp ce acesta ieșea din parcul

reprezentanței auto la volanului noului său Range Rover de culoare maronie.

– Știu că am făcut asta, spuse Buck. Iar Antihristul nu a mai făcut niciodată o investiție atît de bună pentru cauza divină.

– Crezi că, dacă ai cheltuit aproape o sută de mii de dolari pe o astfel de jucărie, ai investit în cauza noastră?

– Chloe, începu Buck precaut, uită-te la mașina asta. Are de toate. Poate înainta pe orice fel de teren. E indestructibilă. Este dotată cu telefon, radio, extinctor, trusă de prim-ajutor, trasoare și tot ce ți-ai putea dori. Are tracțiune integrală, suspensii independente, un CD-player care poate citi discurile cu diametrul de cinci centimetri, iar bordul are mufe care permit conectarea oricărui dispozitiv direct la baterie.

– Buck, dar ai folosit cartea de credit a Comunității Globale ca și cum ar fi fost a ta. Ce limită are?

– Majoritatea cărților de credit pe care le-a emis Carpathia au o limită de un sfert de milion de dolari, îi răspunse Buck. Însă cardurile noastre, ale celor care ocupă funcții superioare, au un cod special. Cu alte cuvinte, creditul este nelimitat.

– Chiar nelimitat?

– Nu ai văzut figura pe care a făcut-o directorul de vînzări atunci cînd a telefonat pentru a verifica tranzacția?

– Tot ce am văzut a fost că a zîmbit și că ați încheiat afacerea, spuse Chloe.

– Vezi?

– Însă nu trebuie să aproabe cineva cumpărăturile de o asemenea valoare?

– Eu răspund doar în fața lui Carpathia. Probabil va dori să afle de ce am achiziționat un Range Rover. Dar, bineînțeles, aceasta va fi destul de ușor de explicat, avînd în vedere pierderea apartamentului și a mașinilor noastre, precum și necesitatea de a ne deplasa.

După cum era de aşteptat, odată ajuns în trafic, Buck îşi pierdu în curînd răbdarea. De această dată, atunci cînd părăsi carosabilul şi îşi croi drum prin şanţuri, pasaje de trecere, străduţe şi curţi, călătoria se desfăşură în condiţii de siguranţă şi, deşi nu fu lipsită de zdruncinături, avu un scop. Range Roverul fusese parcă special creat pentru a fi manevrat în astfel de situaţii.

– Uite ce facilităţi mai are frumuseţea asta, continuă Buck. Poate fi condusă atît manual cît şi automat.

Chloe se aplecă pentru a se uita mai bine la podeaua automobilului:

– Ce faci cu ambreiajul atunci cînd treci pe cutia de viteze automată?

– Îl ignori, spuse Buck. Ai mai condus pînă acum o maşină cu schimbător de viteze?

– Un coleg de facultate avea o maşinuţă sport de provenienţă străină, cu schimbător de viteze, îi povesti Chloe. Mi-a plăcut la nebunie.

– Vrei să conduci?

– Pentru nimic în lume! Cel puţin, nu acum. Să ajungem la biserică mai întîi.

– Ar mai trebui să ştiu şi alte amănunte legate de întrevederea de la Dallas? îl întrebă Rayford pe Hernandez.

– Veţi transporta o groază de personalităţi în Irak, spuse Hernandez. Însă acest lucru nu vă surprinde, nu-i aşa?

– Deloc. Mi-e teamă că a devenit ceva obişnuit.

– Oricum, vă invidiez.

Rayford tăcu, uimit. El, cel pe care Bruce Barnes îl considerase un martir al Perioadei Pătimirilor, cel care credea în Hristos în timp ce traversa cea mai îngrozitoare perioadă a istoriei, cel care se afla la ordinele Antihristului în persoană, în ciuda

voinței sale și cu prețul punerii în pericol a soției, fiicei, ginerelui lui și a lui însuși, era invidiat.

– Nu mă invidia, comandante Hernandeză! Orice altceva, numai nu mă invidia.

În timp ce Buck se apropia de biserică, observă curți pline de oameni. Aceștia priveau spre cer și ascultau veștile de la radiourile și televizoarele din casele lor. Buck fu mirat atunci cînd văzu o singură mașină în parcarea bisericii New Hope Village. Vehiculul îi aparținea Lorettei, asistenta personală a lui Bruce.

– Nu îmi va face plăcere ceea ce va urma, spuse Chloe.

– Nici mie, o aprobă Buck.

Cei doi o găsiră pe femeia în vîrstă de aproape șaptezeci de ani șezînd într-o poziție rigidă în anticamera biroului lui Bruce și uitîndu-se la televizor. Loretta avea în poală două șervețele mototolite, iar acum îl mototolea și pe al treilea între degetele ei osoase. Ochelarii de citit îi căzuseră pe vîrful nasului și privea ecranul televizorului pe deasupra lor. Aparent, Loretta nu se uită în direcția lui Buck și a lui Chloe atunci cînd aceștia intrară în cameră, însă cei doi își dădură seama în cîteva momente că Loretta știa că se aflau acolo. Buck auzea o imprimantă din biroul principal tipărind pagină după pagină.

Loretta fusese o mare frumusețe pe vremuri. Acum, avea ochii roșii și ședea suspinînd, frămîntînd între degete șervețelul ca și cum ar fi creat o operă de artă. Buck privi în sus și văzu o imagine din elicopter a ceea ce mai rămăsese din spitalul Northwest Community după bombardament.

– Enoriașii au tot sunat, spuse Loretta. Nu știu ce să le spun. Nu avea cum să supraviețuiască, nu-i așa? Mă refer la pastorul Bruce. Nu se poate să se mai afle în viață, nu-i așa? L-ați văzut?

– Noi nu, însă tatăl meu l-a văzut, începu Chloe precaută, îngenunchind lîngă bătrînă.

Loretta se întoarse cu faţa spre ea:

– Domnul Steele l-a văzut? E bine?

Chloe dădu din cap:

– Îmi pare rău, din păcate, nu a supravieţuit exploziei. Bruce a murit.

Loretta îşi afundă bărbia în piept. Lacrimile i se adunară pe lentilele ochelarilor şi vorbi cu o voce răguşită:

– Închideţi televizorul, vă rog. Tocmai mă rugam să îl văd pe pastorul Bruce timp de cîteva secunde, dar, dacă se află sub unul dintre acele cearşafuri, nu vreau să îl văd.

Buck închise televizorul, în timp ce Chloe o îmbrăţişă pe bătrînă. Loretta cedă nervos şi începu să plîngă cu suspine.

– Ştiţi, tînărul acela îmi era apropiat ca o rudă.

– Ştim, spuse Chloe, izbucnind în lacrimi. Şi nouă ne era deosebit de apropiat.

Loretta se dădu înapoi pentru a o privi pe Chloe:

– Însă el era *singura* mea rudă. Ştiţi povestea mea, nu-i aşa?

– Da, doamnă...

– Ştiţi că i-am pierdut pe toţi cei dragi mie.

– Da, doamnă.

– Cu alte cuvinte, pe absolut toţi. Mi-am pierdut toate rudele aflate în viaţă, adică peste o sută. Provin dintr-o familie deosebit de religioasă. Eram considerată drept una dintre enoriaşele importante ale acestei parohii. Participam la toate activităţile, eram o femeie devotată bisericii. Dar pur şi simplu, nu am ajuns să-L cunosc cu adevărat pe Dumnezeu.

Chloe o îmbrăţişă şi începură să plîngă împreună.

– Tînărul acela m-a învăţat să cred în El, continuă Loretta. Am învăţat de la el în şase ani mult mai multe decît am învăţat în şaizeci de ani de cînd merg la biserică. Nu învinovăţesc pe nimeni altcineva în afară de mine însămi. Am fost surdă şi oarbă din punct de vedere spiritual. Tatăl meu se prăpădise înainte de momentul dispariţiilor, însă cu această ocazie mi-am pierdut

mama, pe toţi cei şase fraţi ai mei şi pe copiii acestora, împreună cu soţii şi soţiile lor. Mi-am pierdut copiii şi nepoţii. Toţi au pierit. Dacă cineva ar fi încercat să alcătuiască o listă cu credincioşii din această parohie care ar fi ajuns în Rai după ce ar fi trecut în nefiinţă, numele meu s-ar fi aflat în capul listei, alături de cel al pastorului.

Toate acestea îl îndurerau pe Buck la fel de mult ca pe Chloe şi pe Loretta. El avea să jelească pierderea lui Bruce în felul lui şi atunci cînd ar fi simţit nevoia să o facă, însă acum nu dorea să zăbovească prea mult asupra tragediei.

– Cu ce vă ocupaţi la birou, doamnă? întrebă el.

Loretta îşi drese vocea:

– Cu treburile lui Bruce, desigur, reuşi ea să îi spună.

– Cu ce anume?

– Ei, bine, ştiţi că atunci cînd s-a întors din călătoria misionară pe care a întreprins-o în Indonezia, Bruce se molipsise de un virus sau ceva de genul ăsta. A fost dus de îndată la spital astfel încît şi-a uitat laptopul aici. Ştiţi că îl lua pretutindeni cu el.

– Ştiu, spuse Chloe.

– Ei, bine, după ce a fost internat în spital, m-a sunat şi m-a rugat să îi aduc laptopul. Bineînţeles, aş fi făcut orice pentru Bruce. Tocmai ieşeam pe uşă cînd telefonul a sunat a doua oară. Bruce mi-a spus că fusese transferat de la urgenţă la secţia de terapie intensivă, aşadar, nu ar fi avut voie să primească vizite în următoarea perioadă. Cred că a avut o premoniţie.

– O premoniţie? interveni Buck.

– Cred că ştia că avea să moară, spuse ea. Mi-a spus să ţin legătura cu spitalul, astfel încît să aflu cînd ar fi putut primi vizite. Bruce ţinea la mine, însă ştiu că dorea să primească laptopul acela mai mult decît dorea să mă vadă pe mine.

– Nu aş fi chiar atît de sigură, spuse Chloe. Vă iubea ca pe propria mamă.

– Ştiu că e adevărat ce spuneţi, îi răspunse Loretta. Mi-a spus asta în repetate rînduri. În orice caz, m-a rugat să tipăresc tot ce avea în memoria computerului, mai puţin fişierele necesare derulării programelor.

– Poftim? se miră Chloe. Vă referiţi la studiile pe teme biblice şi la predicile lui?

– Cred că da, spuse Loretta. Mi-a spus să am grijă ca imprimanta să aibă suficientă hîrtie. M-am gîndit că a vrut să spună că voi avea nevoie de un top întreg.

– Şi a consumat mai mult de atît? întrebă Buck.

– O, da, domnule, mult mai mult de atît. Am stat şi am aprovizonat imprimanta cu hîrtie pînă cînd am terminat două topuri. Îmi e îngrozitor de teamă să folosesc computerele, însă Bruce m-a instruit pas cu pas, astfel încît să pot tipări toate fişierele care aveau iniţialele lui. Mi-a spus că dacă aveam să tastez „Print BB *.*", computerul va selecta şi va tipări toate fişierele de acest fel. Sper să fi făcut totul cum trebuie. Presupun că am tipărit mult mai multe documente decît ar fi avut nevoie. Poate că ar fi cazul să închid computerul de acum.

– Acum tipăreşte cel de-al treilea top? o întrebă Chloe.

– Nu. La un moment dat m-a ajutat Donny.

– Cel care se ocupă de telefoane? spuse Buck.

– Donny Moore nu se pricepe doar la telefoane, îi răspunse Loretta. Nu există dispozitiv electronic pe care să nu îl poată repara sau îmbunătăţi. Donny mi-a arătat cum să folosesc cutiile acelea vechi cu hîrtie pentru ca imprimanta noastră cu laser să se alimenteze singură cu hîrtie. Donny a scos o cutie şi a pus-o la un capăt al imprimantei, iar hîrtia este tipărită încontinuu, astfel încît nu trebuie să fac nimic.

– Nu ştiam că se poate tipări şi în felul acesta, spuse Buck.

– Nici eu, încuviinţă Loretta. Donny ştie o mulţime de lucruri pe care eu nu le ştiu. Mi-a spus că imprimanta noastră este

un model recent şi destul de sofisticat, aşadar, poate tipări aproape cincisprezece pagini pe minut.

– Şi de cînd vă ocupaţi de toate acestea? o întrebă Chloe.

– De azi-dimineaţă, de cînd m-a sunat Bruce de la spital. Se poate să fi făcut o pauză de zece sau cincisprezece minute după ce am terminat cele două topuri de hîrtie şi pînă cînd Donny m-a ajutat să aduc cutia aceea mare de hîrtie aici.

Buck se strecurase în biroul principal, iar acum urmărea cu uimire modul în care imprimanta tipărea pagină după pagină, introducînd hîrtia pe o parte şi scoţînd-o tipărită pe cealaltă parte, formînd astfel un teanc care se afla pe punctul de a se prăbuşi. Buck aranjă teancul şi se uită la cutia cu hîrtie. Pe biroul lui Bruce erau aşezate frumos primele două topuri de hîrtie care fuseseră tipărite. Buck nu mai văzuse de ani de zile cutii care să conţină cinci mii de pagini, cum era aceea. El presupuse că imprimanta folosise deja aproximativ optzeci la sută din conţinutul ei. Evident, aceasta trebuia să fie o greşeală. Oare Bruce scrisese peste cinci mii de pagini? Poate că se întîmplase ceva, iar Loretta tipărise din greşeală toate fişierele, inclusiv informaţiile de sistem, versiuni ale Bibliei şi indexurile acestora, dicţionare sau alte documente de genul acesta.

Însă nu era nici o greşeală. Buck răsfoi primul top, apoi pe cel de-al doilea, încercînd să afle dacă acestea conţineau şi altceva în afară de notiţele lui Bruce. Fiecare pagină cuprindea însemnările personale ale lui Bruce. Printre acestea se aflau şi comentariile unor pasaje din Biblie, predici, reflecţii la adresa Divinităţii şi scrisori către rude şi enoriaşi din toată lumea. La început Buck se simţi vinovat, de parcă gestul lui ar fi însemnat o invadare a intimităţii pastorului. Totuşi, de ce insistase Bruce ca Loretta să tipărească toate acestea? Oare se temuse că aveau să se piardă? Sau dorise să le pună la dispoziţia lor?

Buck se aplecă peste teancul în continuă creştere şi îl ridică şi luă pe rînd cîte o pagină. Din nou, acestea erau pline de

însemnările mărunte ale lui Bruce. Pesemne el scrisese cîteva pagini pe zi în ultimii doi ani.

Buck reveni în anticamera unde se aflau Chloe şi Loretta, iar aceasta repetă:

– Poate că ar fi cazul să închidem imprimanta şi să aruncăm toate paginile. Acum nu au să îi mai folosească la nimic.

Chloe se ridicase în picioare, însă acum se aşeză din nou, epuizată. Era rîndul lui Buck să îngenuncheze în faţa Lorettei. Acesta o cuprinse de după umeri şi îi vorbi cu sinceritate:

– Loretta, ajutîndu-l pe Bruce, Îl ajuţi pe Dumnezeu.

Bătrîna încercă să protesteze, însă Buck nu o lăsă:

– Bruce a dispărut dintre noi, însă trebuie să ne bucurăm la gîndul că acum se află împreună cu familia sa, nu-i aşa?

Loretta strînse din buze şi îl aprobă, dînd din cap. Buck continuă:

– Voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a termina ceva. În biroul de alături se află informaţii inestimabile. Răsfoind acele pagini am ajuns la concluzia că Bruce încă se mai află printre noi. Cunoştinţele lui, învăţăturile lui, dragostea şi compasiunea lui – toate au fost adunate în acele însemnări. Tot ce putem face pentru această mică turmă care şi-a pierdut păstorul este să multiplicăm aceste pagini. Nu ştiu ce se va întîmpla cu biserica în absenţa unui pastor sau a cuiva care să ne îndrume, însă, între timp, enoriaşii vor putea avea acces la scrierile lui Bruce. Poate că le-au mai auzit în timpul predicilor, poate că le-au văzut sub alte forme, însă de această comoară trebuie să se folosească toţi.

Chloe interveni:

– Buck, nu crezi că ar fi cazul să redactezi manuscrisele sau să le aduni sub forma unei cărţi?

– Mă voi uita peste ele, Chloe, însă reproducerea lor cu exactitate ar avea un anumit farmec. Însemnările îl prezintă pe Bruce aşa cum era, preocupat de studii, scriind pentru enoriaşii săi, pentru prieteni şi pentru cei dragi lui, pentru el însuşi. Cred

că Loretta ar trebui să ducă manuscrisele la un centru de copiere şi să înceapă să le multiplice. Avem nevoie de mii de copii, iar paginile trebuie tipărite pe ambele părţi şi legate.

– Toate acestea vor costa o avere, spuse Loretta.

– Nu vă îngrijoraţi în această privinţă acum, îi răspunse Buck. Nu mă pot gîndi la o investiţie mai profitabilă decît asta.

În timp ce avionul Learjet începuse să se pregătească pentru aterizarea pe Aeroportul Dallas–Fort Worth, Fortunato se strecură în carlingă şi îngenunche între Hernandez şi Rayford. Ambii piloţi îşi scoaseră casca de pe urechea din dreptul secretarului lui Carpathia.

– Vă este foame? întrebă el.

Rayford nici măcar nu se gîndise la mîncare. Tot ce ştia era că lumea pierea puţin cîte puţin şi că nimeni nu avea să supravieţuiască războiului. Totuşi, întrebarea trezi ceva în sinea lui, deoarece îşi dădu seama că era lihnit. Rayford ştia că Amanda era şi ea flămîndă. Soţiei lui îi plăceau mesele uşoare, iar Rayford trebuia adesea să se asigure că îşi aducea aminte să mănînce.

– Aş mînca ceva, spuse Hernandez. De fapt, aş mînca orice.

– Potentatul Carpathia ar dori să contactaţi turnul de control de pe Dallas–Fort Worth şi să aranjaţi astfel încît să ne aştepte ceva bun la sosire.

Deodată, Hernandez se schimbă la faţă ca şi cum ar fi intrat în panică.

– La ce vă referiţi atunci cînd spuneţi „ceva bun"?

– Sînt convins că veţi face toate aranjamentele pentru ca totul să fie pe măsura aşteptărilor, comandante Hernandez.

Fortunato ieşi din carlingă, iar Hernandez îl privi pe Rayford cu subînţeles.

– Turnul de control de pe Dallas Forth–Worth, aici *Global Community Three*, terminat.

Rayford privi în spatele lui, în timp ce Fortunato își ocupa locul. Carpathia se întorsese cu fața spre Amanda, iar acum cei doi erau prinși de conversație.

Chloe definitiva, împreună cu Loretta, o declarație concisă, din două fraze, care urma să fie transmisă telefonic primelor șase persoane aflate pe lista grupului de rugăciune. Acestea aveau să sune alte persoane, care, la rîndul lor, aveau să dea alte telefoane, iar veștile aveau să circule astfel prin întreaga parohie a bisericii New Hope. Între timp, Buck înregistrase pe robotul telefonic un mesaj scurt care spunea: „Tragica veste a morții pastorului Bruce este adevărată. Rayford Steele l-a văzut și este de părere că acesta a decedat înainte ca spitalul să fie afectat de explozie. Vă rugăm să nu veniți la biserică, deoarece nu vor avea loc întîlniri, nu se vor ține slujbe și nu se vor da alte anunțuri pînă duminică, la ora stabilită". Buck închise soneria telefonului și redirecționă toate apelurile către robotul telefonic, care începu să răspundă din minut în minut pe măsură ce tot mai mulți enoriași sunau pentru confirmarea veștilor. Buck știa că biserica avea să fie plină pînă la refuz duminică dimineața.

Chloe acceptă să o însoțească pe Loretta acasă și să se asigure că aceasta se simțea bine, iar Buck îl sună pe Donny Moore.

– Donny, spuse Buck, aș avea nevoie de sfatul tău în cel mai scurt timp posibil.

– Domnule Williams, își începu Donny discursul sacadat, sînt în măsură să vă ofer orice sfat doriți. După cum știți, eu lucrez acasă, așadar, aș putea veni eu la dumneavoastră sau dumneavoastră la mine și am putea sta de vorbă oricînd veți dori.

– Donny, nu mă pot deplasa chiar acum și aș aprecia tare mult dacă ai reuși să îți faci drum prin aglomerație și să mă vizitezi la biserică.

– Vin imediat, domnule Williams, dar, mai întîi de toate, aţi putea să îmi spuneţi ceva? Loretta a deconectat telefoanele de acolo mai devreme?

– Da, cred că da. Nu ştia ce să le transmită celor care sunau aici pentru a afla veşti despre pastorul Bruce. Neavînd ce să le spună, a hotărît să deconecteze telefoanele.

– Mă bucur, spuse Donny. Tocmai le înlocuisem în urmă cu cîteva săptămîni şi credeam că s-a întîmplat ceva. Apropo, cum se simte Bruce?

– Îţi povestesc cînd ajungi aici, Donny, bine?

Rayford văzu nori negri de fum înălţîndu-se deasupra Aeroportului Comercial Dallas–Forth Worth şi îşi aduse aminte de cîte ori aterizase pe pistele acelea lungi. Cît avea să dureze refacerea acestora? Comandantul Hernandez îndreptă aparatul de zbor spre o pistă militară de aviaţie, cea pe care Rayford aterizase cu puţin timp în urmă. Acesta nu văzu nici un avion la sol. În mod evident, cineva mutase toate aparatele pentru ca pista să nu devină o ţintă a atacurilor.

Hernandez făcu tot posibilul ca aterizarea Learjetului să fie cît mai lină, iar apoi se îndreptă imediat spre capătul pistei şi intră într-un hangar mare. Rayford fu surprins să vadă că hangarul fusese, de asemenea, părăsit. Hernandez opri motoarele şi coborîră cu toţii din avion. De îndată ce puse piciorul pe pămînt, Carpathia se deghiză din nou. Acesta îi şopti ceva lui Fortunato, care îl întrebă pe Hernandez unde trebuiau să ia masa.

– În hangarul trei, spuse Hernandez. Noi ne aflăm în hangarul unu. Avionul se află în hangarul patru.

Deghizarea se dovedi inutilă. Hangarele se aflau aproape unul faţă de celălalt, iar grupul se mişcă repede, intrînd şi ieşind pe uşile mici aflate în părţile laterale ale clădirilor. Hangarele doi şi trei erau goale, cu excepţia unei mese încărcate cu mîncăruri gata preparate, aflate în vecinătatea uşii care dădea spre hangarul patru.

Pasagerii se apropiară de masă, iar Carpathia se întoarse spre Rayford:

– Ia-ţi rămas-bun de la comandantul Hernandez, spuse el. După ce vom lua masa, el va pleca în misiune în apropiere de fosta clădire a Agenţiei de Securitate Naţională din Maryland. Nu cred că vă veţi mai întîlni. El pilotează numai aparate de zbor de mici dimensiuni.

Rayford ascultă sfatul lui Carpathia, abţinîndu-se să nu ridice din umeri la sugestia acestuia. De ce i-ar fi păsat? De-abia îl cunoscuse pe acest om. De ce era atît de important pentru Carpathia să îl informeze cu privire la personalul lui? Nicolae nu îi povestise despre implicarea lui Earl Halliday în elaborarea planurilor noului avion, după cum nu îi spusese că anticipase faptul că urma să aibă nevoie de un aparat de zbor nou. Carpathia nici măcar nu dorise ca el să contribuie la construirea avionului pe care avea să îl piloteze. Rayford nu avea să îl înţeleagă niciodată pe acest om.

Rayford mîncă cu poftă şi încercă să o îndemne pe Amanda să mănînce mai mult decît de obicei, însă soţia sa refuză. În timp ce grupul se îndrepta către hangarul patru, Rayford auzi zgomotul caracteristic al Learjetului şi îşi dădu seama că Hernandez decolase deja. Un lucru care îi atrase atenţia fu dispariţia lui Fortunato la scurt timp după ce ajunseră în hangarul patru. Acolo, într-un şir perfect ordonat, se aflau patru dintre cei zece ambasadori care reprezentau ţări şi popoare importante şi care îi raportau direct lui Carpathia. Rayford nu avea nici cea mai vagă idee de unde veneau aceştia sau cum ajunseseră acolo. Tot ce ştia era misiunea lui de a-i transporta la Noul Babilon pentru a participa la întrunirile de urgenţă, prilejuite de izbucnirea celui de-al treilea război mondial.

La capătul şirului se afla Earl Halliday, care stătea în picioare într-o poziţie rigidă şi privea drept înainte. Carpathia dădu mîna cu toţi cei patru ambasadori şi îl ignoră pe Halliday, care aparent

se aştepta la un astfel de gest. Rayford se îndreptă direct spre Halliday şi îi întinse mîna. Halliday nu îi răspunse şi îi vorbi printre dinţi:

– Pleacă de lîngă mine, Steele, nenorocitule!

– Earl!

– Vorbesc serios, Rayford. Trebuie să te informez în legăturile cu comenzile avionului, însă nu trebuie să mai şi simulez că îmi face plăcere.

Rayford se îndepărtă cu un sentiment neplăcut, apoi i se alătură Amandei, care fusese lăsată de una singură şi care, de asemenea, nu se simţea în largul ei.

– Rayford, ce caută Earl aici? întrebă ea.

– Îţi povestesc mai tîrziu. Tot ce pot să îţi spun e că nu e prea fericit. Ce ai vorbit cu Carpathia în timpul zborului?

– Imaginează-ţi, dorea să afle ce mi-ar plăcea să mănînc!

Doi asistenţi de la Noul Babilon îşi făcură apariţia şi îl salutară pe Carpathia, îmbrăţişîndu-l. Unul din ei le făcu semn lui Earl Halliday şi lui Rayford să îl însoţească într-un colţ al hangarului, cît mai departe de avionul Condor 216. Rayford nu privi intenţionat monstruosul aparat de zbor. Deşi fusese aşezat cu faţa spre poarta care se deschidea spre pistă şi se afla la cincizeci de metri de locul în care stăteau cei trei, avionul părea că domină hangarul. Rayford îşi dădu seama dintr-o privire că aparatul de zbor fusese construit în ani de zile, nu doar în cîteva luni. Era cel mai mare avion de pasageri pe care îl văzuse vreodată şi era vopsit într-un alb atît de sclipitor, încît îi dădea impresia că dispărea pe fondul pereţilor deschişi la culoare ai hangarului slab luminat. Rayford înţelese că ar fi fost aproape imposibil de depistat în timpul zborului.

Asistentul lui Carpathia, îmbrăcat într-un costum negru, elegant, cu o cămaşă albă şi purtînd o cravată de un roşu-aprins cu un ac din aur, se apropie de Rayford şi de Earl şi le vorbi pe un ton grav:

– Potentatul Carpathia ar dori să decolăm cît mai curînd posibil. Puteţi să ne spuneţi cu aproximaţie ora la care vom pleca?

– Eu nici măcar nu am mai văzut un astfel de avion, începu Rayford, şi nu cred...

– Rayford, îl întrerupse Earl, ascultă-mă, veţi fi în stare să îl pilotezi în mai puţin de o jumătate de oră. Te cunosc şi ştiu şi cîte ceva despre avioane. Aşadar, ai încredere în mine!

– E interesant ce spui tu, Earl, dar nu pot promite nimic pînă cînd nu voi trece prin instructaj.

Asistentul lui Carpathia se întoarse către Halliday:

– Aţi fi dispus să pilotaţi acest avion în cazul în care domnul Steele, aici de faţă, nu se va simţi în stare să...

– Nu, domnule, în nici un caz! izbucni Halliday. Vă rog să mă lăsaţi o jumătate de oră împreună cu Steele, iar apoi să îmi permiteţi să mă întorc la Chicago.

Donny Moore se dovedi a fi mult mai vorbăreţ decît se aşteptase Buck, însă îşi spuse că merita să se prefacă interesat de spusele acestuia ca să obţină părerea lui de expert.

– Aşadar, depanezi telefoane, dar vinzi şi computere...

– Da, domnule, printre altele. Îmi dublez veniturile în acest fel. Ştiţi, am portbagajul plin de cataloage.

– Mi-ar plăcea să arunc o privire, spuse Buck.

Donny rînji:

– M-am gîndit eu...

Acesta îşi deschise servieta şi scoase un teanc de oferte, aparent cîte una pentru fiecare firmă pe care o reprezenta, după care răsfiră şase dintre acestea pe măsuţa din faţa lui Buck.

– Măi să fie, exclamă Buck, văd că deja am mult prea multe alternative. Mai bine ţi-aş spune de ce am nevoie ca să poţi să îmi spui dacă mi-l poţi livra sau nu.

– Pot să vă spun de pe acum că pot să livrez orice fel de produs, spuse Donny. Săptămîna trecută am vîndut cuiva treizeci de computere portabile cu mult superioare oricărui tip de laptop şi...

– Scuză-mă că te întrerup, Donny, interveni Buck. Ai auzit cumva imprimanta oprindu-se din tipărit?

– Cu siguranţă. Tocmai s-a oprit. Ori a rămas fără hîrtie, ori fără cerneală, ori a terminat ceea ce avea de tipărit. Ştiţi, eu i-am vîndut-o lui Bruce. E ultimul model. Tipăreşte pe orice tip de hîrtie.

– Stai puţin să o verific, spuse Buck, apoi se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre biroul principal.

Ecranul laptopului lui Bruce deja nu mai era activ. Ledurile imprimantei nu indicau lipsa hîrtiei sau a cernelii. Buck apăsă pe un buton al tastaturii, iar ecranul se activă. Acesta semnala faptul că documentele fuseseră tipărite în totalitate. Buck presupuse că mai rămăseseră aproximativ o sută de pagini din cele cinci mii cu care Loretta alimentase imprimanta. „Ce comoară!" îşi spuse Buck în gînd.

– Cînd se va întoarce Bruce? întrebă Donny din cealaltă încăpere.

Rayford şi Earl urcară neînsoţiţi la bordul avionului Condor. Earl duse un deget în dreptul buzelor, iar Rayford presupuse că acesta se uita după microfoane. Înainte să vorbească, Earl verifică sistemul de comunicaţii cu meticulozitate:

– Nu poţi şti niciodată, spuse el.

– Mie îmi spui! îl aprobă Rayford.

– Chiar, te rog, *spune-mi*, Rayford!

– Earl, nici eu nu ştiu mai multe decît tine. Nici măcar nu ştiam că eşti implicat în acest proiect. Nu aveam nici cea mai vagă idee că lucrezi pentru Carpathia. Eu îţi spusesem, aşadar, tu de ce nu mi-ai spus?

– Nu lucrez pentru Carpathia, Rayford. Am fost forțat să îmi ofer serviciile. Încă mai sînt șeful personalului aviatic Pan-Con, de pe Aeroportul O'Hare, însă atunci cînd e vorba de datorie...

– De ce nu mi-a povestit Carpathia despre tine? continuă Rayford. M-a rugat să găsesc pe cineva care să piloteze *Global Community One* pînă la New York. Nu știa că aveam de gînd să apelez la ajutorul tău.

– Probabil că și-a dat seama, îi răspunse Earl. Pe cine altcineva ai fi ales? Am fost rugat să contribui la elaborarea planurilor noului avion și m-am gîndit că ar fi fost amuzant dacă l-aș fi testat puțin. Apoi am fost solicitat să pilotez avionul spre New York. De vreme ce această rugăminte a venit din partea ta, am fost onorat și măgulit. Înainte de a decola, mi-am dat seama că avionul și cu mine, în calitate de pilot al acestuia, am fi putut deveni ținte ale unor eventuale atacuri, așadar, am părăsit New Yorkul și m-am întors la Chicago cît am putut de repede. Nici măcar nu am ajuns acolo. În timpul zborului am primit un mesaj din partea oamenilor lui Carpathia, care mi-au transmis că aveau nevoie de mine la Dallas ca să te instruiesc cum să pilotezi acest avion.

– Nu mai înțeleg nimic, spuse Rayford.

– Ei, bine, nici eu nu știu prea multe, îi răspunse Earl. Însă este clar că Nicolae Carpathia a dorit ca voiajul meu la New York și ceea ce mi s-ar fi putut întîmpla acolo să fie rezultatul deciziei tale, și nu a lui.

– Dar de ce ar vrea să se descotorosească de tine?

– Poate că știu prea multe.

– Eu l-am însoțit pretutindeni în lumea asta, continuă Rayford. Probabil știu mai multe decît tine, dar totuși nu simt că ar dori să scape de mine.

– Pur și simplu, păzește-ți spatele, Rayford! Am auzit suficient de multe lucruri ca să îmi dau seama că nimic nu este ceea ce pare a fi și că acest om nu consideră interesele lumii drept priorități.

„Şi asta-i puţin spus!" gîndi Rayford.

– Nu ştiu cum ai reuşit să mă bagi în afacerea asta, Rayford, dar...

– Eu *te*-am băgat în afacerea asta? Earl, memoria ta este selectivă. Tu eşti cel care m-a încurajat să accept postul de pilot al *Air Force One*. Eu nu îmi doream această slujbă şi, cu siguranţă, nu m-am gîndit că voi ajunge atît de departe.

– Pilotarea avionului *Air Force One* a fost o misiune ca oricare alta, spuse Earl, indiferent cum ai considerat-o în momentul acela. De unde era să ştiu că lucrurile vor evolua în această direcţie?

– Hai să încetăm să aruncăm vina unul asupra celuilalt şi să vedem ce ne rămîne de făcut.

– Ray, te voi învăţa cum să pilotezi acest avion, însă o dată cu asta cred că îmi voi pecetlui soarta. Vrei să îi transmiţi soţiei mele că...

– Earl, ce tot spui acolo? De ce crezi că nu vei reuşi să ajungi în siguranţă la Chicago?

– Nu am nici o idee, Ray. Tot ce ştiu este că eu ar fi trebuit să mă aflu la New York, la bordul acelui avion, şi să dispar o dată cu el. Nu mă consider un pericol la adresa administraţiei Carpathia, însă, dacă le-ar fi păsat de mine cîtuşi de puţin, atunci mi-ar fi spus să plec din New York înainte de a-mi da singur seama că trebuie să fac asta.

– Nu poţi să îţi faci rost de o misiune de urgenţă pe Aeroportul Dallas–Fort Worth? Avînd în vedere situaţia de acum, cei de acolo trebuie să aibă mare nevoie de personal Pan-Con.

– Oamenii lui Carpathia au aranjat deja să mă întorc la Chicago. Pur şi simplu am sentimentul că nu mă aflu în siguranţă.

– Spune-le că nu intenţionezi să le faci probleme. Spune-le că ai treabă la Dallas–Fort Worth.

– Voi încerca. Între timp, hai să îţi prezint comenzile! Şi, Ray, în calitate de vechi prieten, te rog să îmi promiţi că în cazul în care mi se întîmplă ceva...

– Nu ţi se va întîmpla nimic, Earl. Şi, oricum, bineînţeles că voi ţine legătura cu soţia ta.

Donny Moore tăcu la auzul veştii tragice. Acum privea în gol, cu ochii larg deschişi, nefiind în stare să spună ceva. În tot acest timp Buck răsfoia cataloagele, neputîndu-se concentra. Ştia că aveau să mai urmeze şi alte întrebări, însă nu ştia ce să îi spună lui Donny, iar acum avea nevoie de ajutorul acestuia.

Donny vorbi cu o voce răguşită de emoţie:

– Ce se va întîmpla cu biserica?

– Ştiu că ţi se va părea un clişeu, îi răspunse Buck, dar cred că Dumnezeu va avea grijă de toate.

– Cum va avea grijă de toate în absenţa lui Bruce?

– Ştiu ce vrei să spui, Donny. Cel care va veni în locul lui ca pastor nu va fi la fel ca Bruce. El a fost cu totul deosebit.

– Încă nu pot să cred, spuse Donny. Dar cred că ar fi cazul să nu mă mai mire nimic de acum înainte.

Rayford se aşeză la comenzile avionului Condor 216:

– Cine va fi secundul meu? îl întrebă pe Earl.

– Trebuie să sosească un pilot de la o altă companie aeriană. Vei zbura împreună cu el pînă la San Francisco, unde va fi înlocuit de către McCullum.

– McCullum? Mi-a fost copilot pe cursa de la Noul Babilon la Washington, Earl. Atunci cînd am plecat la Chicago, el ar fi trebuit să se întoarcă în Irak.

– Eu ştiu numai ce mi se spune, Rayford.

– Şi de ce zburăm spre vest pentru a merge în est, după cum m-a informat Carpathia?

– Nu am idee ce se întîmplă, Rayford. Nu mă pricep la toate astea. Poate că tu cunoşti mai multe decît mine. Din cîte ştiu, majoritatea conflictelor se desfăşoară la est de Mississippi. Ai observat asta? Parcă ar fi fost planificate. Avionul a fost conceput şi construit aici, la Dallas, însă nu pe Dallas–Fort Worth, unde ar fi fost mai uşor de distrus. A fost gata exact atunci cînd a fost

nevoie de el. După cum vezi, comenzile avionului sînt la fel cu acelea de pe un Boeing 757, însă aeronava este mult mai mare. Dacă poţi pilota un 757, atunci poţi să pilotezi şi acest avion. Trebuie doar să te obişnuieşti cu dimensiunile lui. Oamenii de care ai nevoie se vor afla la posturile lor atunci cînd vei avea nevoie de ei. Pune-ţi mintea la contribuţie, băiete! Nimic din toate astea nu reprezintă o surpriză pentru Carpathia, am dreptate?

Rayford nu ştia ce să îi răspundă. Nu aveai nevoie de mult timp pentru a-ţi da seama de ce se întîmplă.

Halliday continuă:

– Vei zbura în linie dreaptă de la Dallas la San Francisco şi presupun că nu vei vedea din aer efectele dezastrelor şi că nu vei fi ameninţat de vreun pericol pe această rută. Este posibil ca unii reprezentanţi ai forţelor de ordine să se afle pe coasta de vest şi să îşi dorească să lanseze proiectile pentru a-l distruge pe Carpathia, însă puţini ştiu că acesta se îndreaptă într-acolo. Vei face o escală la San Francisco astfel încît să îţi schimbi copilotul cu acela cu care zbori de obicei.

Buck îl atinse pe Donny pe braţ, de parcă ar fi dorit să îl trezească din somn. Donny se uită la el cu o privire goală:

– Domnule Williams, ne-a fost destul de greu chiar şi atunci cînd pastorul Bruce se afla printre noi. Nu ştiu ce ne vom face de acum încolo.

– Donny, începu Buck pe un ton grav, ai şansa să faci ceva pentru Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să îi aduci cel mai frumos omagiu lui Bruce Barnes.

– Dacă aşa stau lucrurile, domnule, vreau să mă implic, indiferent despre ce ar fi vorba.

– Mai întîi de toate, Donny, vreau să îţi spun că banii nu sînt o problemă.

– Nu vreau să profit de pe urma unui lucru care vine în ajutorul bisericii şi al lui Dumnezeu sau de pe urma amintirii lui Bruce.

– Bine. Depinde de tine dacă vrei să profiți sau nu. Am nevoie de cinci computere de ultimă generație, de dimensiuni cît mai reduse cu putință, dar care să fie suficient de puternice, să aibă spațiu de stocare și viteze mari, precum și mijloace de comunicare sofisticate.

– Sîntem pe aceeași lungime de undă, domnule Williams.

– Sper din suflet, Donny, deoarece îmi doresc un computer care să nu aibă nici un fel de limite. Vreau să îl pot lua cu mine peste tot, să nu atragă atenția, să pot stoca tot ce vreau în memoria lui și, cel mai important, să pot comunica de oriunde și cu oricine, fără ca legătura să poată fi interceptată. Se poate?

– Ei, bine, domnule, pot să asamblez pentru dumneavoastră un sistem de genul celor pe care le folosesc savanții în junglă sau în deșert, atunci cînd nu au la dispoziție prize la care să le conecteze.

– Da, spuse Buck. Unii dintre reporterii noștri folosesc astfel de computere atunci cînd se află în colțuri îndepărtate ale lumii. Ce au în plus, antene satelit încorporate?

– Dacă puteți să credeți una ca asta, ceva de genul acesta. Și pot să mai adaug și un alt dispozitiv pentru dumnevoastră.

– Ce anume?

– Ceva care să vă permită să purtați conferințe video.

– Vrei să spui că voi putea să văd persoana cu care stau de vorbă în timp ce vorbesc cu ea?

– Da, cu condiția ca sistemul acesteia să aibă aceleași dotări.

– Vreau să le am, Donny. Iar asta cît de curînd posibil. Și te rog să nu sufli nimănui nici o vorbă.

– Domnule Williams, aceste computere pot costa chiar și douăzeci de mii de dolari bucata.

Buck se gîndise că banii nu aveau să fie o problemă, însă această cheltuială nu o putea trece în contul lui Carpathia. El se lăsă pe spate și șuieră printre dinți.

3

– Poţi să crezi că am avut o presimţire, Rayford, însă am pus aici ceva numai pentru tine.

Rayford şi Earl terminaseră instructajul din carlingă. Ray avea încredere în Earl şi ştia că, dacă fostul lui şef considerase că va fi în stare să piloteze acel aparat, atunci era în stare. Totuşi, Rayford intenţiona să mai insiste împreună cu copilotul său asupra procedurilor din momentul decolării şi aterizării, înainte de a risca să zboare cu cineva la bord. Pe Rayford nu l-ar fi deranjat dacă s-ar fi prăbuşit împreună cu Antihristul, însă nu dorea să îşi asume responsabilitatea pierderii altor vieţi nevinovate, mai ales a propriei soţii.

– Aşadar, ce spuneai că ai pregătit pentru mine, Earl?

– Uită-te puţin la asta, spuse Earl, arătîndu-i un buton care îi permitea comandantului să comunice cu pasagerii.

– E interfonul comandantului, îi răspunse Rayford. Ce e cu asta?

– Bagă mîna stîngă sub scaunul tău şi pipăie marginea laterală, îl sfătui Earl.

– Simt un buton.

– Acum mă voi duce în cabină, continuă Earl. Apasă pe butonul interfonului şi fă un anunţ. Numără pînă la trei, apoi apasă butonul de sub scaun. Asigură-te că ai căştile puse pe urechi.

Rayford aşteptă pînă cînd Halliday părăsi carlinga şi închise uşa, apoi vorbi la interfon.

– Hei, hei, Earl, bla, bla, bla.

Rayford numără în gînd, apoi apăsă butonul de sub scaun şi fu uimit atunci cînd îl auzi în căşti pe Earl Halliday vorbind aproape în şoaptă.

– Rayford, ţi-ai dat seama că vorbesc pe un ton mai jos decît cel pe care port o conversaţie de obicei. Dacă mi-am făcut treaba bine, atunci ar trebui să mă auzi extrem de clar, din orice colţ al avionului m-aş afla. Toate boxele au fost echipate cu un transmiţător care este conectat doar la căştile tale. Am montat transmiţătoarele în aşa fel încît să nu poată fi detectate, iar acest avion a fost inspectat de cel mai bun om al serviciilor secrete ale Comunităţii Globale. În cazul în care va fi descoperit, le voi spune că am crezut că au dorit să montez acest sistem.

Rayford ieşi în fugă din carlingă:

– Earl, eşti un geniu! Nu ştiu ce anume voi auzi, însă va fi un avantaj să aflu tot ce se va vorbi aici.

Buck depozita în cutii toate paginile cu însemnările lui Bruce, cînd auzi Range Roverul intrînd în parcare. Cînd Chloe intră în birou, el strînsese deja toate documentele şi le pusese într-o cutie mare de carton, împreună cu computerul lui Bruce. În timp ce ieşea din birou cu cutia de carton în braţe, Buck i se adresă lui Chloe:

– Lăsă-mă la biroul din Chicago, iar apoi sună, te rog, la The Drake şi află dacă lucrurile noastre mai sînt încă acolo. Va trebui să păstrăm camera de hotel pînă cînd vom găsi ceva mai aproape de aici.

– Îmi doream să spui asta. Loretta e distrusă. Va avea nevoie de mult ajutor aici. Ce vom face în legătură cu înmormîntarea?

– Va trebui să te implici, Chlo'. Cred că ar fi cazul să suni la morgă şi să le spui să trimită trupul la una din firmele de pompe funebre din zonă. Avînd în vedere că sînt atît de multe victime, va fi un haos total, aşadar, probabil se vor bucura cînd vor auzi că cel puţin un corp a fost identificat şi revendicat. Fiecare dintre noi va avea nevoie de un mijloc de transport. Nu am idee unde mi se va cere să plec. Voi putea lucra la biroul din Chicago deoarece nimeni nu va pleca la New York pentru o perioadă, dar nu pot garanta că voi fi aici în permanenţă.

– Loretta, Dumnezeu să o binecuvînteze, s-a gîndit exact la acelaşi lucru, deşi era atît de tulburată. Mi-a adus aminte că parohia dispune de o groază de maşini de cînd s-au întîmplat dispariţiile în masă. Enoriaşii le împrumută în situaţii de criză ca aceasta.

– Bine, spuse Buck. Hai să îţi găsim una dintre maşinile astea. Şi, nu uita, va trebui să multiplicăm aceste materiale pentru membrii congregaţiei.

– Nu vei avea timp să faci asta, nu-i aşa, Buck?

– Nu, dar ştiu cu siguranţă că toate aceste însemnări ne vor fi de folos tuturor.

– Buck, stai un pic! Nu putem să le multiplicăm pînă cînd nu le citeşte cineva. Trebuie să fie şi însemnări personale acolo. Şi ştii că se vor găsi referiri directe la Carpathia şi la Armata Pătimirilor. Nu putem risca astfel de dezvăluiri.

Buck se simţi atins în amorul propriu. O iubea pe Chloe, însă fiind cu zece ani mai tînără decît el nu îi plăcea să îi spună ce să facă, mai ales dacă ea avea dreptate. În timp ce aşeza cutia cu însemnările şi computerul lui Bruce pe bancheta din spate a maşinii, Chloe îi spuse:

– Poţi să mi le dai mie, dragul meu. De astăzi şi pînă duminică voi studia fiecare pagină. Pînă atunci voi reuşi să aflu cîte ceva pentru a le spune şi celorlalţi enoriaşi şi vom putea

chiar să îi anunţăm că le vom pregăti nişte copii pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare.

– Cînd ai dreptate, ai dreptate. Dar unde vei face toate acestea?

– Loretta s-a oferit să ne găzduiască. Ştii, locuieşte în casa aceea mare.

– Ar fi perfect, dar nu aş vrea să o deranjăm.

– Buck, dar nu ar fi nici un deranj. Nici n-o să-şi dea seama că sîntem acolo. Oricum, cred că se simte atît de singură şi de îndurerată, încît chiar are nevoie de noi.

– Ştii că nu voi sta prea mult pe acasă, îi aminti Buck.

– Sînt fată mare. Pot să am grijă de mine.

Se urcară în Range Rover.

– Atunci pentru ce mai ai nevoie de mine? întrebă Buck.

– Te ţin prin preajmă pentru că eşti drăguţ.

– Acum, serios vorbind, Chloe, nu o să mi-o iert niciodată dacă eu mă voi afla în alt oraş sau în altă ţară, iar războiul va ajunge chiar aici, în Mount Prospect.

– Uiţi de adăpostul subteran de sub biserică.

– Nu am uitat de el, Chloe. Pur şi simplu mă rog să nu avem nevoie de el. Mai ştie cineva de existenţa lui, în afara de membrii Armatei Pătimirilor?

– Nu. Nici măcar Loretta nu a aflat. E un loc îngrozitor de mic. Dacă tata, Amanda, tu şi cu mine ar trebui să locuim acolo pentru o perioadă, nu cred că ne-ar fi prea bine.

O jumătate de oră mai tîrziu, Buck intra în parcarea sediului din Chicago al revistei *Global Weekly Community*.

– Trebuie să ne cumpărăm nişte telefoane mobile, spuse Chloe. Voi suna la hotel, apoi mă voi duce acolo şi voi lua lucrurile noastre. De asemenea, voi sta de vorbă cu Loretta ca să fac rost de a doua maşină.

– Cumpără cinci mobile, Chloe, şi nu te zgîrci.

– Cinci? se mira ea. Nu cred că Loretta ştie cum să folosească un telefon mobil.

– Nu mă refeream la Loretta. Voiam să mă asigur că vom avea unul de rezervă.

Avionul Condor 216 avea decoraţiuni mult mai luxoase decît *Global Community One*, dacă era cu putinţă aşa ceva. Fiecare detaliu fusese executat cu atenţie, iar aparatul fusese dotat cu cel mai avansat sistem de comunicaţii. Rayford îşi luă rămas-bun de la Earl Halliday, rugîndu-l pe acesta din urmă să îl informeze dacă locuinţa sa era intactă şi dacă soţia sa era teafără, de îndată ce ar fi aflat ceva.

– Nu îţi va plăcea ce s-a întîmplat cu aeroportul nostru, îl avertiză Rayford. Nu vei putea ateriza pe O'Hare.

Rayford şi copilotul său temporar îl enervară pe Carpathia atunci cînd decolară şi executară cîteva manevre în aer înainte de a le permite pasagerilor accesul la bord. Rayford era încîntat de dispoziţa pe care i-o provocase. Deşi carlinga avea comenzile unui Boeing 757, restul avionului semăna mai degrabă cu un 747, iar echipajul trebuise să se acomodeze cu toate aceste schimbări. Acum avionul fusese încărcat şi deja se afla pe ruta spre San Francisco, zburînd la o altitudine de aproximativ zece mii de metri, cu o viteză de şapte sute de mile pe oră, iar Rayford trecu aparatul pe pilotul automat şi îi spuse copilotului său să fie deosebit de atent.

– Ce intenţionaţi să faceţi, domnule? îl întrebă tînărul.

– Voi rămîne aici, îi răspunse Rayford. Mă voi gîndi, voi mai citi.

Rayford contactase un turn de control din Oklahoma şi comunicase coordonatele avionului, iar acum apăsă butonul interfonului pentru a comunica cu pasagerii:

– Domnule Carpathia, doamnelor şi domnilor pasageri, vă vorbeşte comandantul Steele. Vom ateriza la San Francisco în jurul orelor şaptesprezece, după-amiaza, după fusul orar al Pacificului. Vom avea parte de cer senin, iar zborul va fi fără probleme.

Rayford se lăsă pe spate şi îşi trase căştile pe ceafă de parcă ar fi vrut să şi le scoată. Totuşi, se aflau destul de aproape de urechile lui ca să poată auzi ce se vorbeşte fără ca secundul lui să poată auzi ceva, pentru că acesta din urmă avea căştile puse pe urechi. Rayford scoase din geanta de voiaj o carte, pe care o deschise şi o aşeză pe manşa din faţa lui. Tot ce trebuia să facă era să îşi aducă aminte să întoarcă pagina din cînd în cînd. De fapt, el nu avea să citească nici un rînd, ci urma să asculte conversaţia dintre pasageri. Rayford îşi strecură mîna stîngă sub scaunul său şi apăsă încet butonul ascuns acolo.

Prima voce pe care o auzi clar, ca şi cum s-ar fi aflat la celălalt capăt al unui telefon, a fost cea a Amandei.

– Da, domnule, înţeleg. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa mea.

Apoi, Rayford recunoscu vocea lui Carpathia:

– Sper că toată lumea a mîncat suficient la Dallas. Vom beneficia de un întreg echipaj atunci cînd vom ajunge la San Francisco. Acesta se va ocupa de noi pe toată durata zborului pînă la Baghdad, iar apoi la Noul Babilon.

– Baghdad? se auzi o altă voce.

– Da, îi răspunse Carpathia. Am luat iniţiativa de a-i transporta la Baghdad pe cei trei ambasadori care mi-au mai rămas loiali. Există posibilitatea ca inamicii noştri să fi presupus că aceştia vor fi duşi direct la Noul Babilon. Îi vom lua cu noi şi vom începe tratativele în scurta călătorie de la Baghdad la Noul Babilon.

– Doamnă Steele, vă rog să ne scuzaţi...

– Vă rog, spuse Amanda.

– Domnilor, începu Carpathia cu o voce joasă, însă destul de tare pentru ca Rayford să prindă fiecare cuvînt.

Odată şi-odată ar trebui să îi mulţumească lui Earl în numele Împărăţiei lui Hristos. Earl nu avea nici un interes pentru a-L sluji pe Dumnezeu sau cel puţin nu încă, însă oricare ar fi fost motivul pentru care îi făcuse lui Rayford acest serviciu, un lucru era sigur – inamicii Antihristului aveau să beneficieze de pe urma lui.

Carpathia spunea:

– Domnul Fortunato a rămas la Dallas pentru scurt timp, astfel încît să îmi poată aranja următoarea transmisiune radio de acolo. Eu îmi voi ţine discursul de aici; totuşi, acesta va fi direcţionat spre Dallas şi transmis de acolo pentru a-i deruta pe duşmanii Comunităţii Globale. Voi avea nevoie de el în timpul discuţiilor nocturne, aşadar, vom aştepta la sol în San Francisco pînă cînd va reuşi să ni se alăture. De îndată ce vom decola din San Francisco, vom arunca în aer oraşul Los Angeles şi întreaga regiune a golfului.

– Întreaga regiune a golfului? interveni o voce baritonală.

– Da, adică oraşul San Francisco şi comitatul Oakland.

– Ce vreţi să spuneţi prin „a arunca în aer"?

Tonul lui Carpathia deveni aspru.

– „A arunca în aer" înseamnă exact ceea ce trebuie să însemne, spuse el. Atunci cînd vom ateriza la Baghdad, oraşele Washington, New York şi Chicago vor fi dispărut de pe faţa pămîntului. Acestea sînt doar trei dintre oraşele nord-americane care vor suferi cele mai însemnate pagube. Pînă acum, în Chicago nu au fost afectate decît aeroportul şi una dintre suburbii. Toate acestea se vor schimba în decurs de o oră. Aţi aflat deja ce s-a întîmplat la Londra. Domnilor, vă daţi seama care este impactul produs de o bombă de o sută de tone?

Tăcerea fu întreruptă de Carpathia, care continuă:

– Pentru a vă face o impresie: cărțile de istorie spun că o bombă de douăzeci de tone este mult mai puternică decît cele care au fost folosite în timpul celui de-al doilea război mondial, inclusiv cele care au fost aruncate deasupra Japoniei.

– Comunitatea Statelor Marii Britanii trebuia să primească o lecție, interveni din nou vocea baritonală.

– Într-adevăr, așa este, fu de acord Carpathia. Numai în America de Nord, orașele Montreal, Toronto, Mexico City, Dallas, Washington, New York, Chicago, San Francisco și Los Angeles vor deveni exemple pentru cei care ni se vor opune.

Rayford își scoase căștile, își desfăcu centura de siguranță și părăsi carlinga, privind spre locul pe care ședea Amanda. Acesta îi făcu semn să se îndrepte spre el. Carpathia își ridică privirea și zîmbi:

– Comandante Steele, îl întîmpină el, s-a întîmplat ceva?

– Călătoria noastră va fi lipsită de evenimente neprevăzute, domnule, în cazul în care vă îngrijorați în această privință. Aceasta este cea mai bună călătorie. Totuși, nu pot să îmi dau cu părerea în legătură cu ce se petrece la sol.

– E adevărat ce spui, remarcă Nicolae, adoptînd deodată o mină gravă. În scurt timp voi prezenta comunității globale condoleanțele mele.

Rayford o trase pe Amanda în cambuză:

– Buck și Chloe aveau de gînd să petreacă noaptea asta la Hotelul The Drake?

– Nu am avut timp să discutăm despre asta, Ray, spuse ea. Nu îmi pot imagina ce alternativă ar avea. Cred că nu se vor mai întoarce niciodată la New York.

– Mi-e teamă că Chicago este următoarea țintă a cuiva, o anunță Rayford.

– Nici nu-mi pot închipui așa ceva! îi răspunse Amanda.

– Trebuie să îi avertizez.

– Vrei să îţi asumi riscul de a da un telefon care ar putea fi interceptat? îl întrebă ea.

– Vieţile lor sînt mai presus de orice risc.

Amanda îl îmbrăţişă şi se întoarse la locul ei.

Rayford îşi folosi propriul telefon mobil după ce se asigură că secundul său avea căştile trase pe urechi şi că era ocupat. După ce sună la Hotelul The Drake din Chicago, el ceru să i se facă legătura cu soţii Williams.

– Avem trei oaspeţi care se numesc Williams, veni răspunsul recepţionerei. Nici unul dintre ei nu are prenumele de Cameron, Buck sau Chloe.

Rayford îşi stoarse creierul să găsească o soluţie.

– Of, atunci vă rog să mi-l daţi la telefon pe domnul Katz, spuse el.

– Herbert Katz? repetă recepţionera.

– Chiar pe el.

După un minut, vocea reveni la telefon şi îi spuse:

– Nu am primit nici un răspuns, domnule. Aţi dori să îi lăsaţi un mesaj?

– Da, spuse Rayford, însă, de asemenea, aş dori să vă asiguraţi că ledul robotului telefonic se va aprinde şi că domnul Katz va fi avertizat că îl aşteaptă un mesaj urgent de îndată ce va ajunge la hotel.

– Vom face toate acestea, domnule. Vă mulţumim că aţi sunat la Hotelul The Drake.

Atunci cînd auzi semnalul sonor, Rayford vorbi repede:

– Copii, ştiţi cine sînt. Lăsaţi totul baltă. Plecaţi cît mai departe de Chicago cu putinţă. Vă rog, aveţi încredere în mine.

Buck avusese nenumărate dispute cu Verna Zee în biroul de la Chicago. Cu mult timp în urmă, considerase că Verna depăşise limita cînd se grăbise să se mute în biroul fostei ei şefe, după ce

Lucinda Washington dispăruse o dată cu Înălțarea la Cer. Apoi, după ce Buck fusese retrogradat pentru că ratase cea mai importantă întîlnire din cariera lui, Verna devenise șefa biroului de la Chicago, iar Buck, subalternul ei. Acum, de vreme ce el ocupa funcția de redactor-șef al revistei, se simțise tentat să o concedieze, însă nu o făcuse, cu condiția ca Verna să își facă datoria și să nu se amestece în treburile altora.

Pînă și războinica Verna se arătă uimită atunci cînd Buck intră ca o furtună în birou, tîrziu în acea după-amiază. La fel ca în toate situațiile de criză internațională, personalul se strînsese în jurul televizorului. Cîțiva angajați își ridicară privirea atunci cînd Buck păși în birou.

– Ce părere aveți despre toate astea, șefu'? îl întrebă unul dintre ei, în timp ce alți angajați îi remarcară prezența.

Verna Zee îi prezentă pe scurt evenimentele petrecute în absența lui:

– Ai primit o mulțime de mesaje urgente, spuse ea. Carpathia personal a încercat să te contacteze. De asemenea, ai un mesaj de la Rayford Steele.

Acum trebuia să facă alegerea potrivită. Pe cine ar fi trebuit să sune Buck mai întîi? Putea doar să deducă direcția pe care Carpathia dorea să o imprime celui de-al treilea război mondial, însă nu știa ce dorea Rayford Steele de la el.

– Domnul Steele a lăsat un număr de telefon?

– Îl vei suna pe *el* mai întîi?

– Poftim? se revoltă Buck. Parcă te-am întrebat ceva.

– Mesajul lui spunea pur și simplu că ar trebui să suni la hotelul la care stai.

– Să sun la hotel?

– Aș fi sunat eu însămi, șefu', dar nu știam la ce hotel stai. *Unde* stai?

– Nu te privește, Verna.

– Ei, bine, îmi cer scuze! spuse ea şi se îndepărtă, ceea ce dorea şi Buck.

– Voi sta în biroul tău pentru un timp, strigă Buck în urma ei.

Verna se opri şi se întoarse pe călcîie:

– Cît timp?

– Atît cît va fi nevoie, îi răspunse el, iar Verna se încruntă.

Buck se grăbi să intre în birou şi închise uşa, apoi formă numărul de telefon al Hotelului The Drake şi îşi verifică mesajele. Se schimbă la faţă numai cînd auzi vocea îngrijorată a lui Rayford, ca să nu mai vorbim de mesajul în sine. Buck sună la informaţii pentru a afla numărul reprezentanţei auto Land Rover din Arlington Heights, apoi ceru să discute cu directorul de vînzări, spunînd că era vorba de o urgenţă.

În scurt timp, Buck auzi la telefon vocea acestuia. De îndată ce se recomandă, directorul îl întrebă:

– S-a întîmplat ceva cu...

– Nu s-a întîmplat nimic cu maşina, domnule, însă aş dori să iau legătura cu soţia mea, care acum se află la volanul ei. Am nevoie de numărul telefonului din maşină.

– Va trebui să îl caut.

– Domnule, nici nu vă puteţi imagina cîtă nevoie am de el. Trebuie să mai adaug că aş fi în stare să mă răzgîndesc şi să vă înapoiez Range Roverul dacă nu faceţi rost de numărul acesta chiar acum.

– Aşteptaţi un moment.

Cîteva minute mai tîrziu, Buck forma numărul telefonului din maşină şi sună pînă cînd auzi mesajul: „Abonatul pe care aţi încercat să îl contactaţi fie nu se află în maşină, fie este în afara ariei de acoperire. Vă rugăm reveniţi..."

Buck trînti receptorul, apoi îl ridică din nou şi formă numărul. În timp ce aştepta la celălalt capăt al firului, uşa biroului se deschise brusc, iar Verna Zee îi strigă:

– Te caută Carpathia la telefon.

– Va trebui să îl sun mai tîrziu! îi răspunse Buck.

– Ce să faci?!

– Ia un număr de telefon!

– Poţi să formezi 1-800-CONCEDIAT, îi spuse ea.

Rayford era deosebit de tulburat. Uitase să se mai prefacă atent la altceva, iar acum stătea şi se uita în gol, privind cerul acelei după-amieze tîrzii, cu căştile pe urechi şi apăsînd cu putere butonul de sub scaun. El îl auzi pe asistentul lui Carpathia spunînd:

– Ei, bine, dintre toate...

– Poftim?

– Încerc să îl contactez pe Williams în numele dumneavoastră, însă acesta i-a spus secretarei lui să îi las un număr de telefon.

Rayford de abia se putea abţine să nu îl sune din nou pe Buck, ştiind acum cu certitudine că acesta se afla la biroul din Chicago. Însă, dacă cineva i-ar fi spus lui Carpathia că Buck nu putea vorbi la telefon cu el deoarece asculta mesajul lui Rayford Steele, aceasta ar fi însemnat un adevărat dezastru. Rayford auzi încă o dată vocea lui Carpathia:

– Pur şi simplu lasă-i numărul meu de telefon, prietene. Am încredere în tînărul acesta. E un jurnalist excepţional şi nu m-ar lăsa să aştept fără motiv. Probabil încearcă să scrie articolul vieţii lui, eşti de acord cu mine?

Buck îi spuse Vernei Zee să închidă uşa după ce iese din birou şi să îl lase singur pînă cînd va termina de vorbit la telefon. Verna oftă profund şi dădu din cap, trîntind uşa. Buck continuă să formeze numărul de telefon din Range Rover, detestînd mesajul pe care îl auzea mai mult decît orice altceva pe lume.

Deodată, interfonul se însufleţi:

– Îmi cer scuze că te deranjez, se auzi vocea mieroasă a Vernei, dar ai mai primit un telefon de urgență. Te caută Chaim Rosenzweig din Israel.

Buck apăsă pe butonul interfonului:

– Mi-e teamă că va trebui să îl sun și pe el mai tîrziu. Spune-i că îmi pare rău.

– *Mie* ar trebui să îmi spui că îți pare rău, zise Verna. Sînt tentată să ți-l dau la telefon.

– Îmi pare rău, Verna, îi răspunse Buck, sarcastic. Acum, te rog, lasă-mă în pace!

Telefonul din mașină continua să sune. Buck închise de mai multe ori, atunci cînd auzi mesajul. Verna îl deranjă din nou:

– Doctorul Rosenzweig spune că e o chestiune de viață și de moarte, Cameron.

Buck acceptă imediat convorbirea:

– Chaim, îmi pare foarte rău, dar am de rezolvat o problemă deosebit de urgentă. Pot să revin eu cu un telefon?

– Cameron! Te rog să nu îmi închizi telefonul! Israelul a fost scutit de bombardamentele oribile prin care a trecut țara voastră, însă familia rabinului Ben-Judah a fost răpită și masacrată! Casa acestuia a fost arsă pînă în temelii. Mă rog ca el să fie în siguranță, însă nimeni nu știe unde se află.

Buck rămase fără cuvinte. Bărbia îi căzu în piept:

– Familia lui a dispărut? Ești convins?

– Cameron, a fost un adevărat spectacol. Îmi era teamă că o să se întîmple mai devreme sau mai tîrziu. De ce, oare de ce a ținut să își facă publice opiniile referitoare la Mesia? Una e să nu fii de acord cu el, după cum o fac eu, unul dintre prietenii pe care îi respectă și în care are încredere. Însă fanaticii religioși din această țară urăsc de moarte o persoană care crede că Iisus este Mesia. Cameron, are nevoie de ajutorul nostru! Ce putem face pentru el? Nu am reușit să îl contactez pe Nicolae.

– Chaim, te rog, fă-mi plăcerea şi nu îl amesteca pe Nicolae în această afacere!

– Cameron! Nicolae este cel mai puternic om din lume şi a promis solemn că mă va ajuta pe mine, că va ajuta Israelul şi că ne va proteja. Aşadar, va interveni şi va salva viaţa unui prieten de-al meu!

– Chaim, te implor, ai încredere în mine! Nu apela la Nicolae. Acum, te rog, lasă-mă să te sun mai tîrziu! Eu însumi am probleme familiale!

– Îmi cer scuze, Cameron! Sună-mă cît de curînd poţi.

Buck reveni pe linia de pe care încerca să o sune pe Chloe şi formă numărul din nou. De îndată ce telefonul începu să sune, vocea Vernei se auzi la interfon:

– Te caută cineva pe cealaltă linie, dar, de vreme ce nu vrei să fii deranjat...

Telefonul din maşina lui Chloe suna ocupat! Buck trînti receptorul şi apăsă butonul interfonului:

– Cine mă caută?

– Credeam că nu vrei să fii deranjat.

– Verna, nu am timp de joacă!

– Dacă ţii morţiş să afli, era soţia ta.

– Pe ce linie?

– Pe linia a doua, însă i-am transmis că probabil stăteai de vorbă la telefon cu Carpathia sau cu Rosenzweig.

– De unde suna?

– Nu ştiu. Mi-a spus că aşteaptă să o suni.

– A lăsat un număr de telefon?

– Da. E...

De îndată ce Buck auzi primele două cifre, ştiu că era numărul telefonului din maşină. El închise interfonul şi formă din nou. Verna îşi vîrî capul pe uşă şi îi spuse:

– Ştii, nu sînt secretară şi, cu siguranţă, nu sînt secretara *ta!*

Buck nu mai fusese niciodată atît de enervat pe cineva. Se holbă la Vema:

– Mă voi ridica de la birou ca să închid uşa. Ai face bine să nu îmi stai în cale.

Telefonul din Range Rover suna. Vema încă se mai afla în pragul uşii. Buck se ridică de pe scaun, cu receptorul la ureche, se urcă pe birou şi păşi peste maldărul de hîrtii ale Vemei. Făcu ochii mari cînd Buck îşi ridică piciorul în aer şi dispăru, după ce trînti uşa cu toată puterea. Zgomotul fu aproape ca explozia unei bombe, iar pereţii aproape se cutremurară. Vema ţipă. Buck aproape îşi dori ca aceasta să fi rămas în pragul uşii.

– Buck! se auzi vocea lui Chloe la celălalt capăt al firului.

– Chloe! Unde eşti?

– Mă îndrept spre Chicago, spuse ea. Am cumpărat telefoanele şi m-am dus la hotel, unde mă aştepta un mesaj la recepţie.

– Ştiu.

– Buck, era ceva în vocea tatei care m-a făcut să nu mai urc în cameră ca să mai iau din lucruri.

– Foarte bine!

– Dar cum rămîne cu laptopul tău şi cu toate hainele tale, şi cu toate obiectele tale de toaletă, şi cu toate lucrurile pe care le-am adus de la New York...

– Nu-i aşa că tatăl tău părea extrem de îngrijorat?

– Ba da. Of, Buck, am fost trasă pe dreapta de poliţie! Am făcut o întoarcere nepermisă, am mers cu viteză mare, am trecut pe roşu şi la un moment dat am mers pînă şi pe trotuar.

– Chloe, ascultă-mă! Ştii cum se spune: că e mai uşor să îţi ceri iertare decît să ceri voie?

– Vrei să nu opresc?

– Probabil îi vei salva viaţa! Există numai un motiv pentru care tatăl tău ar vrea să plecăm din Chicago cît mai repede cu putinţă!

– Bine, Buck, roagă-te pentru mine! Nu am nimic de pierdut!

– Voi rămîne pe fir, Chloe.

– Dar am nevoie de ambele mîini ca să conduc.

– Apasă butonul interfonului şi pune receptorul în furcă! o sfătui Buck.

Puţin mai tîrziu, Buck auzi o explozie, scrîşnetul roţilor, un ţipăt, iar apoi se aşternu tăcerea. În cîteva secunde, biroul revistei *Global Community Weekly* îşi reveni după pana de curent. Buck ieşi pe bîjbîite în hol, acolo unde semnalele de avertizare alimentate de baterii se aprinseseră pe tavan, în dreptul uşilor.

– Uitaţi-vă acolo! strigă cineva, apoi membrii personalului năvăliră pe uşile principale şi începură să se cţtere pe capotele maşinilor lor pentru a urmări puternicul atac aerian care se dezlănţuise asupra oraşului Chicago.

Fără să ştie nimeni, Rayford îl asculta îngrozit pe Carpathia anunţîndu-şi prozeliţii:

– Oraşul Chicago este, probabil, atacat chiar în acest moment. Vă mulţumesc că aţi luat parte la această acţiune şi că aţi acceptat să nu folosim căderile de particule radioactive. Am mulţi angajaţi loiali în acea zonă şi, deşi presupun că o parte dintre ei vor pieri în atacul iniţial, nu e nevoie să îi pierd pe toţi din cauza radiaţiilor radioactive, ca să îmi susţin punctul de vedere.

– Vreţi să ne uităm la ştiri? interveni o altă voce.

– Bună idee, spuse Carpathia.

Rayford nu mai putea sta pe scaun. Nu ştia ce avea să spună sau ce anume avea să facă dacă s-ar fi hotărît să acţioneze într-un fel sau altul, însă nu mai putea rămîne în carlingă, fără să ştie dacă cei dragi se aflau în siguranţă sau nu. Intră în cabina în care se aflau pasagerii chiar în momentul în care televizorul era deschis şi văzu primele imagini transmise de la Chicago.

Amanda de-abia mai putea respira. Rayford luă loc lîngă soţia sa şi începu să urmărească ştirile.

– Ai fi dispusă să pleci la Chicago dacă te-aş ruga să o faci? îi şopti Rayford.

– Da, atît timp cît crezi că nu mi se va întîmpla nimic.

– Nu vor exista radiaţii radioactive.

– De unde ştii?

– O să îţi povestesc mai tîrziu. Spune-mi doar dacă vei profita de ocazie în cazul în care Carpathia va fi de acord ca tu să pleci cu avionul din San Francisco.

– Aş face orice pentru tine, Rayford. Ştii asta.

– Ascultă-mă, draga mea! În situaţia în care nu vei reuşi să pleci cu următoarea cursă, adică înainte ca acest avion să decoleze spre Baghdad, va trebui să te întorci la bordul Condorului. Înţelegi?

– Înţeleg, dar de ce îmi spui toate acestea?

– Nu pot să îţi explic acum. Pur şi simplu, urcă-te la bordul primului avion spre Milwaukee în cazul în care voi obţine permisiunea. Dacă avionul nu va pleca înainte de decolarea noastră...

– Ce vrei să spui?

– Amanda, te rog, fii atentă! Nu aş putea suporta să te pierd.

După prezentarea evenimentelor de la Chicago, postul de televiziune făcu o pauză publicitară, timp în care Rayford se apropie de Carpathia:

– Domnule, pot să vă vorbesc?

– Bineînţeles, comandante. Se întîmplă lucruri groaznice la Chicago, nu-i aşa?

– Da, domnule, aveţi dreptate. De fapt, acestea constituie motivul pentru care doream să vorbesc cu dumneavoastră. Ştiţi că o parte din familia mea locuieşte acolo.

– Da, sper că nu au fost afectaţi de evenimente, spuse Carpathia.

Rayford ar fi vrut să îl omoare acolo, pe locul unde stătea. Ştia foarte bine că persoana din faţa sa era chiar Antihristul şi, de asemenea, că Nicolae avea să fie asasinat într-o bună zi, după care avea să fi readus la viaţă de către însuşi Satana. Rayford nu îşi imaginase niciodată că el avea să fie asasinul lui Carpathia, însă pe moment şi-ar fi asumat acest rol fără să mai stea pe gînduri. Acum se străduia din răsputeri să se calmeze. Cel care avea să îl omoare pe Carpathia nu ar fi fost decît un pion în cadrul unui joc cosmic. Asasinarea şi readucerea la viaţă a lui Carpathia l-ar fi făcut mai puternic şi mai diabolic ca oricînd.

– Domnule, continuă Rayford, mă întrebam dacă ar fi posibil ca soţia mea să îşi întrerupă voiajul la San Francisco şi să se întoarcă la Chicago pentru a afla ce s-a întîmplat cu rudele noastre.

– Te rog, spune-mi adresele lor astfel încît să trimit un echipaj care să se intereseze de starea lor, se oferi Carpathia.

– M-aş simţi mult mai bine dacă soţia mea s-ar afla acolo pentru a-i ajuta în caz de nevoie.

– Cum doreşti, spuse Carpathia, iar Rayford se abţinu cu greu să nu răsufle uşurat în faţa lui.

– Cine mi-ar putea împrumuta un telefon mobil? strigă Buck, încercînd să acopere zgomotul din parcarea sediului revistei *Global Community Weekly*.

O femeie care se afla în apropiere îi aruncă un telefon, iar Buck fu uimit atunci cînd îşi dădu seama că Verna Zee fusese cea care făcuse acest gest.

– Va trebui să dau nişte telefoane interurbane, spuse el repede. Le voi plăti.

– Nu e nici o problemă, Cameron. Micile noastre neînţelegeri au devenit deodată insignifiante.

– Am nevoie de o maşină! strigă Buck.

Însă își dădu de îndată seama că toată lumea se îndrepta spre propriile locuințe pentru a vedea ce se întîmplase cu rudele și pentru a evalua pagubele.

– Mă poate duce cineva pînă în Mount Prospect?

– Te duc eu, murmură Verna. Nici măcar nu vreau să văd ce s-a întîmplat în cealaltă parte a orașului.

– Locuiești în oraș, nu-i așa? o întrebă Buck.

– *Locuiam* pînă acum cinci minute, îi răspunse Verna.

– Poate ai avut noroc.

– Cameron, dacă explozia aceea a fost provocată de o bombă nucleară, nici unul dintre noi nu va supraviețui mai mult de o săptămînă.

– S-ar putea să îți găsesc un loc în care să stai în Mount Prospect, spuse Buck.

– Ți-aș fi recunoscătoare, îi mulțumi ea.

Verna intră în birou ca să își strîngă lucrurile, în timp ce Buck o aștepta în mașină și încerca să vorbească la telefon. Primul apel fu către tatăl său, care locuia pe Coasta de Vest.

– Mă bucur că ai sunat, îi spuse tatăl său. Am încercat să telefonez la New York timp de ore întregi.

– Tată, aici situația este dezastruoasă. Nu am nimic altceva în afară de hainele de pe mine și nu pot sta mult de vorbă la telefon. Te-am sunat ca să mă asigur că sînteți teferi și nevătămați.

– Fratele tău și cu mine nu am pățit nimic, îi spuse tatăl său. Bineînțeles, el își mai jelește familia, dar în rest sîntem bine.

– Tată, țara asta se duce de rîpă. Nu veți fi cu adevărat în siguranță pînă cînd...

– Cameron, să nu vorbim despre asta acum, bine? Știu care sînt convingerile tale și, dacă te ajută cu ceva...

– Tată! Acum mă ajută orice. Mă omoară gîndul că am aflat adevărul atît de tîrziu. Deja am pierdut mult prea multe persoane care-mi erau dragi. Nu vreau să te pierd și pe tine.

Tatăl lui chicoti, ceea ce îl scoase din minți pe Buck:

– Nu ai să mă pierzi, băiete! Nimeni nu vrea să atace zona asta. Ne simțim puțin neglijați.

– Tată! Au murit milioane de oameni. Nu vorbi cu atîta detașare despre toate astea.

– Ce mai face soția ta? O vom cunoaște vreodată?

– Nu știu, tată. Nu știu exact unde se află acum și nu știu dacă veți mai avea vreodată ocazia să o cunoașteți.

– Îți este rușine de propriul tată?

– Nu e vorba despre așa ceva, tată. Trebuie să aflu dacă nu a pățit ceva, iar apoi va trebui să încercăm să ne îndreptăm în direcția voastră. Găsește o biserică bună acolo, tată. Găsește pe cineva care să îți poată explica ceea ce se întîmplă acum.

– Nu mă pot gîndi la altcineva în măsură să facă asta în afară de tine, Cameron. Și va trebui să mă lași să cuget de unul singur asupra evenimentelor.

4

Rayford îi auzi pe oamenii lui Carpathia pregătindu-se pentru emisia în direct.

– Există vreo modalitate prin care cineva să își poată da seama că sîntem în zbor? se interesă Carpathia.

– Nici una, veni răspunsul.

Rayford nu era așa de convins de asta însă, bineînțeles, nimeni nu putea avea nici cea mai vagă idee despre locul în care se afla Carpathia în afara cazului în care acesta ar fi făcut o greșeală colosală.

Auzind o bătaie în ușa de la carlingă, Rayford apăsă butonul secret și se întoarse spre ușă. Era asistentul lui Carpathia.

– Vă rog să faceți tot ceea ce trebuie pentru a bloca orice interferență și să ne faceți legătura la Dallas. Vom intra în direct prin satelit peste aproximativ trei minute, iar Potentatul va trebui să se facă auzit peste tot în lume.

„Nu mai pot de fericire", își spuse Rayford în gînd.

Buck vorbea la telefon cu Loretta cînd Verna Zee se urcă la volan, își aruncă geanta imensă pe bancheta din spate, apoi își puse centura de siguranță cu destule dificultăți deoarece tremura. Buck își încheie convorbirea:

– Verna, te simți bine? Tocmai am vorbit cu o doamnă din parohia noastră care are o cameră liberă și o baie.

Un mic blocaj în trafic tocmai fusese înlăturat în timp ce Verna şi Buck, împreună cu colegii lor de serviciu, părăseau mica parcare. Zona nu era luminată decît de lumina farurilor.

– Cameron, de ce faci toate astea pentru mine?

– De ce nu le-aş face? Tu mi-ai împrumutat telefonul mobil.

– Dar m-am purtat atît de urît cu tine!

– Iar eu ţi-am răspuns în acelaşi fel. Îmi pare rău, Verna! Acum nu ar trebui să ne pese atît de mult de orgoliile noastre.

Verna pornise motorul maşinii, însă acum stătea cu faţa îngropată în palme.

– Vrei să conduc eu în locul tău? se oferi Buck.

– Nu, lasă-mă un moment.

Buck îi povesti că îşi dorea să găsească o maşină disponibilă şi să plece în căutatea lui Chloe.

– Cameron! Cred că eşti nebun!

– Sincer să fiu, sînt.

Verna îşi scoase centura de siguranţă şi încercă să deschidă portiera:

– Ia maşina mea, Cameron. Fă ceea ce trebuie să faci.

– Nu, protestă Buck. Te voi lăsa să îmi împrumuţi maşina, însă nu înainte de a-ţi găsi un loc unde să stai.

– Poate vei reuşi să te abaţi pentru cîteva minute.

– Tot ce pot face acum este să am încredere în Dumnezeu, îi răspunse Buck.

Îi indică Vernei direcţia în care trebuiau să se îndrepte, iar ea porni cu viteză spre Mount Prospect şi opri în faţa casei vechi şi frumoase a Lorettei. Verna nu îl lăsă pe Buck să coboare pentru a face prezentările.

– Vom face cunoştinţă mai tîrziu, aşadar, să îl lăsăm pe Cameron să plece.

– Ţi-am făcut rost de o maşină, spuse Loretta. Trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

– O voi folosi pe a Vernei deocamdată, însă apreciez gestul.

– Păstrează telefonul, îi spuse Verna în timp ce Loretta o invita în casă.

Buck dădu scaunul şoferului cît putu de în spate şi îşi aranjă oglinzile, apoi formă numărul la care i se spusese că îl putea găsi pe Nicolae Carpathia şi încercă să vorbească cu acesta. Îi răspunse unul dintre asistenţii lui Carpathia:

– Îi voi transmite că l-aţi căutat, domnule Williams, însă acum se află în transmisiune directă la radio. Poate doriţi să îl ascultaţi.

Buck deschise radioul în timp ce gonea spre singurul drum pe care Chloe ar fi putut pleca din Chicago.

– Doamnelor şi domnilor, vi-l prezentăm în direct, dintr-un loc necunoscut, pe Potentatul Comunităţii Globale, domnul Nicolae Carpathia.

Rayford se întoarse pe scaun şi deschise uşa de la carlingă. Avionul fusese pus pe pilotul automat, iar el şi secundul său îl urmăreau pe Carpathia pregătindu-se să se adreseze lumii întregi. Potentatul părea amuzat de introducerea care i se făcuse şi le făcu un semn cu ochiul ambasadorilor, se prefăcu a-şi linge degetul pentru a-şi netezi sprîncenele, de parcă s-ar fi aranjat pentru public. Persoanele care erau de faţă chicotiră. Rayford îşi dorea să fi avut o armă la el.

Ca la un semn, Carpathia adoptă tonul cel mai emoţionat cu putinţă:

– Fraţi şi surori ai Comunităţii Globale, vă vorbesc cu cea mai mare tristeţe pe care am cunoscut-o vreodată. Sînt un om al păcii obligat să le răspundă prin mijloace armate teroriştilor internaţionali care doresc să pună în pericol cauzele armoniei şi fraternităţii. Puteţi să fiţi siguri că vă împărtăşesc suferinţa pricinuită de pierderea celor dragi, a prietenilor şi cunoştinţelor. Povara uciderii atîtor suflete nevinovate ar trebui să nu îi părăsească pe aceşti inamici ai păcii tot restul vieţii lor. După

cum ați aflat, aproape toate cele zece regiuni ale Comunității Globale au distrus peste nouăzeci la sută din stocul lor de armament. Am petrecut ultimii doi ani dezasamblînd, împachetînd, expediind, primind și reasamblînd tot acest arsenal la Noul Babilon. Ruga mea umilă a fost să nu fim niciodată nevoiți să folosim aceste arme. Totuși, consilierii mei înțelepți m-au sfătuit să dispun amplasarea unor depozite cu arme superioare în diverse locații strategice din lume. Mărturisesc că am făcut aceasta împotriva voinței mele, însă viziunea mea optimistă în ceea ce privește natura umană s-a dovedit a fi greșită. Mă bucur că am reușit să mă las convins să păstrez aceste arme în scopul utilizării imediate. Nu mi-am putut imagina niciodată că voi fi pus în delicata postură de a folosi aceste resurse împotriva inamicilor. Presupun că ați aflat deja că doi foști membri ai consiliului executiv al Comunității Globale au conspirat să se revolte împotriva administrației conduse de mine, iar un altul le-a permis forțelor de ordine din această regiune să le urmeze exemplul. Aceste forțe sînt conduse de către Gerald Fitzhugh, fostul președinte al Statelor Unite ale Americii de Nord, și sînt dotate cu armament păstrat în secret, provenind din Comunitatea Statelor Marii Britanii și din fostul stat suveran Egipt. Deși nu ar trebui să fiu silit să îmi apăr reputația de pacifist, sînt deosebit de bucuros să vă informez că am răspuns atacurilor în forță în mod eficient. Armamentul care a fost folosit în spațiul Comunității Globale a fost utilizat în exclusivitate împotriva locurilor unde se adăposteau rebelii militari. Vă asigur că victimele civile și distrugerea orașelor populate din America de Nord și din lume au fost rezultatul acțiunilor de revoltă. Forțele Comunității Globale nu intenționează să continue defensiva. Vom răspunde numai atunci cînd va fi cazul și ne rugăm ca inamicii noștri să înțeleagă că nu au sorți de izbîndă. Aceștia nu vor reuși să învingă, ci vor fi nimiciți. Știu că în timpul unei astfel de conflagrații mondiale mulți dintre noi trăiesc cu frică și în suferință.

Vă asigur că sufăr alături de dumneavoastră, însă frica mea a fost înlocuită de credința că majoritatea membrilor comunității globale luptă împreună, cu trupul și cu sufletul, împotriva dușmanilor păcii. De îndată ce mă voi afla în siguranță, mă voi adresa dumnevoastră prin intermediul televiziunii prin satelit și al Internetului. Voi reveni în mod periodic cu comunicate, astfel încît să fiți la curent cu privire la evoluția evenimentelor și să vă convingeți că depunem eforturi deosebite în vederea reconstruirii lumii. Puteți fi siguri că o dată cu refacerea și reorganizarea, ne vom bucura de cea mai mare prosperitate cunoscută pe pămînt. Dorința mea este să cooperăm pentru atingerea acestui scop comun.

În timp ce asistenții lui Carpathia și ambasadorii îl aprobau, dînd din cap și îl aplaudau, Rayford îi aruncă o privire Amandei și închise ușa de la carlingă.

Mașina Vernei Zee era un automobil vechi, de proveniență străină, cu patru cilindri și cutie de viteză automată. Mașina trosnea din toate încheieturile, iar portierele nu se închideau etanș. Într-un cuvînt, era o rablă. Buck se hotărî să îi testeze limitele și să o despăgubească pe Verna mai tîrziu, dacă ar fi fost cazul, așa că merse cu viteză pînă la Șoseaua Kennedy, apoi se îndreptă spre intersecția de la Edens, încercînd să își dea seama cît de departe ar fi putut ajunge Chloe după plecarea de la hotel înaintînd prin traficul greoi, prin care de-abia se mai putea circula acum.

Ceea ce nu știa Buck era dacă Chloe alesese varianta Lake Shore Drive, numită LSD de către localnici, sau Șoseaua Kennedy. Acesta era drumul ei preferat, însă întrebarea lui se dovedi în curînd inutilă. Orașul Chicago fusese cuprins de flăcări, iar majoritatea șoferilor care conduceau pe ambele sensuri ale Șoselei Kennedy stăteau pe marginea drumului, creînd astfel un culoar spre dezastru. Buck ar fi dat orice să se afle la volanului Range Roverului în acel moment.

Forțînd la maximum rabla Vernei ca să ajungă pe banda de urgență, Buck observă că nu era singurul. Regulile de circulație și politețea fuseseră uitate într-un astfel de moment, iar traficul se desfășura atît pe carosabil cît și în afara lui. Nu avea de ales. Buck nu știa dacă îi fusese scris să supraviețuiască celor șapte ani ai perioadei Pătimirilor și nu putea găsi decît un singur motiv întemeiat pentru care ar fi meritat să își dea viața, în afară de cel de a încerca să o salveze pe iubirea vieții lui.

Din momentul în care devenise credincios, Buck se gîndise să își jertfească viața pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Credea că oricare ar fi fost motivul morții lui Bruce, acesta devenise un martir al cauzei divine. Faptul că își risca viața la volan nu ar fi fost un gest la fel de altruist precum cel al lui Bruce, însă știa un singur lucru: nici Chloe nu ar fi ezitat să facă asta dacă ar fi fost în locul lui.

Cele mai mari blocaje erau la trecerea peste poduri, acolo unde benzile de urgență se terminau, iar cei care luptau să iasă din aglomerație trebuiau să își aștepte rîndul pentru a trece. Automobiliștii furioși încercau, pe bună dreptate, să le blocheze calea. Buck nu îi putea învinovăți deoarece și el ar fi procedat la fel dacă s-ar fi aflat în situația lor.

Buck introdusese numărul telefonului din Range Rover în memoria mobilului și continua să îl formeze ori de cîte ori avea ocazia. De fiecare dată cînd auzea mesajul: „Abonatul pe care ați încercat să îl contactați...", închidea și încerca din nou.

Cu puțin înainte de a începe procedurile premergătoare aterizării, Rayford se sfătui cu Amanda.

– Voi deschide ușa aceea astfel încît să te poți da jos din avion cît mai repede cu putință, spuse el. Nu am de gînd să aștept verificările de după aterizare. Nu uita, este absolut necesar ca avionul tău să decoleze înainte de a ne ridica de la sol.

– Dar de ce, Ray?

– Ai încredere în mine, Amanda. Ştii că îţi vreau binele. Sună-mă pe mobil de îndată ce vei putea şi spune-mi dacă Chloe şi Buck sînt bine.

Buck părăsi autostrada şi merse pe străzile laterale mai mult de o oră, pînă cînd ajunse la Evanston. Ajungînd în dreptul lui Sheridan Road, pe malul lacului, Buck văzu că aceasta era baricadată, dar nu păzită. Se părea că poliţiştii şi personalul medical de urgenţă erau ocupaţi. Buck se gîndi să forţeze una dintre baricade, însă nu dorea să-i strice maşina Vernei, aşa că ieşi şi mută bariera suficient de mult pentru a putea trece. Chiar cînd se îndepărta, dintr-un apartament se auzi vocea cuiva:

– Hei! Ce faci acolo?

Buck privi în sus şi îi făcu semn cu mîna persoanei de la geam.

– Sînt din partea presei! îi strigă el.

– Bine atunci! Poţi să treci!

Pentru a părea cît mai credibil, Buck ieşi din nou din maşină şi se întoarse pentru a pune bariera la loc. El văzu obişnuitele patrule de poliţie cu girofarurile aprinse şi cîţiva oameni în uniformă care păzeau străzile laterale. Buck îşi aprinse luminile de avarie şi îşi continuă drumul. Nimeni nu îl opri. Nimeni nu îl trase pe dreapta. Nimeni nu părea a fi interesat de prezenţa lui acolo. Buck fu de părere că poliţiştii presupuseseră că totul era în ordine de vreme ce reuşise să pătrundă într-o zonă restricţionată, iar acum se deplasa cu atîta siguranţă de sine. Nu îşi putu crede ochilor văzînd cît de relaxat era traficul, o dată ce accesul pe arterele care duceau spre Sheridan Road fusese interzis. Problema lui era acum ce avea să găsească pe Lake Shore Drive.

Rayford se simţi mai mult decît frustrat cînd ateriză cu avionul Condor 216 pe aeroportul din San Francisco şi se îndreptă încet spre un terminal privat. Acolo trebui să aştepte,

împovărat de indezirabila misiune de a-l transporta pe Antihristul însuşi oriunde în lume şi-ar fi dorit. Carpathia tocmai minţise cu nerușinare cea mai mare audienţă care ascultase vreodată o transmisiune radio. Rayford ştia cu certitudine că puţin timp după decolarea lor spre Noul Babilon, San Francisco avea să devină ţinta atacurilor aeriene, la fel ca şi oraşul Chicago. Aveau să moară oameni. Comerţul şi industria aveau să se prăbuşească. Reţelele de transport, printre care şi aeroportul pe care se aflau în acel moment, aveau să fie distruse. Prioritatea lui Rayford era ca Amanda să coboare de la bordul acelui avion şi să plece spre Chicago. Rayford nu mai avu răbdare să ajungă la terminal, ci deschise singur uşa avionului şi coborî scara telescopică pe pistă, apoi îi făcu semn Amandei să se grăbească. Carpathia îşi luă rămas-bun în timp ce aceasta trecu în fugă pe lîngă el, iar Rayford se bucură atunci cînd văzu că ea de-abia îi mulţumi şi îşi continuă drumul. Membrii personalului aflat la sol îi făcură semne lui Rayford şi încercară să îl convingă să ridice scara. Acesta le strigă:

– Avem un pasager care trebuie să prindă o cursă de legătură!

Rayford o îmbrăţişă pe Amanda şi îi şopti:

– Am luat legătura cu turnul de control. La capătul acestui coridor se află poarta de îmbarcare pentru o cursă de Milwaukee care pleacă peste mai puţin de douăzeci de minute. Fă tot posibilul ca să ajungi la bordul avionului.

El o sărută pe Amanda, iar aceasta coborî scările în fugă.

Rayford văzu cum personalul de la sol aştepta ca el să tragă scara înapoi pentru a fixa coridorul mobil. Nu reuşi să găsească un motiv pentru care să mai amîne operaţiunea, aşadar, îi ignoră pur şi simplu, se întoarse în carlingă şi începu verificările de după aterizare.

– Ce se întîmplă? îl întrebă copilotul său. Vreau să fiu înlocuit cît mai curînd posibil.

„Dacă ai şti ce te aşteaptă!" îşi spuse Rayford în gînd.

– Unde pleci în noaptea asta?

– De ce vă interesează? îi răspunse tînărul.

Rayford ridică din umeri. Se simţea neajutorat. Nu îi putea salva pe toţi. Oare putea salva pe *cineva?* Unul dintre asistenţii lui Carpathia îşi vîrî capul pe uşă:

– Căpitane Steele, sînteţi chemat de către personalul de la sol.

– Imediat, domnule! Vor trebui să aştepte pînă cînd voi termina verificările de după aterizare. Vă daţi seama că responsabilităţile noastre au crescut simţitor şi trebuie să ne asigurăm că toate sînt în ordine, înainte de a ne aventura într-o cursă peste Oceanul Pacific.

– Ei, bine, McCullum aşteaptă să urce la bord împreună cu un întreg echipaj. Am dori să beneficiem de unele servicii.

Rayford încercă să pară vesel:

– Siguranţa înainte de toate.

– Bine atunci, grăbiţi-vă!

În timp ce secundul său verifica lista procedurilor pentru a doua oară, Rayford luă legătura cu turnul de control, pentru a afla ce se întîmpla cu zborul spre Milwaukee.

– Va avea o întîrziere de douăzeci de minute, Condor 216. Aceasta nu va afecta orarul cursei voastre.

„Ba da", îşi spuse Rayford în sine.

Rayford intră în cabina pasagerilor:

– Îmi cer scuze, domnule, însă domnul Fortunato nu ar trebui să ne însoţească pe parcursul următorului zbor?

– Aveţi dreptate, interveni un asistent. A plecat de la Dallas în urmă cu o jumătate de oră, aşadar, nu cred că va întîrzia prea mult.

„Ba va întîrzia cu ajutorul meu."

Buck ajunse, în sfîrşit, în faţa unui obstacol inevitabil. Trecuse de cîteva curbe şi nu putuse să evite bariera de la intersecţia Sheridan Road cu Lake Shore Drive. Cît timp se aflase pe Drive,

Buck văzuse mașini în afara carosabilului, vehicule ale echipelor de intervenții cu girofarurile aprinse și ale căror echipaje încercau să îl oprească, fluturînd din steguleţe. Apăsase pedala de accelerație la maximum și nimeni nu îndrăznise să îi stea în cale. Aproape toate benzile de pe Drive fuseseră libere, însă Buck auzise oameni strigîndu-i:

– Oprește-te! Drumul este închis!

La radio anunțaseră că aglomerația din intersecțiile orașului blocase complet traficul. Într-unul dintre reportaje se spusese că această situație se instalase încă din momentul primei explozii. Buck își dorea să fi avut timp să verifice ieșirile de pe autostradă care duceau spre plajă. Existau numeroase locuri prin care un Range Rover ar fi putut părăsi autostrada sau în care ar fi putut fi accidentat, poate chiar ascuns. În cazul în care Chloe și-ar fi dat seama că nu se poate ajunge de la hotel la Șoseaua Kennedy sau la Eisenhower în scurt timp, ar fi putut-o lua pe LSD. Însă, cînd Buck ajunse în dreptul ieșirii spre Michigan Avenue, care ducea spre Hotelul The Drake, ar fi trebuit să facă moarte de om sau să aleagă calea aerului pentru a-și continua drumul. Baricada care bloca accesul spre Lake Shore Drive și ieșirea spre aceasta arătau ca un decor din *Mizerabilii*. Vehicule de poliție, ambulanțe, mașini de pompieri, bariere de construcții și de trafic, precum și lumini de avertizare întesaseră zona, însoțite de o numeroasă echipă de intervenție. Buck puse frînă, iar roțile mașinii scrîșniră, apoi vehiculul derapă și alunecă pe o porțiune de cîțiva metri, pînă cînd pneul din dreapta din față explodă. Muncitorii încercară să se dea din calea mașinii care scăpase de sub control.

Cîteva persoane îl înjurară pe Buck, iar o femeie-polițist avansă cu arma ațintită spre el. Buck încercă să coboare din mașină, însă aceasta îi spuse:

– Rămîi pe loc, amice!

Buck deschise geamul cu o mînă, iar cu cealaltă își scoase legitimația de jurnalist. Polițista nici măcar nu se uită la ea. Vîrî pistolul pe geam și i-l puse la tîmplă:

– Pune-ți mîinile la vedere, ticălosule!

Femeia deschise portiera, iar Buck se dădu jos cu greu din mașină, fără a-și folosi mîinile. Polițista îi ordonă să se întindă pe asfalt, cu mîinile și picioarele răsfirate.

Doi polițiști se alăturară femeii și îl percheziționară pe Buck cu meticulozitate:

– Ai arme, cuțite sau ace asupra ta?

Buck încercă să se apere:

– Nu, doar două rînduri de acte.

Polițiștii scoaseră două portcarduri, unul din acestea conținînd actele de identitate ale lui Buck, iar celelalte documentele pe numele de Herb Katz.

– Așadar, cine ești și cum stă treaba?

– Mă numesc Cameron Williams și sînt redactorul-șef al revistei *Global Community Weekly*. Lucrez sub subordonarea directă a Potentatului. Actele false îmi facilitează accesul în țările mai puțin cooperante.

Un polițist tînăr și slab luă actele de identitate autentice ale lui Buck din mîna polițistei:

– Permite-mi să arunc o privire, spuse el pe un ton sarcastic. În cazul în care ești cu adevărat subordonatul lui Carpathia, atunci ar trebui să ai permis de acces 2-A – hopa, cred că văd un permis de acces 2-A aici.

Cei trei ofițeri de poliție se strînseră ca să privească neobișnuitul act de identitate.

– Știi, falsificarea unui permis de acces 2-A se pedepsește cu moartea...

– Da, știu.

– Avînd în vedere că rețeaua este încărcată, nu vom putea verifica pe computer numărul de înmatriculare.

– Vă pot spune încă de pe acum, interveni Buck, că am împrumutat acest vehicul de la o prietenă pe nume Zee. Puteți verifica aceasta înainte de a ridica mașina.

– Nu poți lăsa mașina aici!

– Dar ce pot face cu ea? întrebă Buck. Este într-o stare jalnică, are pană, iar în seara aceasta nu vom găsi pe nimeni care să o repare.

– Nici în următoarele două săptămîni, după toate probabilitățile, spuse unul dintre polițiști. Așadar, unde te grăbeai în halul ăsta?

– Voiam să ajung la Hotelul The Drake.

– Dar unde ai fost tot timpul ăsta, amice? Nu asculți știrile? Michigan Avenue a fost distrus aproape în întregime.

– A fost afectat și The Drake?

– Nu știu ce s-a întîmplat cu hotelul însă, după părerea mea, nu cred că se află într-o stare formidabilă.

– Dacă urc dealul și merg pe jos pînă la bulevard, o să mor din cauza radiațiilor radioactive?

– Soldații din Garda Națională ne-au informat că nu s-au înregistrat urme de radiații radioactive. Asta înseamnă că trupele de ordine nu au folosit bombe nucleare, încercînd să evite pierderile de vieți omenești pe cît de mult posibil. În orice caz, dacă bombele acelea au fost nucleare, radiațiile ar fi ajuns mult mai departe de locul acesta.

– Destul de adevărat, spuse Buck. Pot pleca?

– Nu garantez că vei reuși să treci de gărzile de pe Michigan Avenue.

– Sînt dispus să încerc.

– Șansa ta o reprezintă permisul acela. Spre binele tău, sper că este autentic.

Rayford nu mai putea să țină pe loc echipa de la sol sau, cel puțin, nu mai putea să o ignore. Ridică scara telescopică astfel încît coridorul mobil să poată fi atașat, însă nu o trase în interior

complet, pentru a întîrzia această operațiune. În loc să rămînă pe loc și să privească, Rayford reveni în carlingă și își găsi diverse ocupații. „Nu vreau nici măcar să alimentez cu combustibil înainte ca avionul Amandei să decoleze", își spuse el în gînd.

Trecu un sfert de oră pînă cînd copilotul temporar al lui Rayford fu înlocuit cu cel obișnuit și pînă cînd echipajul complet se instală la bord. De fiecare dată cînd echipa de la sol îi transmitea că putea începe alimentarea cu combustibil, Rayford le spunea că nu era încă pregătit. În cele din urmă, un individ exasperat urlă în stația de emisie-recepție:

– Ce anume te reține acolo, șefule? Mi s-a spus că această aeronavă este una specială și că are nevoie de servicii rapide.

– Ai fost informat greșit. Acest avion este unul destinat transportului de marfă și este nou. Trebuie să ne acomodăm cu comenzile și, în plus, schimbăm echipajul. Pur și simplu aveți răbdare. Nu ne mai contactați, vă vom contacta noi.

Rayford răsuflă ușurat peste douăzeci de minute, cînd află că avionul Amandei se afla deja în drum spre Milwaukee. Acum putea respecta toate procedurile, avionul putea fi alimentat cu combustibil și se puteau pregăti pentru lunga cursă peste Pacific.

– E un avion grozav, nu-i așa? se miră McCullum în timp ce inspecta carlinga.

– Da, e grozav, încuviință Rayford. Am avut o zi grea, Mac. Mi-ar prinde bine un pui de somn de îndată ce vom porni.

– Chiar te rog, comandante. Din partea mea, poți să dormi toată noaptea. Vrei să vin în cabină și să te trezesc pentru procedurile premergătoare aterizării?

– Nu sînt sigur că e bine să părăsesc carlinga, îi răspunse Rayford. Voi rămîne aici, pentru cazul în care vei avea nevoie de mine.

Buck își dădu deodată seama că își asumase un risc enorm. Verna Zee va înțelege în scurt timp că el, cel puțin la un moment dat, fusese membru cu drepturi depline al Bisericii New Hope

Village. Buck fusese suficient de prudent încît să nu își asume un rol de conducere acolo, să nu vorbească în public și să nu se apropie de mulți oameni. Acum, unul dintre angajații lui – și unul dintre adversarii lui înverșunați de la locul de muncă – urma să afle informații care l-ar fi putut distruge sau care i-ar fi putut aduce chiar moartea.

Buck sună acasă la Loretta de pe telefonul mobil al Vernei.

– Loretta, spuse el, trebuie să vorbesc neapărat cu Verna.

– E destul de neliniștită acum, îi răspunse Loretta. Sper că te rogi pentru fata asta.

– Mă voi ruga cu siguranță, spuse Buck. Cum vă înțelegeți?

– Destul de bine, avînd în vedere că nu ne cunoaștem de mult timp. Tocmai îi spuneam povestea mea, după cum am presupus că doreai să o fac.

Buck rămase tăcut. În cele din urmă, el adăugă:

– Vrei să mi-o dai la telefon, Loretta?

Aceasta făcu întocmai, iar Buck trecu direct la subiect:

– Verna, ai nevoie de o mașină nouă.

– O, nu! Cameron, ce s-a întîmplat?

– Am avut o pană, Verna, dar nu va fi posibil să o reparăm în următoarele cîteva zile și nu cred că merită să te îngrijorezi pentru soarta mașinii tale.

– Mulțumesc frumos!

– Ce-ai zice dacă ți-aș lua o mașină mai bună?

– Nu aș zice nu, murmură ea.

– Îți promit că o voi face. Acum, Verna, voi abandona vechea ta mașina. Ai nevoie de ceva din ea?

– Nu mă pot gîndi la nimic. În torpedo am o perie care îmi place foarte mult.

– Verna!

– Pare a fi o rugăminte destul de lipsită de importanță, avînd în vedere situația de față.

– Nu ai nici un fel de documente, lucruri personale, bani pe care să îi fi ascuns în mașină, nici un lucru de genul acesta?

– Nu. Fă ceea ce trebuie să faci. Ar fi bine să nu am necazuri din această cauză.

– Le voi comunica autorităților că pot ridica această mașină atunci cînd vor ajunge la ea și că pot păstra ceea ce le vor da cei de la fier vechi drept taxă pentru remorcare.

– Cameron, șopti Verna, femeia aceasta este destul de ciudată.

– Acum nu am timp de astfel de discuții, Verna. Dă-i o șansă! E drăguță și îți *oferă* un adăpost.

– Nu, nu mă înțelegi. Nu am spus că nu este o persoană drăguță, ci mă referem la faptul că are niște idei cu adevărat ciudate.

În timp ce Buck escalada o baricadă pentru a putea vedea Michigan Avenue, își împlini promisiunea pe care i-o făcuse Lorettei de a se ruga pentru Verna. El nu știa exact pentru ce anume să se roage. „Ori devine credicioasă, ori sînt un om mort", își spuse el.

În timp ce se apropia de clădirile distruse de bombardament de pe Michigan Avenue și care continuau pe întregul Magnificent Mile, Buck nu se putea gîndi decît la experiența pe care o trăise în Israel atunci cînd Rusia atacase. El își aminti zgomotul asurzitor al bombelor și căldura ucigătoare a flăcărilor, însă în acel moment Pămîntul Sfînt scăpase ca printr-o minune. Aici nu se întîmplase nici o minune. Buck formă din nou ultimul număr apelat, uitînd că acesta fusese cel al Lorettei, și nu cel al telefonului din Range Rover.

Atunci cînd nu auzi începutul mesajului cu care deja se obișnuise, Buck așteptă cu sufletul la gură ca Chloe să ridice receptorul. Loretta îi răspunse, iar Buck nu știu cum să reacționeze în primul moment.

– Alo? Mă aude cineva?

– Îmi cer scuze, Loretta, spuse el. Am format numărul tău din greşeală.

– Mă bucur că ai sunat, Buck. Verna tocmai dorea să stea de vorbă cu tine.

– Despre ce anume?

– O voi lăsa pe ea să îţi spună.

– Cameron, am sunat la birou. Acolo se mai află cîteva persoane care monitorizează evenimentele şi care au promis că vor închide biroul atunci cînd îşi vor termina activitatea. Pe scurt, ai primit cîteva mesaje.

– De la Chloe?

– Nu, îmi pare rău. Unul era din partea doctorului Rosenzweig, din Israel. Altul era din partea unui individ care s-a recomandat drept socrul tău. În cele din urmă, te-a căutat o oarecare doamnă White, care ţi-a transmis că va trebui să o iei de la Aeroportul Mitchell, din Milwaukee, la miezul nopţii.

„Doamna White? îşi spuse Buck. Ingenios din partea Amandei să nu arate cît de apropiată a devenit familia noastră."

– Mulţumesc, Verna. Am înţeles.

– Cameron, cum ai de gînd să ajungi în Milwaukee, dacă nu ai maşină?

– Am cîteva ore la dispoziţie pentru a găsi o soluţie. În momentul de faţă mi se pare că mai e o veşnicie pînă atunci.

– Loretta s-a oferit să îmi pună la dispoziţie maşina ei, în cazul în care voi fi dispusă să conduc, îl informă Verna.

– Sper că nu va fi nevoie, spuse Buck. Dar apreciez efortul. Te voi anunţa dacă va fi cazul.

Buck nu se simţea ca un jurnalist aflat în faţa unui dezastru. El ar fi trebuit să culeagă toate informaţiile, să le prelucreze, să le pună întrebări celor care deţineau controlul. Însă nimeni nu deţinea controlul. Toată lumea muncea. Iar lui Buck nu îi păsa că ar fi putut transpune totul într-un articol. Revista la care lucra, precum şi celelalte trusturi mass-media, era controlată,

dacă nu chiar deținută, de Nicolae Carpathia. Oricît de mult ar fi încercat să expună lucrurile în mod obiectiv, totul părea denaturat de maestrul în arta disimulării. Partea cea mai proastă era că Nicolae se pricepea la acest lucru. Bineînțeles, era normal să fie așa. Aceasta era natura sa. Lui Buck îi displăcea ideea că el însuși era folosit pentru a răspîndi ideile mincinoase pe care lumea le aștepta cu sufletul la gură.

Totuși, acolo, în acel moment, pe Buck nu îl interesa nimic altceva decît soarta lui Chloe. Gîndul că ar putea s-o piardă îl copleși. Buck știa că avea să o revadă la sfîrșitul perioadei Pătimirilor, însă ar mai fi avut, oare, puterea să trăiască fără ea? Chloe devenise centrul universului lui, în jurul căruia gravitau toate celelalte. În scurta perioadă cît fuseseră împreună, Chloe se dovedise a-i depăși toate așteptările pe care le-ar fi putut avea de la o soție. Era adevărat că ei doi erau uniți de un ideal comun, care îi făcea să treacă peste amănunte insignifiante și meschine care păreau să îngreuneze viața altor cupluri. Buck simțise că ea nu avea să devină vreodată malițioasă sau cicălitoare. Era altruistă și iubitoare, avea încredere în el și îl sprijinea în orice ar fi făcut. Buck nu intenționa să se oprească pînă cînd nu ar fi găsit-o și nu avea să creadă că era moartă pînă cînd nu ar fi știut acest lucru cu certitudine.

Buck formă numărul telefonului din Range Rover. Oare de cîte ori încercase să o sune pînă acum? Știa exact ce avea să urmeze. Cînd sună ocupat, lui Buck începură să îi tremure genunchii. Oare formase corect numărul? Trebui să închidă și să formeze din nou ca să evite să mai sune acasă la Loretta. Buck se opri în mijlocul drumului, înconjurat de haos, și, cu degete tremurătoare, formă numărul, tastînd cu atenție fiecare cifră în parte, apoi duse mobilul în drepul urechii. „Abonatul pe care ați încercat să îl contactați..." Buck înjură și strînse telefonul Vernei atît de tare, încît crezu că avea să îl rupă. Făcu un pas și ridică brațul ca și cum ar fi vrut să zdrobească aparatul de zidul unei

clădiri, dar se opri la timp şi nu dădu drumul telefonului, dîndu-şi seama că ar fi fost cel mai stupid lucru pe care l-ar fi putut face vreodată. De îndată ce auzi din nou mesajul acela blestemat scoase o înjurătură şi dădu din cap. „Aşadar, vechile obiceiuri nu au dispărut cu desăvîrşire."

Buck era supărat pe sine. Cum putuse să formeze un număr greşit în asemenea condiţii?

Deşi ştia că avea să audă din nou mesajul, care avea să îl enerveze mai rău ca pînă atunci, Buck nu se putea abţine să nu formeze numărul la nesfîrşit. Acum suna ocupat! Oare se conectase greşit? Să fi fost o glumă proastă a sorţii? Sau cineva, undeva, încerca să folosească telefonul acela?

Nu putea şti cu certitudine dacă era Chloe. Putea fi oricine altcineva. Putea fi un membru al echipelor de intervenţie. Putea fi o persoană care găsise Range Roverul avariat.

Nu, nu avea de gînd să creadă aşa ceva. Chloe era în viaţă. Chloe încerca să îl sune. Dar unde să-l caute? La biserică nu era nimeni. Din cîte ştia, nu se mai afla nimeni la biroul *Global Community Weekly*. Oare Chloe ştia numărul de telefon al Lorettei? Era uşor de aflat. Dilema lui era dacă ar trebui să sune în locurile în care Chloe ar fi putut telefona sau să formeze în continuare numărul telefonului din maşină, în speranţa că avea să îi răspundă între apeluri.

Însoţitoarea principală de zbor bătu la uşa carlingii şi o deschise, în timp ce Rayford înainta încet pe pistă.

– Domnule comandant, spuse ea, după ce acesta şi-a ridicat casca de pe urechea dreaptă, încă nu s-au aşezat toţi pasagerii şi nu şi-au pus centurile de siguranţă.

– Ei, bine, nu am de gînd să opresc, îi răspunse el. Nu te poţi descurca?

– Domnule, pasagerul recalcitrant este însuşi domnul Carpathia.

– Nu am nici o autoritate asupra lui, spuse Rayford. Nici tu de altfel.

– Regulile Administrației Aviației Statelor Federale cer ca...

– Dacă nu ai observat, tot ce este federal nu mai are nici o însemnătate. Totul stă sub semnul globalizării. Iar Carpathia se află deasupra globalizării. Dacă nu vrea să ia loc, poate sta în picioare. Eu am făcut anunțul, iar tu instructajul, nu-i așa?

– Așa este.

– Atunci du-te și pune-ți centura de siguranță și nu te mai îngrijora în legătură cu soarta Potentatului.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnule comandant. Însă dacă acest avion este la fel de puternic precum un 757, nu mi-aș dori să fiu în picioare cînd veți accelera...

Rayford își puse căștile pe urechi și se pregăti să alinieze avionul în poziția de decolare. În timp ce aștepta intrucțiunile turnului de control, Rayford își strecură mîna stîngă sub scaun și apăsă butonul secret. O persoană îl întreba pe Carpathia dacă nu dorea să ia loc. Rayford era conștient de faptul că McCullum îl privea cu curiozitate, de parcă ar fi auzit în căștile lui ceva, iar Rayford nu. Rayford eliberă repede butonul interfonului și îl auzi pe McCullum spunîndu-i:

– Am primit permisiunea de a decola, comandante. Putem pleca.

Rayford ar fi putut accelera treptat astfel încît avionul să atingă viteza necesară decolării. Însă o decolare rapidă pica bine din cînd în cînd, nu-i așa? Rayford ambală motoarele, apoi înaintă pe pistă cu o viteză atît de mare și cu atîta putere, încît el și McCullum fură împinși înapoi în scaune.

– Iuhu! strigă McCullum. Dă-i bătaie!

Rayford avea multe lucruri la care să se gîndească și, ținînd cont de faptul că aceasta era doar a doua oară cînd decola la bordul noului avion, ar fi trebuit să se concentreze la ce avea de făcut în acel moment, însă nu rezistă să nu apese din nou butonul secret

şi să afle ce se întîmplase cu Carpathia. Şi-l imagină pe Carpathia rostogolindu-se pînă în spatele avionului şi îşi dori ca avionul să fi avut o uşă în spate pe care să o fi putut deschide din carlingă.

– Vai de mine! auzi el o voce. Aţi păţit ceva, domnule Carpathia?

Rayford auzi nişte zgomote, ca şi cum ceilalţi ar fi încercat să îşi dea jos centurile de siguranţă pentru a-l ajuta pe Carpathia, însă avionul încă mai rula cu viteză pe pistă, aşadar, rămăseseră ţintuiţi în scaune de forţa centrifugă.

– Sînt bine, insista Carpathia. E numai vina mea. Totul va fi bine.

Rayford apăsă butonul şi se concentră asupra decolării. În sinea sa, el spera ca Nicolae să se fi aplecat peste spateaza unui scaun în momentul mişcării iniţiale. Această poziţie l-ar fi făcut să se dea peste cap şi aproape să facă un salt în aer. „Probabil a fost unica mea şansă de a face puţină dreptate", îşi spuse Rayford.

Deşi prezenţa lui Buck nu atrase atenţia nimănui, el continuă să-şi dorească să nu fie observat. Se făcu nevăzut după un colţ şi rămase în umbră, formînd în continuare numărul astfel încît să nu treacă nici o secundă între apeluri, în cazul în care Chloe ar fi fost cea care folosea telefonul din maşină. La un moment dat, în răstimpul în care auzi tonul de ocupat, închise şi, înainte să apuce să formeze numărul din nou, telefonul lui sună.

– Alo! Chloe? strigă Buck înainte să accepte apelul.

Mîinile îi tremurau atît de tare, încît aproape scăpă telefonul. Buck apăsă pe buton şi strigă:

– Chloe?

– Nu, Cameron, sînt Verna. Dar tocmai am aflat de la birou că Chloe a încercat să te sune.

– I-a dat cineva numărul telefonului tău mobil?

– Nu. Nu ştiau că ai telefonul meu.

– Tocmai încercam să o sun, Verna. Sună ocupat.

– Încearcă în continuare, Cameron. Nu a spus unde se află sau în ce stare este, însă cel puțin acum știi că e în viață.

– Slavă Domnului pentru asta!

5

Buck ar fi vrut să sară în sus de bucurie sau să strige, sau să alerge undeva, însă nu ştia unde să se ducă. Vestea că Chloe trăia era cea mai bună veste pe care o primise vreodată, însă acum dorea să facă ceva în această privinţă. Continuă să formeze numărul, însă telefonul suna mereu ocupat.

Deodată, telefonul lui sună din nou.

– Chloe!

– Nu, îmi pare rău, Cameron, tot eu sînt, Verna.

– Verna, te rog! Încerc să vorbesc cu Chloe!

– Calmează-te, flăcăule! A sunat din nou la birou. Acum, ascultă-mă! Unde te afli acum şi pe unde ai mai fost?

– Sînt pe Michigan Avenue, în apropiere de Water Tower Place sau, mai degrabă, de ceea ce a mai rămas din el.

– Cum ai ajuns acolo?

– Am venit pe Sheridan, apoi am mers pe Lake Shore Drive.

– Bine, spuse Verna. Chloe a spus cuiva de la birou că se află pe cealaltă parte a lui Lake Shore Drive.

– Pe cealaltă parte?

– Asta e tot ce ştiu, Cameron. Va trebui să te uiţi în afara carosabilului, pe marginea lacului, în orice altă parte care ar putea fi în apropiere de Lake Shore Drive.

Buck deja se îndrepta în acea direcţie, în timp ce vorbea la telefon:

– Nu înțeleg cum ar fi putut ajunge pe marginea lacului, de vreme ce se îndrepta spre sud, pe LSD.

– Nici eu nu pot să îmi dau seama, spuse Verna. Poate spera că va putea ocoli toate zonele aglomerate îndreptîndu-se în direcția aceea, a văzut că nu putea și s-a întors.

– Spune-le celor care vor vorbi cu ea că ar trebui să nu mai folosească telefonul ca să pot lua legătura cu ea. Va trebui să îmi spună cum să ajung la ea, dacă va fi cu putință.

Toate îndoielile lui Rayford în legătură cu puterea incredibilă și diabolică a lui Nicolae Carpathia fură spulberate la scurt timp după ce avionul Condor 216 se ridică de la sol, părăsind Aeroportul Internațional din San Francisco.

Îl auzi prin interfonul secret pe unul dintre asistenții lui Carpathia întrebîndu-l:

– Acum, domnule, ce facem cu orașul San Francisco?

– Declanșați atacul, șopti acesta.

Asistentul, în mod evident, vorbind la telefon, spuse:

– Avem permisiunea.

– Privește prin hubloul de pe partea aceea, spuse Carpathia, vădit exaltat. Uită-te!

Rayford fu tentat să întoarcă avionul ca să privească și el, însă ar fi dorit să uite imaginile pe care le-ar fi putut vedea, mai degrabă decît să îi rămînă întipărite în memorie. El și McCullum se uitară unul la celălalt în timp ce auzeau în căști țipetele disperate ale celor aflați în turnul de control.

– SOS! SOS! Sîntem atacați pe cale aeriană!

Loviturile întrerupseră transmisia, însă Rayford știa că bombele puteau distruge cu ușurință turnul de control, ca să nu mai vorbim de restul aeroportului și de zona din imediata apropiere.

Rayford nu știa cît timp avea să mai suporte rolul de pilot pesonal al diavolului.

Buck era într-o formă fizică destul de bună pentru o persoană de treizeci de ani, însă acum îl dureau încheieturile și de abia mai putea respira, în timp ce alerga spre Chicago Avenue și se îndrepta spre est, către lac. Oare cît de departe mersese Chloe spre sud înainte de a întoarce? Fusese cumva nevoită să se întoarcă, altfel cum se putea explica faptul că părăsise șoseaua și ajunsese pe partea cealaltă?

În cele din urmă, cînd ajunse la șosea, Buck văzu că era goală. Știa că drumul fusese închis în dreptul intersecției spre Michigan Avenue, în nord. De asemenea, șoseaua fusese blocată și în sud. De-abia trăgîndu-și răsuflarea, Buck sări peste gardul de protecție, alergă pînă în mijlocul porțiunii dintre benzi, auzind luminile semaforului schimbîndu-se, apoi ieși pe cealaltă parte a șoselei. Se îndreptă spre sud, conștient de faptul că Chloe era în viață, dar neștiind unde anume să o găsească. Acum, presupunînd că ea nu fusese grav rănită, se punea problema dacă însemnările personale ale lui Bruce – sau, mai rău, computerul acestuia – nu căzuseră în mîinile unei persoane rău intenționate. În mod sigur, unele fragmente se refereau explicit la faptul că Nicolae Carpathia era Antihristul.

Buck nu știa cum de mai putea merge, însă continua să alerge, formînd în continuare numărul telefonului din mașină și ținîndu-și mobilul în dreptul urechii în timp ce se mișca. Cînd nu mai putu înainta, Buck se prăbuși pe nisip și se sprijini de gardul de protecție, trăgîndu-și răsuflarea. În cele din urmă, Chloe răspunse.

Deoarece nu se gîndise la ce anume să îi spună, Buck o întrebă numai lucrurile esențiale:

– Ai pățit ceva? Ești rănită? Unde te afli?

Nu îi spusese că o iubea sau că fusese speriat de moarte în legătură cu soarta ei sau că era bucuros că se afla în viață. Buck presupuse că ea nu se aștepta să audă toate astea, cel puțin nu în acel moment.

Chloe avea o voce slăbită:

– Buck, spuse ea, unde eşti?

– Pe Lake Shore Drive, la sud de Chicago Avenue.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! îi răspunse ea. Cred că mai ai de mers încă o milă.

– Eşti rănită?

– Mi-e teamă că da, Buck, spuse ea. Nu ştiu cît timp am fost inconştientă. Nici măcar nu ştiu cum am ajuns aici.

– Unde anume?

Buck se ridicase şi începuse să meargă repede. Nu mai putea alerga, deşi îi era teamă că Chloe ar fi putut sîngera sau s-ar fi aflat în stare de şoc.

– Mă aflu în cel mai ciudat loc cu putinţă, spuse ea, iar Buck simţi că o pierde.

Ştia că ea mai era încă în maşină, deoarece telefonul nu putea fi demontat.

– S-a umflat *air bag*-ul, adăugă ea.

– Maşina este în stare de funcţionare?

– Nu ştiu, Buck.

– Chloe, va trebui să îmi spui după ce anume să mă uit. Eşti în afara carosabilului? Ai reuşit să scapi de poliţistul acela?

– Buck, se pare că Range Roverul e blocat între un copac şi un parapet din beton.

– Ce?

– Mergeam cu o viteză de o sută de kilometri pe oră, spuse ea, şi mi s-a părut că văd o rampă de ieşire. Am virat spre aceasta şi în acel moment a explodat o bombă.

– O bombă?

– Da, Buck, cu siguranţă ai aflat că a explodat o bombă în Chicago.

„O bombă? îşi spuse Buck. Poate că e mai bine că a fost inconştientă în timpul exploziilor celorlalte bombe."

– În orice caz, am văzut o mașină de poliție trecînd pe lîngă mine. Poate că nu mă căutau pe mine. Traficul de pe Lake Shore Drive s-a oprit atunci cînd au văzut și au auzit explozia, iar polițistul s-a ciocnit de o altă mașină. Sper că nu a pățit nimic. Sper că nu va muri. Mă voi simți vinovată.

– Așadar, ce ți s-a întîmplat, Chloe?

– Ei, bine, cred că rampa aceea de ieșire nu era cu adevărat o ieșire de pe șosea. Nu am mai apucat să frînez, însă am luat piciorul de pe accelerație. Range Roverul s-a aflat în aer timp de cîteva secunde. Cred că am zburat cîțiva metri. În apropiere de locul în care sînt se află o pantă, iar mașina a aterizat pe vîrfurile unor copaci și s-a întors pe o parte. Nu îmi amintesc decît că m-am trezit și că eram singură aici.

– Unde?

Buck era exasperat, însă nu putea să o învinovățească pe Chloe că nu putea fi mai explicită.

– Nu m-a văzut nimeni, Buck, îi răspunse ea cu o voce pierdută. Cred că mi s-au stins farurile. Sînt blocată pe scaunul șoferului, prinsă cu centura de siguranță. Pot să ajung la oglinda retrovizoare, însă nu am putut vedea decît că traficul a continuat o vreme pînă cînd a devenit inexistent. Nu am văzut lumini de avertizare, nimic altceva.

– Nu se află nimeni în preajma ta?

– Nu văd pe nimeni. A trebuit să opresc motorul, iar apoi să îl pornesc din nou ca să pot folosi telefonul. Tocmai mă rugam să vii să mă salvezi, Buck!

Vocea lui Chloe deveni din ce în ce mai slabă, de parcă era pe punctul de a adormi.

– Chloe, te rog să rămîi la telefon. Nu vorbi, ține telefonul deschis, astfel încît să fiu sigur că nu trec pe lîngă tine.

Singurele lumini pe care Buck le putea zări erau cele de avertizare, aflate undeva, în depărtare, spre centrul orașului, cîteva focuri care ardeau ici și colo, precum și luminițele pîlpînde ale

ambarcațiilor de pe lac. Lake Shore Drive fusese cuprinsă de întuneric. Iluminatul stradal nu funcționa la nord de locul în care se afla semaforul. Buck ajunse în dreptul unei curbe și scrută întunericul. În lumina slabă a lunii, lui Buck i se păru că zărește o porțiune distrusă din gardul de protecție, cîțiva copaci și un parapet din beton la fel ca aceia care formau pasaje de trecere spre plajă. El înaintă cu precauție și se opri pentru a cerceta locul care se afla la aproximativ două sute de metri față de el.

– Chloe? spuse el în receptor.

Nu primi nici un răspuns.

– Chloe? Ești acolo?

Auzi un oftat:

– Sînt aici, Buck. Însă nu mă simt prea bine.

– Poți să aprinzi farurile?

– Voi încerca.

– Te rog! Ai grijă să nu te lovești!

– Voi încerca să mă ridic ținîndu-mă de volan.

Buck o auzi gemînd de durere. Deodată, în depărtare, Buck văzu fascicolul difuz, în plan vertical, care lumina nisipul.

– Te văd, Chloe! Rezistă!

Rayford presupuse că McCullum avea impresia că doarme. Se întinsese pe scaunul pilotului, cu bărbia în piept, respirînd regulat, însă căștile încă mai funcționau, iar butonul secret fusese acționat. Carpathia vorbea acum cu voce joasă, crezînd că secretele sale nu aveau să fie auzite de nici unul dintre membrii echipajului.

– Eram atît de optimist și aveam atîtea idei, spuse Potentatul, încît nu puteam sta locului. Sper că nu am nici o vînătaie care să dovedească toate acestea.

Lacheii lui Carpathia izbucniră în rîs.

„Nimic nu este mai amuzant decît o glumă de-a șefului", își spuse Rayford.

– Avem atît de multe de discutat, atît de multe de făcut, continuă Carpathia. Atunci cînd compatrioţii noştri ni se vor alătura la Baghdad, vom trece la fapte.

Distrugerea aeroportului din San Francisco şi a întregii zone a golfului deja ajunseseră subiecte de ştiri. Rayford putea citi frică în ochii lui McCullum. Poate că acesta s-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi ştiut că şeful său suprem, Nicolae Carpathia, îşi adjudecase rolul de a controla totul în următorii cîţiva ani.

Deodată, Rayford auzi vocea inconfundabilă a lui Leon Fortunato.

– Domnule Carpthia, şopti acesta, va trebui să îi înlocuim pe Hernandez, Halliday şi pe logodnica dumneavoastră, nu-i aşa?

Rayford se ridică. Oare era putinţă? Deja îi eliminaseră pe cei trei? De ce tocmai pe Hattie Durham? El se simţea responsabil pentru că fosta lui însoţitoare de zbor era acum nu numai angajata lui Carpathia, ci şi iubita acestuia şi viitoarea mamă a copilului lui. Aşadar, Carpathia nu intenţiona să se căsătorească cu ea? Nu dorea să aibă un copil? Hattie îşi jucase rolul atît de bine în faţa lui Rayford şi a Amandei atunci cînd le dăduse marea veste!

Carpathia chicoti:

– Vă rog să nu o includeţi pe domnişoara Durham în categoria răposaţilor noştri amici. De Hernandez ne puteam dispensa. Halliday a reprezentat o necesitate temporară. Haideţi să îl înlocuim pe Hernandez şi să nu ne facem griji în privinţa înlocuirii lui Halliday. Acesta a servit unui scop. Unicul motiv pentru care v-am cerut să o înlocuiţi pe Hattie este faptul că a fost copleşită de atribuţii. Ştiam că pregătirea ei era destul de precară atunci cînd am adus-o în echipă. Aveam nevoie de o asistentă personală şi, bineînţeles, am vrut-o pe ea. Însă voi folosi sarcina ei drept pretext pentru a o îndepărta.

– Vreţi să mă ocup eu de asta? îi propuse Fortunato.

– O voi anunța eu însumi, dacă la asta te referi, spuse Carpathia. Aș dori să te ocupi de alcătuirea unei alte echipe de asistenți.

Rayford de-abia se putea stăpîni, dar nu dorea ca McCullum să bănuiască ceva. Nimeni nu trebuia să afle că el putea asculta aceste discuții, însă acum auzea lucruri pe care nu și-ar fi dorit să le audă vreodată. Poate că exista un avantaj în a cunoaște toate aceste amănunte și poate că informațiile ar fi putut fi de folos Armatei Pătimirilor. Însă viața devenise atît de meschină, încît timp de cîteva ore pierduse o nouă cunoștință, pe Hernandez, și un vechi prieten și mentor, pe Earl Halliday. Rayford îi promisese lui Earl că avea să țină legătura cu soția acestuia în cazul în care i s-ar fi întîmplat ceva. Situația aceasta nu îl încînta.

Rayford închise interfonul, apoi apăsă pe butonul care îi permitea secundului său să îl audă în căști.

– Cred că mă voi duce să mă odihnesc în cabina mea, îl anunță el.

McCullum dădu din cap, iar Rayford ieși din carlingă și intră în cabina lui mult mai luxoasă decît cea din *Global Community One*. Își scoase pantofii și se întinse pe spate. Se gîndi la Earl, apoi la Amanda, la Chloe și la Buck și începu să se îngrijoreze. Totul începuse cu pierderea lui Bruce. Rayford se întoarse pe o parte, își acoperi fața cu mîinile și începu să plîngă. Oare cîți apropiați avea să piardă numai în acea zi?

Range Roverul se afla între trunchiul și ramurile de jos ale unui copac impunător și parapetul din beton.

– Stinge farurile, scumpa mea! strigă Buck. Ar fi bine să nu atragem atenția în momentul de față.

Roțile mașinii aproape că se sprijineau de zid, iar Buck era uimit de faptul că arborele putea susține o greutate atît de mare. Buck trebui să se cațăre în copac pentru a privi pe geamul din dreptul șoferului.

– Poți să ajungi la contact? întrebă el.

– Da, a trebuit să opresc motorul pentru că roţile se învîrteau pe zid.

– Întoarce cheia în contact pe jumătate şi deschide geamul ca să te pot ajuta.

Chloe stătea atîrnată de centura de siguranţă:

– Nu sînt convinsă că pot deschide geamul din poziţia în care mă aflu.

– Poţi să îţi desfaci centura de siguranţă fără să te răneşti?

– Voi încerca, Buck, însă mă doare peste tot. Nu ştiu dacă mi-am rupt vreun os sau nu.

– Încearcă să îţi faci curaj cît de cît şi să te eliberezi. Apoi vei putea să te sprijini de geamul din dreptul pasagerului şi să îl deschizi.

Însă Chloe se încurcase în centura de siguranţă şi nu reuşi decît să se răsucească şi să întoarcă pe jumătate cheia în contact. Ea îşi folosi mîna dreaptă ca să ajungă la butonul care deschidea geamul. Cînd geamul se deschise, Buck se întinse pentru a o ridica cu ambele mîini.

– Mi-am făcut atîtea griji pentru tine! spuse el.

– Şi eu mi-am făcut griji pentru mine, îi răspunse Chloe. Cred că m-am lovit cel mai tare pe partea stîngă. Cred că mi-am rupt glezna, mi-am luxat încheietura şi mă dor genunchiul şi umărul stîng.

– Mi se pare firesc, după cum stau lucrurile, spuse Buck. Te doare dacă te ţin în aşa fel încît să te poţi sprijini cu piciorul teafăr de geamul din dreapta?

Buck se lungi pe caroseria Range Roverului răsturnat şi se întinse ca să îşi strecoare antebraţul sub braţul drept al lui Chloe şi să o apuce de talie cu cealaltă mînă. El o ridică în timp ce Chloe îşi desfăcu centura de siguranţă. Era atît de uşoară însă, neavînd un punct de sprijin şi neputînd să se ţină de nimic, de-abia reuşi să nu o scape. Chloe îşi scoase picioarele

de sub bord şi se lăsă pe ele cu precauţie, apoi şi le propti de portiera din dreptul pasagerului, iar capul i se afla lîngă volan.

– Sîngerezi?

– Nu cred.

– Sper că nu ai hemoragie internă.

– Buck, sînt convinsă că aş fi murit de mult dacă aş fi avut hemoragie internă.

– Aşadar, nu o să te rănesc şi mai tare dacă o să încerc să te scot de acolo?

– Vreau neapărat să ies de aici, Buck. Nu poţi să deschizi portiera şi să mă ajuţi să mă caţăr?

– Mai întîi trebuie să îţi pun o întrebare. Aşa o să se desfăşoare viaţa noastră de cuplu de acum încolo? Eu îţi voi cumpăra maşini scumpe, iar tu le vei distruge în prima zi la volan?

– În mod normal, mi s-ar părea amuzant...

– Îmi cer scuze.

Buck o sfătui pe Chloe să-şi folosească piciorul zdravăn pe post de pivot şi să împingă cu mîna dreaptă în timp ce el deschidea portiera. Partea inferioară a acesteia zgîrie zidul de beton, iar Buck se miră de faptul că vehiculul nu suferise nici o altă pagubă, cel puţin din cîte putea vedea în lumina slabă.

– Ar trebui să fie o lanternă în torpedo, spuse el.

Chloe i-o dădu, iar Buck inspectă maşina la lumina acesteia. Cauciucurile încă mai erau bune. Bara de protecţie din faţă fusese uşor îndoită, însă nu părea în stare gravă. Buck stinse lanterna şi o puse în buzunar. Gemînd şi văitîndu-se, Chloe se căţără afară din maşină, ajutată de Buck.

În timp ce amîndoi şedeau pe aripa stîngă a maşinii, Buck simţi că maşina era pe cale de a-şi pierde echilibrul precar.

– Trebuie să ne dăm jos de aici, spuse el.

– Dă-mi lanterna pentru o secundă, îi răspunse Chloe. Ea o aprinse şi se uită în jur. Ar fi mai uşor dacă am escalada parapetul, sugeră ea.

– Ai dreptate, o aprobă Buck. Te descurci?

– Cred că da, spuse ea. Pot să fac orice dacă îmi propun.

– Mie îmi spui?

Chloe înaintă sărind într-un picior şi reuşi să se agaţe cu mîna sănătoasă de marginea zidului, apoi îl rugă pe Buck să o împingă astfel încît să treacă de cealaltă parte a parapetului. După ce luă piciorul de pe caroseria maşinii, Range Roverul se mişcă suficient de mult ca să se elibereze dintre ramurile îndoite ale copacului. Copacul şi maşina se zgîlţîiră şi începură să se mişte.

– Buck! Fugi de acolo! O să fii strivit!

Buck era întins pe aripa care pînă atunci stătuse cu faţa în sus. Acum, aceasta se apropia de parapet, iar cauciucurile începură să scrîşnească şi să lase urme adînci în zidul de beton. Cu cît Buck se mişca mai mult, cu atît maşina se apropia mai repede de perete, iar el îşi dădu seama că trebuie să se îndepărteze de zid dacă dorea să rămînă în viaţă. Buck se agăţă de portbagajul de pe capota Range Roverului şi se urcă pe aceasta. Ramurile care fuseseră prinse sub automobil scăpară şi îl loviră peste cap, zgîriindu-l în dreptul urechii. Maşina începuse să o ia la vale, ceea ce era bine pentru Buck – cu condiţia să nu cadă şi el. Întîi se mişcă maşina, apoi copacul, apoi amîndouă deodată. Buck presupuse că Range Roverul, odată eliberat de sub ramuri, urma să cadă în gol aproape un metru. Singura sa speranţă era ca maşina să aterizeze pe o suprafaţă dreaptă, însă nu se întîmplă aşa.

Vehiculul masiv, cu pneurile din stînga lipite de zid, fu împins spre dreapta de cîteva ramuri bine arcuite şi începu să alunece în acea direcţie. Buck îşi acoperi faţa cu mîinile pentru a se proteja de crengile care ieşeau de sub maşină. Acestea aproape că îl catapultară în parapet. De îndată ce Range Roverul se eliberă de sub presiunea ramurilor, alunecă din copac şi ateriză pe cauciucurile de pe partea dreaptă, cît pe ce să se răstoarne. Dacă automobilul ar fi căzut în direcţia aceea, Buck

ar fi fost strivit de copac. Însă, de îndată ce atinse solul, mașina se zgudui și se clătină, căzînd pe cauciucurile de pe partea stîngă. Impactul a fost suficient de puternic încît partea stîngă a vehiculului să se izbească de zidul de beton și, în cele din urmă, totul luă sfîrșit. Acum Range Roverul era la o distanță foarte mică de parapet, însă suprafața pe care se afla nu era plană. Ramurile distruse în timpul căzăturii atîrnau deasupra mașinii. Buck folosi lanterna pentru a cerceta vehiculul afectat. Cu excepția barei de protecție îndoite și a zgîrieturilor de pe ambele părți, unele provocate de frecușul cu peretele, iar altele de ramurile copacului, Range Roverul arăta destul de bine avînd în vedere evenimentele prin care trecuse.

Buck nu știa cum să dezumfle perna de aer, așadar, decise să o taie și să se ocupe mai tîrziu de ea, în cazul în care ar fi reușit să facă mașina să funcționeze. Îl durea toată partea stîngă și era sigur că își fisurase o coastă atunci cînd Roverul căzuse la pămînt. Se dădu jos de pe capotă cu atenție, iar acum se afla sub copacul ale cărui ramuri îl împiedicau să o vadă pe Chloe.

– Buck? Ai pățit ceva?

– Rămîi acolo unde ești, Chloe! Voi încerca să fac ceva.

Buck se urcă pe ușa de lîngă scaunul pasagerului, își puse centura de îndată ce ajunse la volan și porni motorul. Huruitul motorului nu indica nici o defecțiune. Apoi cercetă cu atenție cadranul fiecărui indicator ca să se asigure că totul era în regulă. Cînd încercă să înainteze, își dădu seama că se afla într-un șanț, așa că trecu repede pe control manual și acționă tracțiunea integrală, ambală motorul, apoi ridică ambreiajul. În cîteva secunde scăpă de crengile copacului și ajunse pe nisip. Mașina vira brusc la dreapta, apoi se îndreptă spre gardul de protecție care separa plaja de Lake Shore Drive. Buck merse aproape un sfert de milă pînă cînd găsi o spărtură prin care să se strecoare și să întoarcă. El se îndreptă spre pasarela unde Chloe îl aștepta într-un picior

și ținîndu-și încheietura stîngă cu cealaltă mînă. Lui Buck i se păru că arăta mai bine ca niciodată.

Opri în dreptul ei și alergă să o ajute să urce în mașină. Îi legă centura de siguranță și începu să vorbească la telefon înainte de a reveni la volan.

– Loretta? Chloe e bine. E rănită ușor și aș vrea să o consulte cineva cît se poate de repede. Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea să găsești un doctor din parohie care să nu fi fost chemat de urgență la serviciu.

Buck încerca să conducă atent, astfel încît să nu îi provoace lui Chloe dureri și mai mari. În orice caz, știa care era cel mai scurt drum spre casă. Atunci cînd ajunse în fața imensei baricade de pe Michigan Avenue, pe LSD, el vîră la stînga și trecu peste bariera pe care o depășise mai devreme pe jos. Văzu mașina Vernei și ignoră semnele de avertisment ale polițiștilor cu care stătuse de vorbă nu cu mult timp în urmă, apoi acceleră pe Lake Shore Drive, ocoli blocajele de pe Sheridan și, urmînd sfaturile lui Chloe, ajunse pe Dempster, iar de acolo în suburbiile din nord-vestul orașului Chicago.

Loretta și Verna priveau pe fereastră cînd Buck parcă în fața casei. După ce opri motorul, Buck își aminti de ceva și se lovi peste frunte. Sări din mașină și alergă la portbagaj. Încurcîndu-se în chei, deschise portbagajul și găsi paginile lui Bruce răspîndite peste tot. Computerul se afla și el acolo, alături de telefoanele pe care le cumpărase Chloe.

– Chloe, spuse el, iar aceasta se întoarse cu băgare de seamă. După ce te voi duce înăuntru, cred că ar fi cazul să iau legătura cu Carpathia.

Rayford revenise în carlingă. Pe măsură ce se lăsase noaptea, cabina pasagerilor se cufundase în liniște. Conversația degenerase în discuții lipsite de importanță. Demnitarii fuseseră

bine hrăniți de către echipajul de la bord, iar Rayford avu senzația că acum se pregăteau de culcare.

Rayford tresări în somn și își dădu seama că eliberase butonul secret. El îl apăsă din nou, dar tot nu auzi nimic. Deja auzise mult mai mult decît își dorise și se hotărî că ar fi fost cazul să-și dezmorțească picioarele.

În timp ce traversa cabina principală ca să se uite la unul dintre televizoarele aflate în spatele avionului, toți pasagerii îl ignorară, cu excepția lui Carpathia. Unii dintre ei adormiseră, alții erau serviți de către însoțitoarele de zbor, care goleau tăvițele și căutau pături și perne.

Carpathia dădu din cap, zîmbi și îi făcu din mînă lui Rayford.

„Cum poate să facă așa ceva? se întrebă Rayford. Bruce a spus că Antihristul nu va fi posedat de Satana pînă la jumătatea perioadei Pătimilor însă, în mod evident, acest om este întruchiparea răului."

Rayford nu putea să îi dea de înțeles că știa adevărul, deși Carpathia îi cunoștea convingerile religioase. Rayford de-abia îi răspunse la salut și își continuă drumul. Televiziunile difuzau reportaje din toate colțurile lumii. Cuvintele Sfintei Scripturi deveniseră realitate. Acesta era Calul Roșu al Apocalipsei. Aveau să urmeze foametea și molimele ce ar fi distrus un sfert din populația planetei care mai rămăsese după Înălțarea la Cer. Telefonul mobil vibră în buzunarul lui. Puțini dintre cei care nu se aflau la bordul avionului îi știau numărul de telefon. „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tehnica avansată", își spuse el în gînd. Rayford nu dorea să fie auzit de nimeni. Se strecură în spatele avionului și se opri în fața unui hublou. Noaptea era la fel de neagră ca sufletul lui Carpathia.

– Rayford Steele la telefon, spuse el.

– Tată?

– Chloe! Slavă Domnului! Chloe, ai pățit ceva?

– Am avut un mic accident de circulație, tată. Voiam doar să îți spun că mi-ai salvat viața încă o dată.

– Ce vrei să spui?

– Am primit mesajul pe care l-ai lăsat la hotel, explică ea. Dacă m-aș fi întors în cameră, probabil că acum nu aș mai fi stat de vorbă cu tine.

– Ce s-a întîmplat cu Buck?

– E bine. A tot amînat să discute cu știi-tu-cine, iar acum încearcă să îl sune.

– Atunci, permite-mi să mă retrag, spuse Rayford. Te voi suna eu.

Rayford se îndreptă spre carlingă, încercînd să nu se arate grăbit. În timp ce trecea prin dreptul lui Fortunato, Leon tocmai îi întindea un telefon lui Carpathia.

– E Williams de la Chicago, spuse el. Era și timpul!

Carpathia făcu o grimasă parcă ar fi vrut să spună că Leon își depășea atribuțiile. Cînd Rayford ajunse în dreptul carlingii, acesta îl auzi pe Carpathia exclamînd:

– Cameron, prietene! Mi-am făcut griji pentru tine.

Rayford se așeză repede pe scaun și își puse căștile pe urechi. McCullum se uită la el întrebător, însă Rayford îl ignoră și apăsă butonul secret.

– Sînt curios cum a ieșit articolul, spunea Carpathia. Ce se întîmplă acolo, la Chicago? Da, da, distrugeri în masă, înțeleg, da. Da, e o adevărată tragedie...

„Mi se face rău!" își spuse Rayford.

– Cameron, continuă Carpathia, crezi că ai putea ajunge la Noul Babilon în următoarele zile? Da, înțeleg... Israel? Da, îți înțeleg motivele. Așa-zisul Pămînt Sfînt a fost ocolit din nou, nu-i așa? Aș dori un reportaj despre întîlnirile la nivel înalt de la Baghdad și de la Noul Babilon. Mi-ar plăcea să îl scrii tu, însă se poate ocupa de asta și Steve Plank, vechiul tău prieten. Tu și

cu el veți putea lucra, astfel încît să vă asigurați că reportajul va fi preluat de toate publicațiile noastre...

Rayford ar fi dorit să stea de vorbă cu Buck. Admira curajul și priceperea cu care ginerele său reușea să își facă programul și chiar să refuze cu delicatețe sugestiile lui Carpathia. Rayford se întreba cît timp avea să mai suporte Carpathia genul acesta de comportament. Deocamdată se părea că Nicolae îl respecta suficient de mult pe Buck și că încă nu își dăduse seama de adevăratele simpatii ale acestuia.

– Ei, bine, spuse Carpathia, bineînțeles că sufăr. Atunci vom ține legătura și sper că o să aud vești de la tine, din Israel.

6

Buck şedea la masa din bucătărie. Avea ochii roşii şi îl dureau urechea şi toracele. Numai el şi Loretta erau treji. Ea se pregătea să plece la biserică, după ce fusese asigurată că nu trebuia să se ocupe de înmormîntarea lui Bruce sau de pregătirea slujbei, acestea făcînd parte din programul dimineţii de duminică. Verna Zee dormea într-un dormitor mic, amenajat la demisol.

– Mă simt atît de bine înconjurată de atîţia oameni! spuse Loretta. Puteţi rămîne cît aveţi nevoie sau cît doriţi.

– Vă sîntem recunoscători, îi răspunse Buck. S-ar putea ca Amanda să doarmă pînă la prînz, însă se va ocupa de toate aranjamentele legate de serviicile funerare. Chloe nu a dormit prea bine din cauza ghipsului din jurul gleznei. Totuşi, acum a reuşit să aţipească şi cred că va dormi mult timp.

Buck folosise masa din sufragerie ca să pună în ordine hîrtiile lui Bruce care fuseseră împrăştiate peste tot în spatele Range Roverului. Îl aştepta o muncă enormă, deoarece trebuia să citească documentele şi să le sorteze pe cele care ar fi urmat să fie multiplicate şi distribuite. Buck dăduse la o parte teancurile de foi şi scosese cele cinci telefoane mobile pe care le cumpărase Chloe. Din fericire, acestea fuseseră bine ambalate şi nu fuseseră afectate de accident.

Buck îi spusese să nu se zgîrcească, iar Chloe, cu siguranţă, nu o făcuse. El nici măcar nu voia să afle cît costaseră, însă cele cinci

telefoane aveau toate dotările posibile, printre care şi capacitatea de a putea fi folosit oriunde s-ar fi aflat în lume, capacitate care se datora unui cip încorporat ce funcţiona pe post de satelit.

După ce Loretta plecă la biserică, Buck căută bateriile, apoi învăţă comenzile de bază din manualul cu instrucţiuni şi dădu primul telefon. Pentru prima dată în viaţa lui se bucura că avea obiceiul să păstreze numerele de telefon vechi. El găsi în portmoneul său numărul de care avea nevoie. Ken Ritz, un fost pilot de aviaţie, iar acum proprietarul unei companii care oferea zboruri charter, îl mai ajutase pe Buck şi cu alte ocazii. El era cel care decolase împreună cu Buck de pe un mic aerodrom din Waukegan, Illinois, şi care îl dusese la New York a doua zi după dispariţiile în masă.

– Ştiu că sînteţi ocupat, domnule Ritz, şi că, probabil, vă puteţi lipsi de comanda mea, spuse Buck, însă, de asemenea, ştiţi că dispun de un cont substanţial şi că vă pot plăti mult mai bine decît oricine altcineva.

– Am un singur avion disponibil, spuse Ritz. Se află pe Aeroportul Palwaukee, iar eu sînt la ordinele dumneavoastră. Comisionul meu este de doi dolari pe milă şi de o mie de dolari pe zi atunci cînd staţionăm. Unde doriţi să ajungeţi?

– În Israel, îi răspunse Buck. Şi trebuie să mă întorc la Chicago sîmbătă noaptea cel mai tîrziu.

– Oraşul întîrzierilor, mormăi Ritz. Ar fi bine dacă am pleca seara, devreme, şi am ateriza acolo a doua zi, dimineaţă. Veniţi la Palwaukee la ora şapte şi am încheiat afacerea.

Rayford adormise, în sfîrşit, şi, după spusele lui McCullum, sforăise timp de cîteva ore.

La aproximativ o oră de Baghdad, Leon Fortunato îşi făcu apariţia în carlingă şi îngenunche lîngă Rayford.

– Nu avem suficientă încredere în măsurile de securitate de la Noul Babilon, spuse el. Nimeni nu se aşteaptă să aterizăm la

Baghdad. Vă rog, păstrați legătura cu turnul de control de la Noul Babilon și transmiteți-le că ne îndreptăm spre ei fără nici o escală. După ce îi vom lua pe cei trei ambasadori, este posibil să mai rămînem la sol cîteva ore pentru ca forțele noastre de securitate să poată verifica aeroportul de la Noul Babilon.

– Întrunirile dumneavoastră vor fi afectate de această întîrziere? întrebă Rayford, încercînd să păstreze un ton neutru.

– Nu înțeleg de ce te interesează aceasta. Vom putea sta de vorbă în avion în timpul alimentării cu combustibil. Puteți menține aerul condiționat în funcțiune, nu-i așa?

– Bineînțeles, spuse Rayford, încercînd să reacționeze cu promptitudine, mai am multe de învățat în legătură cu acest aparat de zbor. Voi rămîne în carlingă sau mă voi retrage în cabina mea și nu vă voi încurca.

– Chiar te rog.

Buck îl sună pe Donny Moore, care îl informă că găsise niște oferte incredibile pentru componentele individuale și că el însuși asambla cele cinci computere portabile.

– Asta vă va ajuta să economisiți ceva bani, spuse el. După calculele mele, vor costa puțin peste douăzeci de mii de dolari fiecare.

– Și le pot avea atunci cînd mă voi întoarce din călătoria mea duminică?

– Vă garantez, domnule.

Buck le dădu cîtorva persoane-cheie din redacția revistei *Global Community Weekly* numărul noului său telefon mobil și le rugă să nu îl divulge decît în cazul în care l-ar fi căutat Carpathia, Plank sau Rosenzweig. Buck își împachetă lucrurile cu atenție în geanta lui mare de piele și își petrecu restul zilei citind documentele lui Bruce și încercînd să îl găsească pe Rosenzweig. Bătrînul făcuse nenumărate eforturi să îi spună într-un mod mai puțin explicit că știa că rabinul Ben-Judah era

în viață și se afla undeva, în siguranță. Buck spera că Rosenzweig îi urmase sfatul și nu apelase la ajutorul lui Carpathia. Acesta nu avea nici cea mai vagă idee unde s-ar fi putut ascunde Tsion Ben-Judah însă, în cazul în care Rosenzweig știa, Buck dorea să ia legătura cu el înainte să aterizeze împreună cu Ken Ritz pe Aeroportul Ben Gurion.

Buck se întreba cît timp mai avea să treacă pînă cînd el și cei dragi vor fi nevoiți să se ascundă în adăpostul de sub biserică.

Măsurile de securitate de la Baghdad erau deosebit de aspre. Rayford fusese instruit să nu comunice cu turnul de control, astfel încît nici un aparat de zbor inamic să nu afle de prezența lor acolo. Rayford era convins de faptul că replicile în forță ale trupelor Comunității Globale de la Londra și Cairo, ca să nu mai vorbim de cele din America de Nord, făcuseră ca populația din Irak să părăsească țara. În orice caz, el trebuia să respecte ordinele.

Leon Fortunato luă legătura cu turnurile de control de la Baghdad și de la Noul Babilon prin telefon. Rayford telefonase și el înainte pentru a se asigura că el și McCullum vor beneficia de un spațiu în interiorul terminalului, unde să își dezmorțească picioarele și să se relaxeze. În ciuda experienței sale de zbor, uneori chiar și el începea să sufere de claustrofobie la bordul avionului.

O echipă de soldați înarmați pînă în dinți înconjurară aeronava în timp ce aceasta se îndrepta încet spre cel mai îndepărtat capăt al terminalului de la Baghdad. Cei șase însoțitori și însoțitoare de zbor care formau echipajul de la bord fură primii care coborîră. Fortunato așteptă pînă cînd Rayford și McCullum își încheiară verificările de după aterizare, apoi coborî împreună cu ei.

– Comandante Steele, spuse el, cei trei ambasadori vor urca la bord în următoarea oră.

– Cînd ați dori să plecăm spre Noul Babilon?

– Este puțin probabil să decolăm în următoarele patru ore.

– Regulamentul internațional al aviației îmi interzice să zbor în următoarele douăzeci și patru de ore.

– Fleacuri, îi răspunse Fortunato. Cum te simți?

– Epuizat.

– Totuși, ești unica persoană care are permisiunea să piloteze acest aparat de zbor și o vei face atunci cînd ți se va ordona.

– Așadar, regulamentul internațional al aviației nu valorează nimic?

– Comandante Steele, știi că regulile internaționale cu privire la orice sînt întruchipate de persoana aflată la bordul avionului. Atunci cînd va dori să îl duci la Noul Babilon, îl vei duce la Noul Babilon. Ai înțeles?

– Și dacă refuz?

– Nu fi ridicol!

– Permite-mi să îți reamintesc, Leon, că de îndată ce voi avea un moment de răgaz, voi dori să mă aflu la bordul avionului ca să mă familiarizez cu comenzile.

– Da, da, știu. Pur și simplu stai departe de noi. Și aș aprecia dacă mi te-ai adresa cu „domnule Fortunato".

– Asta înseamnă ceva pentru tine, nu-i așa, Leon?

– Nu mă scoate din sărite, Steele!

În timp ce pășeau pe terminal, Rayford îi spuse:

– De vreme ce sînt singura persoană autorizată să piloteze acel avion, aș aprecia dacă mi-ai spune „comandante Steele".

Tîrziu în acea după-amiază, ora orașului Chicago, Buck își întrerupse fascinanta lectură a manuscriselor lui Bruce Barnes și reuși în cele din urmă să ia legătura cu Chaim Rosenzweig.

– Cameron! În sfîrșit, am vorbit cu prietenul nostru comun. Hai să nu îi pomenim numele la telefon. Nu a putut sta de vorbă cu mine mult timp, iar vocea lui era atît de slăbită, încît m-a mișcat. Mesajul lui a fost ciudat, Cameron. Tot ce mi-a spus a fost că vei ști cu cine să vorbești pentru a afla unde este.

– *Eu* voi şti?

– Asta a spus, Cameron. Tu vei şti. Nu cumva se referea la Nicolae Carpathia?

– Nu! Nu! Chaim, încă mă rog să nu îl amesteci în această poveste.

– Asta şi fac, Cameron, dar nu e uşor! Cine altcineva ar mai putea interveni pentru viaţa prietenului meu? Mă neliniştesţe faptul că s-ar putea întîmpla ce e mai rău şi că mă voi simţi responsabil pentru toate acestea.

– Vin acolo. Poţi să îmi găseşti o maşină?

– Maşina şi şoferul prietenului nostru sînt disponibile, oare să am încredere în el?

– Crezi că a avut vreun amestec în întreaga întîmplare?

– Mă degrabă sînt de părere că a fost implicat în salvarea lui.

– Atunci probabil că este în pericol, spuse Buck.

– O, sper că nu, adăugă Rosenzweig. Oricum, te voi aştepta personal la aeroport. Vom găsi o modalitate ca tu să ajungi acolo unde trebuie. Vrei să îţi fac rost de o cameră la un hotel?

– Ştii unde stau de obicei, spuse Buck, însă cred că de data asta ar fi cazul să stau în altă parte.

– Foarte bine, Cameron. Ştiu un hotel drăguţ în apropiere de cel la care stai de obicei, iar cei de acolo mă cunosc.

Rayford se întinse şi rămase în picioare, urmărind postul Cable News Network/Global Community Network care transmitea din Atlanta şi era recepţionat pretutindeni în lume. Influenţa lui Carpathia asupra directorilor de programe se simţea în fiecare transmisiune. În timp ce imaginile prezentau scene îngrozitoare din timpul confruntărilor, vărsări de sînge, răniţi şi morţi, fiecare prezentator elogia modul prompt şi decisiv prin care Potentatul alesese să rezolve situaţia de criză şi să îi pedepsească pe rebeli. Proviziile de apă fuseseră contaminate, majoritatea

regiunilor se aflau în pană de energie electrică, iar milioane de oameni rămaseseră pe străzi într-o singură secundă.

Rayford observă că în afara terminalului se desfăşura o activitate intensă. O remorcă încărcată cu echipamente de televiziune, printre care se afla şi o cameră de luat vederi, se îndrepta spre avionul Condor 216. În scurt timp, CNN/GCN anunţă discursul în direct al Potentatului Carpathia, care transmitea dintr-un loc necunoscut. Rayford dădu din cap şi se îndreptă către un birou aflat în colţul încăperii, unde găsi hîrtii cu antetul unei companii aeriene din Orientul Mijlociu şi începu să scrie o scrisoare către soţia lui Earl Halliday.

Toate argumentele logice îi spuneau lui Rayford că nu ar fi trebuit să se simtă vinovat. Se părea că Halliday începuse să coopereze cu Carpathia şi cu echipa acestuia la conceperea avionului Condor 216 cu mult înainte ca Rayford să afle despre toate acestea. Totuşi, doamna Halliday nu avea de unde să ştie şi nu ar fi crezut nimic altceva în afară de faptul că, aparent, Rayford îşi trimisese vechiul prieten şi şef la moarte. Dar el nu ştia nici măcar cum fusese omorît Earl. Poate că întregul echipaj aflat la bordul avionului cu destinaţia Glenview pierise. Tot ce ştia era că se întîmplase ceva, iar Earl Halliday încetase din viaţă. În timp ce încerca să afle care ar fi fost cele mai potrivite cuvinte, deşi într-o astfel de situaţie niciodată nu le poţi găsi, Rayford se simţi copleşit de o depresie adîncă. Îi era dor de soţia sa. Îi era dor de fiica sa. Suferea după pierderea pastorului său. Deplîngea pierderea prietenilor şi a cunoştinţelor lui fie vechi, fie noi. Cum se ajunsese la asta?

Rayford ştia că nu putea fi responsabil pentru modul în care Nicolae Carpathia alegea să îşi înfrunte inamicii. Judecata teribilă şi întunecată pe care acest om diabolic o împărţea pe pămînt nu avea să înceteze o dată cu demisia lui. Sute de piloţi puteau manevra acel aparat de zbor. El însuşi învăţase comenzile într-o jumătate de oră. Nu avea nevoie de această slujbă, nu o dorea şi nici măcar nu o ceruse. Rayford simţea că Dumnezeu îl adusese

cumva acolo. Pentru ce anume? Oare interceptarea secretă prin interfon pusă la cale de către Earl Halliday era un dar direct de la Dumnezeu care îi permitea lui Rayford să se protejeze oarecum de despotismul lui Carpathia?

Credea deja că interceptarea convorbirilor îi salvase pe fiica şi ginerele său de la moartea sigură în atentatele de la Chicago, iar acum, în timp ce urmărea reportajele de pe Coasta de Vest a Americii, Rayford îşi dorea să fi putut acţiona acum ca să îi avertizeze pe locuitorii oraşelor San Francisco şi Los Angeles de pericolul în care se aflau. Rayford ducea o luptă grea şi era dificil să găsească puterea de a continua.

Rayford îşi încheie scurta scrisoare de condoleanţe către doamna Halliday, îşi puse capul pe braţe şi simţi un nod în gît, însă nu fu în stare să verse nici o lacrimă. Ştia că din acel moment avea să plîngă în fiecare oră a zilei, în fiecare zi, pînă la sfîrşitul Pătimirilor, atunci cînd pastorul lui îi promisese că Hristos va reveni pe pămînt, în ceea ce el numea „Apariţia Glorioasă". Cum tînjea după ziua aceea! Oare el şi cei dragi aveau să supravieţuiască atunci sau aveau să devină „martiri ai Pătimirilor", la fel ca Bruce? În astfel de momente, Rayford îşi dorea o moarte fulgerătoare, lipsită de chinuri, care să îl ducă direct în Rai, aproape de Hristos. Era egoist şi ştia asta. De fapt, Rayford nu îşi dorea cu adevărat să îi părăsească pe cei pe care îi iubea şi care îl iubeau la rîndul lor, însă perspectiva a încă cinci ani de suferinţă i se părea aproape de nesuportat.

Acum intră în direct scurta cuvîntare a Potentatului Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia. Rayford ştia că se afla la o distanţă de cîţiva zeci de metri de acesta, însă îl urmări totuşi la televizor, la fel ca milioane de alţi oameni din toate colţurile lumii.

Venise timpul ca Buck să se îndrepte spre Aeroportul Palwaukee. Verna Zee se întorsese în redacţia *Global Community Weekly* la volanul noii ei maşini pe care Buck îi promisese că i-o

va oferi din parcarea plină de vehicule abandonate a Bisericii New Hope. Loretta se afla în biroul parohial şi răspundea la telefoanele celor care se interesau de funeraliile de duminică. Chloe se deplasa cu dificultate cu ajutorul unui baston, neputînd utiliza cîrjele din cauza încheieturii luxate. Amanda era singura persoană care putea să îl conducă pe Buck la aeroport.

– Vreau să te însoţesc, spuse Chloe.

– Eşti sigură că poţi face asta, draga mea? o întrebă Buck.

Vocea lui Chloe deveni tremurătoare:

– Buck, nu îmi face plăcere să spun asta, dar în ziua de azi şi în situaţia în care ne aflăm nu putem şti niciodată dacă ne vom mai vedea vreodată sau nu.

– Eşti cam sentimentală, nu-i aşa? îi spuse el.

– Buck! exclamă Amanda pe ton de reproş. Nu-i răni sentimentele! Eu a trebuit să îmi iau rămas-bun şi să-mi sărut soţul în faţa Antihristului. Crezi că lucrul ăsta mă face să sper că *îl* voi mai vedea vreodată?

Buck primise pedeapsa pe care o merita:

– Hai să mergem, spuse el.

El alergă la Range Rover şi îşi aruncă geanta în portbagaj, apoi se întoarse repede ca să o ajute pe Chloe să se urce în maşină. Amanda avea să stea pe bancheta din spate şi avea să conducă pe drumul de întoarcere de la aeroport.

Buck era uimit de faptul că televizorul cu care era dotată maşina supravieţuise accidentului. Nu stătea într-o poziţie din care să poată urmări imaginile, însă asculta în timp ce Amanda şi Chloe se uitau la ştiri. Nicolae Carpathia continua pe obişnuitul lui ton umil:

– Fără să greşesc, pot spune, fraţi şi surori ale mele, că ne aşteaptă zile şi mai grele. Procesul de refacere va necesita resurse enorme însă, cu generozitatea celor şapte regiuni globale loiale şi cu sprijinul cetăţenilor din celelalte trei zone care au rămas fidele Comunităţii Globale şi nu s-au alăturat rebelilor, sîntem

pe cale de a strînge cel mai mare fond de ajutorare din istoria umanității. Acesta va fi repartizat națiunilor nevoiașe de la sediul Comunității Globale din Noul Babilon, sub supravegherea mea directă. În urma haosului care a rezultat din această revoltă sinistră și nesăbuită, eforturile locale de refacere și de îngrijire a celor care au rămas fără adăposturi vor fi subminate de către bande de oportuniști și de prădători. Eforturile de ameliorare a situației sub auspiciile Comunității Globale vor fi prompte și generoase, astfel încît majoritatea membrilor loiali Comunității Globale să se bucure din nou de prosperitate. Continuați să rezistați în fața celor care nu ne recunosc autoritatea și a rebelilor! Continuați să susțineți Comunitatea Globală! Amintiți-vă că, deși nu eu am ales o astfel de responsabilitate, mi-am asumat-o cu toată seriozitatea și cu promisiunea de a-mi pune viața în slujba fraternității între oameni. Apreciez sprijinul dumneavoastră și vă cer să rămînem uniți pînă la sacrificiul suprem și nădăjduiesc să depășim acest impas astfel încît să ajungem acolo unde nu am putea răzbi unul fără ajutorul ceiluilalt.

Buck dădu din cap:

– Le spune ce vor să audă, nu-i așa?

Chloe și Amanda rămaseră tăcute.

Rayford îi spuse lui McCullum, secundul său, să se relaxeze și să fie pregătit să plece spre Noul Babilon atunci cînd aveau să fie chemați. Rayford presupuse că acest lucru nu se va întîmpla decît peste cîteva ore.

– Dar, cel puțin, să fii gata la ordine, îi spuse el.

Atunci cînd Rayford urcă la bordul avionului cu scopul evident de a se familiariza cu comenzile aparatului, se îndreptă mai întîi spre cabina comandantului, observînd că Nicolae și acoliții lui îi salutară în treacăt pe cei șapte ambasadori loiali Comunității Globale și că de-abia le adresau vreo vorbă.

Cînd Rayford îşi părăsi cabina şi se îndreptă spre carlingă, observă că Fortunato îşi ridicase privirea. Acesta îi şoptise ceva lui Carpathia. Nicolae fu de acord cu propunerea acestuia şi toţi se mutară în alt compartiment, aflat undeva, la mijlocul aeronavei.

– Oricum, ne vom simţi mult mai confortabil aici, spuse Carpathia. Avem chiar şi o masă de conferinţe.

Rayford închise uşa carlingii şi o încuie. El scoase foile cu instructajul dinainte şi de după zbor şi le puse în faţa sa, alături de cîteva coli albe, astfel încît să salveze aparenţele în cazul în care l-ar fi deranjat cineva. Rayford se aşeză, îşi puse căştile şi apăsă pe butonul interfonului.

Ambadorul regiunii central-estice tocmai spunea:

– Doctorul Rosenzweig vă transmite cel mai calde salutări, domnule Carpathia. Are o problemă personală urgentă pe care doreşte să v-o aducă la cunoştinţă prin intermediul meu.

– Este vorba de ceva confidenţial? întrebă Carpathia.

– Nu cred, domnule. Se referă la rabinul Tsion Ben-Judah.

– Învăţatul care a stîrnit furori cu mesajul său controversat?

– Chiar el, îi răspunse ambasadorul regiunii central-estice. Se pare că soţia şi cei doi copii vitregi ai acestuia au fost asasinaţi de către fanaticii religioşi, iar Ben-Judah însuşi a fost silit să se ascundă undeva.

– Trebuia să anticipeze o astfel de situaţie, veni replica lui Carpathia.

Rayford începu să tremure ca întotdeauna, atunci cînd vocea lui Carpathia devenea gravă.

– Sînt întru totul de acord cu dumneavoastră, domnule Carpathia, spuse ambasadorul. Nu pot să cred că fanaticii l-au lăsat să le scape printre degete.

– Aşadar, ce vrea Rosenzweig de la mine?

– Vrea să interveniţi în ajutorul lui Ben-Judah.

– Pe lîngă cine?

– Presupun că pe lîngă fanatici, îi răspunse ambasadorul, izbucnind în rîs.

Rayford recunoscu rîsul lui Carpathia, iar apoi îi auzi şi pe ceilalţi.

– Bine, domnilor, calmaţi-vă, interveni Carpathia. Poate că ar trebui să dau curs cererii doctorului Rosenzweig şi să iau legătura cu conducătorul fanaticilor. Îl voi asigura că are binecuvîntarea mea, precum şi suportul meu moral, şi poate că îi voi pune la dispoziţie tehnologia necesară astfel încît să îşi găsească ţinta şi să o elimine cît mai repede posibil.

– Acum, vorbind serios, domnule Carpathia, ce să îi transmit doctorului Rosenzweig? îl întrebă ambasadorul.

– Amînă-l pentru un timp. Pretinde că nu eşti disponibil. Apoi spune-i că nu ai găsit momentul potrivit ca să ridici problema. După un timp, transmite-i că am fost prea ocupat pentru a mă ocupa de chestiune. În cele din urmă, poţi să îi spui că am ales să îmi păstrez neutralitatea faţă de întreaga situaţie.

– Prea bine, domnule.

Însă Carpathia nu rămase neutru, ci, dimpotrivă, începu să fie preocupat de subiect. Rayford auzi scîrţîitul scaunului de piele şi îşi imagină că Nicolae se aplecase pentru a le vorbi fără ocolişuri politicienilor de talie internaţională.

– Permiteţi-mi să intru în detalii, domnilor. O persoană ca Ben-Judah este mult mai periculoasă pentru cauza noastră decît un idealist bătrîn precum doctorul Rosenzweig, care nu este decît un om de ştiinţă strălucit, însă lipsit de simţ practic atunci cînd vine vorba de lumea reală. Ben-Judah este mai mult decît un savant remarcabil. El are darul de a tulbura credinţele oamenilor, ceea ce nu ar fi un lucru rău, dacă ar fi adeptul cauzei noastre. Însă el doreşte să-şi îndoctrineze conaţionalii cu ideea că Mesia deja s-ar fi întors pe pămînt. Cum poate cineva să insiste ca Biblia să fie interpretată în litera ei şi să privească profeţiile acesteia într-o astfel de lumină mă depăşeşte, însă zeci de mii de

convertiți și de bigoți au răsărit în Israel și în toate colțurile lumii datorită predicilor pe care acesta le-a ținut pe Stadionul Teddy Collek și în alte locuri. Oamenii pot crede absolut orice. Iar atunci cînd o fac, devin periculoși. Zilele lui Ben-Judah sînt numărate, iar eu nu mă voi împotrivi îndepărtării acestuia. Acum, să revenim la problemele noastre.

Rayford dădu la o parte primele două pagini și se pregăti să ia notițe de îndată ce Carpathia începu să își expună planurile.

– Trebuie să acționăm cu promptitudine, spuse el, acum, cînd lumea este deosebit de vulnerabilă și deschisă. Oamenii vor apela la Comunitatea Globală pentru sprijin și ajutor, iar noi le vom oferi toate acestea. Totuși, ei ne vor ajuta, de fapt, pe noi. Am beneficiat de fonduri enorme înainte de a începe refacerea Noului Babilon. Vom avea nevoie de mult mai mult ca să punem în aplicare planul de a ridica nivelul de trai din țările lumii a treia la standardele deja existente. Vă spun, domnilor, noaptea trecută eram atît de surescitat și aveam atît de multe idei, încît nu am putut sta jos în timpul decolării de la San Francisco. Aproape că am fost catapultat din cabina principală în această cameră atunci cînd am început să înaintăm pe pistă. Iată la ce mă gîndeam: apreciez contribuția dumneavoastră la instaurarea monedei unice. Sîntem aproape de momentul în care vom deveni o societate lipsită de bani în numerar, fapt care vine în ajutorul administrației Comunității Globale. Înainte de a vă relua atribuțiile în cadrul regiunilor pe care le coordonați, aș dori să anunț inițierea unei taxe de zece cenți pentru fiecare transfer electronic. Cînd plățile în numerar vor dispărea, toate tranzacțiile financiare vor deveni electronice. Anticipez că aceasta ne va aduce o sumă de peste jumătate de trilion de dolari. De asemenea, voi introduce o taxă de un dolar pentru fiecare baril de petrol extras, precum și o taxă de zece cenți pentru fiecare galon de benzină vîndut la stațiile de pompare. Știați că în curînd va veni momentul în care va trebui introdusă taxa pe produsul național brut al fiecărei regiuni a

Comunității Globale. Acel moment a venit. Deși rebelii din Egipt, Marea Britanie și America de Nord au fost reduși la tăcere pe calea armelor, li se va percepe o taxă de cincizeci la sută din produsul național brut. Restul țărilor vor plăti o taxă de treizeci la sută. Vă rog, nu vă uitați așa la mine, domnilor! Trebuie să înțelegeți că tot ce va ieși din buzunarele dumneavoastră vă va fi returnat sub forma unor beneficii imense. Noi construim o nouă comunitate globală. Suferința face parte din acest proces. Dezastrele și pierderile umane din acest război vor fi încununate de o ordine socială și politică fără precedent în istoria omenirii. Iar dumneavoastră veți fi cei dintîi martori ai acestor schimbări. Țările dumneavostră și regiunile din care fac parte vor beneficia de pe urma lor, iar beneficiile dumneavoastră personale vor fi mai presus de toate celelalte. Iată la ce m-am mai gîndit! După cum știți, serviciile noastre secrete au fost repede convinse de faptul că atacul asupra orașului New York a fost planificat de trupele de ordine americane, sub conducerea președintelui Fitzhugh. Toate acestea au confirmat hotărîrea mea anterioară de a-l priva de orice putere executivă. Acum am aflat că a fost ucis în timpul atacului întreprins de forțele noastre asupra Washingtonului, care inițial a căzut în mîinile rebelilor fără nici o urmă de rezistență. După toate probabilitățile, cei cîțiva care i-au rămas loiali lui Fitzhugh se vor întoarce în curînd împotriva lui, considerîndu-l un nesăbuit.

După cum știți, cel mai bogat bazin petrolifer, al doilea după Arabia Saudită, a fost descoperit deasupra Golfului Prudhoe, în Alaska. În timpul perioadei de instabilitate politică din America de Nord, Comunitatea Globală își va însuși zonele din Alaska în care se exploatează petrol, printre care și acest bazin petrolifer. În urmă cu cîțiva ani, accesul în acea zonă a fost interzis, spre satisfacția militanților pentru protecția mediului, însă acum am ordonat aducerea unor echipe de muncitori în regiune pentru a instala o serie de conducte care să transporte petrolul prin

Canada, pînă în dreptul oceanului, de unde va fi încărcat şi expediat în centrele comerciale internaţionale. Deja deţinem dreptul de exploatare a petrolului din Arabia Saudită, Kuwait, Irak, Iran şi din restul Orientului Mijlociu. Toate acestea ne asigură controlul asupra a două treimi din rezerva mondială de petrol. În mod constant şi treptat, Comunitatea Globală va mări preţul petrolului, ceea ce va crea o sursă de finanţare alternativă pentru planurile noastre de a introduce servicii sociale în ţările mai puţin privilegiate şi de a asigura egalitatea şanselor în cadrul pieţei internaţionale. Profiturile noastre numai din petrol vor fi de aproape un trilion de dolari pe an.

În curînd îi voi desemna pe succesorii celor trei ambasadori care s-au întors împotriva noastră. Comunitatea Globală va avea din nou reprezentanţi în cele zece regiuni. În timp ce acum dumneavoastră sînteţi cunoscuţi drept ambasadori ai Comunităţii Globale, pe viitor vă voi numi suverani ai propriilor dumneavoastră regate. Fiecare din voi va continua să-mi raporteze direct. Eu vă voi aproba bugetele, voi primi taxele voastre şi vă voi acorda indemnizaţii de grup. Unii vor critica toate acestea, susţinînd că naţiunile şi regiunile vor deveni dependente din punct de vedere financiar de Comunitatea Globală şi că astfel destinul popoarelor voastre va putea fi controlat. Dumneavoastră ştiţi cum stau lucrurile. Ştiţi că loialitatea dumneavoastră va fi răsplătită, că lumea va deveni un loc mai bun şi că destinul nostru este cel al unei societăţi perfecte, întemeiate pe pace şi pe fraternitate.

Sînt convins că sînteţi cu toţii de acord atunci cînd spun că lumea a suferit destul de pe urma presei ostile. Eu însumi am fost atacat şi criticat de către editorialişti, deşi nu urmăresc cîştigul personal, ci, dimpotrivă, am acceptat povara responsabilităţii de a conduce lumea din motive altruiste, cu umilinţă şi împotriva voinţei mele. Comunitatea Globală a reuşit să stopeze majoritatea acestor atacuri prin achiziţionarea trusturilor media importante. Deşi am fost criticaţi pentru ameninţarea libertăţii

cuvîntului sau a presei, eu sînt de părere că aceste libertăţi necontrolate au dus la sufocarea eforturilor creatoare ale oricărei persoane aflate la conducere. În ciuda faptului că odinioară aceste libertăţi au fost necesare pentru a preveni instaurarea regimurilor dictatoriale, atunci cînd nu există nimic de criticat, aceşti editorialişti ostili se dovedesc a fi anacronici.

Rayford simţi fiori pe şira spinării şi aproape se întoarse, fiind convins că cineva se afla chiar în faţa uşii de la carlingă. În cele din urmă, sentimentul deveni atît de apăsător, încît îşi scoase căştile şi se ridică în picioare, apoi se aplecă pentru a se uita pe gaura cheii. Nu văzu pe nimeni. Oare Dumnezeu încerca să îi spună ceva? El îşi aduse aminte de sentimentul pe care îl încercase atunci cînd Buck îi povestise acea întîmplare îngrozitoare, cînd asistase la o întrunire în cadrul căreia Carpathia hipnotizase şi spălase creierele tuturor persoanelor care se aflau de faţă, cu excepţia lui Buck.

Rayford se aşeză şi îşi puse căştile pe urechi. După ce apăsă butonul secret, i se păru că asculta un alt Nicolae Carpathia. Acesta vorbea încet, cu sinceritate, aproape monoton. Nu mai era nici urmă din extravaganţa şi inflexiunile care îi caracterizau discursul:

– Vreau să vă spun ceva şi vreau să ascultaţi cu atenţie şi să încercaţi să înţelegeţi. Controlul pe care îl deţinem acum asupra mijloacelor mass-media trebuie să se extindă şi asupra industriei şi comerţului. Nu este necesar să achiziţionăm sau să deţinem toate companiile de acest gen. Ar fi mult prea evident şi ar atrage mult prea multe critici. Proprietatea nu reprezintă o soluţie. Controlul este esenţial. În cîteva luni vom face publică decizia unanimă de a prelua controlul asupra domeniilor afacerilor, educaţiei, sănătăţii şi chiar asupra modului în care regatele pe care le administraţi îşi aleg conducătorul. Cu alte cuvinte, democraţia şi dreptul la vot vor fi suspendate. Acestea nu sînt eficiente şi nu reprezintă interesele populaţiei. Oamenii vor înţelege că această decizie este

corectă atunci cînd vor profita de beneficiile pe care le vom oferi. Vă veți întoarce cu toții la supușii voștri și le veți spune că această idee vă aparține, că ați comunicat-o și altora, că ați cerut sprijinul meu și al colegilor dumneavoastră și că ați reușit să o răspîndiți. Eu voi da curs dorințelor dumneavoastră în public, manifestîndu-mi „scepticismul", și astfel vom avea cu toții de cîștigat.

Urmă o lungă tăcere, iar Rayford se întrebă dacă dispozitivul de interceptare nu se defectase cumva. El apăsă și eliberă butonul de cîteva ori, dîndu-și seama în cele din urmă că nimeni nu spunea nimic în spațiul destinat conferințelor. Așadar, astfel se manifesta controlul asupra minții umane despre care îi povestise Buck. În sfîrșit, Leon Fortunato rupse tăcerea:

– Domnule Carpathia, începu el pe un ton respectuos, știu că nu sînt decît un simplu secretar și că nu fac parte în mod oficial din această adunare ilustră. Totuși, pot să vă fac o sugestie?

– Desigur, Leon, spuse Carpathia, aparent surprins în mod plăcut. Deții o poziție importantă, care necesită încredere și devotament, și apreciem orice sugestie din partea ta.

– Mă gîndeam, domnule, spuse Fortunato, că dumneavoastră și colegii dumneavoastră prezenți aici ar trebui să luați în considerare propunerea de a suspenda dreptul la vot, cel puțin temporar, deoarece este ineficient și nu reprezintă interesele populației.

– O, domnule Fortunato, spuse Carpathia, nu știu ce să spun. Cum credeți că va reacționa populația la o astfel de propunere controversată?

Ceilalți nu se putură abține și începură să discute propunerea. Rayford îi auzi dîndu-i dreptate lui Fortunato și rugîndu-l pe Carpathia să ia în considerarea sugestia. Unul dintre ei repetă punctul de vedere al lui Carpathia, susținînd că tonul presei devenise mai puțin incisiv acum, de vreme ce Comunitatea Globală deținea majoritatea trusturilor mass-media, și adaugă că dreptul de proprietate asupra industriei și a comerțului nu era la

fel de necesar ca asupra presei, atîta vreme cît acestea ar fi fost controlate de Carpathia şi aflate sub tutela Comunităţii Globale.

– Vă mulţumesc foarte mult pentru sugestii, domnilor. Trebuie să recunosc că m-au stimulat şi m-au inspirat. Mă voi gîndi la toate aceste probleme şi vă voi anunţa de îndată ce hotărîrile am luat în legătură cu implementarea lor.

Întrunirea continuă timp de cîteva ore, iar aşa-zişii regi ai lui Carpathia repetară toate propunerile pe care acesta le făcuse, spunîndu-le că li se vor părea extraordinare după ce le vor fi analizat. Fiecare dintre cei prezenţi aborda problemele de parcă tocmai le-ar fi venit în minte. Nu numai că Nicolae Carpathia de-abia le formulase, dar ambasadorii repetau şi ideile colegilor lor, ca şi cum nu le-ar mai fi auzit vreodată.

– Acum, domnilor, conchise Carpathia, peste cîteva ore vom ajunge la Noul Babilon, iar eu îi voi desemna în scurt timp pe cei trei ambasadori. Vreau să fiţi conştienţi de inevitabil. Nu putem pretinde că lumea nu a fost la un pas de a fi distrusă de această răbufnire a revoltelor la nivel mondial. Aceste confruntări nu s-au încheiat. Vor izbucni şi alte conflicte. Ne vom confrunta şi cu alte atacuri clandestine. Va trebui să recurgem la stocul nostru de armament şi ştiţi cu toţii cît de mult detest asta, iar sutelor de mii de oameni deja morţi li se vor adăuga alte mii. În ciuda eforturilor noastre şi a ideilor strălucite pe care mi le-aţi împărtăşit astăzi, trebuie să ne împăcăm cu gîndul că vom lupta împotriva curentului de acum înainte. Oportuniştii întotdeauna vor profita de aceste ocazii. Cei care ni se vor opune vor încerca să se folosească de faptul că forţele noastre de menţinere a păcii nu se pot afla simultan în toate colţurile lumii, iar toate acestea vor aduce foametea, sărăcia şi molimele. Într-un fel, această situaţie poate fi privită şi dintr-o altă perspectivă. Deoarece costurile operaţiunilor de refacere vor fi enorme, cu cît va trebui să hrănim mai puţine guri şi să îmbunătăţim condiţiile de viaţă ale unor popoare mai puţin numeroase, cu atît

vom reuşi să facem toate acestea mai repede şi mai puţin costisitor. Pe măsură ce nivelul populaţiei va scădea şi se va stabiliza, va trebui să ne asigurăm că natalitatea nu va exploda din nou în curînd. Cu ajutorul unei legislaţii adecvate în privinţa avorturilor, a sinuciderilor asistate şi a reducerii fondurilor de susţinere a persoanelor inapte fizic sau handicapate vom reuşi să controlăm nivelul populaţiei lumii.

Rayford nu putea decît să se roage.

– Doamne, şopti el, mi-aş dori să am o voinţă mai puternică. Nu aş putea avea un alt rol? Nu aş putea fi implicat într-o opoziţie activă sau în judecarea acestei fiinţe diabolice? Nu pot decît să am încredere în Tine. Protejează-i pe cei dragi mie pînă cînd Te vom vedea în toată slava Ta. Ştiu că m-ai iertat pentru anii în care nu am crezut în Tine şi Te-am ignorat, dar totuşi astea mă împovărează încă. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să descopăr adevărul. Îţi mulţumesc pentru Bruce Barnes. Îţi mulţumesc pentru că eşti alături de noi, în timp ce ducem această ultimă luptă.

7

Buck reuşise întotdeauna să se odihnească bine, chiar şi atunci cînd nu avea posibilitatea să doarmă mult. Ar fi trebuit să doarmă douăsprezece ore sau poate chiar mai mult în noaptea precedentă, după ziua pe care o avusese. Totuşi, cele şapte ore şi ceva de odihnă îi fuseseră de ajuns, deoarece atunci cînd dormea, dormea, nu glumă. Buck ştia că şi Chloe se odihnise deoarece îi spusese acest lucru de dimineaţă. Deşi se întorsese de pe o parte pe alta şi în ciuda durerii, somnul ei nu fusese afectat.

Acum, în vreme ce Ken Ritz ateriza în Easton, Pennsylvania, „pentru a umple rezervorul înainte de a pleca spre Tel Aviv", Buck era agitat. El şi pilotul înalt şi uscăţiv, trecut de cincizeci de ani, păreau că îşi reluaseră relaţia de unde o lăsaseră ultima dată, cînd Buck apelase la serviciile lui. Ritz era vorbăreţ, un mare povestitor, era de acord cu toată lumea, interesant şi interesat. De-abia aştepta să afle părerea lui Buck în legătură cu dispariţiile în masă şi cu războiul mondial care tocmai izbucnise, dar şi să îi împărtăşească opiniile.

– Aşadar, ce s-a mai întîmplat cu tînărul jurnalist de cînd l-am văzut ultima dată, parcă acum doi ani? începuse Ritz.

Buck îi povesti. Acesta îşi aminti că Ritz fusese direct şi sincer încă de la prima întîlnire, recunoscînd că nu ştia cum să explice cauzele dispariţiilor în masă decît apelînd la varianta unei invazii extraterestre. Buck fusese de părere că această

abordare era destul de neobişnuită pentru un pilot de avion, însă în acel moment nu reuşise să tragă nici el o altă concluzie în afară de aceasta. Orice teorie ar fi putut să fie valabilă. Ritz îi povestise despre multe întîlniri de gradul trei care avuseseră loc în aer, ceea ce ar fi putut explica faptul că un aviator credea în astfel de lucruri.

Toate acestea îl făcură pe Buck să se simtă suficient de sigur astfel încît să îi prezinte versiunea lui fără a se justifica. Ritz nu se arătă impresionat, cel puţin nu în mod negativ, ci îl ascultă în linişte, iar atunci cînd Buck îşi încheie povestirea, Ritz dădu din cap pur şi simplu.

– Aşadar, spuse Buck, teoria mea ţi se pare la fel ciudată cum mi s-a părut mie a ta, atunci cînd ai avansat ipoteza unei invazii extraterestre?

– Nu chiar, îi răspunse Ritz. Ai fi uimit dacă ţi-aş spune că am întîlnit o mulţime de persoane care susţin acelaşi lucru de cînd am vorbit ultima dată. Nu ştiu ce înseamnă asta, însă încep să cred că există mai mulţi oameni care sînt de acord mai degrabă cu tine decît cu mine.

– Tot ce pot să spun, începu Buck, este că, dacă am dreptate, atunci mă aflu într-o mare belea. Vom avea de înfruntat adevărate orori. Însă necredincioşii vor avea mult mai mult de suferit decît şi-ar putea imagina.

– Nu pot să îmi imaginez necazuri mai mari decît cel în care ne aflăm în momentul de faţă.

– Ştiu ce vrei să spui, spuse Buck. Obişnuiam să îmi cer scuze şi să mă asigur că nu încercam să îmi impun părerea sau că eram nesuferit, însă te rog să analizezi ceea ce ţi-am spus. Şi să nu cumva să crezi că vei avea mult timp la dispoziţie să o faci.

– Asta face parte din propăvăduirea credinţei, nu-i aşa? întrebă Ritz. Dacă ce mi-ai spus e adevărat, sfîrşitul nu e prea departe. Mai avem doar cîţiva ani.

– Întocmai.

– Atunci, dacă cineva ar dori să cerceteze toate astea, ar face bine să se apuce chiar acum.

– Nici eu nu aş fi reuşit să mă exprim mai bine de atît, spuse Buck.

După alimentarea cu combustibil de la Easton, Ritz petrecu ore întregi în timpul zborului peste Atlantic punînd diverse întrebări. Buck trebuia să îi reamintească în mod constant că el nu studiase normele canonice şi că nu era un învăţat, însă fu el însuşi uimit cînd văzu cît de mult îşi amintea din învăţăturile lui Bruce.

– Cred că ai suferit extrem de mult atunci cînd ai pierdut un astfel de prieten, spuse Ritz.

– Nici nu îţi poţi imagina.

Leon Fortunato îi instrui pe toţi cei aflaţi la bord unde să stea după ce coborau din avion ca să fie fotografiaţi cînd, în sfîrşit, aveau să ajungă în Noul Babilon.

– Domnule Fortunato, spuse Rayford, încercînd să respecte indicaţiile lui Leon, cel puţin în faţa celorlalţi, McCullum şi cu mine nu trebuie să apărem în fotografie, nu-i aşa?

– Doar dacă ţineţi să vă împotriviţi dorinţelor personale ale Potentatului, îi răspunse Fortunato. Vă rog, faceţi ceea ce vi se spune!

Avionul ateriză la Noul Babilon şi fu preluat de forţele de securitate înainte ca uşile să fie deschise şi presa să aibă acces la aeronavă. Rayford rămase în carlingă, continuînd să asculte conversaţiile interceptate prin interfon.

– Nu uitaţi, spuse Carpathia, nu afişaţi nici un zîmbet. Această zi este una tristă. Vă rog, adoptaţi expresii adecvate situaţiei.

Rayford se întrebă de ce trebuise să le aducă aminte să nu zîmbească în acea zi.

Următoarea voce pe care o auzi fu cea a lui Fortunato:

– Domnule Carpathia, se pare că vă aşteaptă o surpriză.

– Ştii că nu îmi plac surprizele, spuse Carpathia.

– Se pare că logodnica dumneavoastră se află în mulţime.

– Gestul acesta este total nepotrivit.

– Aţi dori să ordon să fie luată de acolo?

– Nu, nu ştiu cum ar putea reacţiona. Cu siguranţă, nu am dori să se creeze un incident. Sper doar că ştie cum să reacţioneze. Acesta nu este punctul ei forte, după cum ştiţi.

Rayford îşi spuse că Fortunato fusese discret deoarece nu îi dăduse nici o replică lui Carpathia.

Se auzi o bătaie la uşa carlingii.

– Mai întîi pilotul şi copilotul, strigă Fortunato. Să mergem!

Rayford îşi încheie nasturii de la uniformă, îşi puse chipiul şi ieşi din carlingă. El şi McCullum coborîră treptele făcînd parte din flancul stîng al grupului în formă de „V" care îl însoţea pe Carpathia, acesta fiind ultima persoană care ar fi trebuit să coboare de la bordul avionului.

Urmară membrii echipajului de bord, care erau agitaţi şi nu păreau a se simţi în largul lor şi care nu îndrăzniră nici măcar să zîmbească, ci priviră în jos şi se îndreptară spre locurile lor. Fortunato şi cei doi asistenţi ai lui Carpathia coborîră împreună cu cei şapte ambasadori. Rayford se întoarse şi îl văzu pe Carpathia apărînd în pragul uşii de la capătul treptelor.

Potentatul întotdeauna dădea impresia că era mai înalt decît în realitate, observă Rayford. Se părea că acesta tocmai se bărbierise şi se spălase pe cap, deşi Rayford nu observase să fi avut timp pentru toate acestea. Costumul, cămaşa şi cravata lui Carpathia arătau impecabil, iar accesoriile îl făceau să pară mai mult decît elegant. Acesta se opri puţin în capul scărilor, avînd o mînă în buzunarul drept al costumului în timp ce în cealaltă ţinea o mapă din piele fină. „Întotdeauna arată ca şi cum ar fi preocupat de o problemă", îşi spuse pilotul.

Rayford fu uimit de abilitatea lui Carpathia de a se afişa cu expresia şi ţinuta potrivite: părea îngrijorat, grav, dar totuşi hotărît şi încrezător. În timp ce bliţurile nu mai conteneau în jurul său, iar camerele de luat vederi nu îl scăpau din obiectiv, Carpathia

coborî treptele cu o ținută demnă și se apropie de un mănunchi de microfoane. Fiecare siglă de pe microfonul oricărui post de televiziune fusese modificată astfel încît să includă inițialele „GCN" ale Rețelei Comunității Globale.

Singura persoană pe care nu o putea controla pe deplin alese momentul acela pentru a-i strica imaginea perfectă a lui Carpathia. Hattie Durham își făcu loc prin mulțime și alergă direct spre el. Agenții de pază care îi ieșiseră în cale înțeleseră cine era și o lăsară să treacă. După părerea lui Rayford, femeia se manifestă în toate felurile și abia se abținu să nu țipe de fericire. Carpathia se arătă jenat pentru prima dată de cînd îl știa Rayford și nu se putea hotărî care ar fi fost răul cel mai mic: să o îndepărteze sau să o întîmpine și să o invite alături de el.

Carpathia optă pentru a doua variantă însă, în mod evident, nu era încîntat de situație. Hattie se întinse să îl sărute, iar el se aplecă și-i atinse în treacăt obrazul cu buzele. Dar cînd ea se întoarse să îl sărute pe buze, Carpathia se apropie de urechea ei și îi șopti ceva pe un ton sever. Hattie se arătă șocată. Pe punctul de a izbucni în lacrimi, ea încercă să se îndepărteze de el, însă Carpathia o prinse de încheietura mîinii și o ținu alături de el în fața microfoanelor.

– E atît de bine să te întorci în locul pe care îl simți aproape de suflet, începu el. E minunat să îi regăsești pe cei dragi. Logodnica mea, la fel ca și mine, este copleșită de durere în urma evenimentelor oribile care s-au petrecut cu cîteva ore în urmă. Vremurile în care trăim sînt dificile, dar totuși perspectivele nu au fost niciodată mai măreț, provocările mai interesante, iar viitorul atît de promițător. Această declarație poate părea neadecvată în lumina tragediei pe care am trăit-o și a pierderilor pe care le-am suferit, însă prosperitatea ne așteaptă atîta timp cît ne luăm angajamentul de a rămîne uniți. Ne vom opune tuturor inamicilor păcii și îl vom saluta pe fiecare prieten al Comunității Globale.

Mulțimea, împreună cu reprezentanții presei, aplaudară exact cu atîta entuziasm cît era necesar. Lui Rayford i se făcuse rău și de-abia aștepta să ajungă în apartamentul său, să își sune soția.

– Nu îți face griji în privința mea, amice, îi spuse Ken Ritz lui Buck în timp ce îl ajuta să coboare de la bordul avionului Learjet. Voi duce minunăția asta într-un hangar și o să îmi găsesc un loc în care să stau în următoarele cîteva zile. Întotdeauna mi-am dorit să vizitez această țară și e plăcut să te afli într-un loc care să nu fi fost spulberat. Știi cum să mă găsești. Cînd vei dori să te întorci, lasă-mi un mesaj aici, la aeroport. Eu voi veni aici în mod regulat.

Buck îi mulțumi și își aruncă geanta pe umăr, apoi se îndreptă spre terminal. Acolo, în spatele geamului securizat, văzu un bătrîn mic de statură, cu părul vîlvoi, care îi făcea vioi cu mîna – era Chaim Rosenzweig. Cît de mult își dorea ca acest om să devină credincios! Buck ajunsese să îl îndrăgească pe Chaim. Lucru pe care nu l-ar fi putut spune vechiul Buck în urmă cu cîțiva ani, atunci cînd îl cunoscuse pe savant. Trecuseră doar cîțiva ani, însă i se părea o veșnicie. Buck fusese cel mai tînăr reporter din istoria revistei *Global Weekly* – de fapt, din istoria jurnalismului internațional. El inițiase o adevărată campanie ca doctorul Rosenzweig să fie desemnat „Omul anului" de către revista *Global Weekly*.

Buck îl cunoscuse pe savant cu un an înainte de a-i fi fost propus acel articol, după ce lui Rosenzweig i se acordase un premiu internațional deosebit de important pentru descoperirea (Chaim însuși o numea mai mult decît o descoperire) unei formule pe bază de plante. După cum spuneau unii fără a exagera, substanța lui Rosenzweig făcea ca plantele să crească oriunde, chiar și pe asfalt.

Această ultimă afirmație nu fusese probată; totuși, în curînd, zonele aride ale Israelului începură să înflorească precum o seră.

Flori, porumb, fasole şi orice fel de plante – toate începuseră să fie cultivate pe fiecare centimentru de sol disponibil, iar Israelul devenise peste noapte cea mai bogată ţară din lume.

Celelalte naţiuni se arătară interesate de această substanţă miraculoasă. În mod evident, ea reprezenta o soluţie pentru toate dificultăţile economice. Israelul evoluase de la statutul de ţară vulnerabilă din punct de vedere geografic la cel de putere mondială – respectată, temută şi invidiată.

Rosenzweig devenise omul momentului şi, conform revistei *Global Weekly*, „Omul anului".

Întîlnirea cu Rosenzweig îl impresionase pe Buck mai mult decît orice alt interviu pe care îl luase vreodată. Acest om de ştiinţă excepţional, modest şi discret, naiv ca un copil, cald, prietenos şi cu o personalitate impresionantă, îl tratase pe Buck ca pe fiul său.

Celelalte naţiuni îşi doriseră atît de mult să intre în posesia substanţei inventate de Rosenzweig, încît desemnaseră diplomaţi şi demnitari importanţi să îl curteze. Omul de ştiinţă acordase atît de multe audienţe, încît cercetările sale fură lăsate la o parte pentru un timp. Oricum, depăşise vîrsta la care ar fi trebuit să se pensioneze, însă, evident, se simţea mult mai în largul său în laborator sau la catedră decît în compania diplomaţilor. Adoratul Israelului devenise ţinta guvernelor de pretutindeni, iar toate îl asaltau cu rugăminţi.

La un moment dat, Chaim îi spusese lui Buck că fiecare pretendent avea propriile planuri, mai mult sau mai puţin ascunse.

– Am făcut tot ce îmi stătea în putinţă să îmi păstrez calmul şi diplomaţia, îi spuse el lui Buck, şi toate astea doar pentru că eram reprezentantul ţării mele. Aproape că mi s-a făcut rău fizic, adăugă el, vorbind cu cel mai încîntător accent evreiesc, atunci cînd fiecare din ei a încercat să mă convingă că voi deveni cel mai bogat om din lume, dacă voi accepta să le cedez drepturile de folosire a substanţei.

Însă guvernul israelian era mai mult decît grijuliu în ceea ce privește formula substanței. Fusese atît de explicit în legătură cu faptul că nu avea de gînd să înstrăineze sau să cedeze drepturile de folosire asupra formulei substanței, încît celelalte țări amenințaseră Israelul cu războiul, iar Rusia chiar trecuse la represalii. Buck se aflase la Haifa în noaptea în care avioanele inamice se abătuseră asupra Israelului. În mod miraculos, în ciuda atacului aerian în forță, nu fură semnalate pagube, răniți sau victime, iar întîmplarea îl făcu pe Buck să creadă în Dumnezeu, dar nu și în Iisus Hristos. Nu exista nici o explicație pentru faptul că bombele, rachetele aeriene și aparatele de zbor care se prăbușiseră în flăcări nu afectaseră nici o clădire și nu răniseră nici un cetățean al Israelului.

Toate acestea îl determinaseră pe Buck, care se temuse pentru viața lui în acea noapte, să pornească în căutarea adevărului, iar acesta nu se întîmplă decît după dispariții și după ce îi cunoscuse pe Rayford și pe Chloe Steele.

Chaim Rosenzweig fusese cel care menționase pentru prima dată numele lui Nicolae Carpathia în fața lui Buck care îl întrebase pe bătrîn dacă fusese impresionat de vreunul din cei trimiși să discute cu el despre substanță. Rosenzweig îi spusese că fusese mișcat de o singură persoană – un tînăr politician destul de lipsit de importanță din România. Chaim fusese impresionat de opiniile pacifiste ale lui Carpathia, de comportamentul lui altruist și de modul în care insista asupra faptului că substanța ar fi putut ajuta lumea și ar fi putut salva vieți. Buck încă îl mai putea auzi pe Rosenzweig spunîndu-i:

– Tu și Carpathia trebuie să vă întîlniți. Vă veți simpatiza.

Buck nu reușea să își aducă aminte un moment în care să nu fi fost circumspect în ceea ce-l privește pe Carpathia, deși prima dată cînd auzise numele acestuia fusese în timpul interviului pe care i-l luase lui Rosenzweig. La cîteva zile după disparițiile în masă, omul care aparent peste noapte devenise președintele

României ajunsese să ia cuvîntul în cadrul adunării Naţiunilor Unite. Scurtul lui discurs fusese atît de înflăcărat, de captivant, de impresionant, încît fusese ovaţionat pînă şi de presă – chiar şi de Buck. Desigur, lumea era în stare de şoc, fiind înspăimîntată de dispariţiile în masă, iar momentul fusese propice pentru ca un om oarecare să iasă în faţă şi să propună o nouă agendă pentru reinstaurarea păcii, a armoniei şi a fraternităţii.

Carpathia fusese adus la putere aparent împotriva voinţei lui şi îl înlocuise pe Secretarul General al Naţiunilor Unite, modificase structura organizaţiei astfel încît să includă zece teritorii internaţionale extinse, apoi îi schimbase denumirea în Comunitatea Globală, mutase sediul la Babilon (care fusese reconstruit şi numit Noul Babilon) şi, în cele din urmă, promovase dezarmarea mondială.

Toate aceste schimbări fuseseră posibile nu numai datorită personalităţii carismatice a lui Carpathia. Acesta avusese un atu: reuşise să-l impresioneze pe Rosenzweig, apoi convinsese guvernul israelian, precum şi pe savant, că formula ar putea contribui la crearea unei lumi noi, dacă ar fi folosită de Comunitatea Globală drept recompensă pentru respectarea regulilor internaţionale în domeniul dezarmării. În schimbul unui acord semnat de Carpathia care garanta securitatea teritoriului israelian pe o perioadă de cel puţin şapte ani Israelul îi cedase acestuia drepturile asupra substanţei care îi permitea să obţină orice promisiune din partea oricărui guvern. Cu ajutorul formulei, Rusia reuşise să cultive cereale în tundrele îngheţate din Siberia, iar ţările africane sărace deveniseră adevărate sere exportatoare de produse agricole.

Puterea substanţei îl ajută pe Carpathia să aducă restul lumii la picioarele sale. Folosind drept pretext idealurile lui pacifiste, naţiunile membre ale Comunităţii Globale fuseseră obligate să distrugă aproape nouăzeci la sută din arsenalul lor militar şi să doneze restul de zece la sută Comunităţii Globale. Înainte să îşi

dea cineva seama ce se petrece, Nicolae Carpathia, numit acum Marele Potentat al Comunității Globale, devenise pe nesimțite cel mai puternic pacifist... înarmat din istoria lumii. Numai acele cîteva națiuni care aveau suspiciuni în legătură cu Carpathia își păstraseră stocul de armament. Egiptul, noua Comunitate a Statelor Marii Britanii și o grupare ilegală a forțelor de ordine americane surprinzător de bine organizată păstraseră suficient de mult armament, astfel încît să devină un punct nevralgic, un motiv de iritare care să atragă represaliile pline de furie ale lui Carpathia. Pe scurt, revolta acestora și reacțiile exagerate ale Potentatului fuseseră ingredientele principale ale celui de-al treilea război mondial, prezis de Biblie prin parabola Calului Roșu al Apocalipsei.

Ironia tuturor acestor întîmplări consta în faptul că blîndul și inocentul Chaim Rosenzweig, care întotdeauna încercase să țină cont de interesele celor din jur, devenise un susținător înfocat al lui Carpathia. Omul pe care Buck și cei dragi lui, membrii Armatei Pătimirilor, îl considerau drept Antihristul în persoană îl juca pe degete pe blajinul botanist. Carpathia îl solicitase pe Rosenzweig în multe situații de factură diplomatică și chiar pretindea că savantul făcea parte din cercul apropiaților lui. Era evident că Rosenzweig era tolerat și lăsat să creadă ceea ce dorea. Carpathia acționa după bunul lui plac. Totuși, Rosenzweig aproape că îl diviniza pe acesta, spunîndu-i lui Buck la un moment dat că Nicolae însuma calitățile acelui Mesia îndelung așteptat de evrei.

Toate acestea se petrecuseră înainte ca unul dintre tinerii protejați ai lui Rosenzweig, rabinul Tsion Ben-Judah, să facă publice rezultatele cercetărilor lui atît de criticate de guvern asupra calităților cu ajutorul cărora Israelul ar fi trebuit să îl identifice pe Mesia.

Rabinul Ben-Judah, care studiase metodic o serie de manuscrise antice, printre care Vechiul și Noul Testament, ajunsese la

concluzia că numai Iisus Hristos îndeplinise profeţiile necesare pentru asumarea acestui rol. Spre marele său regret, rabinul Ben-Judah de-abia Îl descoperise pe Iisus Hristos şi îşi dedicase viaţa Lui atunci cînd avusese loc Înălţarea la Cer. Asta îi întărise credinţa că Iisus era Mesia şi că venise să îi ia cu Sine pe cei care credeau în El. Rabinul în vîrstă de aproximativ patruzeci de ani fusese lăsat pe pămînt împreună cu soţia sa, cu care se căsătorise în urmă cu şase ani, şi cu cei doi copii ai acesteia, un băiat şi o fată. El şocase lumea, dar mai ales propriul popor, cînd îşi exprimase dorinţa de a comunica rezultatele studiului său de trei ani în cadrul unei transmisiuni internaţionale de televiziune. De îndată ce îşi exprimă părerile în public, deveni o ţintă.

Deşi Ben-Judah fusese unul dintre studenţii, protejaţii, iar mai apoi colaboratorii doctorului Rosenzweig, acesta din urmă se considera o persoană nereligioasă, un nepracticant al cultului mozaic. Pe scurt, Rosenzweig nu era de acord cu concluziile lui Ben-Judah asupra personalităţii lui Hristos, însă nu dorea să discute pe această temă.

Totuşi, toate acestea nu îl îndepărtară de Ben-Judah, ci, dimpotrivă, Rosenzweig îl susţinuse în continuare. Cînd Ben-Judah, încurajat şi susţinut de acei predicatori ciudaţi, aproape străini de această lume, de la Zidul Plîngerii, începuse să îşi facă publice părerile, mai întîi pe Stadionul Teddy Kollek, iar apoi în diferite locuri din lume, toţi îşi dădură seama că în scurt timp el va avea de suferit de pe urma acţiunilor lui.

Buck ştia că singurul motiv pentru care rabinul Tsion Ben-Judah încă mai era în viaţă era faptul că orice atentat la viaţa lui ar fi fost interpretat de către cei doi predicatori, Moise şi Ilie, drept un atentat la adresa lor. Multe persoane îşi pierduseră viaţa în mod misterios şi tragic, încercînd să îi atace pe cei doi. Aproape toată lumea ştia că Ben-Judah era „unul de-al lor" şi astfel acesta reuşise să scape nevătămat pînă atunci.

Acum siguranţa lui Ben-Judah fusese pusă în pericol şi din această cauză Buck se afla în Israel. Acesta era convins că Nicolae Carpathia în persoană provocase oroarea şi tragedia care se abătuseră asupra familiei lui Ben-Judah. Relatările pe această temă spuneau că bandiţi cu cagule negre intraseră în casa lui Ben-Judah în mijlocul unei după-amieze însorite, după ce adolescenţii se întorseseră de la şcoala ebraică. Cei doi paznici înarmaţi fuseseră împuşcaţi mortal, iar doamna Ben-Judah, fiul şi fiica ei fuseseră scoşi în stradă, decapitaţi şi lăsaţi acolo într-o baltă de sînge.

Ucigaşii părăsiseră locul crimei într-o maşină care nu avea nici un fel de semne distinctive. Şoferul lui Ben-Judah se grăbise să ajungă la biroul acestuia de la universitate de îndată ce auzise vestea morţii celor trei şi se presupunea că îl dusese pe Ben-Judah într-un loc în care s-ar fi aflat în siguranţă. Unde anume, nimeni nu ştia. La întoarcere, şoferul negase în faţa autorităţilor şi a presei că ar fi ştiut unde se afla Ben-Judah, declarînd că nu îl văzuse pe acesta decît înainte de a avea loc crimele şi că spera să audă veşti de la el într-un tîrziu.

8

Rayford crezu că dormise suficient, de vreme ce aţipise destul de des în timpul călătoriei. Nu înţelese însă că încordarea, teroarea şi dezgustul aveau să îi afecteze corpul şi mintea. Ajuns în apartamentul său şi al Amandei, în care atmosfera era destul de plăcută datorită aerului condiţionat, Rayford se dezbrăcă şi se aşeză pe marginea patului. Cu umerii căzuţi şi cu coatele pe genunchi, expiră zgomotos şi îşi dădu seama cît de obosit era de fapt. În sfîrşit, primise veşti de acasă. Aflase că Amanda ajunsese cu bine, în timp ce Chloe se afla în plin proces de refacere, iar Buck – era plecat ca de obicei. Rayford nu ştia ce să creadă despre această Verna Zee, care punea în pericol siguranţa adăpostului membrilor Armatei Pătimirilor din casa Lorettei. Însă urma să aibă încredere în Buck şi în Dumnezeu în această privinţă.

Rayford se întinse pe spate, deasupra cuverturii, îşi duse mîinile la ceafă şi se uită în tavan. I-ar fi plăcut să tragă cu ochiul la comoara inestimabilă arhivată în computerul lui Bruce. Înainte de a cădea într-un somn adînc, Rayford încercă să găsească o modalitate de a se întoarce la Chicago pînă duminică. Trebuia să existe o cale astfel încît să reuşească să ajungă la înmormîntarea lui Bruce. Tocmai se ruga lui Dumnezeu să îl ajute cînd îl cuprinse somnul.

Pe Buck îl binedispunea întotdeauna zîmbetul călduros cu care îl întîmpina Chaim Rosenzweig. Acum acesta nu zîmbea. În timp ce Buck se îndrepta spre bătrîn, Rosenzweig de-abia îşi deschise braţele pentru a-l îmbrăţişa şi îi spuse cu o voce spartă:

– Cameron! Cameron!

Buck se aplecă pentru a-şi îmbrăţişa prietenul mărunţel, iar bătrînul îşi împreună mîinile la spatele ziaristului şi îl strînse ca pe un copil, apoi îşi ascunse faţa la pieptul lui şi începu să plîngă cu amărăciune. Buck aproape că îşi pierdu echilibrul, greutatea genţii trăgîndu-l într-o parte, în vreme ce îmbrăţişarea lui Rosenzweig îl trăgea în direcţia opusă, aşa că se clătină şi avu impresia că avea să se prăbuşească peste prietenul său. Buck încercă să îşi păstreze echilibrul, susţinîndu-l în continuare pe Rosenzweig şi lăsîndu-l să plîngă în voie.

În cele din urmă, savantul îşi slăbi strînsoarea şi îl trase pe Buck spre un şir de scaune. Buck îl recunoscu pe şoferul înalt şi măsliniu la faţă al lui Rosenzweig, care stătea la cîţiva metri distanţă, cu mîinile împreunate în faţa sa. Acesta părea a fi îngrijorat de starea şefului său şi chiar jenat.

Chaim dădu din cap, arătînd în direcţia lui.

– L-ai cunoscut pe Andre, spuse.

– Da, încuviinţă Buck, dînd din cap, ce mai faci?

Andre îi răspunse în ebraică. El nu vorbea şi nici nu înţelegea limba engleză, iar Buck nu ştia limba ebraică.

Rosenzweig i se adresă lui Andre, iar acesta se îndepărtă grăbit.

– Ne va aduce maşina, explică Chaim.

– Am numai cîteva zile la dispoziţie, spuse Buck. Ce poţi să îmi spui? Ştii unde se află Tsion?

– Nu! Cameron, a fost îngrozitor! Ce defăimare îngrozitoare şi oribilă a familiei şi a numelui unei persoane!

– Dar ai primit veşti de la el...

– Un singur telefon. Mi-a spus că tu ai să ştii unde să îl găseşti. Dar, Cameron, ai auzit ultimele noutăţi?

– Nu ştiu la ce te referi.

– Autorităţile încearcă să îl implice în asasinarea propriei familii!

– Zău, aşa! Nimeni nu va crede una ca asta! Nu există nici cea mai mică dovadă în acest sens. De ce ar fi făcut aşa ceva?

– Bineînţeles, tu şi cu mine ştim că nu ar fi fost în stare să comită o asemenea faptă, Cameron, însă atunci cînd eşti vînat de persoane rău intenţionate, nu poţi să te pui în calea lor. Desigur, ai aflat despre şoferul lui.

– Nu.

Rosenzweig dădu din cap şi îşi lăsă capul în piept.

– Poftim? se scandalizâ Buck. Şi el?

– Mi-e teamă că da. A fost vorba de o maşină-capcană. Trupul lui de-abia a putut fi identificat.

– Chaim! Eşti convins că eşti în siguranţă? Şoferul tău ştie cum să...

– Să scape de urmăritori? Să verifice dacă au fost amplasate bombe pe caroseria maşinii? Să se apere pe el însuşi sau pe mine? Da, ştie toate acestea. Andre este destul de priceput. Trebuie să recunosc că măsurile acestea nu mă fac să mă simt în siguranţă, dar măcar simt că sînt protejat cît se poate de bine.

– Dar eşti asociat cu Ben-Judah. Cei care îl caută vor încerca să te urmărească pentru a ajunge la el.

– Ceea ce înseamnă că nu trebuie să fim văzuţi împreună, adăugă Rosenzweig.

– E prea tîrziu pentru asta, spuse Buck.

– Nu fi prea sigur! Andre m-a încredinţat că nu am fost urmăriţi la aeroport. Nu aş fi surprins dacă am fi urmăriţi de acum încolo, însă deocamdată cred că nu am fost descoperiţi aici.

– Bine! Le-am prezentat autorităţilor vamale paşaportul meu fals. Ai folosit numele meu adevărat atunci cînd ai făcut rezervarea la hotel?

– Din păcate, da, Cameron. Îmi pare rău! Am folosit chiar şi numele meu ca să ofer o garanţie.

Buck se strădui să nu zîmbească de naivitatea bătrînului:

– Ei, bine, prietene, vom folosi toate astea ca să îi derutăm pe potenţialii urmăritori, nu-i aşa?

– Cameron, mi-e teamă că nu mă pricep la aşa ceva!

– Nu îi spune lui Andre să te ducă direct la hotelul respectiv. Spune-i că planurile mele s-au schimbat şi că nu voi ajunge acolo decît duminică.

– Cameron! Cum de găseşti soluţii atît de repede?

– Acum grăbeşte-te! Nu trebuie să fim văzuţi împreună de acum încolo. Eu voi pleca din Israel sîmbătă, cel mai tîrziu. Mă vei putea găsi la acest număr de telefon.

– E sigur?

– E un telefon de ultimă generaţie care funcţionează prin satelit. Nimeni nu poate intercepta convorbirile. Tot ce trebuie să faci este să nu asociezi numele meu cu numărul acesta de telefon şi să nu îl comunici nimănui altcuiva.

– Cameron, unde vei începe să îl cauţi pe Tsion?

– Am cîteva idei în minte, spuse Buck. Şi trebuie să îţi spun că, dacă voi putea să îl scot din ţară, o voi face.

– Minunat! Dacă aş fi o persoană credincioasă, m-aş ruga pentru tine.

– Chaim, într-una din zilele astea *va trebui* să devii credincios.

Chaim schimbă subiectul:

– Încă ceva, Cameron. L-am sunat pe Carpathia ca să mă ajute în rezolvarea situaţiei.

– Mai bine nu o făceai, Chaim. Eu nu am încredere în el aşa cum ai tu.

– Am simţit asta, Buck, spuse Rosenzweig, însă trebuie să încerci să îl cunoşti mai bine.

„Dacă ai şti!" îşi spuse Buck în gînd.

– Chaim, voi încerca să iau legătura cu tine de îndată ce voi afla ceva. Sună-mă numai dacă este absolut necesar.

Rosenzweig îl îmbrăţişă din nou cu putere şi plecă. Buck folosi un telefon public pentru a suna la Hotelul King David unde rezervă o cameră pentru două săptămîni sub numele de Herb Katz.

– Din parte cărei companii? întrebă recepţionera.

Buck se gîndi un moment:

– International Harvester, răspunse el în cele din urmă, spunîndu-şi că aceast nume i-ar fi descris cel mai bine atît pe Bruce Barnes cît şi pe Tsion Ben-Judah.

Rayford deschise ochii. Nu îşi schimbase poziţia în timpul somnului. Nu avea idee cît timp dormise, însă ceva îl trezise. Ţîrîitul strident al telefonului de pe noptieră îl făcu să sară în picioare. Întinzîndu-se după receptor, Rayford îşi dădu seama că braţul îi era amorţit şi nu îl mai asculta, însă se chinui şi răspunse:

– Steele la telefon, îngăimă el.

– Comandante Steele? Te simţi bine?

Era Hattie Durham.

Raford se întoarse pe o parte şi îşi puse receptorul sub bărbie. Ridicîndu-se într-un cot, spuse:

– Sînt bine, Hattie. Ce mai faci?

– Nu mă simt prea bine. Aş vrea să ne vedem dacă se poate.

Deşi draperiile fuseseră trase, razele puternice al soarelui de după-amiază reuşiseră să se strecoare în cameră.

– Cînd anume? o întrebă Rayford.

– La cină, diseară? îi răspunse ea. Pe la ora şase?

Rayford de-abia reuşi să îşi adune gîndurile. Oare primise vestea că atribuţiile aveau să îi fie limitate în cadrul administraţiei Carpathia? Ar fi fost de dorit să fie văzuţi împreună în public în absenţa Amandei?

– E urgent, Hattie? Amanda este în Statele Unite, dar se va întoarse peste o săptămînă...

– Nu, Rayford, trebuie vorbesc neapărat cu tine. Nicolae are întrevederi pînă la miezul nopţii, iar masa de seară le va fi adusă în sala de conferinţe. A spus că nu va fi nici o problemă dacă voi sta de vorbă cu tine. Ştiu că vrei să te comporţi într-un un mod adecvat. Hai să luăm cina într-un loc unde să nu stîrnească suspiciuni asupra relaţiei noastre de prietenie. Te rog!

– Presupun că putem face asta, spuse Rayford, curios.

– Atunci şoferul meu va veni să te ia la ora şase, Rayford.

– Hattie, fă-mi un serviciu! Dacă eşti de acord că întîlnirea noastră nu ar trebui să pară romantică, nu te îmbrăca prea elegant.

– Comandate Steele, spuse ea, devenind deodată formală, nu intenţionez să exagerez în nici o privinţă.

Buck se instală în camera sa de la etajul al treilea al Hotelului King David. Avînd o presimţire, sună la biroul *Global Community East Coast Daily Times* de la Boston şi ceru să vorbească cu vechiul său prieten, Steve Plank. I se părea că trecuseră ani de zile de cînd Plank îi fusese şef la *Global Weekly*. Acesta plecase brusc de acolo şi devenise purtătorul de cuvînt al lui Carpathia atunci cînd Nicolae fusese numit Secretar General al Naţiunilor Unite. Nu trecuse mult timp şi Steve începuse să regrete că acceptase această poziţie.

Buck nu se arătă surprins atunci cînd i se transmise că Plank nu era la birou. Se afla în Noul Babilon, la ordinele

lui Nicolae Carpathia, ceea ce, fără îndoială, îi făcea o plăcere deosebită.

Buck făcu duş şi trase un pui de somn.

Rayford simţea că ar mai fi avut nevoie de cîteva ore de somn. Nu intenţiona să petreacă mult timp cu Hattie Durham. Îşi puse nişte haine comode, fiind suficient de prezentabil pentru Global Bistro, restaurantul pe care Hattie şi Carpathia îl frecventau destul de des.

Desigur, Rayford nu putea să dea de înţeles că ştiuse de „retrogradarea" lui Hattie înainte ca aceasta să abordeze subiectul. Trebuia să o lase să îşi depene povestea cu emotivitatea şi starea de anxietate care o caracterizau. Nu îl deranja. Măcar atîta lucru putea să facă pentru ea. Rayford încă se mai simţea vinovat pentru că Hattie ajunsese acolo unde ajunsese, atît din punct de vedere geografic, cît şi din punct de vedere al vieţii personale. Nu trecuse mult timp de cînd ea constituise obiectul dorinţelor lui.

Bineînţeles, Rayford nu-i dăduse nimic de înţeles în acest sens, însă se gîndise la Hattie în noaptea în care se petrecuse Înălţarea la Cer. Cum putuse să fie atît de surd, de orb şi de lipsit de simţul realităţii? Un om cu o carieră strălucită, căsătorit de peste douăzeci de ani, avînd o fiică la facultate şi un fiu în vîrstă de doisprezece ani, avusese fantezii legate de însoţitoarea sa de zbor şi justificase toate acestea prin faptul că soţia sa trecea printr-o perioadă de zel religios! Rayford dădu din cap. Irene, femeia adorabilă pe care o neglijase atît de mult timp, cea care purta numele unei mătuşi mult mai în vîrstă decît ea, ajunsese să cunoască adevărul suprem înaintea tuturor celorlalţi.

Rayford frecventase întotdeauna biserica şi s-ar fi considerat un bun creştin. Însă biserica era pentru el un loc în care priveai şi erai privit, un loc în care se creau legături şi care te ajuta să devii respectabil. Cînd preoţii tindeau să judece prea aspru sau

luau lucrurile literalmente, Rayford se neliniștea. Iar atunci cînd Irene găsise o nouă parohie, mai restrînsă și ceva mai hotărîtă în interpretarea credinței, acesta începuse să își găsească scuze pentru a nu mai fi nevoit să o însoțească. Atunci cînd soția sa începuse să îi vorbească despre mîntuire, despre sîngele lui Hristos și revenirea Lui pe pămînt, Rayford crezuse că Irene o luase razna. Oare cît timp avea să treacă pînă cînd ar fi început să colinde din casă în casă împreună cu ea, împărțind Biblii în dreapta și în stînga?

În acest mod își justificase el momentul de rătăcire cu Hattie Durham. Hattie era mai tînără decît el cu cincisprezece ani și arăta senzațional. Cu toate că luaseră cina împreună de cîteva ori și mai băuseră ceva din cînd în cînd și în ciuda comportamentului și privirilor sugestive, Rayford nici măcar nu o atinsese. Hattie nu se jena și îl mai apuca de braț atunci cînd trecea pe lîngă el sau își punea mîinile pe umerii lui atunci cînd vorbea cu el în carlingă, însă Rayford reușise să nu lase lucrurile să scape de sub control. În noapte aceea, deasupra Atlanticului, cu Boeingul 747 plin pînă la refuz pus pe pilotul automat, el își făcuse în sfîrșit curaj să îi propună ceva concret. Deși acum îi era rușine să recunoască acest lucru chiar și numai în fața propriei conștiințe, atunci el fusese pregătit să facă următorul pas, îndrăzneț și decisiv pentru a începe o relație amoroasă.

Însă nu reușise să rostească acele cuvinte. Atunci cînd părăsise cabina să o caute, Hattie îl surprinsese cu vestea că un sfert din pasagerii aflați la bord dispăruseră, lăsînd în urma lor toate obiectele personale. Compartimentul care, de obicei, la ora patru dimineața era cufundat în întuneric și în care toată lumea dormea fusese cuprins brusc de panică, de îndată ce pasagerii înțeleseseră ce se întîmplase. În noaptea aceea Rayford îi spusese lui Hattie că nu știa mai multe decît ea despre cele petrecute. Adevărul era că știa toate acestea mult prea bine. Irene avusese dreptate. Iisus Hristos revenise pe pămînt pentru a-i lua cu Sine pe

cei credincioşi, iar Rayford şi Hattie, împreună cu trei pătrimi dintre pasagerii de la bord, fuseseră abandonaţi.

Rayford nu îl cunoştea pe Buck Williams în acel moment şi nu ştia că acesta fusese unul dintre pasagerii de la clasa întîi ai acelui zbor. Nu avea de unde să ştie că Buck şi Hattie discutaseră, că el îşi folosise computerul şi intrase pe Internet ca să îi contacteze familia şi să afle dacă păţiseră ceva. După o vreme, Rayford descoperise că Buck o prezentase pe Hattie noului şi celebrului conducător mondial, Nicolae Carpathia. Rayford ajunse să îl cunoască pe Buck la New York, unde se afla ca să-i ceară scuze lui Hattie pentru comportamentul său nepotrivit din trecut şi ca să încerce să o convingă în legătură cu adevăratele cauze ale dispariţiilor în masă. Buck se afla acolo pentru a-i face cunoştinţă cu Carpathia, precum şi pentru a le lua interviuri lui Carpathia şi lui Rayford – comandantul lui Hattie. Buck încerca să scrie un articol care să prezinte puncte de vedere diferite asupra dispariţiilor.

Rayford fusese deosebit de sincer şi încercase să îl convingă pe Buck că şi el descoperise adevărul. În acea noapte făcuse cunoştinţă cu Chloe. Se întîmplaseră atît de multe în atît de puţin timp! Doi ani mai tîrziu, Hattie devenise asistenta personală şi amanta lui Nicolae Carpathia, a Antihristului. Rayford, Buck şi Chloe regăsiseră credinţa în Hristos. Toţi trei deplîngeau situaţia în care se afla Hattie Durham.

Rayford îşi spuse că poate în seara aceea ar fi reuşit să o influenţeze pe Hattie în sens pozitiv.

Buck reuşise întotdeauna să se trezească atunci cînd dorea. Acest simţ îl înşelase de puţine ori. Acum îşi propusese să se trezească şi să plece în jurul orei şase după-amiaza. Se trezi la timp, mai puţin odihnit decît se aşteptase, însă dornic de plecare. Buck îi spuse taximetristului:

– Du-mă la Zidul Plîngerii, te rog!

Cîteva minute mai tîrziu, coborî din maşină. Acolo, în apropiere de Zidul Plîngerii, în spatele unui gard din fier forjat, se aflau cei pe care Buck ajunsese să îi considere drept cei doi martori prezişi de Scriptură.

Aceştia îşi spuneau Moise şi Ilie şi, într-adevăr, păreau să fi veniţi dintr-o altă vreme şi dintr-un alt loc: purtau straie zdrenţuite, din material aspru, erau desculţi şi măslinii la faţă. Amîndoi aveau părul lung, încărunţit şi purtau bărbi neîngrijite. Erau puternici, cu încheieturi osoase şi membre lungi şi musculoase. Oricine îndrăznea să se apropie de ei simţea un miros de fum. Cei care încercaseră să îi atace fuseseră omorîţi. Lucrurile erau cum nu se poate mai simple. Cîţiva se apropiaseră de ei înarmaţi cu pistoale automate, însă se loviseră de un zid invizibil şi căzuseră fulgeraţi. Alţii fuseseră arşi de vii, de focul care ieşise din gurile celor doi martori.

Aceştia predicau neîncetat în limba Bibliei, iar spusele lor erau adevărate blasfemii pentru mozaicii devotaţi. Propăvăduiau despre Hristos şi răstignirea Lui, proclamînd-L Mesia, Fiul lui Dumnezeu.

Singura dată cînd fuseseră văzuţi în altă parte decît la Zidul Plîngerii fusese la Stadionul Teddy Kollek, atunci cînd îl însoţiseră pe rabinul Tsion Ben-Judah, care se convertise recent la credinţa în Hristos. Reportajele asupra evenimentului care fuseseră difuzate în toate colţurile lumii îi prezentaseră pe aceşti doi indivizi ciudaţi vorbind la unison, fără a folosi microfoanele şi totuşi făcîndu-se auziţi chiar şi de către cei aflaţi în rîndurile din spate.

– Apropiaţi-vă şi luaţi aminte, strigaseră cei doi, la slujitorul ales al Preaslăvitului Dumnezeu! El este primul dintre cei 144 000 care se vor ridica din această naţiune şi din celelalte popoare ale lumii pentru a propovădui Evanghelia lui Hristos! Cei care i se vor împotrivi, la fel ca şi cei care au venit să ne atace înainte de vreme, vor muri cu siguranţă!

Martorii nu rămaseseră pe podium şi nici măcar în incinta stadionului pentru a asculta prima predică a lui Ben-Judah. Se făcură nevăzuţi şi se întoarseră deja la Zidul Plîngerii în momentul în care totul luă sfîrşit. Acest tip de reuniune care avu loc pe imensul stadion se repetă în aproape fiecare ţară din lume în următorul an şi jumătate, iar ca rezultat zeci de mii de oameni se convertiră la credinţă.

Adversarii rabinului Ben-Judah încercară, într-adevăr, să „i se împotrivească" în timpul celor optsprezece luni, conform prezicerilor martorilor. Se pare că unii luară în serios avertismentul celor doi şi se căiră pentru intenţiile lor. Urmară trei sau patru săptămîni în care Ben-Judah nu mai primi ameninţări, iar el profită de moment şi îşi continuă neobosit predicile. Însă acum se ascundea, iar familia şi şoferul lui fuseseră măcelăriţi.

Ca o ironie a sorţii, ultima dată cînd Buck fusese la Zidul Plîngerii pentru a-i privi şi a-i asculta pe cei doi martori, se aflase acolo împreună cu rabinul Ben-Judah. Ei se întorseseră mai tîrziu în acea seară şi îndrăzniseră să se apropie de gard şi să le vorbească celor care reacţionaseră violent pînă atunci cînd alţii ajunseseră atît de aproape de ei. Buck reuşise să îi înţeleagă pe cei doi în propria limbă, deşi înregistrarea convorbirii îi demonstră că ei i se adresaseră în ebraică. Rabinul Ben-Judah începuse să reproducă spusele lui Nicodim atunci cînd Hristos i se revelase în timpul nopţii, iar martorii îi răspunseseră cu vorbele lui Iisus. Noaptea aceea fusese cea mai impresionantă din viaţa lui Buck.

Acum Buck venise singur la Zidul Plîngerii. El îl căuta pe Ben-Judah, care îi transmisese lui Rosenzweig că numai Buck ar fi ştiut unde anume să îl găsească, iar ziaristul nu îşi imaginase un loc mai potrivit decît acela.

Ca de obicei, o mulţime uriaşă se adunase în faţa martorilor, deşi lumea era conştientă că trebuie să păstreze distanţa. Moise şi Ilie nu fuseseră încă afectaţi de furia şi de ura lui Carpathia. În repetate rînduri, chiar în public, Carpathia ridicase problema

dacă cei doi nu ar fi putut fi îndepărtaţi într-un fel sau altul. Fusese informat de către conducătorii militari de faptul că, aparent, nu existau arme capabile să le facă vreun rău. Martorii înşişi continuau să avertizeze că nu puteau fi îndepărtaţi „înainte de vreme".

Bruce Branes le explicase membrilor Armatei Pătimirilor că, într-adevăr, la timpul potrivit, Dumnezeu avea să-i facă pe martori vulnerabili, iar aceştia ar fi urmat să fie atacaţi. Acest incident nu avea să se petreacă în următorul an şi jumătate, după cum îşi imaginase Buck, însă numai gîndul acesta îi dădea fiori.

În acea seară, martorii făceau ce începuseră să facă de cînd se semnase tratatul dintre Israel şi Carpathia: propăvăduiau despre Ziua Judecăţii de Apoi. Cei doi Îl considerau pe Iisus Hristos drept „Domnul Atotputernic, Tatăl pe vecie şi Domn al Păcii. Nici un alt om nu se poate proclama conducător al acestei lumi! Cel care susţine aşa ceva nu este Hristos, ci Antihristul, şi va pieri cu siguranţă! Nenorocirea să se abată asupra celui care propovăduieşte o altă evanghelie! Iisus este Dumnezeul cel adevărat, stăpîn al Raiului şi al pămîntului!"

Buck era întotdeauna încîntat şi mişcat de predicile martorilor. El privi prin mulţime şi văzu oameni aparţinînd unor rase şi culturi diferite. Ştia din experienţa personală că mulţi dintre aceştia nu cunoşteau limba ebraică, dar că îi înţelegeau totuşi pe martori în limbile lor materne, la fel ca şi el.

Buck reuşi să înainteze prin mulţimea de peste trei sute de oameni, apoi se ridică pe vîrfuri pentru a-i vedea pe martori. Deodată, cei doi îşi întrerupseră predica şi se apropiară de gard. Oamenii din mulţime făcură un pas înapoi în acelaşi timp, temîndu-se pentru vieţile lor. Martorii se aflau acum la cîţiva centimetri de gard, iar mulţimea la cîţiva metri de acesta, Buck fiind undeva, în rîndurile din spate.

Lui Buck i se păru că martorii îi simțiseră prezența. Cei doi se uitau direct în ochii lui, iar el nu se putea mișca. Fără să gesticuleze sau să se miște, Ilie vorbi:

– Cine are urechi de auzit să audă! Nu te teme, deoarece știu că Îl cauți pe Iisus cel răstignit. El nu se află aici, căci a înviat, așa cum a spus.

Credincioșii din mulțime începură să murmure rugăciuni, fiind de acord cu spusele martorului. Buck încremenise. Moise făcu un pas înainte și, aparent, i se adresă direct:

– Nu te teme, căci știu pe cine cauți. El nu se află aici.

Ilie continuă:

– Grăbește-te și spune-le ucenicilor Lui că Iisus a înviat din morți!

Moise, continuînd să îl privească pe Buck, interveni:

– Într-adevăr, El va intra înaintea ta în Galileea. Acolo Îl vei vedea. Ia aminte, ți-am spus!

Martorii rămaseră în picioare și continuară să privească nemișcați, în tăcere, atît de mult timp, de parcă s-ar fi transformat în stane de piatră. Mulțimea deveni neliniștită și începu să se împrăștie. Cîțiva așteptară să vadă dacă martorii aveau să cuvînteze din nou, însă aceștia nu o făcură. În scurt timp, numai Buck se mai afla în locul în care stătuse în ultimele cîteva minute. El nu își putea dezlipi ochii de la ochii lui Moise. Cei doi stăteau în apropiere de gard și îl priveau. Buck începu să înainteze, apropiindu-se la cîțiva metri de ei. Martorii nu schițară nici un gest. Cei doi păreau că nici nu mai respirară. Buck nu îi văzu clipind sau făcînd vreo mișcare. Le cercetă chipurile în lumina slabă a apusului. Nici unul din ei nu deschise gura și totuși Buck auzi extrem de clar o voce care îi vorbi în limba sa:

– Cine are are urechi de auzit să audă.

9

Rayford fu chemat prin interfonul din fața ușii blocului său unde era așteptat de șoferul lui Hattie. Acesta îl conduse pe Rayford la limuzina albă, marca Mercedes, și îi deschise portiera din spate. Pe bancheta pe care stătea Hattie mai era loc, însă Rayford preferă să stea în partea opusă. Aceasta îi ascultase rugămintea și nu se îmbrăcase prea elegant, însă arăta minunat chiar și în hainele acelea de stradă. Rayford preferă să nu îi spună asta.

Figura lui Hattie exprima îngrijorare:

– Apreciez faptul că ai acceptat să ne întîlnim.

– Nu puteam să te refuz. Ce s-a întîmplat?

Hattie trase cu ochiul la șofer:

– Mai bine vorbim în timpul mesei, spuse ea. E bine dacă merge la Bistro?

Buck rămase țintuit în fața martorilor în timp ce soarele apunea; se uită în jurul său ca să se asigure că nu se mai afla nimeni acolo în afară de el și de cei doi.

– Asta e tot ce primesc? E în Galileea?

Din nou, fără a-și mișca buzele, martorii repetară:

– Cine are urechi de auzit să audă.

Galileea? Oare mai există? Unde să își înceapă căutările și cînd anume? În mod evident, nu avea de gînd să se apuce de cercetat locul în puterea nopții. Trebuia să știe exact unde să

meargă, să aibă un soi de sprijin. Buck se întoarse pe călcîie ca să vadă dacă în zonă se aflau taxiuri. Văzu cîteva. Se întoarse din nou cu faţa spre martori:

– Dacă voi reveni aici, mai tîrziu, în seara aceasta, voi putea afla mai multe?

Moise se îndepărtă de gard şi se aşeză pe trotuar, sprijinindu-se de un zid. Ilie începu să gesticuleze şi vorbi răspicat:

– Păsările cerului au cuiburi, spuse el, însă Fiul Omului nu are unde să pună capul jos.

– Nu înţeleg, îi răspunse Buck. Spune-mi mai multe.

– Cine are urechi...

Buck se simţi frustrat:

– Mă voi întoarce la miezul nopţii. Vă implor să mă ajutaţi!

Ilie se dădu şi el înapoi:

– Doamne, Îţi voi sta alături întotdeauna, pînă la sfîrşitul veacurilor.

Buck plecă, gîndindu-se în continuare să revină, însă încurajat în mod ciudat de ultima promisiune misterioasă. Acestea fuseseră cuvintele lui Hristos. Iisus îi vorbea prin gurile martorilor? Ce privilegiu de nedescris! Buck luă un taxi şi se întoarse la Hotelul King David, încrezător că în curînd avea să fie din nou împreună cu Tsion Ben-Judah.

Rayford şi Hattie fură primiţi deosebit de călduros de şeful de sală al restaurantului Global Bistro. Acesta, evident, o recunoscuse pe Hattie, însă nu ştia cine era Rayford.

– Doriţi să luaţi loc la masa dumneavoastră preferată, doamnă?

– Nu, mulţumesc, Jeoffrey, dar nici nu am vrea să ne ascundem.

Ei fură conduşi la o masă pentru patru persoane. Deşi doi picolo se repeziră să îndepărteze cele două tacîmuri în plus, iar chelnerul trase un scaun pentru Hattie şi îl invită pe Rayford să ia loc alături, acesta încă se mai gîndea la aparenţe. El se aşeză

în fața lui Hattie, fiind conștient de faptul că ar fi trebuit să strige unul la altul ca să se facă auziți în acel local zgomotos. Chelnerul ezită, părînd iritat, și în cele din urmă mută tacîmurile în fața lui Rayford. Acest incident i-ar fi amuzat pe Hattie și pe Rayford odinioară, pe vremea cînd luaseră masa împreună de nenumărate ori pe ascuns, fiecare din ei întrebîndu-se ce planuri avea celălalt în legătură cu viitorul lor. Hattie flirtase mult mai mult decît Rayford, iar el nu o descurajase niciodată.

Televizoarele din restaurant continuau să transmită reportaje din diferite colțuri ale lumii, unde aveau loc conflicte. Hattie îi făcu semn șefului de sală să se apropie, iar acesta veni în fugă.

– Mă îndoiesc că Potentatul ar fi încîntat de imaginea clienților dumneavoastră deprimați de evenimentele prezentate la știri care au venit aici ca să se relaxeze.

– Mi-e teamă că sînt transmise pe toate posturile de televiziune, doamnă.

– Nu există nici un post care să difuzeze muzică?

– Voi verifica.

Peste cîteva momente, toate televizoarele din restaurantul Global Bistro arătau numai videoclipuri muzicale. Cîteva persoane aplaudară acest lucru, însă Rayford își dădu seama că Hattie de-abia observase schimbarea.

În trecut, cînd cochetau cu ideea unei relații amoroase, Rayford trebuia să îi aducă aminte lui Hattie să comande, apoi să o încurajeze să mănînce. Atenția ei era îndreptată asupra lui, iar Rayford se considera flatat și atras, în același timp. Acum părea să se întîmple exact invers.

Hattie studie meniul ca și cum dimineață ar fi așteptat-o un examen final. Era mai frumoasă ca niciodată, deși acum avea douăzeci și nouă de ani și era însărcinată pentru prima dată. Sarcina era la început și nimeni nu și-ar fi dat seama, dacă Hattie nu i-ar fi dezvăluit deja secretul. Ea le spusese lui Rayford și Amandei ultima dată cînd îi văzuse. Atunci ea păruse încîntată,

mîndră de noua ei comoară şi dornică să le vorbească despre iminenta ei căsătorie. Hattie îi spusese Amandei că Nicolae avea să o „transforme într-o femeie onorabilă".

Hattie purta un inel de logodnă care atrăgea privirile; totuşi, diamantul fusese întors în interior astfel încît se putea vedea numai banda de metal. Era evident că Hattie nu era o femeie fericită, iar Rayford se întreba dacă toate acestea nu fuseseră provocate de modul în care o întîmpinase Nicolae la aeroport. El dori să îi pună cîteva întrebări, însă întîlnirea fusese ideea ei. Hattie avea să îi spună în curînd ce avea pe suflet.

Deşi numele restaurantului Global Bistro suna franţuzesc, Hattie, personal, contribuise la găsirea acestei denumiri, iar meniul conţinea feluri de mîncare din toate colţurile lumii, dar mai ales mîncăruri americane. Hattie comandă un fel neobişnuit de consistent. Rayford ceru să i se aducă numai un sandviş. Hattie îi povesti tot felul de fleacuri pînă cînd termină de mîncat inclusiv desertul. Rayford cunoştea toate clişeele, printre care şi cel că acum trebuia să mănînce pentru două persoane, însă fu de părere că ea mîncase atît de mult din cauza nervozităţii şi ca să amîne o discuţie serioasă.

– Îţi vine să crezi că au trecut aproape doi ani de cînd mi-ai fost însoţitoare de zbor pentru ultima dată? întrebă el, încercînd să spargă gheaţa.

Hattie se îndreptă, îşi împreună mîinile în poală, apoi se aplecă spre el:

– Rayford, aceşti doi ani au fost incredibili.

El se uită la ea întrebător, neştiind dacă dorise să spună că fuseseră buni sau dimpotrivă.

– Ţi-ai lărgit orizonturile, spuse Rayford.

– Gîndeşte-te, Rayford! Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să devin însoţitoare de zbor. Toate fetele din grupul de majorete al Liceului Maine East doreau să devină însoţitoare de zbor. Ne-am înscris toate, însă eu am fost singura care a reuşit. Am fost

atît de mîndră, însă în scurt timp nu am mai fost încîntată de faptul că zburam cu avionul. Majoritatea timpului trebuia să îmi amintesc unde mergeam, cînd aveam să ajungem acolo şi cînd urma să ne întoarcem. Însă îmi plăceau oamenii, îmi plăcea libertatea pe care mi-o oferea faptul că puteam călători şi îmi plăcea să vizitez toate acele locuri. Ştii că am avut o serie de relaţii serioase pe ici, pe colo, dar nici una nu s-a materializat într-o căsătorie. Cînd în cele din urmă am ajuns să fiu solicitată pe avioane şi în curse care necesitau experienţă, m-am îndrăgostit de unul dintre piloţii cu care lucram, însă, de asemenea, nu a ieşit nimic.

– Hattie, aş vrea să nu mai abordezi subiectul ăsta. Ştii ce părere am despre perioada aceea.

– Ştiu şi îmi cer scuze. Nu a ieşit nimic din relaţia noastră, deşi eu sperasem la mai mult. Ţi-am acceptat explicaţiile şi scuzele, dar nu acesta este motivul pentru care am vrut să ne vedem.

– Foarte bine, pentru că, după cum ştii, am din nou o căsnicie fericită.

– Te invidiez, Rayford.

– Credeam că tu şi Nicolae vă veţi căsători.

– Şi eu credeam. Acum nu mai sînt sigură. Şi nu sînt convinsă că îmi doresc asta.

– Dacă vrei să vorbim despre asta, te ascult bucuros. Nu ştiu multe despre relaţiile amoroase, aşadar, nu cred că îţi voi da vreun sfat, dar cel puţin te pot asculta, în cazul în care doreşti să mi te destăinui.

Hattie aşteptă pînă cînd farfuriile fură luate de pe masă, apoi îi spuse ospătarului:

– Vom mai rămîne pentru un timp.

– Voi trece totul în contul dumneavostră, spuse chelnerul. Mă îndoiesc că cineva va îndrăzni să vă ridice de la masă tocmai pe *dumneavoastră*.

Ospătarul îi zîmbi lui Rayford, părînd a fi încîntat de propriul umor. Rayford se strădui să schiţeze un zîmbet.

După ce chelnerul se îndepărtă, Hattie găsi de cuviință să își continue povestea:

– Rayford, poate că nu ai aflat despre asta, însă am fost îndrăgostită de Buck Williams la un moment dat. Îți aduci aminte că el se afla în avionul pe care îl pilotai în noaptea aceea.

– Sigur că da.

– Bineînțeles, atunci nu l-am privit cu astfel de ochi pentru că încă mai eram îndrăgostită de tine. Însă era simpatic și drăguț. Și avea slujba aceea deosebit de importantă. Noi doi sîntem apropiați ca vîrstă.

– Și...?

– Ei, bine, ca să fiu sinceră, atunci cînd te-ai descotorosit de mine...

– Hattie, nu m-am descotorosit de tine. Nu aveam de ce. Noi doi nu fuseserăm niciodată un cuplu.

– Încă.

– Bine, încă, admise el. Ai dreptate. Dar trebuie să recunoști că nu fusese vorba de nici un angajament și nici măcar de ceva care să sugereze un angajament.

– Am avut destule indicii, Rayford.

– Știu la ce te referi. Totuși, nu mi se pare drept să spui că m-am descotorosit de tine.

– Spune-i cum vrei, dacă te face să treci mai ușor peste asta, însă eu m-am simțit abandonată, bine? În orice caz, dintr-o dată Buck Williams mi s-a părut mai atrăgător ca niciodată. Sînt convinsă că a crezut că mă foloseam de el ca să cunosc o persoană celebră, ceea ce s-a și întîmplat. I-am fost profund recunoscătoare lui Buck pentru că mi-a făcut cunoștință cu Nicolae.

– Îmi cer scuze, Hattie, dar povestea aceasta este veche.

– Știu, însă vreau să ajung undeva. Ai răbdare. De îndată ce l-am cunoscut pe Nicolae, am rămas impresionată. Era cu puțin mai mare decît Buck care era puțin mai bătrîn decît mine, însă părea a fi mult mai în vîrstă. Era un om care călătorea peste tot

prin lume, un politician de talie internațională, un adevărat conducător. Deja ajunsese să fie cel mai faimos om din lume. Știam că urma să aibă o carieră strălucită. M-am simțit ca o școlăriță care chicotea și nici nu mi-aș fi închipuit că aș fi putut să îl impresionez cîtuși de puțin. Atunci cînd a început să se arate interesat de mine, am crezut că dorea o relație pur fizică. Și, trebuie să recunosc, m-aș fi culcat cu el fără să stau pe gînduri și nu aș fi regretat. Am început să ne vedem, iar eu m-am îndrăgostit de el, dar Dumnezeu mi-e martor, Rayford, acum îmi pare rău. Nu ar fi trebui să mă exprim în felul ăsta în prezența ta – nu m-am așteptat niciodată ca el să fie interesat de mine cu adevărat. Știam că întreaga relație era una temporară și eram hotărîtă să mă bucur de ea atît timp cît ar fi durat. La un moment dat am ajuns să mă tem cînd trebuia să plece din țară. M-am străduit să fiu rațională. Sfîrșitul era aproape, iar eu credeam cu adevărat că eram pregătită să îl înfrunt. Însă apoi am fost șocată. M-a numit asistenta lui personală. Nu aveam nici experiență, nici talente în domeniu. Știam că era doar o modalitate ca să fiu la dispoziția lui și după program. Îmi convenea asta, deși îmi era teamă de ce se va alege de viața mea cînd Nicolae va fi și mai ocupat. Ei, bine, temerile mele s-au adeverit. Nicolae rămîne în continuare persoana cea mai încîntătoare, dinamică și puternică pe care o cunosc. Însă însemn pentru el ceea ce m-am temut încă de la început. Știi că de obicei lucrează optsprezece ore pe zi, uneori chiar douăzeci? Nu însemn nimic pentru el și sînt conștientă de asta. Obișnuiam să particip la discuții. Uneori, mai folosea cîte o idee de-a mea. Dar ce știu eu despre politica internațională? Eu făceam cîte o declarație stupidă, bazată pe cunoștințele mele limitate, iar el ori rîdea de mine, ori mă ignora. Apoi a ajuns ca nici măcar să nu-mi mai ceară părerea. Mi s-a permis să fac diverse lucruri lipsite de importanță, cum ar fi să deschid acest restaurant și să întîmpin grupurile de turiști care vizitau noul sediu al Comunității Globale. Însă acum nu mai

însemn nimic, Rayford. Nicolae nu mi-a dat inelul decît după ce am rămas însărcinată şi încă nu m-a cerut în căsătorie. Cred că se înţelege de la sine.

– Atunci cînd ai acceptat inelul, nu i-ai dat de înţeles că doreşti să te căsătoreşti cu el?

– O, Rayford, nu a fost nici pe departe atît de romantic. Nicolae mi-a spus să închid ochii şi să întind mîna, apoi mi-a pus inelul pe deget. Nu am ştiut ce să spun. El a zîmbit pur şi simplu.

– Vrei să spui că nu te simţi ataşată de el?

– Nu mai simt nimic pentru el. Şi nu cred că el a simţit vreodată ceva pentru mine în afară de atracţie fizică.

– Şi cum rămîne cu aparenţele? Cu bunăstarea materială? Cu maşina şi cu şoferul personal? Presupun că ai un cont...

– Da, am toate acestea.

Hattie părea obosită. Continuă:

– Ca să fiu sinceră, toate acestea înseamnă pentru mine exact ce au însemnat zborurile cu avionul. Te saturi repede de rutină. Bineînţeles, am fost vrăjită de putere, de farmecul şi de strălucirea ei pentru un timp. Însă toate astea nu mă reprezintă. Nu cunosc pe nimeni aici. Oamenii mă tratează cu respect numai din cauza persoanei cu care trăiesc. Însă nici ei nu ştiu cine este el cu adevărat. Nici eu nu ştiu. Aş prefera să fie supărat pe mine decît să mă ignore. Zilele trecute l-am întrebat dacă m-aş putea întoarce în Statele Unite pentru o perioadă ca să îmi vizitez prietenii şi familia. S-a enervat. Mi-a spus că nici măcar nu trebuia să întreb. Mi-a zis: „Spune-mi şi voi face toate aranjamentele. Am şi altceva de făcut decît să mă îngrijorez în legătură cu programul tău". Sînt doar un obiect pentru el, Rayford!

Rayford îşi aştepta rîndul. Dorea să îi spună atît de multe!

– Cît de mult vorbiţi?

– La ce te referi? Nu vorbim. Acum pur şi simplu convieţuim.

Rayford îşi alese cuvintele cu atenţie:

– Mă interesează ce a aflat despre Chloe şi Buck.

– O, nu trebuie să îţi faci griji în această privinţă. Deşi este atît de inteligent şi are atît de multe legături, ca să nu mai vorbesc despre „ochii" care supraveghează tot şi pe toţi, nu cred că are nici cea mai vagă idee despre legătura dintre tine şi Buck. Nu am pomenit niciodată de faptul că Buck s-a căsătorit cu fiica ta. Şi nu o voi face vreodată.

– De ce?

– Nu cred că trebuie să afle asta. Dintr-un motiv sau altul, Rayford, are încredere în tine în anumite privinţe şi în altele nu.

– Am observat.

– Ce ai observat? îl întrebă ea.

– Că am fost lăsat în afara planurilor aeronavei Condor 216, de exemplu, îi răspunse Rayford.

– Da, continuă ea, şi nu a fost ingenios din partea lui că a folosit numărul biroului său atunci cînd a denumit avionul?

– Avînd în vedere că sînt pilotul lui personal, mi s-a părut ciudat să fiu luat prin surprindere de noile comenzi.

– Dacă ai fi trăit cu el, nu te-ai mai fi mirat. Eu nu am ştiut nimic timp de luni de zile. Rayford, poţi să crezi că nu am fost căutată de nimeni de cînd au izbucnit conflictele?

– Nu te-a sunat?

– Nici măcar nu am ştiut dacă era în viaţă sau nu. L-am văzut la ştiri, la fel ca restul lumii. Nici măcar nu m-a sunat după ce a terminat transmisiunea. Nici unul dintre asistenţii lui nu m-a contactat. Am telefonat peste tot. Am vorbit cu fiecare persoană din organizaţie pe care o cunoşteam. L-am sunat pînă şi pe Fortunato. Acesta mi-a spus că avea să îi transmită lui Nicolae că l-am căutat. Îţi imaginezi? Avea să îi transmită că l-am căutat!

– Aşadar, cînd l-ai văzut la aeroport...?

– L-am testat. Nu voi nega. Nu eram atît de nerăbdătoare să îl văd pe cît am lăsat să se înţeleagă, ci doream să îi mai dau o şansă. A fost evident că i-am stricat imaginea?

– Asta a fost şi impresia mea, spuse Rayford, întrebîndu-se dacă era înţelept să renunţe la atitudinea sa neutră.

– Atunci cînd am încercat să îl sărut, mi-a spus că nu se cuvenea şi că ar fi fost cazul să mă comport ca o persoană matură. Cel puţin s-a referit la mine ca fiind logodnica sa, atunci cînd s-a adresat mulţimii. A spus că eram copleşită de durere, la fel ca şi el. Îl cunosc destul de bine ca să îmi dau seama că nu simţea nici urmă de durere. Se vedea pe faţa lui. Îi place la nebunie să facă asta. Şi, indiferent ce ar spune, Nicolae este implicat. Vorbeşte ca un pacifist, însă speră să fie atacat astfel încît să îşi poată justifica represaliile. Am fost atît de îngrozită şi de tristă atunci cînd am aflat despre pierderile umane şi materiale, însă el a revenit aici, la palatul pe care l-a construit pentru el, şi pretinde că suferă alături de toţi oamenii ale căror inimi au fost zdrobite de atacurile din toate colţurile lumii. De fapt, în particular, Nicolae jubilează. Nu se mai satură de toate astea. Îşi freacă mîinile satisfăcut, îşi face planuri, concepe strategii. Acum îşi alcătuieşte noua echipă. În momentul de faţă participă cu toţii la o întîlnire. Cine ştie ce le mai trece prin cap!

– Ce ai de gînd să faci, Hattie? Stilul acesta de viaţă nu este pentru tine.

– Nici măcar nu mai doreşte să apar la birou.

Rayford ştia despre ce era vorba, însă nu putea să îi dea de înţeles:

– Ce vrei să spui?

– Astăzi am fost concediată de propriul logodnic. M-a întrebat dacă ne-am putea întîlni în apartamentele mele.

– Apartamentele tale?

– Nu mai locuim împreună de o bucată de vreme. Eu locuiesc puţin mai jos, pe hol, iar el mă vizitează rar, din cînd în cînd, în miezul nopţii – între întrevederi, presupun. Însă i-am devenit metresă în urmă cu mult timp.

– Aşadar, ce dorea de la tine?

– Credeam că ştiam ce voia de la mine. Credeam că absentase suficient de mult timp, încît dorea să facem ce făceam de obicei. Însă, în loc de toate aceastea, mi-a spus că dorea să mă înlocuiască.

– Cu alte cuvinte nu mai sînteţi împreună?

– Nu. Încă mai vrea să fiu în preajma lui. Încă mai doreşte să fiu mama copilului lui. Pur şi simplu e de părere că am fost copleşită de atribuţii. I-am spus: „Nicolae, am fost copleşită de atribuţii din momentul în care am acceptat acest post. Niciodată nu am avut calităţile unei secretare. Mă descurcam cînd venea vorba de relaţiile cu publicul sau de contactele cu diverşi colaboratori, însă numirea mea în funcţia de asistentă personală a fost o mare greşeală".

– În tot acest timp am crezut că ţi-ai dorit această slujbă.

– Ei, bine, îţi mulţumesc pentru remarcă, Rayford. Totuşi, pierderea acestei poziţii a fost, pe de-o parte, o uşurare.

– Numai pe de-o parte?

– Da. Ce se va alege de mine de acum încolo? L-am întrebat ce se va întîmpla cu noi. A avut îndrăzneala să mă întrebe: „Cu noi?" I-am răspuns: „Da! Cu noi! Port inelul pe care mi l-ai dat şi sînt însărcinată cu copilul tău. Cînd vom oficializa relaţia noastră?"

Buck tresări din somn. Visase. Era întuneric. Aprinse o veioză mică şi se uită la ceas. Însă mai rămăseseră cîteva ore pînă cînd ar fi trebuit să se întîlnească cu Moise şi cu Ilie la miezul nopţii. Însă ce semnificaţie avea visul acela? Buck visase că era Iosif, soţul Fecioarei Maria. Şi auzise un mesager al Domnului spunîndu-i: „Ridică-te, fugi în Egipt şi rămîi acolo pînă cînd îţi voi aduce veşti noi".

Buck era tulburat. Cineva i se adresase în vis şi nu ştia dacă fusese Dumnzeu sau altcineva. Întotdeauna considerase visele drept aberaţii ale vieţii cotidiene. Iar acum se afla pe Pămîntul Sfînt, cugetînd la Dumnezeu şi la Iisus, comunicînd cu cei doi

martori şi încercînd să se ferească de Antihrist şi discipolii acestuia. Era normal să fi avut un vis legat de poveştile biblice. Oare Dumnezeu încercase să îi spună că avea să îl găsească pe Tsion Ben-Judah mai degrabă în Egipt, decît în locul în care îl trimiseseră martorii? Aceştia întotdeauna îşi alegeau cuvintele cu atenţie. Buck trebuia să îi întrebe. Cum să înţeleagă referirile biblice, de vreme ce acestea erau atît de noi pentru el? Buck intenţiona să doarmă pînă la orele unsprezece şi jumătate înainte să ia un taxi spre Zidul Plîngerii, însă nu reuşi să adoarmă din nou deoarece visul continua să îi revină în minte. Singurul lucru pe care nu ar fi dorit să îl facă, avînd în vedere conflictele care izbucniseră la Cairo, era să plece în Egipt. Buck se afla la o distanţă de aproximativ două sute de mile de Cairo. Oraşul se afla destul de aproape, deşi Carpathia făcuse uz de arme nucleare în capitala Egiptului.

Buck rămase întins în întuneric, punîndu-şi diverse întrebări.

Rayford nu ştia cum să procedeze. Ce ar fi putut să îi spună vechii sale prietene? În mod evident, ea fusese copleşită de durere, suferise o pierdere. Rayford nu îi putea dezvălui că iubitul ei era Antihristul în persoană şi că el şi apropiaţii lui erau conştienţi de asta. Ceea ce îşi dorea el cu adevărat era să o înduplece, să o implore să Îl primească pe Hristos. Dar nu mai încercase deja? Nu îi explicase amănunţit tot ce aflase după dispariţiile în masă, care acum ştia cu certitudine că reprezentaseră Înălţarea la Cer?

Hattie cunoştea adevărul. Cel puţin ştia părerea lui Rayford în această privinţă, fiindcă el se destăinuise în faţa ei, a lui Chloe şi a lui Buck în timp ce se aflau cu toţii într-un restaurant la New York, iar Rayford simţise că o îndepărtase pe Hattie prin faptul că repetase ceea ce îi spusese între patru ochi, mai devreme în acea zi. El fusese convins de faptul că fiica lui se simţise deosebit de jenată de incidentul respectiv.

De asemenea, fusese sigur de faptul că eruditul Buck Williams se manifestase tolerant față de el. Rayford fusese șocat văzînd-o pe Chloe că făcuse un pas decisiv pentru a-L urma pe Hritos după ce observase înflăcărarea lui din seara aceea. Tot întîlnirea aceea îl influențase în mod deosebit și pe Buck.

Rayford încercă acum o nouă abordare:

– Permite-mi să îți spun ceva, Hattie! Ar fi cazul să afli că Buck, Chloe și cu mine ținem mult la tine.

– Știu, Rayford, dar...

– Nu cred că știi, continuă Rayford. Cu toții ne-am întrebat dacă hotărîrea pe care ai luat-o va avea un efect pozitiv asupra ta și fiecare dintre noi se simte responsabil pentru că ți-ai părăsit serviciul și pe cei dragi și te-ai mutat mai întîi la New York, iar apoi la Noul Babilon. Și toate acestea pentru ce?

Hattie se uită direct în ochii lui:

– Dar nu am mai primit vești din partea nici unuia dintre voi.

– Nu am considerat că am fi avut dreptul să spunem ceva. Ești o persoană matură. Viața ta îți aparține. Am crezut că remarcele mele te-au făcut să te îndepărtezi de domeniul aviatic. Buck se simte vinovat pentru că te-a prezentat lui Nicolae. Chloe se întreabă adeseori dacă nu ar fi putut să îți spună ceva sau să facă ceva, astfel încît să te răzgîndești.

– Dar de ce? se miră Hattie. Cum de ați știut că nu eram fericită aici?

Rayford rămase fără cuvinte. Într-adevăr, cum știuseră?

– Pur și simplu, am simțit că sorții nu erau de partea ta, îi răspunse el.

– Și presupun că nu v-am dat nici un indiciu în privința faptului că aveați dreptate, ci am încercat să vă impresionez ori de cîte ori vă vedeam pe tine sau pe Buck în compania lui Nicolae.

– Da, așa ai făcut.

– Ei bine, Rayford, vei fi şocat să afli că niciodată nu mi-am imaginat că aş fi putut rămîne însărcinată fără a fi căsătorită.

– De ce ar trebui să mă surprindă asta?

– Pentru că nu pot spune că morala mea nu a lăsat de dorit. Vreau să spun că a fost cît pe ce să am o relaţie cu tine. Pur şi simplu nu am fost crescută în spiritul acesta şi, cu siguranţă, nu mi-aş fi dorit să am un copil fără a fi căsătorită.

– Iar acum?

– Consideraţiile acestea sînt valabile şi acum, Rayford.

Vocea lui Hattie deveni ternă. Era evident că era obosită, însă acum suna ca şi cum ar fi fost învinsă, aproape moartă.

– Nu intenţionez să mă folosesc de această sarcină pentru a-l obliga pe Nicolae Carpathia să se căsătorească cu mine. Oricum, nu o să o facă. Nimeni nu poate să îl oblige să facă ceva. Dacă l-aş forţa, probabil mi-ar spune să fac un avort.

– O, nu! exclamă Rayford. Nu vei lua niciodată în considerare această posibilitate, nu-i aşa?

– Să nu o iau în considerare? Mă gîndesc în fiecare zi la acest lucru.

Rayford se lăsă pe spate şi îşi frecă fruntea. De ce se aşteptase ca Hattie să îşi trăiască viaţa ca o persoană credincioasă cînd ea nu era aşa? Nu era drept să presupună că ea ar fi fost de acord cu el în anumite privinţe.

– Hattie, vrei să îmi faci un mare serviciu, dacă te rog?

– Poate.

– Vrei să te gîndeşti la asta cu atenţie înainte să acţionezi în vreun sens? Vrei să cauţi sfatul familiei sau al prietenilor?

– Rayford, nu mai am nici un prieten.

– Chloe, Buck şi cu mine considerăm că sîntem prietenii tăi. Şi cred că şi Amanda ţi-ar putea deveni prietenă, dacă ar ajunge să te cunoască mai bine.

Hattie oftă:

– Am sentimentul că, pe măsură ce Amanda va apuca să mă cunoască, îi voi displăcea din ce în ce mai mult.

– Asta dovedeşte că nu o cunoşti, spuse Rayford. E genul de persoană care nici nu trebuie să te placă pentru a te îndrăgi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Hattie ridică o sprînceană.

– Ce mod interesant de a o descrie, spuse ea. Cred că aşa vorbesc părinţii despre copiii lor din cînd în cînd. Tatăl meu mi-a spus ceva de felul ăsta odată, pe vremea cînd eram o adolescentă rebelă. Mi-a spus: „Hattie, e bine că te iubesc atît de mult, pentru că nu îmi placi deloc". Asta m-a trezit brusc la realitate, Rayford. Mă înţelegi?

– Desigur, îi răspunse el. Ar trebui să încerci să te apropii de Amanda. Ar putea deveni un fel de a doua mamă pentru tine.

– Una e mai mult decît suficientă, spuse Hattie. Adu-ţi aminte, mama mea a fost cea care mi-a pus numele acesta ciudat care aparţine unei persoane cu două generaţii mai în vîrstă decît mine.

Rayford zîmbi. Întotdeauna îl mirase numele ei:

– Totuşi, ai spus că Nicolae nu s-ar supăra dacă ai face o călătorie în Statele Unite?

– Da, însă toate acestea se petreceau înainte de a izbucni războiul.

– Hattie, o mulţime de aeroporturi încă mai acceptă sosiri. Din cîte ştiu, nici un oraş important nu a fost afectat de explozii nucleare. Unicul oraş care a suferit de pe urma radiaţiilor radioactive a fost Londra. Cred că nu ar trebui să îl vizitezi cel puţin pentru un an. Însă nici chiar devastarea oraşului Cairo nu a fost asociată cu reacţii radioactive.

– Aşadar, crezi că mă va lăsa să plec în State în curînd?

– Nu am de unde să ştiu, dar voi încerca să mă întorc duminică acolo ca să văd ce mai face Amanda şi să particip la o înmormîntare.

– Cum vei ajunge acolo, Rayford?

– Cu o cursă de pasageri. Părerea mea este că să plimbi de colo-colo doisprezece demnitari sau mai puțini într-o aeronavă de dimensiunile Condorului 216 este o extravaganță. Însă Potentatul...

– Te rog, nu îi spune așa.

– Nu ți se pare și ție că este o denumire ridicolă?

– Întotdeauna am crezut asta. Pentru un om atît de puternic și atît de strălucit, titlul acesta stupid îl face să pară un bufon.

– Ei, bine, nu îl cunosc suficient încît să îi spun Nicolae, iar numele său de familie este destul de lung.

– Nu-i așa că majoritatea credincioșilor îl consideră Antihristul?

Rayford tresări. Nu se așteptase să audă vreodată din gura ei așa ceva. Vorbea serios? Rayford decise că era prea devreme ca să își dezvăluie opiniile.

– Antihristul?

– Știu să citesc, spuse ea. De fapt, îmi place cum scrie Buck. I-am citit articolele din *Weekly*. Atunci cînd a încercat să acopere toate teoriile și să afle ce gîndeau oamenii, a reieșit că o mare parte dintre aceștia credeau că Nicolae ar putea fi Antihristul.

– Am auzit asta, îi răspunse Rayford.

– Așadar, l-ai putea numi Antihristul sau A.H., pe scurt, continuă ea.

– Nu e amuzant, spuse el.

– Știu, îi răspunse Hattie. Îmi cer scuze. Oricum, nu cred în acea confruntare dintre forțele binelui și cele ale răului. Probabil că nu mi-aș da seama dacă un om ar fi Antihristul nici dacă ar sta în fața mea.

„Probabil că a stat în fața ta mai mult decît oricine altcineva în ultimii doi ani", își spuse Rayford în gînd.

– Totuși, Hattie, cred că ar trebui să îl întrebi pe Marele Potentat al Comunității Globale – în absența unei denumiri mai

adecvate – Nicolae Carpathia dacă ai putea pleca acasă pentru un timp. Eu voi pleca pînă la Milwaukee cu o cursă matinală fără escală, care va ajunge în aceeaşi zi, în jurul prînzului, după ora oraşului Chicago. Din cîte am înţeles, o doamnă din parohia noastră are o casă destul de mare. Vei putea sta împreună cu noi.

– Nu aş putea face aşa ceva, Rayford. Mama mea se află la Denver. Deocamdată nu a fost atacat, nu-i aşa?

– Din cîte ştiu eu, nu. Sînt convins că îţi vom putea găsi un bilet de avion pentru Denver.

Rayford era dezamăgit. În sfîrşit, se ivise o ocazie în care ar fi putut să încerce să o influenţeze pe Hattie, însă ea nu dorea să rămînă în zona oraşului Chicago.

– Nu am de gînd să îi cer permisiunea lui Nicolae, spuse ea.

– Nu vrei să pleci?

– Ba vreau să plec. Şi voi pleca. Pur şi simplu, îi voi lăsa un mesaj că am plecat. Asta mi-a spus să fac ultima dată cînd am vorbit cu el despre acest subiect. Mi-a spus că sînt o persoană în toată firea şi că ar trebui să iau şi singură decizii. El este preocupat de lucruri mult mai importante. Poate că te voi însoţi în cursa spre Milwaukee. De fapt, dacă nu te voi anunţa altceva între timp, şoferul meu va veni să te ia sîmbătă dimineaţă. Crezi că Amanda s-ar supăra dacă am avea locuri alăturate?

– Sper că glumeşti, îi răspunse Rayford, pentru că, dacă ai vorbit serios, îi voi spune din timp despre planurile noastre.

– Măi, să fie, nu îmi aduc aminte ca prima ta soţie să fi fost atît de posesivă.

– Ar fi fost, dacă ar fi ştiut ce fel de bărbat eram.

– Sau ce fel de femeie eram.

– Bine, poate...

– Poți să te sfătuiești cu soția ta, Rayford. Dacă va trebui să stau de una singură, voi înțelege acest lucru. Cine știe? Poate că vom putea sta vizavi unul de celălalt.

Rayford zîmbi îngăduitor: spera din tot sufletul ca lucrurile să se petreacă așa.

10

Buck dădu ascultare unui puternic impuls de a-şi lua şi geanta atunci cînd părăsi Hotelul King David în acea seară. În interiorul acesteia se aflau un reportofon mic, un computer portabil (care în scurt timp avea să fie înlocuit cu cel mai performant computer posibil), un aparat de fotografiat, acel telefon mobil formidabil, cîteva obiecte personale şi două rînduri de haine.

Lăsă cheia la recepţie, apoi luă un taxi spre Zidul Plîngerii, întrebîndu-l pe taximetrist dacă vorbea limba engleză. Şoferul ridică mîna şi îi arătă că înţelegea puţin, zîmbind ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

– Cît de departe e Galileea? întrebă Buck.

Taximetristul ridică piciorul de pe acceleraţie:

– Mergi la Galileea? Zidul Plîngerii la Ierusalim.

Buck îi făcu semn să îşi continue drumul:

– Ştiu. Acum vreau să ajung la Zidul Plîngerii. Galileea o lăsăm pe mai tîrziu.

Taximentristul se îndreptă spre Zidul Plîngerii.

– Galileea e acum Lacul Tiberius, spuse. Sînt aproximativ o sută douăzeci de kilometri.

La Zidul Plîngerii şi în preajma Templului nu se afla aproape nimeni la acea oră tîrzie. Templul care tocmai fusese reconstruit era iluminat şi arăta ca o imagine tridimensională, părînd că se pierde în zare. Bruce îi spusese lui Buck că într-o

zi Carpathia avea să vină la Templu şi să se proclame Dumnezeu. Jurnalistul din Buck dorea să fie prezent cînd avea să se întîmple asta.

La început, nu îi văzu pe cei doi martori. Un grup mic de marinari trecea prin dreptul gardului din fier forjat, îndreptîndu-se spre capătul Zidului Plîngerii, acolo unde martorii stăteau de obicei şi predicau. Marinarii vorbea în engleză, iar la un moment dat unul dintre ei arătă într-o direcţie.

– Cred că sînt acolo, spuse el.

Ceilalţi se întoarseră şi se uitară într-acolo. Buck le urmă exemplul şi privi peste gard, spre o clădire din piatră. Cele două siluete misterioase se sprijineau de zidul acesteia, cu picioarele încrucişate sub ei şi cu bărbiile sprijinite pe genunchi. Nu se mişcau, părînd a dormi. Marinarii se uitară la ei, apoi se apropiară pe vîrfuri. Nu înaintară decît vreo cîţiva metri, probabil din cauza poveştilor pe care le auziseră: nu aveau de gînd să îi deranjeze pe cei doi în felul în care ar fi făcut-o cu animalele din grădina zoologică pentru amuzament. Martorii erau mai mult decît nişte simple animale. Erau periculoşi şi deveniseră cunoscuţi pentru că îi arseseră de vii pe cei care încercaseră să îi batjocorească. Buck nu dorea să atragă atenţia asupra sa, dacă s-ar fi apropiat de gard cu prea multă îndrăzneală. Aşteptă pînă cînd marinarii se plictisiră şi se îndepărtară.

De îndată ce tinerii plecară din zonă, Ilie şi Moise îşi ridicară capetele şi se uitară direct spre Buck. Acesta fu atras de ei. Se îndreptă spre gard. Martorii se ridicară în picioare şi rămaseră la cîţiva metri de Buck.

– Am nevoie de o explicaţie, şopti Buck. Puteţi să îmi spuneţi mai multe despre locul în care se află prietenul meu?

– Cine are urechi de auzit...

– Ştiu asta, spuse Buck, dar eu...

– Îndrăzneşti să îi întrerupi pe slujitorii Preaslăvitului Dumnezeu? întrebă Ilie.

– Iertați-mă, se scuză Buck.

Ar fi dorit să se explice, însă decise să nu mai spună nimic.

Moise vorbi:

– Mai întîi, trebuie să vorbești cu persoana care te iubește.

Buck așteptă să continue. Martorii rămaseră acolo, tăcuți. Buck își întinse ambele mîini, semn că era nelămurit; brusc simți cum geanta îi vibrează pe umăr și își dădu seama că îi suna telefonul mobil. Acum ce ar fi fost bine să facă? Dacă nu ar fi trebuit să îi întrerupă pe slujitorii Preaslăvitului Dumnezeu, oare ar fi trebuit să îndrăznească să răspundă la telefon în timp ce încerca să poarte o conversație cu aceștia? Buck se simțea ca un prost. Se îndepărtă de gard, scoase telefonul din geantă și răspunse:

– Buck la telefon.

– Buck! Sînt Chloe! Acolo e aproape miezul nopții, nu-i așa?

– Da, Chloe, dar acum am...

– Buck, dormeai?

– Nu, sînt treaz, dar sînt...

– Buck, spune-mi te rog că nu ești la Hotelul King David.

– Bine, stau acolo, dar...

– Nu erai acolo acum, nu-i așa?

– Nu, sînt la...

– Dragul meu, nu știu cum să îți spun, dar am sentimentul că nu ar trebui să îți petreci noaptea în hotelul acela. De fapt, am o presimțire că nu ar trebui să stai în Ierusalim peste noapte. Nu știu ce să zic despre ziua de mîine și nu știu ce să spun despre premoniții, dar sentimentul este atît de puternic...

– Chloe, va trebui să te sun mai tîrziu, bine?

Chloe ezită:

– Bine, dar dacă nu reușești să îți faci timp să vorbești cu mine acum, cînd...

– Chloe, nu îmi voi petrece noaptea la Hotelul King David și nici nu voi rămîne în Ierusalim, bine?

– Asta mă mai linişteşte, Buck, dat tot mi-ar plăcea să vorbim...

Buck nu ştia ce să creadă despre acest nou nivel pe care Bruce îl numea „întruparea spiritului". Martorii insinuaseră că avea să îl găsească pe cel pe care îl căuta în Galileea, însă locul acela nu mai exista. Marea Galileei devenise Lacul Tiberius. Dacă putea să îi dea crezare, visul său îi sugerase că ar fi trebuit să plece în Egipt pentru un motiv sau altul. Acum, martorii voiau ca el să îşi folosească urechile să audă. Şi de unde ştiuseră ei că trebuia să vorbească mai întîi cu Chloe? Petrecuse suficient de mult timp în preajma martorilor ca să ştie că erau înzestraţi cu puteri miraculoase. Tot ce îşi dorea acum era ca el să nu mai fie atît de enigmatici. Buck venise acolo într-o misiune periculoasă. Dacă cei doi ar fi putut să îl ajute, ar fi fost cazul să o facă.

Buck îşi puse jos geanta şi o abandonă acolo, încercînd să le dea de înţeles că era dispus să înceteze orice activitate şi să îi asculte. Moise şi Ilie se apropiară unul de celălalt şi păreau să vorbească în şoaptă. Cei doi veniră la gard. Buck încercă să se îndrepte spre ei, după cum o făcuse ultima dată, cînd îi vizitase însoţit de rabinul Tsion Ben-Judah, însă ambii ridicară cîte o mînă, iar Buck se opri la cîţiva metri de locul în care se afla geanta sa şi la o distanţă apreciabilă faţă de gard. Deodată, cei doi începură să strige din străfundul plămînilor lor. Buck tresări şi se dădu înapoi la început, împiedicîndu-se de propria geantă. Apoi se îndreptă. Ilie şi Moise începură să recite pe rînd versete pe care Buck le-a recunoscut ca făcînd parte din Faptele Apostolilor, după cum aflase din învăţăturile lui Bruce.

Cei doi strigară:

– „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrînii voştri vor visa visuri".

Buck ştia că pasajul era mult mai lung, însă martorii se opriseră, iar acum îl priveau. Era bătrîn acum, de vreme ce tocmai împlinise treizeci şi doi de ani? Era unul dintre bătrînii care aveau să viseze visuri? Martorii ştiau asta? Oare îi spuneau că trebuia să creadă în visul său?

Aceştia continuară:

– „Da, şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu şi vor prooroci. Voi face să se arate semne sus, în cer, şi minuni jos, pe pămînt, sînge, foc şi un vîrtej de fum; soarele se va preface în întuneric şi luna în sînge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare şi strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mîntuit."

Buck se simţi inspirat, mişcat, dornic să îşi ducă misiunea la capăt. Însă de unde să înceapă? Şi de ce martorii nu puteau să îi spună pur şi simplu? Buck fu surprins să constate că nu mai era singur. Cuvintele din Scriptură pe care le strigaseră cei doi martori făcuseră să se adune o mică mulţime. Buck nu mai dorea să aştepte. Îşi ridică geanta şi se apropie de gard. Cei prezenţi îl avertizară să nu mai înainteze. Buck primi avertismente în diverse limbi, printre care şi cîteva în engleză:

– O să-ţi pară rău, fiule!

Buck ajunse la cîţiva metri de cei doi martori. Nimeni nu îndrăzni să se apropie. El le şopti:

– Presupun că vă referiţi la Lacul Tiberius atunci cînd spuneţi „Galileea".

Cum putea să le spună unor oameni care păreau că se întorseseră din vremuri biblice că noţiunile lor geografice nu mai erau valabile?

– Îmi voi găsi prietenul în Galileea, pe Marea Galileei sau unde anume?

– Cine are urechi de auzit...

Buck ştia că nu ar fi trebuit să îi întrerupă sau să îşi exprime frustrarea.

– Cum ajung acolo? întrebă el.

Ilie îi vorbi cu blîndeţe.

– Vei avea parte de lucruri bune, dacă te vei întoarce printre cei mulţi, îi spuse el.

„Dacă mă voi întoarce printre cei mulţi?" îşi spuse Buck. Acesta se dădu înapoi şi intră în mulţime.

– Ai păţit ceva, fiule? îl întrebă cineva. Te-au rănit?

Buck negă, dînd din cap.

Moise începu să predice cu voce tare:

– „După ce a fost închis Ioan, Iisus a venit în Galileea şi propăvăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea şi Împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie». Pe cînd trecea Iisus pe lîngă Marea Galileei, a văzut pe Simon şi pe Andrei, fratele lui Simon, aruncînd o mreajă în mare, căci erau pescari. Iisus le-a zis: «Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni». Îndată, ei şi-au lăsat mrejele şi au mers după El."

Buck nu ştia cum să interpreteze toate acestea, însă simţi că aflase tot ce ar fi putut să îi spună martorii în seara aceea. Deşi aceştia îşi continuară predica, iar oamenii se adunară în jurul lor ca să îi asculte, Buck se îndepărtă. El îşi luă geanta şi se îndreptă spre un şir mic de taxiuri, urcîndu-se într-unul dintre ele.

– Aş putea găsi o ambarcaţie care să străbată Iordanul în amonte, pînă la Lacul Tiberius la ora asta tîrzie? îl întrebă el pe şofer.

– Ei, domnule, ca să fiu sincer, ar fi mult mai uşor dacă aţi dori să vă întoarceţi de acolo. Dar răspunsul este da, există bărci cu motor care se îndreaptă spre nord. Cîteva dintre ele funcţionează şi noaptea. Bineînţeles, vasele de agrement merg numai ziua, însă întotdeauna se va găsi cineva care să vă ducă acolo unde doriţi în schimbul unei sume de bani, la orice oră din zi şi din noapte.

– Mi-am dat seama de asta, spuse Buck.

Puțin mai tîrziu, se tîrguia cu un marinar pe nume Michael, care refuză să își dezvăluie numele de familie.

– Ziua pot transporta pînă la douăzeci de turiști cu această ambarcație, iar eu, împreună cu patru tineri vînjoși tragem la rame, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Are vîsle?

– Da, domnule, exact ca în Biblie. Barca e din lemn. Acoperim cele două motoare din exterior cu scînduri și cu o pînză de cort și nimeni nu își dă seama. Rezistăm la un drum lung și obositor. Însă atunci cînd trebuie să urcăm în amonte nu ne putem descurca numai cu vîslele.

Michael și Buck plecară spre nord, după miezul nopții, la bordul bărcii cu două motoare exterioare, iar Buck avu sentimentul că plătise și pentru cei douăzeci de turiști și patru mateloți.

Ziaristul își începu călătoria stînd la proră, iar aerul rece al nopții i se juca în păr. În curînd, el fu nevoit să își încheie pînă la gît fermoarul hainei de piele și să își bage mîinile în buzunare. Nu trecu mult timp și reveni însă alături de Michael, care manevra barca din lemn, rustică și lungă, din dreptul celor două motoare. În acea noapte erau puține ambarcații pe Iordan.

Michael începu să strige, încercînd să se facă auzit peste șuierul vîntului și clipocitul apei:

– Așadar, nu știi pe cine anume cauți și nici unde se găsește?

Barca se îndrepta spre Ierihon, iar Michael îi spuse că aveau de navigat aproximativ o sută de kilometri împotriva curentului.

– Ar putea dura aproape trei ore pînă cînd să ajungem la vărsarea în Lacul Tiberius, adăugă el.

– Nu-l cunosc, recunoscu Buck. Pur și simplu, sper să îmi dau seama cînd voi ajunge acolo.

Michael dădu din cap:

– Lacul Tiberius nu e un heleșteu. Prietenul sau prietenii tăi s-ar putea afla pe oricare din maluri sau chiar la capătul celălalt al lacului.

Buck fu de acord cu acesta, apoi își lăsă bărbia în piept ca să se încălzească, să mediteze și să se roage.

„Doamne, își spuse el în gînd, niciodată nu mi-ai vorbit cu voce tare și nu mă aștept să începi tocmai acum, dar aș avea nevoie de un sfat. Nu știu dacă visul a fost trimis de Tine sau dacă trebuie să trec prin Egipt la întoarcere. Nu știu dacă îl voi găsi pe Ben-Judah în compania unor pescari sau dacă mă aflu pe calea cea bună, îndreptîndu-mă spre vechea Mare a Galileei. Întotdeauna mi-a plăcut să fiu independent și să mă descurc prin mijloace proprii, însă trebuie să recunosc că acum am ajuns la capătul puterilor. Ben-Judah este căutat de mulți, însă îmi doresc cu disperare să fiu primul care îl găsește."

Mica ambarcație tocmai trecuse de un cot al rîului, cînd motoarele se opriră brusc, iar luminile de la proră și de la pupă se stinseră. „Asta da răspuns la rugăciunea mea", își spuse Buck.

– Ai probleme, Michael?

Buck fu surprins de liniștea care se așternu în timp ce barca se lăsă purtată de curent. Se părea că se îndrepta spre țărm.

– Nu am nici o problemă, domnule Katz. Pînă cînd nu te vei obișnui cu întunericul, nu vei putea vedea că am ațintit o armă de calibru mare în direcția capului tău. Aș dori să rămîi în continuare așezat și să îmi răspunzi la cîteva întrebări.

Buck se simți învăluit de un calm aparent ciudat. Incidentul era mult prea bizar chiar și pentru viața lui agitată:

– Nu vreau să îți fac rău, Michael, spuse el. Nu ai de ce să te temi.

– Nu eu ar trebui să fiu cel care să se teamă în aceste momente, domnule, îi răspunse Michael. În ultimele patruzeci și opt de ore am tras de două ori asupra oamenilor pe care i-am considerat dușmani ai lui Dumnezeu.

Buck rămase aproape fără cuvinte:

– Poți să fii sigur de un singur lucru, Michael. Eu nu sînt un dușman al lui Dumnezeu. Vrei să îmi spui că tu ești slujitorul Lui?

– Da, sînt. Întrebare mea, domnule Katz, este dacă şi tu eşti. Şi, dacă eşti, cum îmi vei dovedi asta?

– Se pare că va trebui să ne dovedim reciproc, spuse Buck.

– Responsabilitatea cade asupra ta. Cei care au dorit să traverseze acest rîu, aflîndu-se în căutarea unei persoane pe care eu nu doresc să o găsească, au plătit cu viețile lor. Dacă dorești să fii cel de-al treilea care plătește în acest fel, eu oricum voi dormi cu sufletul împăcat la noapte.

– Şi cum vei justifica această crimă? îl întrebă Buck.

– Ceilalți au fost oameni nepotriviți care căutau o persoană nepotrivită. Ceea ce vreau să aflu de la tine este numele tău real, numele persoanei pe care o cauți şi ce intenționezi să faci în cazul în care o vei găsi.

– Dar, Michael, pînă cînd nu mă vei convinge că eşti de partea mea, nu îți voi încredința niciodată aceste informații.

– Ai merge atît de departe încît ai fi dispus să îți dai viața ca să protejezi numele prietenului tău?

– Sper că nu se va ajunge pînă acolo, dar răspunsul meu este da.

Vederea lui Buck se acomodase cu întunericul. Michael poziționase barca în aşa fel încît atunci cînd se întrerupsese lumina, aceasta plutise uşor şi ajunsese în dreptul unui banc plin de noroi şi de pietre, care venea în prelungirea malului.

– Sînt impresionat de răspunsul tău, spuse Michael. Însă nu voi ezita să te adaug pe lista inamicilor morți, în cazul în care nu vei reuşi să mă convingi că motivele pentru care dorești să găsești persoana pe care o cauți sînt bine intenționate.

– Pune-mă la încercare, îi răspunse Buck. Ce te-ar convinge că nu mint şi, în acelaşi timp, convinge-mă că amîndoi ne gîndim la aceeaşi persoană.

– Perfect, spuse Michael. E adevărat sau fals că persoana pe care o cauți este tînără?

Buck îi răspunse cu promptitudine:

– În comparație cu tine, fals.

Michael continuă:

– Persoana respectivă este de sex feminin.

– Fals.

– Persoana pe care o căutați este doctor în medicină.

– Fals.

– Nu e evreu?

– Fals.

– Este needucată?

– Fals.

– Bilingvă?

– Fals.

Buck auzi cum Michael schimbă poziția armei din mîinile sale; omul adăugă repede:

– Bilingvă e puțin spus. Cunoaște mai multe limbi.

Michael înaintă și puse țeava armei pe gîtul lui Buck. Acesta se schimonosi și închise ochii.

– Omul pe care îl cauți este rabinul Tsion Ben-Judah.

Buck nu îi răspunse, simțind cum arma era împinsă și mai tare în gîtul lui. Michael continuă:

– În cazul în care l-ai căuta ca să îl ucizi, iar eu aș fi compatriotul lui, te-aș omorî. În cazul în care l-ai căuta ca să îl salvezi, iar eu aș fi unul dintre răpitorii lui, te-aș omorî.

– Dacă ai alege cea de-a doua varianta ar însemna că ai mințit în legătură cu faptul că ești slujitorul lui Dumnezeu.

– Ai destulă dreptate. Și ce s-ar întîmpla cu mine în cazul acesta?

– Ai reuși să mă omori, însă ai pierde confruntarea finală.

Buck nu avea nimic de pierdut:

– Totul a fost prezis. Dumnezeu va cîștiga.

– Dacă toate acestea sînt adevărate, iar eu sînt fratele tău, în Hristos, atunci ai putea să îmi spui numele tău adevărat.

Buck ezită:

– Dacă sînt dușmanul tău, continuă Michael, atunci oricum te voi omorî.

Buck nu putea să îl contrazică în această privință:

– Numele meu este Cameron Williams. Sînt prietenul doctorului Ben-Judah.

– Ești cumva americanul despre care pomenește atît de des?

– Probabil.

– Mai am un ultim test, dacă nu te superi.

– Se pare că nu am de ales.

– E adevărat. Enumeră-mi repede cele șase profeții despre Mesia pe care Iisus Hristos le-a îndeplinit, conform spuselor celor doi predicatori de la Zidul Plîngerii.

Buck răsuflă ușurat și zîmbi:

– Michael, chiar ești fratele meu în Hristos. Toate profețiile referitoare la Mesia au fost îndeplinite de Iisus Hristos. Pot să îți spun șase care au legătură numai cu cultura ta. Acesta ar fi trebuit să fie urmaș al lui Avraam, urmaș al lui Isaac, urmaș al lui Iacov, să facă parte din semința lui Iuda, să fie moștenitor al tronului lui David și să se fi născut în Bethleem.

Arma fu așezată cu zgomot pe punte, iar Michael se grăbi să îl îmbrățișeze pe Buck, apoi îl strînse puternic și începu să plîngă și să rîdă în același timp.

– Cine ți-a spus unde aveai să îl găsești pe Tsion?

– Moise și Ilie.

– Sînt dascălii mei, spuse Michael. Eu sînt unul dintre cei care s-au convertit la auzul predicilor lor și ale lui Tsion.

– Și i-ai ucis pe cei care au încercat să îl găsească pe rabinul Ben-Judah?

– Nu consider că am comis vreo crimă. Cadavrele lor vor ieși la suprafață și vor fi mîncate de sare atunci cînd vor ajunge în Marea Moartă. Mai bine să fie cadavrele lor decît al lui.

– Aşadar, eşti un evanghelist?

– La fel ca Apostolul Pavel, după părerea doctorului Ben-Judah. Acesta spune că există 144 000 de propovăduitori răspîndiţi în lumea întreagă, cu toţii avînd aceeaşi misiune ca Moise şi Ilie: să Îl proclame pe Hristos drept Fiu al Tatălui.

– M-ai crede dacă ţi-aş spune că prin tine mi s-a răspuns la rugăciuni? îl întrebă Buck.

– Nu m-aş mira cîtuşi de puţin, spuse Michael. Trebuie să ştii că şi tu însemni acelaşi lucru pentru mine.

Buck nu mai avea putere. Se bucură atunci cînd Michael se întoarse la motoare şi îşi reluă îndeletnicirile de matelot. Buck îşi ascunse faţa şi începu să plîngă. Dumnezeu era atît de bun! Michael îl lăsă singur cu gîndurile lui pentru o bucată de vreme, însă după un timp îi dădu vestea cea bună:

– Ştii, nu trebuie să ajungem tocmai la Lacul Tiberius.

– Nu? se miră Buck, ducîndu-se alături de Michael.

– Vom ajunge acolo unde trebuie să ajungem mergînd *spre* Galileea, îi explică Michael. La jumătatea distanţei dintre Ierihon şi Lacul Tiberius vom ancora pe malul de est al rîului. Vom merge pe jos aproximativ cinci kilometri, pînă la locul în care eu şi compatrioţii mei l-am ascuns pe doctorul Ben-Judah.

– Cum aţi reuşit să scăpaţi de fanatici?

– Am conceput un plan de salvare încă de la prima cuvîntarea a doctorului Ben-Judah pe Stadionul Tedy Kollek. După cîteva luni, am fost de părere că supravegherea familiei lui ar fi fost inutilă. Fanaticii voiau să ajungă la el. La prima ameninţare sau la cel mai mic semn de atac, am trimis la biroul lui Tsion o maşină atît de mică, încît se părea că numai şoferul ar fi putut încăpea în ea. Tsion s-a întins pe bancheta din spate, ghemuindu-se, după care a fost acoperit cu o pătură. A fost adus chiar pe această ambarcaţie, iar eu l-am dus în amonte.

– Ce poţi să îmi spui despre scenariul conform căruia şoferul lui a fost implicat în măcelărirea familiei lui?

Michael dădu din cap:

– Omul acela a fost îndepărtat în cel mai groaznic mod cu putință, nu-i așa?

– Regăsise și el calea spre credință?

– Din nefericire, nu. Însă era un angajat loial și deosebit de atașat de rabin. Am fost de părere că avea să devină credincios în scurt timp. Ne-am înșelat. Doctorul Ben-Judah nu a aflat despre moartea șoferului său.

– Dar, cu siguranță, știe ce s-a întîmplat cu familia sa?

– Da, și îți poți închipui prin ce trece. Cînd l-am adus pe barcă, nu s-a mișcat din poziția aceea ghemuită și nu a ieșit de sub pătură. Într-un fel, a fost bine, deoarece nu a putut fi observat pînă cînd nu am ajuns la destinație. Îi puteam auzi suspinele în ciuda zgomotelor pe care le scotea motorul în timpul călătoriei. Și acum îl aud.

– Numai Dumnezeu îl mai poate mîngîia, spuse Buck.

– Mă rog să o facă, îi răspunse Michael. Trebuie să îți mărturisesc că încă nu a trecut de perioada aceea dificilă. Nu este în stare să vorbească. Plînge tot timpul.

– Ce planuri aveți în legătură cu el? întrebă Buck.

– Trebuie să plece din țară. Viața lui este în pericol aici. Dușmanii săi ne depășesc numeric. Nu va fi în siguranță nicăieri, însă cel puțin în afara Israelului ar avea o șansă.

– Și unde îl veți duce tu și prietenii tăi?

– Eu și prietenii mei!?

– Dar cine altcineva?

– Tu, prietene!

– Eu? se miră Buck.

– Dumnezeu a vorbit prin intermediul celor doi martori. El ne-a asigurat că va veni un salvator. Acesta avea să îl cunoască pe rabin, pe martori și profețiile mesianice. Mai presus de toate, acesta avea să-L cunoască pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Acesta ești tu, prietene!

Buck aproape se cutremură. El se simţea protejat de Dumnezeu şi simţise bucuria de a se afla în slujba Lui. Însă niciodată nu se simţise implicat în lucrarea Lui într-un mod atît de direct şi de limpede. Era atît de umil, încît aproape că îi era ruşine. Buck se simţi deodată nevrednic, neştiutor, incapabil. Fusese atît de binecuvîntat, însă ce făcuse cu credinţa pe care de-abia o descoperise? Încercase să îi dea ascultare şi încercase să le spună şi celorlaţi ce aflase. Însă, în mod evident, nu merita să ajute la îndeplinirea unui astfel de scop nobil.

– Şi ce vă aşteptaţi să fac cu Tsion?

– Nu ştim. Am presupus că vei reuşi să îl scoţi din ţară în secret.

– Nu îmi va fi uşor.

– Domnule Williams, trebuie să recunoşti că nu ţi-a fost uşor să îl găseşti pe rabin, nu-i aşa? Ai fost la un pas de moarte.

– Chiar credeai că aveai să fii nevoit să mă omori?

– Speram să nu fiu nevoit. Sorţii nu îmi spuneau că tu erai salvatorul, însă m-am rugat.

– Există vreun aeroport prin preajmă, pe care să poată ateriza un Learjet?

– La vest de Ierihon, lîngă Al Birah, se află o pistă.

– Înseamnă că este în josul rîului, nu-i aşa?

– Da, va fi o călătorie lipsită de probleme. Însă cred că ştii că acest aerodrom este folosit de Ierusalim. Majoritatea zborurilor externe decolează sau aterizează pe Aeroportul Ben Gurion, din Tel Aviv, însă traficul aerian este destul de intens şi în apropiere de Ierusalim.

– Rabinul a devenit unul dintre cei mai cunoscuţi oameni din Israel, adăugă Buck. Cum Dumnezeu o să îl strecor prin faţa autorităţilor?

Michael zîmbi în întuneric:

– Cum altfel? În mod supranatural.

Buck îi ceru o pătură, iar Michael îi întinse una pe care o scosese dintr-un compartiment aflat în spatele bărcii. Buck se înfăşură în ea, trăgîndu-şi-o peste cap.

– Cît mai durează? întrebă el.

– Încă douăzeci de minute, îi răspunse Michael.

– Trebuie să îţi povestesc o întîmplare care ţi se va părea ciudată, spuse Buck.

– Mai ciudată decît cele petrecute în această seară?

Buck chicoti:

– Presupun că nu. Se prea poate să fi fost avertizat în vis să plec mai degrabă prin Egipt decît prin Israel.

– Se prea *poate?*

– Nu sînt obişnuit cu astfel de mesaje din partea lui Dumnezeu, deci nu am de unde să ştiu cu siguranţă.

– Eu, unul, nu m-aş îndoi în privinţa unui vis care ar părea că vine din partea lui Dumnezeu, spuse Michael.

– Dar are sens ce spun?

– Are mai mult sens decît să încerci să scoţi o ţintă a fanaticilor religioşi de pe un aeroport internaţional.

– Însă oraşul Cairo a fost distrus. Unde au fost direcţionate zborurile de acolo?

– La Alexandria, îi răspunse Michael. Totuşi, va trebui să părăseşti Israelul într-un fel sau altul.

– Găseşte-mi o pistă de aviaţie undeva astfel încît să reuşim să evităm formalităţile şi să decolăm de acolo.

– Şi ce vei face în Egipt?

– Nu ştiu ce să spun. Poate că visul a vrut să îmi comunice că trebuie să aleg un alt traseu decît cel obişnuit.

– Un singur lucru este sigur, concluzionă Michael. Toate acestea vor trebui să se petreacă după lăsarea serii. Dacă nu se va întîmpla nimic în noaptea asta, atunci rămîne pe mîine seară.

– Nu aş reuşi să fac toate astea în noaptea asta nici dacă s-ar deschide cerul, iar Dumnezeu mi-ar arăta cum să fac.

Michael zîmbi:

– Prietene, dacă aş fi trecut prin încercările prin care ai trecut tu şi dacă aş fi văzut cum mi-au fost ascultate rugăciunile, nu L-aş provoca pe Dumnezeu să facă un lucru atît de simplu.

– Atunci să spunem că mă rog ca Dumnezeu să îmi acorde un răgaz de o zi. Trebuie să iau legătura cu pilotul meu, iar apoi va trebui să ne sfătuim ca să găsim cel mai bun loc posibil pentru a ne întoarce în Statele Unite.

– Trebuie să ştii un singur lucru, îi spuse Michael.

– Numai unul singur?

– Nu, dar este vorba despre ceva foarte important. Cred că doctorul Ben-Judah se va opune plecării.

– Dar ce alte opţiuni mai are?

– Aceasta este singura. Dar s-ar putea să nu îşi dorească să dispună de această opţiune. Avînd în vedere că soţia şi copiii săi au pierit, se prea poate să nu mai vadă nici un alt motiv pentru care să îşi continue munca, ca să nu mai vorbim de viaţă.

– Prostii! Lumea are nevoie de el! Trebuie să îi menţinem trează amintirea.

– Pe mine nu trebuie să mă convingi, domnule Williams! Pur şi simplu te avertizez că s-ar putea să fii pus în postura de a-l îndupleca să plece în Statele Unite. Totuşi, sînt de părere că acolo se va afla mai în siguranţă.

– Nu îţi va intra apă în ghete dacă vei sta la proră şi vei sări pe mal atunci cînd vei auzi nisipul hîrşîind sub barcă, îl sfătui Michael.

Marinarii cîrmuiră spre est şi ambarcaţia se îndreptă cu viteză spre mal. După impresia lui Buck, Michael opri motoarele într-o clipă şi le ridică din apă, apoi se apropie de el cu mişcări sprintene şi îşi miji ochii, luîndu-şi elan:

– Aruncă geanta cît poţi de departe, sări împreună cu mine şi asigură-te că nu te afli în calea bărcii!

Barca atinse fundul apei, iar Buck îi urmă instrucţiunile. Însă atunci cînd sări, căzu pe o parte şi se rostogoli. Barca trecu la cîţiva centimetri de el. Buck se ridică în picioare, plin de nisip umed.

– Ajută-mă, te rog! îi ceru Michael.

Acesta apucase barca şi o trăgea pe mal. După ce o ancorară, Buck se scutură, bucuros că ghetele sale erau aproape uscate şi începu să meargă pe urmele noului său prieten. Buck avea doar geanta asupra lui, iar Michael numai arma şi părea să ştie în ce direcţie trebuiau să se îndrepte.

– Acum va trebui să te rog să nu scoţi nici un sunet, şopti Michael în timp ce înaintau prin tufişuri. Nu putem fi observaţi, dar nu trebuie să ne asumăm riscuri inutile.

Buck uitase cît de lungă era distanţa de cinci kilometri. Pămîntul era denivelat şi umed. Tufele care crescuseră peste măsură îl biciuiau peste faţă. Îşi mută geanta de pe un umăr pe altul, negăsind însă o poziţie mai confortabilă. Buck avea o condiţie fizică destul de bună, însă pînă şi lui îi era greu. Exerciţiul acesta nu se compara cu alergarea uşoară, cu mersul pe bicicletă sau cu sprintul. Încercau să îşi croiască drum pe malul nisipos într-o direcţie necunoscută lui.

Lui Buck îi era teamă de întîlnirea cu Ben-Judah. Îşi dorea să îşi regăsească prietenul şi fratele în Hristos, însă ce i-ar fi putut spune acestui om care îşi pierduse familia? Cu siguranţă, nici frazele-şablon, nici cuvintele de mîngîiere nu i-ar fi putut alina durerea. Ben-Judah plătise cel mai scump preţ pe care l-ar fi putut plăti cineva şi nimic nu i-ar fi putut curma suferinţa, în afară de o minune dumnezeiască.

O jumătate de oră mai tîrziu, epuizaţi şi răsuflînd din greu, Buck şi Michael ajunseră în apropierea ascunzătorii. Michael duse un deget la buze şi se aplecă. Adună un mănunchi de

ramuri uscate, apoi înaintară împreună. La o distanţă de aproximativ douăzeci de metri, într-o pădurice, se afla o grotă care dădea într-un adăpost subteran, ce nu ar fi putut fi observat de o persoană care nu ar fi ştiut că există aşa ceva acolo.

11

Buck fu uimit de faptul că în adăpost nu se găseau paturi şi nici perne adevărate. „Aşadar, la asta s-au referit martorii atunci cînd au citat versetul care spunea că nu are nici măcar un loc unde să îşi pună capul", îşi spuse Buck.

În adăpostul subteran, în care de-abia puteai sta în picioare, se mai aflau trei tineri subţiri, cu figuri disperate, care ar fi putut trece cu uşurinţă drept fraţii lui Michael. Buck observă existenţa unui orificiu care le oferea o imagine clară, la nivelul solului, a potecii din spatele său. Asta explica de ce Michael nu îşi semnalase prezenţa şi nici nu îi avertizase că se apropia.

Buck le fu prezentat celor trei, însă dintre toţi numai Michael înţelegea limba engleză. Buck se uită în jur, căutîndu-l cu privirea pe Tsion. Îl putea auzi, însă nu îl vedea. În cele din urmă, fu aprinsă o lanternă care împrăştia o lumină difuză. Acolo, într-un colţ, sprijinit de perete, se afla primul şi cu siguranţă cel mai faimos dintre cei 144 000 de martori prezişi de Biblie.

Rabinul stătea cu genunchii la piept şi cu braţele strînse în jurul lor. Tsion purta o cămaşă albă, cu mînecile suflecate, şi pantaloni închişi la culoare, care i se ridicaseră deasupra gleznelor, lăsînd un spaţiu gol între manşetele şi elasticul şosetelor. Nu purta încălţăminte.

Cît de tînăr părea! Buck ştia că era un bărbat în plină maturitate, însă acum, în timp ce se legăna acolo şi plîngea, arăta ca un copil. El nu îşi ridică privirea şi nici nu observă prezenţa lui Buck.

Buck îşi exprimă în şoaptă dorinţa de a rămîne singur cu Tsion pentru cîteva momente. Michael, însoţit de ceilalţi, se căţără prin deschizătură şi rămase în tufişuri, cu armele pregătite în eventualitatea unui atac. Buck se ghemui alături de Ben-Judah.

– Tsion, începu Buck, Dumnezeu ţine la tine.

Cuvintele îl mirară pînă şi pe Buck. Oare Tsion ar fi putut să creadă că Dumnezeu ţinea la el în acele momente? Ce fel de clişeu mai era şi ăsta? Oare se cuvenea să vorbească în numele lui Dumnezeu?

– Ce ştii cu certitudine? îi zise Buck, mirîndu-se şi el de ce spunea.

Tsion îi răspunse cu o voce gîtuită, vorbindu-i cu accentul lui evreiesc de-abia inteligibil:

– Ştiu că Izbăvitorul meu este în viaţă.

– Ce altceva mai ştii? spuse Buck, ascultînd la fel de mult pe cît vorbea.

– Ştiu că Cel care a zidit lucrarea Lui în mine o va duce la bun sfîrşit.

„Slavă Domnului!" exclamă Buck în gînd, apoi se lăsă la pămînt, aşezîndu-se lîngă Ben-Judah şi sprijinindu-se de perete. El venise să îl salveze pe acest om, să îl îndrume. Acum el însuşi fusese îndrumat. Numai Dumnezeu putea să le ofere sentimentul acela de siguranţă şi de certitudine într-un asemenea moment plin de suferinţă.

– Soţia şi copiii tăi au fost credincioşi...

– Astăzi Îl văd pe Dumnezeu, îl completă Tsion.

Buck îşi făcuse griji, se întrebase: oare Tsion Ben-Judah avea să fie atît de îndurerat de pierderea lui, încît să îi fie zdruncinată credinţa? Avea să fie atît de vulnerabil, încît i s-ar fi părut

imposibil să mai trăiască? Fără îndoială, suferea. Își jelea morții. „Însă nu ca un păgîn lipsit de speranță."

– Cameron, prietene, reuși Tsion să îi spună, ți-ai adus Biblia?

– Nu sub forma unei cărți propriu-zise, domnule. Am întreaga Evanghelie în memoria computerului.

– Am pierdut mult mai mult decît familia, Buck.

– Domnule?

– Biblioteca mea. Cărțile mele sfinte. Toate au ars. Toate au dispărut. Singurul lucru pe care l-am iubit în viața asta a fost familia mea.

– Nu ai luat nimic de la birou?

– M-am deghizat în mod ridicol, punîndu-mi favoriți lungi, la fel ca ai rabinilor ortodocși. Mi-am pus chiar și o barbă falsă. Nu am luat nimic cu mine, ca să nu arăt ca un învățat care studia acolo.

– Nu ți-ar fi putut trimite cineva cărțile de la birou?

– Nu ar fi putut face aceasta fără să-și pună viața în pericol. Sînt principalul suspect în cadrul investigațiilor asupra morții familiei mele.

– Dar e o prostie!

– Amîndoi știm asta, prietene, însă așteptările unui om devin în scurt timp realitate. În orice caz, cum ar fi putut cineva să îmi trimită cărțile fără a-i conduce pe dușmanii mei la locul în care mă aflu?

Buck scotoci în geantă și își scoase computerul:

– Nu știu dacă mai are baterie, spuse el și îl porni.

– Chestia asta nu are și Vechiul Testament în ebraică? întrebă Tsion.

– Nu, dar materialele acestea sînt ușor de accesat.

– Cel puțin în momentul de față, îi răspunse Tsion, abținîndu-se să nu ofteze. Studiile mele recente m-au dus la concluzia că libertățile noastre religioase vor fi periclitate în scurt timp, într-un ritm alarmant.

– Ce ai dori să citeşti?

La început Buck crezu că Tsion nu auzise întrebarea, apoi se întrebă dacă nu cumva Tsion îi răspunsese, iar el nu îl auzise. Computerul îşi termină căutările, prezentînd lista tuturor cărţilor Vechiului Testament. Buck aruncă o privire spre prietenul său. În mod evident, acesta încerca să îi vorbească, însă nu putea rosti cuvintele.

– Uneori, mi se pare că Psalmii oferă cea mai mare alinare, sugeră Buck.

Tsion îl aprobă, dînd din cap şi acoperindu-şi gura cu o mînă. Pieptul i se umflă şi nu îşi mai putu opri suspinele. Tsion se aplecă spre Buck şi se prăbuşi în braţele lui, izbucnind în lacrimi:

– Bucuria lui Dumnezeu îmi dă putere, gemu el. Bucuria lui Dumnezeu îmi dă putere.

„Bucurie, îşi spuse Buck. Ce idee nepotrivită pentru locul şi vremurile acestea!" Tot ce conta acum era supravieţuirea. Cu siguranţă, bucuria avea acum un înţeles cu totul diferit faţă de momentele anterioare din viaţa lui Buck. Acesta obişnuia să confunde bucuria cu fericirea. În mod evident, Tsion Ben-Judah nu dorea să insinueze că era bucuros. Era posibil ca el să nu mai trăiască niciodată acest sentiment. Această bucurie era o pace adîncă şi covîrşitoare, un soi de mărturie a faptului că Dumnezeu era Atotputernic. Ei nu trebuiau să se lase surprinşi în mod plăcut de cele ce se întîmplau, ci să aibă încredere că Dumnezeu ştia ce face.

Acest lucru nu transforma însă situaţia într-una suportabilă. Buck ştia foarte bine că lucrurile aveau să se înrăutăţească înainte să se ameliora. Dacă o persoană nu avea o credinţă de neclintit acum, nu avea să o dobîndească niciodată. Buck şedea în ascunzătoarea subterană umedă, aflată în mijlocul pustietăţii, fiind convins că acum, mai mult ca niciodată, trebuia să îşi pună speranţele în Fiul Supremului Tată. În timp ce fratele său zăcea chircit şi sus-

pina în brațele sale, Buck se simțea aproape de Dumnezeu la fel ca în ziua în care își pusese întreaga nădejde în Hristos.

Tsion își reveni și se întinse după computer. Apăsă tastele timp de cîteva secunde, apoi îi ceru ajutorul lui Buck.

– Găsește Psalmii, îi spuse el, iar Tsion începu să caute printre versete, cu o mînă pe mouse-ul computerului, în timp ce cu cealaltă își acoperi gura atunci cînd începu să plîngă.

– Spune-le celorlalți să vină și să se roage împreună cu noi, șopti el.

Cîteva minute mai tîrziu, cei șase bărbați îngenunchează în cerc. Tsion le vorbi în ebraică, iar Michael îi traduse lui Buck spusele acestuia:

– Prieteni și frați întru Hristos, deși sînt profund rănit, trebuie să mă rog. Mă rog Dumnezeului lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov. Te slăvesc pentru că ești singurul și unicul Dumnezeu, Cel mai presus de toți zeii. Tu ești mai presus de Rai. Nu există altul asemenea Ție. În Tine nu se află nici urmă de schimbare sau de îndoială.

Terminînd de spus acestea, Tsion izbucni din nou în lacrimi și îi rugă pe ceilalți să se roage pentru el.

Buck nu mai auzise niciodată oameni rugîndu-se împreună într-o limbă străină. Ardoarea acestor martori-evangheliști îl făcu să se prosterneze. Simți noroiul rece de pe dosul palmelor lui în timp ce își ascundea fața în ele. Nu știa ce simțea Tsion, însă el parcă ar fi pășit pe nori de pace. Deodată, vocea lui Tsion se făcu auzită peste toate celelalte. Michael îngenunche și începu să șoptească la urechea lui Buck:

– Dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate fi împotriva noastră?

Buck nu știa de cît timp zăcea la pămînt. În cele din urmă, rugăciunile se transformară în gemete, părînd a fi versiuni în ebraică ale cuvintelor „amin" și „aleluia". Buck se ridică în

genunchi, simțind că amorțise și începuse să aibă dureri. Tsion îl privi cu fața încă umedă, de parcă tocmai ar fi încetat să plîngă.

– Cred că în sfîrșit voi putea dormi, spuse rabinul.

– Atunci ar trebui să te culci. Nu vom pleca nicăieri în noaptea asta. Voi stabili ceva pentru mîine seară.

– Ar trebui să iei legătura cu prietenul tău, insistă Michael.

– Îți dai seama cît de tîrziu este? spuse Buck.

Michael se uită la ceas, zîmbi, dădu din cap, apoi spuse pur și simplu:

– Îmi cer scuze.

– Alexandria? spuse Ken Ritz la telefon a doua zi, dimineață. Bineînțeles, pot ajunge lesne acolo. Aeroportul este mare. Cînd vei veni?

Buck se spălase și își clătise un rînd de haine într-un pîrîiaș care se vărsa în Iordan și se ștersese cu o pătură. Unul dintre gardienii lui Tsion Ben-Judah, care vorbea numai în ebraică, se afla în apropiere și pregătise micul dejun, iar acum părea că usucă șosetele și lenjeria lui Tsion la un foc mic.

– Vom pleca în noaptea asta, de îndată ce se va întuneca, îi răspunse Buck. Apoi, vei aștepta ca o barcă de lemn, de doisprezece metri, cu două motoare și șase bărbați la bord să ajungă la Alexandria...

Ritz începu să rîdă:

– Mă aflu aici pentru prima oară, după cum sper că ți-am povestit, spuse el, dar sînt sigur de un singur lucru: dacă socotești că o să ajungi la Alexandria din locul în care te găsești, fără să fii nevoit să traversezi deșertul cu barca în spinare, pînă cînd vei ajunge la mare, te înșeli amarnic.

La ora prînzului, toți cei șase părăsiseră adăpostul. Ei erau convinși că nu fuseseră urmăriți în acel loc îndepărtat și că, atît timp cît nu erau observați din spațiul aerian, puteau să își dezmorțească picioarele și să ia o gură de aer.

Michael nu fu amuzat de naivitatea lui Buck la fel ca și Ken Ritz. El nu era de părere că s-ar fi cuvenit să zîmbească sau să rîdă în zilele acelea. Michael se sprijini de trunchiul unui copac.

– Există cîteva aerodromuri pe ici, pe colo în Israel. De ce ești atît de hotărît să pleci din Egipt?

– Ei, bine, visul acela – nu știu, toate acestea sînt noi pentru mine. Încerc să fiu practic, să îi ascult pe martori și să urmez sfaturile primite de la Dumnezeu. Ce ar trebui să fac în legătură cu visul acela?

– Eu am regăsit credința mai tîrziu decît tine, prietene, îi spuse Michael. Însă nu m-aș îndoi de un vis care a fost atît de explicit.

– Poate că în Egipt vom beneficia de unele facilități pe care nu le-am putea avea în Israel, își dădu Buck cu părerea.

– Nu îmi pot închipui despre ce anume ar putea fi vorba, spuse Michael. Ca să puteți ieși din Israel și să intrați în Egipt în mod legal, va trebui să treceți printr-un punct de frontieră.

– Cît de realistă ar fi o astfel de situație, avînd în vedere identitatea însoțitorului meu?

– Te referi la „marfa ta de contrabandă"?

Deși tocmai încercase să facă o glumă, Michael nu zîmbi atunci cînd o rosti.

– Pur și simplu mă întreb, spuse Buck, cît de atenți vor fi ofițerii vamali și paznicii de frontieră atunci cînd vor căuta să îl identifice pe doctorul Ben-Judah.

– Te mai întrebi? Eu nu o mai fac de mult. Ori vom încerca să evităm punctele vamale, ori vom aștepta să se întîmple o minune dumnezeiască.

– Sînt dispus să iau în considerare orice sugestie, adăugă Buck.

Rayford vorbea la telefon cu Amanda. Aceasta îl pusese la curent cu tot ce se întîmplase între timp.

– Acum îți simt lipsa mai mult ca niciodată, îi spuse el.

– Cu siguranță, întoarcerea mea aici a fost o idee bună, îi răspunse ea. Simt că prezența mea aici e necesară, avînd în vedere faptul că Buck este plecat, iar Chloe nu și-a revenit încă.

– Prezența ta este necesară și aici, draga mea, iar eu număr zilele pînă cînd ne vom revedea.

Rayford îi povesti conversația pe care o avusese cu Hattie și planurile acesteia de a se întoarce în Statele Unite.

– Am încredere în tine, Rayford. Cred că suferă destul de mult. Ne vom ruga pentru ea. Aș da orice ca fata asta să primească niște sfaturi adevărate.

Rayford fu de acord:

– Numai de ar reuși să se oprească în Chicago la întoarcere. Poate că atunci cînd Bruce va ține o predică...

Rayford își dădu brusc seama ce spusese.

– Of, Ray...

– Cred că încă nu m-am obișnuit cu ideea, spuse el. Pur și simplu sper că Dumnezeu ne va aduce un alt propovăduitor al Bibliei. Dar știu că nu va fi la fel ca Bruce.

– Așa e, îl întrerupse Amanda, și ar fi prea devreme pentru ca Hattie să se schimbe, chiar dacă ar rămîne aici.

Tîrziu în acea după-amiază, Buck primi un telefon de la Ken Ritz:

– Încă mai vrei să ne întîlnim în Alexandria?

– Tocmai vorbeam despre asta, Ken. Te sun mai tîrziu.

– Știi să conduci o mașină cu schimbător de viteze? îl întrebă Michael.

– Sigur că da.

– Una veche?

– Te distrezi cel mai bine la volanul unei mașini vechi, nu-i așa?

– Însă nu și la volanul unei mașini atît de vechi precum cea despre care vorbesc, spuse Michael. Am un autobuz vechi care

miroase a peşte şi a vopsea. Nu mai rezistă mult timp, însă, dacă am reuşi să ajungem la gura de vărsare a Iordanului, ai putea să îl foloseşti ca să poţi trece graniţa şi să ajungi la Sinai. Îţi voi da provizii de combustibil şi de apă. Oricum, rabla consumă mai multă apă decît combustibil.

– Cît de mare e autobuzul?

– Nu prea mare. Pot încăpea aproape douăzeci de pasageri.

– Are tracţiune integrală?

– Nu, îmi pare rău.

– Consumă mult ulei?

– Nu atît de mult pe cît consumă apă, dar mi-e teamă că da.

– Ce e în Sinai?

– Tu nu ştii?

– Ştiu că este un deşert.

– Atunci ştii tot ce trebuie să ştii. O să invidiezi motorul autobuzului şi consumul lui de apă.

– Ce vrei să îmi propui?

– Îţi voi vinde autobuzul în mod cinstit. Vei primi toate actele. Dacă vei fi oprit, numerele de înmatriculare vor spune că eu sînt proprietarul, dar că ţi l-am vîndut.

– Continuă...

– Îl vei ascunde pe doctorul Ben-Judah sub scaunele din spate. Dacă veţi reuşi să treceţi peste graniţă şi să ajungeţi în Sinai, veţi putea merge cu autobuzul pînă la Al Arish, care se află la mai puţin de cincizeci de kilometri de Fîşia Gaza, chiar pe malul Mării Mediterane.

– Şi ce ai de gînd? Vrei să ne întîlnim cu tine acolo, iar de acolo să ne duci cu barca ta de lemn pînă în America?

În sfîrşit, Buck izbuti să îi smulgă un zîmbet lui Michael:

– Acolo se află un aerodrom şi există puţine şanse ca egiptenilor să le pese de o persoană vînată în Israel. Şi chiar dacă le-ar păsa, vor putea fi cumpăraţi.

Unul dintre cei care stăteau de pază înțelesese numele orașului-port, iar Buck presupuse că acesta îl ruga pe Michael în ebraică să îi explice strategia. El îi spuse ceva lui Michael, iar Michael se întoarse spre Buck:

– Camaradul meu are dreptate în privința riscurilor la care vei fi supus. Este posibil ca Israelul să fi oferit deja o recompensă în schimbul rabinului. În cazul în care nu vei reuși să le oferi mai mult, egiptenii vor fi tentați să li-l vândă pur și simplu israelienilor.

– Cum voi afla care le este prețul?

– Va trebui să îl ghicești. Continuă să licitezi până când le vei depăși oferta.

– Dar care ar fi părerea ta?

– Nu vor ceda pentru mai puțin de un milion de dolari.

– Un milion de dolari? Crezi că toți americanii dispun de astfel de sume de bani?

– Nu e valabil și pentru tine?

– Nu! Iar cei care ar avea atîția bani nu ar umbla cu ei în buzunar.

– Ai putea să faci rost măcar de jumătate din sumă?

Buck dădu din cap și se îndepărtă, strecurîndu-se în adăpostul subteran. Tsion îl urmă.

– Ce te neliniștește, prietene? îl întrebă rabinul.

– Trebuie să te scot din țară, îi răspunse Buck. Și nu am nici cea mai vagă idee cum ar trebui să fac asta.

– Te-ai rugat?

– Încontinuu.

– Dumnezeu te va ajuta să găsești o cale.

– Acum mi se pare imposibil, domnule.

– Iahve este Dumnezeul lucrurilor imposibile, încheie Tsion.

Se lăsase seara. Buck se simțea de parcă s-ar fi îmbrăcat să plece undeva, dar nu avea unde. Împrumutase o hartă de la

Michael, iar acum o studia cu atenție, uitîndu-se la nord și la sud de rîurile care despărțeau Israelul de Iordania. Ar fi fost minunat dacă ar fi putut ajunge în Marea Mediterană navigînd pe rîul Iordan sau traversînd Lacul Tiberius.

Buck împături încrezător harta și i-o întinse lui Michael.

– Știi, spuse el, gîndindu-se un moment. Am două rînduri de acte de identitate. Am intrat în Israel sub numele de Herb Katz, spunînd că eram un om de afaceri american. Însă am asupra mea și actele de identitate adevărate.

– Așadar?

– Așadar, ce ai spune dacă eu aș traversa granița sub numele Herb Katz, iar rabinul s-ar da drept Cameron Williams?

– Domnule Williams, se pare că ai uitat că țările acestea vechi și înapoiate, precum Israelul, au devenit totuși computerizate. Dacă ai intrat în Israel sub numele de Herb Katz, atunci în evidențe nu figurează nici un Cameron Williams. Iar dacă acesta nu se află aici, cum ar putea să părăsească Israelul?

– Bine atunci, să zicem că *eu* voi pleca sub numele de Cameron Williams, iar rabinul sub numele de Herb Katz. Deși nu există nici cea mai mică dovadă că m-aș afla aici sub numele meu adevărat, le voi prezenta permisul meu de acces, le voi aduce la cunoștință relația mea cu Carpathia și îi voi ruga să nu îmi pună nici o întrebare. Merge uneori.

– Ar fi o șansă, însă Tsion Ben-Judah nu are accentul unui evreu din Statele Unite, nu-i așa?

– Nu, dar...

– Și nici măcar nu aduce cu tine sau cu fotografia ta.

Buck se simțea frustrat:

– Am stabilit că trebuie să îl scoatem din țară, nu-i așa?

– Fără îndoială, răspunse Michael.

– Atunci ce propui? Eu nu mai am alte idei.

Doctorul Ben-Judah se tîrî spre ei, nedorind să se ridice în picioare în scundul adăpost subteran.

– Michael, începu el, nici nu îmi pot exprima recunoștința pentru sacrifiicile pe care le-ai făcut și pentru faptul că vrei să-mi oferi protecție. Apreciez loialitatea și rugăciunile tale. Momentele acestea au fost deosebit de dificile pentru mine. În adîncul sufletului nu îmi doresc să plec. O mare parte din mine ar vrea să moară ca să mă alătur soției și copiilor mei. Numai harul lui Dumnezeu îmi dă putere să continuu. Numai gîndul la El mă oprește să nu le răzbun moartea, indiferent de prețul pe care ar trebui să îl plătesc pentru această faptă. Simt că mă așteaptă zile și nopți lungi și pline de singurătate, în care voi fi cuprins de o disperare fără margini. Credința mea rămîne de neclintit și nu va putea fi zdruncinată, iar eu nu pot decît să Îl mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Simt că trebuie să Îl slujesc în continuare, deși voi fi copleșit de suferință. Nu știu de ce Dumnezeu a lăsat să se întîmple toate acestea și nu știu cît timp mă va lăsa să propăvăduiesc Evanghelia lui Hristos, însă ceva din adîncul sufletului îmi spune că El nu m-ar fi pregătit toată viața în felul acesta, nu mi-ar mai fi acordat această a doua șansă și nu m-ar fi ajutat să Îl proclam pe Iisus drept Mesia în fața întregii lumi pentru ca mai apoi să renunțe la mine. Sînt rănit. Mă simt de parcă în piept aș avea o gaură enormă. Nu pot să îmi închipui că aceasta se va umple vreodată. Mă rog să mă părăsească gîndurile de ură și de răzbunare. Însă, mai presus de toate, mă rog pentru pace și pentru liniște sufletească, astfel încît să reușesc să reclădesc ceva din cea mai rămas din viața mea. Știu că viața mea nu mai are nici o însemnătate în această țară. Mesajul pe care l-am transmis lumii a înfuriat poporul meu, cu excepția credincioșilor, iar acum, avînd în vedere acuzațiile false care mi-au fost aduse, trebuie să îmi părăsesc țara. Dacă Nicolae Carpathia își va îndrepta atenția asupra mea, voi deveni un fugar oriunde m-aș afla. Însă nu mai are nici un rost să rămîn aici. Nu mă pot ascunde la infinit și trebuie să găsesc o cale de a-mi îndeplini rolul de misionar.

Michael se ridică în picioare între Tsion și Buck și își puse mîinile pe umerii lor:

– Tsion, prietene, știi că tovarășii mei și cu mine ne riscăm viețile ca să te protejăm. Te iubim ca pe un părinte spiritual și vom muri mai degrabă decît să te vedem murind. Cu siguranță, sîntem de acord că trebuie să pleci. Uneori am impresia că numai un înger trimis de Dumnezeu ar putea ajuta o persoană atît de ușor de recunoscut, un fugar ca tine să se strecoare în afara granițelor israeliene. Nu îndrăznim să îți cerem sfatul acum, de vreme ce te afli în suferință. Însă dacă Dumnezeu ți-a transmis ceva, trebuie să ne spui chiar acum. Cerul s-a întunecat și, dacă nu vrem să mai așteptăm alte douăzeci și patru de ore, ar fi cazul să plecăm acum. Ce să facem? Încotro să ne îndreptăm? Sîntem dispuși să te ajutăm să traversezi orice punct de frontieră servindu-ne de arme, dar știm cu toții că acesta ar fi un gest nebunesc.

Buck se uită la rabinul Ben-Judah, care își înclină capul și începu să se roage încă o dată:

– Doamne, Tu care ne-ai oferit ajutorul Tău în veacurile care au trecut...

Buck începu imediat să tremure și căzu în genunchi. Simțea că Dumnezeu încerca să îi spună că răspunsul se afla chiar în fața ochilor lor. În gînd, Buck începu să repete niște cuvinte care nu ar fi putut fi decît ale lui Dumnezeu: „Am vorbit. Am dăruit. Nu ezitați".

Buck se simți cuprins de smerenie și impulsionat totodată, dar tot nu știa ce să facă. Dacă Dumnezeu încerca să îi spună să plece în Egipt, atunci ar fi făcut-o. Aceasta să fi fost soluția? Acesta să fi fost darul divin?

Michael și Tsion îngenunchează acum alături de Buck și se apropiară unul de altul, umăr la umăr. Nici unul nu scoase o vorbă. Buck simți prezența Sfîntului Duh și începu să plîngă. Ceilalți doi păreau că tremură și ei. Deodată, Michael vorbi:

– „Slava Domnului te va însoți."

Cuvintele pătrunseră parcă în mintea lui Buck, deşi el de-abia le putea rosti din cauza emoţiei care îl cuprinsese. Reuşi să spună doar:

– „Da-ţi-mi apă vie şi nu voi mai fi însetat."

Ce însemna oare asta? Dumnezeu îi spunea cumva că va putea călători prin deşertul Sinai şi că nu va muri de sete?

Tsion Ben-Judah se prosternă, suspinînd şi gemînd:

– O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...

Michael îşi ridică privirea şi vorbi:

– Grăieşte, Doamne, ca slujitorii Tăi să poată auzi. Ascultaţi cuvintele Domnului. Cine are urechi de auzit, să audă...

Tsion continuă:

– „Domnul oştirilor a jurat şi a spus: «Da, ce am hotărît se va întîmpla, ce am pus la cale se va împlini»."

Totul se petrecea de parcă Sfîntul Duh s-ar fi întrupat în Buck. Deodată, acesta ştiu ce trebuiau să facă. Toate răspunsurile se aflau în faţa lor. Ei toţi se rugaseră pentru o minune dumnezeiască. Dacă Dumnezeu ar fi dorit că Tsion să plece din Israel, l-ar fi ajutat să o facă. Dacă nu ar fi dorit aceasta, nu l-ar fi ajutat. Dumnezeu îi spusese lui Buck în vis să aleagă o altă cale, prin Egipt. El le oferise un mijloc de transport prin intermediul lui Michael. Iar acum le promisese că slava Sa avea să îi însoţească.

– Amin, spuse Buck, apoi se ridică. A venit timpul, domnilor. Să mergem!

Rabinul Ben-Judah se arătă surprins:

– Dumnezeu ţi-a vorbit?

Buck îl întrebă acelaşi lucru:

– Ţie nu ţi-a vorbit, Tsion?

– Ba da! Voiam doar să mă asigur că sîntem cu toţii de acord asupra celor întîmplate.

– Se pare că decizia este unanimă, spuse Michael. Să mergem!

Compatrioţii lui Michael poziţionară barca pentru lansarea la apă, iar Buck îşi aruncă geanta în ea, în timp ce Tsion se urcă

la bord. Michael porni motoarele şi începură să înainteze pe Iordan în direcţia opusă. Buck îi înmînă lui Tsion actele de identitate cu poza şi numele lui. Tsion se miră:

– Nu am avut nici o premoniţie că ar trebui să mă folosesc de aşa ceva, spuse el.

– Însă eu, în mod evident, am avut premoniţia că nu ar trebui să le am asupra mea, îi răspunse Buck. Eu am intrat în Israel sub numele de Herb Katz. Îţi voi cere să îmi dai înapoi actele atunci cînd vom ajunge în Sinai.

– E palpitant, spuse Tsion, nu-i aşa? Vorbim atît de încrezători despre faptul că vom ajunge în Sinai, însă nu avem nici cea mai vagă idee cum are să ne ajute Dumnezeu.

Michael lăsă cîrma în mîinile unuia dintre prietenii lui şi li se alătură lui Buck şi lui Tsion:

– Tsion are la el nişte bani, cîteva cărţi de credit şi actele sale de identitate. Dacă va fi descoperit cu ele asupra lui, va fi reţinut şi condamnat probabil la moarte. Nu vrei să ni le dai nouă spre păstrare?

Tsion îşi căută portmoneul şi îl deschise la lumina lunii, scoase banii, îi împături o singură dată şi şi-i puse în buzunar, apoi începu să arunce cărţile de credit în Iordan, una cîte una. Era pentru prima oară de cînd se întîlniseră în adăpostul subteran cînd pe Buck îl amuza ceea ce făcea Tsion.

Totul fu înghiţit de ape – toate actele de identificare şi celelalte documente pe care le adunase de-a lungul anilor. Apoi scoase o fotografie de mici dimensiuni şi suspină. Întoarse fotografia în lumina lunii şi începu să plîngă fără să se sfiască.

– Michael, te rog să îmi trimiţi toate astea într-o bună zi.

– O voi face.

Tsion aruncă portmoneul vechi în apă.

– Iar acum, spuse Michael, cred că ar trebui să-i înapoiezi actele domnului Williams.

Tsion le căută.

– Stai puțin, interveni Buck. Nu ar trebui să încercăm să îi facem rost de niște acte false, de vreme ce nu le va folosi pe ale mele?

– Într-un fel, spuse Tsion, mi se pare că Michael are dreptate. Sînt o persoană căreia i s-a luat tot, inclusiv propria identitate.

Buck își luă documentele și începu să scotocească în geanta sa, încercînd să le ascundă.

– Nu e bine, spuse Michael. Te vor perchiziționa atît pe tine cît și geanta, ca să găsească un alt rînd de acte.

– Ei, bine, spuse Buck, eu nu le pot arunca în Iordan.

Michael întinse o mînă.

– Ți le voi expedia o dată cu fotografiile lui Tsion, îi propuse el. E mai sigur așa.

Buck ezită:

– Nici tu nu va trebui să fii găsit cu ele asupra ta, spuse el.

Michael luă actele.

– Oricum, viața mea este menită să fie scurtă, frate, îi răspunse el. Mă simt onorat și binecuvîntat să fiu unul dintre martorii preziși de Sfînta Scriptură. Însă misiunea mea este să predic în Israel, unde adevăratul Mesia este urît. Zilele mele sînt numărate, indiferent dacă voi fi prins cu actele tale asupra mea sau nu.

Buck îi mulțumi și dădu din cap:

– Tot nu înțeleg cum îl vom trece pe Tsion peste graniță fără acte de identitate, adevărate sau false.

– Tocmai ne-am rugat, spuse Tsion. Nu știu nici cum ne va ajuta Dumnezeu. Pur și simplu știu că o s-o facă.

Simțul practic și inventivitatea lui Buck se luptau cu credința lui:

– Dar nu ar trebui să ne vedem de rolurile noastre cel puțin?

– Și care sînt rolurile noastre, Buck? întrebă rabinul. Atunci cînd nu mai avem idei, opțiuni și nu mai putem acționa, nu putem decît să rămînem la mila lui Dumnezeu.

Buck strînse din buze şi privi în altă parte. Îşi dorea să fi fost la fel de credincios ca Tsion. În multe privinţe, Buck ştia că este, însă tot nu i se părea înţelept să se arunce cu capul înainte şi să îi provoace pe paznicii de frontieră să ghicească faptul că Tsion era printre ei.

– Îmi cer scuze că te sun tocmai acum, începu Chloe. Dar, tată, am tot încercat să vorbesc cu Buck pe telefonul lui mobil.

– Eu nu mi-aş face griji pentru Buck, scumpa mea. Ştii că întotdeauna reuşeşte să scape nevătămat.

– Of, tată! Buck întotdeauna reuşeşte să fie la un pas de moarte. Ştiu că s-a înregistrat la recepţia Hotelului King David folosind numele lui fals şi mă simt tentată să sun acolo, însă mi-a promis că nu va rămîne acolo peste noapte.

– Atunci aş aştepta, dacă aş fi în locul tău, Chloe. Ştii că lui Buck nu îi pasă ce oră este. Dacă articolul sau investigaţia trebuie să îl ţină treaz toată noaptea, atunci va sta treaz toată noaptea.

– Mi-ai fost de mare ajutor!

– Asta şi încerc.

– Ei, bine, nu înţeleg de ce nu are telefonul mobil la el tot timpul. Tu îl ţii pe al tău în buzunar, nu-i aşa?

– De obicei. Dar poate că l-a pus în geantă.

– Aşadar, dacă geanta s-ar afla la hotel, iar el şi-ar face de cap prin oraş, nu aş avea nici o şansă să-l găsesc?

– Cred că nu, draga mea.

– Aş vrea să îşi ia telefonul la el, chiar dacă nu îşi ia şi geanta.

– Încearcă să nu îţi mai faci griji, Chloe! Buck te sună întotdeauna de oriunde s-ar afla.

După ce Michael ancoră în dreptul gurii de vărsare a Iordanului, el şi prietenii lui scrutară împrejurimile, iar apoi se îndreptară nepăsători spre maşina mică a acestuia şi se îngrămădiră în ea. Michael îi conduse acasă la el, unde un

acoperiş într-o singură pantă servea drept garaj. Acesta era prea mic pentru a găzdui autobuzul care ocupa întreaga alee din spatele căsuţei. Luminile se aprinseră. Un copil începu să plîngă. Soţia lui Michael ieşi afară în halat şi îl îmbrăţişă cu disperare. Ea începu să îi vorbească repede în ebraică. Michael se uită la Buck de parcă şi-ar fi cerut scuze:

– Ar trebui să luăm legătura mai des, spuse el, ridicînd din umeri.

Buck îşi pipăi unul din buzunare, căutîndu-şi telefonul mobil. Nu era acolo. Îl căută apoi în geantă şi îl găsi. Şi el ar fi trebuit să ia legătura cu Chloe mai des, însă acum era mult mai important să îl găsească pe Ken Ritz. În timp ce Buck încerca să vorbească la telefon, observă activităţile care se desfăşurau în jurul său. În liniştе, Michael şi prietenii lui se apucaseră de treabă. Ei turnară ulei şi apă în motorul şi în radiatorul autobuzului vechi. Unul dintre ei umplu rezervorul cu combustibilul din canistrele care fuseseră păstrate în apropiere de casă. Soţia lui Michael le dădu un teanc de pături şi un coş plin cu schimburi pentru Tsion.

După ce Buck îşi încheie conversaţia cu Ken Ritz, care fusese de acord să se întîlnească la Al Arish cu ei, în Sinai, trecu pe lîngă soţia lui Michael în timp ce se îndrepta spre autobuz. Aceasta ezită, timidă, apoi îl privi. Buck se opri şi, deşi presupunea că ea nu înţelegea limba engleză, dori să îşi arate recunoştinţa:

– Vorbiţi limba engleză?

Femeia închise ochii pentru o secundă şi dădu din cap.

– Pur şi simplu doream să vă mulţumesc, spuse el. Aşadar, vă mulţumesc.

Buck îşi întinse mîinile şi le împreună sub bărbie, sperînd că ea îşi va da seama ce dorea să spună. Soţia lui Michael era micuţă, fragilă şi cu ochii negri. Tristeţea şi teroarea se puteau citi pe faţa şi în ochii ei. Părea că înţelege că se află de partea

forțelor binelui, dar și că e într-un mare pericol. Nu avea să treacă mult timp și soțul ei avea să fie descoperit. Michael nu numai că se convertise la credința în Iisus, ci îl și protejase pe unul din inamicii statului. Buck știa că soția acestuia se întreba pesemne cît timp avea să treacă pînă cînd ea și copiii ei urmau să aibă aceeași soartă ca familia lui Tsion Ben-Judah. Sau, dacă toate acestea nu s-ar fi întîmplat, cît avea să mai treacă pînă cînd soțul ei avea să își piardă viața în slujba cauzei, oricît de nobilă ar fi fost aceasta.

Apropierea femeii ar fi fost împotriva obiceiurilor, așadar, Buck se sperie atunci cînd soția lui Michael înaintă spre el. Ea se opri la cîțiva metri, îl privi direct în ochi și spuse ceva în ebraică, din care Buck nu reuși să recunoască decît ultimele cuvinte: *Y'shua Hamashiach*.

În timp ce Buck se făcea nevăzut în întuneric și ajungea în dreptul autobuzului, Tsion deja se instalase sub bancheta din spate. În autobuz fuseseră aduse provizii de mîncare, apă, ulei și combustibil.

Michael se apropie, urmat îndeaproape de cei trei prieteni ai lui. El îl îmbrățișă pe Buck și îl sărută pe obraji:

– Du-te cu Dumnezeu, spuse, înmînîndu-i actele mașinii.

Buck le strînse mîna celorlalți trei, care, dîndu-și seama că oricum nu avea să îi înțeleagă, nu mai adăugară nimic, apoi se urcă în autobuz și închise ușa, așezîndu-se în scaunul scîrțîitor din spatele volanului. Michael îi făcu semn de afară să deschidă geamul din dreptul șoferului.

– Ciupește-o, îl sfătui Michael.

– Să o ciupesc? se miră Buck.

– Mă refeream la accelerație.

Buck apăsă pedala la maximum și îi dădu drumul, învîrtind cheia în contact. Motorul începu să tușească zgomotos. Michael își ridică mîinile în aer în semn că trebuia să facă zgomot cît mai puțin. Buck eliberă încet ambreiajul, iar rabla începu să tremure

din toate încheieturile, apoi să înainteze într-un ritm sacad
Buck duse o adevărată luptă cu pedala de ambreiaj numai ca
scoată autobuzul de pe alee, pe strada principală. După ce schimb
vitezele, apăsă ambreiajul și, desigur, „ciupi" accelerația, apo
izbuti să părăsească micul cartier și să iasă pe șosea. Acum, da
reușea să urmeze instrucțiunile lui Michael și să ajungă la grani
într-un fel sau altul, restul depindea de Dumnezeu. Buck fu
copleșit de un sentiment neobișnuit de libertate, dat de faptul c
se afla de unul singur la volanul vehiculului. Începuse o călător
care avea să îl ducă undeva, într-o bună zi. Pînă în zori, Buck a
fi putut ajunge oriunde: în arestul poliției, în închisoare, în
deșert, în aer sau în Rai.

12

Buck înțelese în scurt timp ce dorise Michael să spună atunci cînd îl sfătuise să „ciupească" accelerația. De fiecare dată cînd apăsa pedala de ambreiaj pentru a schimba vitezele, motorul aproape se oprea. Cînd dorea să frîneze, Buck trebuia să apese ambreiajul cu piciorul stîng, să stea cu călcîiul lui drept pe frînă și să... ciupească accelerația cu degetele de la piciorul drept.

O dată cu actele autobuzului mîncat de rugină, Michael îi dăduse și o hartă a regiunii, ca să se poată orienta.

– Există patru locuri diferite prin care poți trece cu mașina din Israel în Egipt, îi spusese Michael. Din cele patru, numai două rute sînt directe, iar acestea trec prin Rafah, din Fîșia Gaza. Însă drumurile astea două au fost întotdeauna patrulate. Mai degrabă te-ai îndrepta spre sud, ai ieși din Ierusalim și ai pleca prin Hebron, spre Beersheba. Te-aș sfătui ca din Beersheba să mergi spre sud-est, deși te-ai abate de la drumul pe care trebuie să îl urmezi. La o distanță apreciabilă de Beersheba, înainte de a ajunge în Yeroham, există o scurtătură care te va scoate la capătul nordic al deșertului Negev. Acolo te vei afla la o distanță de aproximativ cincizeci de kilometri de graniță, iar cînd te vei apropia la zece kilometri, vei putea să o iei spre nord sau spre vest, sau să îți continui drumul spre vest. Nu știu să îți spun care graniță ar fi mai ușor de trecut. Eu ți-aș recomanda să o alegi pe cea sudică, deoarece de acolo vei putea să mergi în continuare spre

nord-vest şi vei ajunge direct la Al Arish. Dacă vei alege graniţa din nord, atunci va trebui să te întorci la şoseaua principală care leagă Rafah de Al Arish, iar pe aceasta traficul este mai intens şi este şi mai bine supravegheată.

Asta fusese tot ceea ce trebuia să ştie Buck. El urma să se îndrepte către graniţa cea mai apropiată de sud şi să se roage să nu fie oprit pînă acolo.

Tsion Ben-Judah rămase ascuns sub bancheta din spatele autobuzului pînă cînd Buck reuşi să se îndepărteze suficient de mult de Ierusalim şi amîndoi să se afle în siguranţă. Tsion veni în faţă şi se ghemui lîngă Buck.

– Eşti obosit? întrebă el. Vrei să conduc eu în locul tău?

– Cred că glumeşti.

– Vor trece multe luni pînă cînd voi fi în stare să găsesc motive de ilaritate în jurul meu, spuse Tsion.

– Însă nu vorbeşti serios atunci cînd spui că vrei să conduci în locul meu, nu-i aşa? Cum vom proceda dacă vom fi traşi pe dreapta? Ne vom schimba locurile?

– Pur şi simplu m-am oferit să o fac.

– Apreciez propunerea ta, dar nici nu poate fi vorbă de aşa ceva. Mai simt bine, sînt odihnit. Totuşi, sînt speriat de moarte. Asta mă va face să fiu cu ochii în patru.

Buck schimbă viteza pentru a lua un viraj, iar Tsion plonjă înainte din cauza manevrei, se agăţă de bara de metal din dreapta şoferului, se învîrti în jurul ei şi îl lovi pe Buck, care fu împins în stînga.

– Tsion, ţi-am spus că sînt treaz! Nu trebuie să îmi dai ghionţi.

El se uită la Tsion, încercînd să vadă dacă reuşise să îi smulgă un zîmbet. Tsion încercă să fie politicos. Îşi ceru scuze şi se aşeză pe scaunul din spatele lui Buck, cu capul plecat, sprijinindu-şi bărbia în mîini, în timp ce se ţinea de bara care separa locul lui de cel al şoferului.

– Să îmi spui cînd trebuie să mă ascund.

– Cînd voi şti asta, deja vei fi observat.

– Nu cred că mai sînt în stare să mai stau sub bancheta, spuse Ben-Judah. Hai să fim amîndoi foarte atenţi.

Buck de-abia reuşea să facă autobuzul să se mişte cu o viteză mai mare de şaptezeci de kilometri pe oră. Îi era teamă că aveau să călătorească toată noaptea ca să poată ajunge la graniţă. Probabil că acesta era un semn de bun augur. Cu cît era mai întuneric, cu atît mai bine. În timp ce conducea, urmărind cu atenţie indicatoarele de la bord şi încercînd să nu atragă atenţia asupra lor, Buck văzu în oglinda retrovizoare cum Tsion se lăsase pe scaun şi încerca să se odihnească stînd culcat pe o parte. Lui Buck i se păru că rabinul spusese ceva.

– Poftim? spuse Buck.

– Îmi cer scuze, Cameron. Mă rugam.

Puţin mai tîrziu, Buck îl auzi cîntînd, iar mai apoi plîngînd. După ce trecuse de miezul nopţii, Buck cercetă harta şi văzu că aveau să treacă prin Haiheul, un orăşel situat puţin mai la nord de Hebron.

– Este posibil să se afle turişti în oraş la ora asta? întrebă Buck.

Tsion se aplecă înainte:

– Nu. Dar, în orice caz, e o zonă intens populată. Cameron, aş dori să îţi spun ceva.

– Orice.

– Vreau să îţi spun că îţi sînt profund recunoscător pentru că ţi-ai sacrificat timpul şi ţi-ai riscat viaţa pentru mine.

– Orice prieten ar proceda aşa, Tsion. M-am simţit profund legat de tine încă din ziua cînd m-ai dus la Zidul Plîngerii. Iar apoi am fost nevoiţi să fugim împreună după transmisiunea ta televizată despre Mesia.

– Am trecut prin nişte situaţii incredibile, e adevărat, îi răspunse Tsion. Tocmai din această cauză am ştiut că, dacă aş fi

reuşit să îl fac pe doctorul Rosenzweig să te îndrepte către cei doi martori, m-ai fi găsit. Nu am avut curaj să îi spun unde mă aflam. Pînă şi şoferul meu a ştiut numai să mă ducă la Michael şi la ceilalţi fraţi din Ierihon. Şoferul meu a fost atît de tulburat de cele întîmplate familiei mele, încît a început să plîngă. Ne cunoaştem de mult timp. Michael i-a promis că îl va ţine la curent cu tot ce se întîmplă, dar mi-ar plăcea să iau eu însumi legătura cu el. Poate că îmi vei împrumuta telefonul tău după ce vom reuşi să trecem de graniţă.

Buck nu ştia ce să spună. Ştia mai bine decît Michael că Tsion ar fi putut primi şi alte veşti proaste, însă de ce trebuia ca tocmai el să fie cel care să i le dea? Aparent, intuiţia rabinului îşi spusese cuvîntul, iar acesta începuse să îl suspecteze pe Buck de faptul că îi ascundea ceva.

– Ce e? îl întrebă el. Crezi că e prea tîrziu ca să îl sun?

– E *extrem* de tîrziu.

– Dar, în situaţia în care s-ar afla el în locul meu, eu aş fi deosebit de bucuros să aud veşti de la el la orice oră din zi şi din noapte.

– Sînt convins că şi el avea... are aceeaşi părere, îi răspunse Buck.

Buck aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Tsion se uita la el, iar expresia feţei lui se schimbă pe măsură ce începu să îşi dea seama de ceva.

– Poate că ar trebui să îl sun chiar acum, sugeră el. Pot să folosesc telefonul tău mobil?

– Tsion, întotdeauna vei putea folosi tot ceea ce am. Ştii asta. Eu nu l-aş suna însă chiar acum.

Atunci cînd auzi răspunsul lui Tsion, Buck ştiu că acesta îşi dăduse seama. Vocea lui deveni inexpresivă, plină de durerea care avea să îl însoţească tot restul vieţii.

– Cameron, numele lui era Jaime. Îl cunoşteam de cînd am început să predau la universitate. Nu era un om educat; totuşi, era

înțelept datorită experienței de viață pe care o avea. Am vorbit mult despre cercetările mele. El și soția mea au fost singurii, în afară de asistenții mei, care au știut ceea ce aveam să spun în timpul transmisiunii în direct. Am fost apropiați, Cameron, foarte apropiați. Dar acum nu se mai află printre noi, nu-i așa?

Buck se gîndi să nu îi răspundă decît prin gesturi, însă nu putea face așa ceva. Se arătă preocupat de indicatoarele spre Hebron, însă, bineînțeles, rabinul nu avea de gînd să renunțe:

– Cameron, sîntem mult prea apropiați și am trecut prin mult prea multe ca să îmi ascunzi ceva acum. În mod evident, ți s-a spus în ce stare se află Jaime. Trebuie să înțelegi că efectele pe care le-au avut veștile proaste asupra mea nu pot fi agravate de alte vești proaste și nici ameliorate de omiterea acestora. Noi, credincioșii, mai presus de ceilalți oameni, nu trebuie să ne temem de adevăr, oricît de mult ne-ar durea aflarea lui.

– Jaime e mort, spuse Buck.

Tsion își lăsă capul în piept:

– Mi-a auzit predicile de atîtea ori. Cunoștea Evanghelia. Uneori chiar l-am bruscat. Nu s-a simțit jignit. Știa că țin la el. Nu pot decît să sper și să mă rog că, după ce m-a condus la Michael, a avut timp să își revadă familia. Spune-mi cum s-a întîmplat.

– O bombă a fost amplasată sub mașina lui.

– Așadar, a fost o moarte instantanee, spuse el. Poate că nici nu și-a dat seama ce i s-a întîmplat. Poate că nu a suferit.

– Îmi pare rău, Tsion. Michael nu a crezut că vei putea face față veștii.

– Mă subestimează, însă apreciez grija pe care mi-o poartă. Îmi fac griji în privința tuturor celor care au fost asociați cu mine. Oricine ar părea că știe ceva în legătură cu locul în care mă aflu ar putea avea de suferit în cazul în care nu va fi prevăzător. În această categorie intră multe persoane. Nu o să mi-o iert niciodată dacă toți aceștia vor plăti prețul suprem

numai pentru faptul că m-au cunoscut. Sincer să fiu, mă îngrijorează soarta lui Chaim Rosenzweig.

– Eu încă nu mi-aş face griji în privinţa lui, îi răspunse Buck. Încă este considerat un apropiat al lui Carpathia. Ţi se va părea ironic, dar în momentul de faţă acest lucru îi oferă protecţie.

Buck conduse cu atenţie prin Hebron, iar el şi Tsion tăcură tot drumul spre Beersheba. Dimineaţa, devreme, la aproximativ zece kilometri de Beersheba, Buck observă că indicatoarele începuseră să arate valori anormale. Indicatorul de ulei încă era sub control, însă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Buck ar fi fost ca motorul să se supraîncălzească.

– Voi pune nişte apă în radiator, Tsion, spuse el.

Rabinul părea să fi adormit. Buck trase pe dreapta, departe de drum, găsi o cîrpă şi coborî din autobuz. După ce deschise capota şi o fixă, îndepărtă cu atenţie capacul radiatorului, care deja scotea aburi, însă Buck reuşi să toarne cîţiva litri de apă înainte ca acesta să înceapă să fiarbă. În timp ce lucra, văzu o patrulă a forţelor Comunităţii Globale trecînd încet pe lîngă ei; încercă să se relaxeze şi inspiră adînc.

Buck se şterse pe mîini şi aruncă zdreanţa în bidonul cu apă, observînd că patrula oprise la cîţiva metri în faţa autobuzului, iar acum dădea încet înapoi, îndreptîndu-se spre ei. Încercînd să nu trezească suspiciuni, Buck aruncă bidonul cu apă în autobuz şi se întoarse pentru a închide capota. Înainte de a apuca să o facă, maşina reveni pe carosabil şi fu întoarsă cu faţa spre autobuz. În timp ce farurile îi băteau în ochi, Buck auzi cum ofiţerul Comunităţii Globale i se adresează în ebraică folosind o portavoce.

Buck ridică mîinile în aer şi strigă:

– În engleză!

Vorbind cu un puternic accent evreisc, ofiţerul îi spuse:

– Rămîneţi afară din vehicul, vă rog.

Buck se întoarse ca să închidă capota, însă ofițerul i se adresă din nou:

– Rămîneți unde vă aflați, vă rog.

Buck ridică din umeri, nepăsător, și rămase acolo, stingher, cu mîinile pe lîngă corp. Patrula comunică prin stație. În cele din urmă, tînărul ieși din mașină și se apropie.

– Bună seara, domnule, spuse el.

– Bună seara, îi răspunse Buck. Am avut ceva probleme cu radiatorul, nimic mai mult.

Militarul avea tenul măsliniu, era subțire și purta uniforma extravagantă a Comunității Globale. Buck își dorea să fi avut asupra lui pașaportul și celelalte documente. Nimic nu ar fi reușit să îndepărteze un reprezentant al forțelor Comunității Globale mai repede decît permisul de acces 2-A al lui Buck.

– Călătoriți singur? întrebă ofițerul.

– Numele meu este Herb Katz, spuse Buck.

– V-am întrebat dacă sînteți singur.

– Sînt un afacerist american și am venit aici în scop turistic.

– Actele la control, vă rog.

Buck scoase pașaportul fals și portmoneul. Tînărul le studie la lumina unei lanterne, apoi o îndreptă spre fața lui Buck. Buck nu crezu că gestul ar fi fost necesar, avînd în vedere lumina puternică a farurilor care deja îl orbise, însă nu spuse nimic.

– Domnule Katz, puteți să îmi spuneți de unde aveți acest vehicul?

– L-am cumpărat în seara aceasta, chiar înainte de miezul nopții.

– De la cine anume?

– Am documentele mașinii. Nu îi pot pronunța numele. Eu sînt american.

– Domnule, numerele de înmatriculare aparțin unui vehicul al cărui proprietar locuiește în Ierihon.

Buck, făcînd în continuare pe prostul, spuse:

– Ei, vezi! De acolo l-am cumpărat, din Ierihon.

– Şi spuneţi că l-aţi cumpărat înainte de miezul nopţii?

– Da, domnule.

– Aţi aflat despre raziile din această ţară?

– Spuneţi-mi dumneavoastră, insistă Buck.

– Întîmplarea face ca proprietarul acestui vehicul să fi fost reţinut în urmă cu o oră, sub acuzaţia de complicitate şi ajutorare a unui suspect de crimă.

– Nu mai spune! se miră Buck. Tocmai am făcut o călătorie cu barca acestui om. Organizează circuite turistice. I-am spus că am nevoie de un mijloc de transport ca să pot trece din Israel în Egipt de unde vreau să iau avionul spre America. Mi-a răspuns că avea exact ce îmi trebuie şi se pare că se referea la acest autobuz.

Militarul se îndreptă spre autobuz:

– Va trebui să îmi arătaţi actele vehiculului, spuse el.

– Vi le aduc, îi răspunse Buck, trecînd în faţa acestuia şi urcîndu-se în autobuz.

El luă actele şi coborî fluturîndu-le. Ofiţerul se dădu înapoi, în lumina farurilor.

– Actele par a fi în ordine, însă mi se pare o coincidenţă mult prea mare faptul că dumneavoastră aţi achiziţionat acest vehicul cu cîteva ore înainte ca fostul proprietar să fie arestat.

– Nu văd ce legătură ar avea cumpărarea unui autobuz cu greşelile unui individ, spuse Buck.

– Avem motive să credem că persoana care v-a vîndut acest vehicul a adăpostit un criminal. Au fost găsite asupra sa actele de identitate ale suspectului şi ale unui american. Nu va trece mult timp pînă cînd îl vom convinge să ne spună unde a fost adăpostit suspectul.

Ofiţerul se uită la însemnările sale:

– Aţi auzit de un oarecare Cameron Williams, un cetăţean de origine americană?

– Numele lui nu îmi sună cunoscut. Eu sînt din Chicago.

– Şi plecaţi în noaptea aceasta, din Egipt?

– Exact.

– De ce?

– De ce? repetă Buck.

– De ce plecaţi prin Egipt? De ce nu plecaţi din Ierusalim sau din Tel Aviv?

– Nu există zboruri programate în noaptea aceasta. Vreau să ajung acasă. Am apelat la serviciile unei companii care oferă zboruri charter.

– Şi de ce nu aţi dorit să vă ducă cineva acolo?

– Dacă veţi cerceta cu atenţie documentele şi actul de vînzare-cumpărare, veţi observa că am plătit pe autobuz mult mai puţin decît dacă aş fi aranjat să mă ducă cineva în Egipt.

– Aşteptaţi un moment, domnule.

Ofiţerul se întoarse la maşina sa şi vorbi prin staţie timp de cîteva minute.

Buck se rugă să îi vină o idee astfel încît ofiţerul să nu percheziţioneze autobuzul. În scurt timp, tînărul coborî din nou din maşină:

– Pretindeţi că nu aţi auzit niciodată de Cameron Williams. Acum încercăm să aflăm dacă persoana care v-a vîndut acest vehicul va spune dacă sînteţi implicat în complotul lui.

– Complotul lui? repetă Buck.

– Nu ne va lua mult timp să aflăm unde este ascuns suspectul nostru. Va fi în interesul lui să ne spună adevărul. La urma urmei, are o soţie şi copii.

Pentru prima dată în viaţă, Buck se simţi tentat să ucidă un om. El ştia că ofiţerul era un simplu pion în cadrul unui joc cosmic, în confruntarea dintre forţele binelui şi cele ale răului. Însă era totodată reprezentantul forţelor răului. Oare Buck s-ar fi putut justifica, la fel cum făcuse Michael, dacă i-ar fi omorît pe cei care ar fi dorit să îi facă rău lui Tsion? Ofiţerul auzi zgomotele făcute de staţie şi se grăbi să ajungă la maşina sa, apoi reveni.

– Mijloacele noastre de constrîngere au funcţionat, spuse el. Am aflat locul în care se află ascunzătoarea, aceasta fiind situată undeva între Ierihon şi Lacul Tiberius, în apropiere de rîul Iordan. Şi, deşi a fost ameninţat cu tortura şi chiar cu moartea, persoana în cauză jură că aţi fost un simplu turist căruia i-a vîndut vehiculul.

Buck răsuflă uşurat. Alţii ar fi considerat acel şiretlic drept o pură coincidenţă, însă lui i se părea că fusese un miracol, la fel ca acela pe care îl văzuse la Zidul Plîngerii.

– Însă, din motive de securitate, continuă ofiţerul, mi s-a cerut să perchiziţionez vehiculul în eventualitatea în care fugarul s-ar putea afla la bord.

– Dar aţi spus...

– Nu vă temeţi, domnule! Nu mai sînteţi suspect. Poate că aţi fost folosit ca să scoateţi afară din ţară unele dovezi, fără ştirea dumneavoastră. Pur şi simplu va trebui să perchiziţionez vehiculul în eventualitatea existenţei unor probe care să ne ajute să găsim suspectul. Vă voi ruga să rămîneţi deoparte, acolo unde sînteţi, în timp ce eu voi inspecta vehiculul.

– Nu aveţi nevoie de un mandat de percheziţie sau de permisiunea mea pentru a face asta?

Ofiţerul se întoarse ameninţător către Buck:

– Domnule, aţi fost amabil şi cooperant. Însă vă rog să nu faceţi greşeala să credeţi că aveţi de-a face cu forţele de ordine locale. Maşina şi uniforma mea dovedesc că sînt un membru al forţelor de menţinere a păcii ale Comunităţii Globale. Acţiunile noastre nu sînt restricţionate de convenţii sau de reguli. Aş putea să confisc acest vehicul fără să am nevoie nici măcar de semnătura dumneavoastră. Acum, vă rog să aşteptaţi aici!

Buck fu năpădit de gînduri ieşite din comun. Se gîndi chiar să îl dezarmeze pe ofiţer şi să fugă cu maşina acestuia, împreună cu Tsion. Era ridicol şi ştia asta, însă nu îi plăcea să nu acţioneze. Oare Tsion avea să sară asupra ofiţerului? Avea să încerce să îl

omoare? Buck auzi paşii acestuia îndreptîndu-se încet pînă în spatele autobuzului şi revenind în faţă. Raza lanternei lumină toate cotloanele autobuzului.

Militarul coborî şi se apropie de el.

– Ce credeaţi că faceţi? Credeaţi că aveaţi să scăpaţi cu aşa ceva? Credeaţi că o să vă dau voie să treceţi graniţa în Egipt la volanul acestui vehicul ca să îl abandonaţi acolo pur şi simplu? Aveaţi să îl părăsiţi pe un aeroport de acolo, ca să fie preluat de autorităţile locale?

Buck era nelămurit. Asta îl preocupa pe ofiţer acum? Nu îl văzuse pe Tsion Ben-Judah în autobuz? Oare Dumnezeu îl orbise?

– De fapt, m-am gîndit la asta. Dar am înţeles că există mulţi localnici care încercă să scoată un ban în plus ajutînd la căratul bagajelor sau la mai ştiu eu ce şi care vor fi fericiţi să intre în posesia unui astfel de vehicul.

– Pesemne sînteţi un american bogat, domnule. Ştiu că acest autobuz nu valorează mare lucru, însă constituie un bacşiş prea mare pentru un hamal, nu sînteţi de acord?

– Puteţi să spuneţi că sînt frivol, îi răspunse Buck.

– Vă mulţumesc pentru cooperare, domnule Katz.

– Nu aveţi pentru ce. Şi eu vă mulţumesc, de asemenea.

Ofiţerul se urcă la volanul maşinii sale şi întoarse, îndreptîndu-se spre nord, spre Beersheba. Cu genunchii tremurînd şi pocnindu-şi degetele, Buck trînti capota şi se urcă în autobuz.

– Cum Dumnezeu ai reuşit să faci aşa ceva, Tsion? Tsion! Eu sînt! Poţi ieşi acum din ascunzătoare. Nu cred că ai fi putut încăpea în plasa pentru bagaje. Tsion?

Buck se urcă în picioare pe un scaun şi cercetă locurile destinate bagajelor. Nu văzu nimic. Se întinse apoi pe podea şi se uită sub scaune. Acolo nu se afla nimic în afară de geanta sa, o grămadă de haine şi proviziile de mîncare, apă, ulei şi combustibil. Dacă Buck nu ar fi ştiut cum stăteau, de fapt, lucrurile, ar fi putut crede că, la urma urmei, Tsion se înălţase la cer.

Acum ce-i mai rămasese de făcut? Nu trecuse nici o mașină în timp ce Buck discutase cu ofițerul respectiv. Să îndrăznească să strige în întuneric? Cînd coborîse oare Tsion din autobuz? Ca să nu facă ceva care să atragă atenția eventualilor trecători, Buck se urcă la volan, porni motorul și începu să înainteze pe banda de urgență de pe marginea șoselei. După ce parcurse aproximativ două sute de metri, încercă să facă o întoarcere completă și constată că nu putea să o facă dintr-o singură manevră, ci din trei mișcări succesive. Întoarse pe banda de urgență din sensul opus, iar în lumina roșie a farurilor din spate se ridicară nori de praf. „Hai, Tsion! Să nu cumva să fi plecat pe jos spre Egipt!"

Buck se gîndi să claxoneze, însă alese să înainteze cîțiva metri spre nord și întoarse din nou. De data aceasta, în lumina farurilor văzu semnele disperate pe care prietenul lui i le făcea de la o distanță apreciabilă, dintr-o pădurice aflată în depărtare. Buck conduse încet pînă acolo și deschise ușa. Tsion Ben-Judah urcă și se întinse pe podea, lîngă Buck. Acesta de-abia mai respira.

– Dacă te-ai întrebat vreodată ce dorea să spună zicala „necunoscute sînt căile Domnului", începu Tsion, acum ai aflat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Buck. Credeam că ni s-a înfundat.

– Și eu! spuse Tsion. Ațipisem și de-abia reușisem să înțeleg că reparai motorul. Cînd ai ridicat capota, mi-am dat seama că trebuia să mă ușurez. În timp ce tu turnai apă în radiator, eu am coborît din autobuz. Mă aflam la cîțiva metri de drum atunci cînd am văzut patrula. Nu am știut cum să reacționez, dar știam că nu trebuie să fiu găsit în autobuz. Pur și simplu am început să merg în direcția asta, rugîndu-mă să reușești să scapi inventînd ceva.

– Ai auzit conversația?

– Nu? Ce ați vorbit?

– Nu are să îți vină să crezi, Tsion.

Buck îi povesti întreaga întîmplare, în timp ce își continuară drumul spre graniță.

Pe măsură ce autobuzul vechi înainta în noapte, Tsion căpătă curaj. El se aşeză pe scaunul din faţă, chiar în spatele lui Buck. Nu se ascunse şi nici nu se aplecă. Se înclină doar şi şopti la urechea lui Buck:

– Cameron, spuse el cu o voce tremurătoare şi obosită, simt că înnebunesc întrebîndu-mă cine se va ocupa de situaţia familiei mele.

Buck ezită:

– Nu ştiu cum să îţi pun această întrebare, dar ce se întîmplă de obicei în astfel de situaţii? Mă refer la situaţiile în care grupări mai mult sau mai puţin legale se dedau la astfel de fapte. Asta mă deranjează. Niciodată nu se ştie ce se întîmplă cu cadavrele. Le înhumează? Le incinerează? Nu ştiu. Însă numai faptul că îmi imaginez toate astea mă tulbură mult.

– Tsion, nu doresc să îţi dau vreun sfat din punct de vedere spiritual. Eşti un om al Scripturii, iar credinţa ta este profundă.

Tsion îl întrerupse:

– Nu te amăgi, tinere prieten! Doar pentru că nu eşti un învăţat, asta nu înseamnă că nu ai ajuns la maturitate. Tu ai regăsit credinţa înaintea mea.

– Totuşi, domnule, sînt copleşit în faţa unei astfel de tragedii. Eu, unul, nu aş fi reuşit să fac faţă unei situaţii precum cea prin care treci în modul în care tu ai făcut-o.

– Nu uita, Cameron, că eu, în mare parte, fug de sentimente. Fără îndoială, trec printr-un şoc. Zilele cele mai grele sînt pe cale să vină.

– Sincer să fiu, Tsion, şi eu m-am temut de acelaşi lucru în ceea ce te priveşte. Cel puţin, ai fost în stare să plîngi. Lacrimile pot fi de mare ajutor. Îi compătimesc pe cei care sînt supuşi unor astfel de traume şi nu reuşesc să verse nici o lacrimă.

Tsion se trase înapoi şi nu mai spuse nimic. Buck se rugă în gînd pentru el. În cele din urmă, rabinul se aplecă din nou spre el:

– Moştenirea mea o reprezintă lacrimile, spuse, secole întregi de lacrimi.

– Aş vrea să pot face pentru tine ceva concret, Tsion, îl răspunse Buck.

– Concret? Dar ce e mai concret decît toate astea? Nici nu pot să îţi spun cît de mult m-ai încurajat. Cine altcineva ar face aşa ceva pentru un om pe care de-abia îl cunoaşte?

– Mi se pare că ne cunoaştem de-o viaţă.

– Iar Dumnezeu te-a înzestrat cu calităţi pe care nici cei mai apropiaţi prieteni ai mei nu le au.

Tsion păru adîncit în gînduri. În cele din urmă, spuse:

– Cameron, ai putea să faci ceva care m-ar alina.

– Orice.

– Povesteşte-mi despre micul grup de credincioşi de acolo, din America. Cum l-ai numit? Mă refer la nucleul grupului.

– Armata Pătimirilor.

– Da! Îmi plac povestirile de genul ăsta. În fiecare loc din lume în care am fost să predic şi să ajut la convertirea celor 144 000 de evrei care vor deveni martorii prezişi de Sfînta Scriptură, am auzit povestiri minunate despre întîlniri secrete. Spune-mi despre Armata Pătimirilor.

Buck începu cu începutul. Acesta îi povesti cum se aflase la bordul avionului pilotat de Rayford Steele şi pe care Hattie Durham era însoţitoare de zbor. În timp ce vorbea, se tot uita în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă Tsion asculta cu adevărat sau doar se prefăcea interesat de subiect. Buck întotdeauna fusese uimit de faptul că mintea sa acţiona simultan pe două planuri: putea spune ceva şi, în acelaşi timp, se putea gîndi la lucruri complet diferite. În timp ce îi povestea rabinului cum îl auzise pe Rayford spunîndu-i povestea căutărilor lui spirituale, cum o cunoscuse pe Chloe şi cum călătorise împreună cu ea de la New York la Chicago, în aceeaşi zi în care aceasta se rugase împreună cu tatăl ei ca să Îl primească pe Hristos, cum îl întîlnise şi cum fusese

îndrumat de Bruce Barnes, care devenise mentorul lui şi îl ajutase ori de cîte ori avusese ocazia, Buck încerca să îşi controleze teama faţă de ceea ce îi aştepta la frontieră. În acelaşi timp, el se întreba dacă ar fi trebuit să îşi încheie povestirea. Tsion nu aflase încă de moartea lui Bruce Barnes, o persoană pe care nu o întîlnise niciodată, dar cu care corespondase şi cu care sperase că avea să colaboreze într-o bună zi.

Buck îşi termină relatarea cu întîmplările care se petrecuseră cu cîteva zile în urmă, atunci cînd Armata Pătimirilor se întrunise la Chicago, chiar înainte de izbucnirea războiului. Buck simţi că Tsion devenea din ce în ce mai tensionat pe măsură ce se apropiau de graniţă. I se păru că se mişca mai mult, că îl întrerupea mai des, vorbea mult mai repede şi că îi punea din ce în ce mai multe întrebări.

– Iar Bruce Barnes era pastor al bisericii de atît de mult timp, fără să fi fost cu adevărat credincios?

– Da. E o poveste mult prea tristă chiar şi pentru el.

– De-abia aştept să îl cunosc, spuse Tsion. Îmi voi jeli familia şi voi duce dorul ţării mele. Însă faptul că mă voi ruga împreună cu Armata Pătimirilor şi voi citi Sfînta Scriptură împreună cu voi reprezintă o adevărată alinare pentru durerea mea, un balsam pentru rana mea.

Buck inspiră adînc. Îşi dorea să nu mai vorbească, ci să se concentreze asupra drumului şi să anticipeze momentul cînd va ajunge în dreptul punctului de frontieră. Totuşi, nu putea decît să fie sincer cu Tsion în toate privinţele.

– Îl vei cunoaşte pe Bruce Barnes în momentul Preaslăvitei A Doua Veniri, îi spuse el.

Buck aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În mod evident, Tsion îl auzise, înţelesese şi îşi lăsase capul în piept:

– Cînd s-a întîmplat? întrebă el.

Buck îi povesti.

– Şi cum a murit?

Buck îi spuse tot ce știa.

– Probabil nu vom afla niciodată dacă a fost răpus de virusul cu care s-a molipsit în străinătate sau de impactul exploziei care a afectat spitalul. Rayford a spus că nu avea leziuni pe corp.

– Poate că Dumnezeu l-a ferit de bombardament și l-a luat la El înainte de acesta.

Buck se gîndi că Dumnezeu îl alesese pe rabinul Ben-Judah să fie noul mentor spiritual al Armatei Pătimirilor, însă nu îndrăzni să îi sugereze așa ceva. Nu ar fi fost posibil ca un fugar să devină noul pastor al Bisericii New Hope Village, mai ales că Nicolae Carpathia îl urmărea. În orice caz, Tsion avea să considere ideea lui Buck drept una nebunească. Nu ar fi putut să existe o altă modalitate prin care Dumnezeu să îl pună pe Tsion în slujba Armatei Pătimirilor fără ca el să fi fost nevoit să-și piardă soția și copiii?

În ciuda nervozității, a fricii și a amuzamentului de a conduce printr-o țară necunoscută și periculoasă, la volanul unui autobuz nu prea comod, Buck avu deodată o viziune care nu ar fi putut fi considerată drept o revelație. Pur și simplu întrezări realizarea tuturor posibilităților. Deodată își dădu seama de folosul imediat pe care l-ar fi avut adăpostul secret de sub biserică. Buck și-l imagină pe Tsion acolo, cu toate proviziile de care ar fi avut nevoie, printre care s-ar fi găsit și unul dintre acele computere formidabile pe care le asambla Donny Moore.

Buck se simți cuprins de entuziasm numai gîndindu-se la asta. El i-ar fi făcut rost rabinului de toate programele de care ar fi avut nevoie. I-ar fi pus la dispoziție toate versiunile Bibliei, în toate limbile, cu toate adnotările, comentariile, dicționarele și enciclopediile de care ar fi avut nevoie. Tsion nu avea să își mai facă griji vreodată în privința pierderii cărților lui. Toate astea ar fi fost adunate într-un singur loc, pe un hard disk enorm.

Oare ce ar fi putut inventa Donny ca Tsion să-și poată transmite în secret învățăturile cu ajutorul Internetului? Ar fi fost

posibil ca rolul său de misionar să devină mai dramatic şi mai impresionant ca niciodată? Ar fi putut să îşi transmită învăţăturile, predicile şi studiile legate de Biblie prin Internet, astfel încît să poată fi vizionate pe milioane de computere din lumea întreagă? Bineînţeles, trebuia să existe o tehnologie care să îi permită să facă toate astea fără a putea fi depistat. Dacă producătorii de telefoane mobile puteau să facă cipuri care îi permiteau unei persoane să evite numeroase frecvenţe ca să nu-i poată fi interceptate convorbirile, în mod evident, trebuia să existe o modalitate de a şterge urmele unui mesaj trimis prin Internet astfel încît expeditorul să nu poată fi identificat.

Buck văzu în zare maşini şi camioane aparţinînd Comunităţii Globale, care se aflau în apropierea unor clădiri cu un singur etaj de pe marginea drumului. Acele clădiri ar fi trebuit să reprezinte graniţa cu Egiptul. Puţin mai sus ar fi trebuit să fie intrarea în Sinai. Buck schimbă viteza, trecînd într-o treaptă inferioară, şi cercetă indicatoarele. Temperatura apei începuse să crească moderat, iar Buck era convins că, dacă ar fi condus încet şi dacă ar fi reuşit să oprească vehiculul pentru un timp în dreptul graniţei, totul avea să se rezolve. Combustibil mai avea, iar indicatorul pentru ulei arăta valori normale.

Era totuşi agitat. Mintea sa analiza nenumăratele întorsături pe care le-ar fi putut lua cariera lui Tsion Ben-Judah, iar rezultatele acestora ar fi reprezentat încununarea tuturor eforturilor acestuia de pînă acum, însă, de asemenea, şi că el ar fi putut transmite prin Internet adevărul despre cele ce se petreceau în lume. Cît timp avea să mai pretindă că era un angajat cooperant, dacă nu chiar loial, al lui Nicolae Carpathia? Articolele sale deja nu mai erau obiective, ci reprezentau o formă de propagandă. Erau ceea ce George Orwell ar fi numit „un limbaj nou" în faimosul său roman *1984*.

Buck nu dorea să traverseze graniţa; ar fi vrut să stea în faţa unui carneţel şi să îşi noteze gîndurile. Şi-ar fi dorit să îi prezinte

rabinului nenumăratele posibilități care îl așteptau. Însă nu putea face nimic din toate astea. Se părea că autobuzul vechi și hodorogit și încărcătura sa prețioasă și vulnerabilă aveau să atragă atenția paznicilor de la frontieră. Vehiculele care îi depășiseră dispăruseră de mult, iar în oglinda retrovizoare nu se zăreau altele care să îi ajungă din urmă.

Tsion se întinse sub bancheta din spate. Buck opri lîngă doi ofițeri îmbrăcați în uniforme și purtînd căști de protecție, aflați în dreptul unei bariere. Paznicul aflat în partea șoferului îi făcu semn să deschidă geamul, iar apoi îi vorbi în limba ebraică.

– În engleză, spuse Buck.

– Pașaportul, viza, actele de identitate, actele vehiculului, bunurile de declarat și tot ce se află la bordul vehiculului trebuie să ne fie înmînate pe geam sau trebuie să ne fie descrise înainte de percheziție și înainte de a ridica bariera.

Buck se ridică în picioare și luă de pe scaunul din față toate documentele vehiculului, apoi scoase pașaportul lui fals, viza și actele de identitate. Se strecură înapoi la volan și i le dădu pe toate vameșului.

– De asemenea, transport alimente, combustibil, ulei și apă.

– Altceva?

– Altceva? repetă Buck.

– Ar mai fi și altceva care ne-ar putea interesa, domnule? Veți fi supus unui interogatoriu înăuntru, iar mijlocul dumneavoastră de transport va fi inspectat acolo.

Gardianul îi arătă un loc situat în spatele clădirii de pe marginea dreaptă a drumului.

– Da, am niște haine și cîteva pături.

– Asta e tot?

– Acestea sînt singurele lucruri pe care le transport.

– Bine, domnule. După ce bariera va fi ridicată, trageți vehiculul pe dreapta, vă rog, și veniți să stați de vorbă cu mine în clădirea din partea stîngă.

Buck trecu încet pe sub barieră, menținînd autobuzul în treapta întîi de viteză, cea mai zgomotoasă. Tsion veni în dreptul scaunului lui Buck și îl apucă de o gleznă. Acesta interpretă gestul drept încurajator, în semn de mulțumire sau, dacă ar fi fost cazul, în semn de despărțire.

– Tsion, șopti el, singura ta speranță este să rămîi ascuns cît mai în spate cu putință. Te poți strecura pînă în spate?

– Voi încerca.

– Tsion, soția lui Michael mi-a spus ceva la plecare. Nu am înțeles. Era în ebraică. Ultimele două cuvinte sunau ceva de genul *Y'shua Hama...*

– *Y'shua Hamashiach* înseamnă „Iisus este Mesia", îi răspunse Tsion cu un glas tremurător. Ți-a urat să fii binecuvîntat de Dumnezeu în această călătorie, în numele lui *Y'shua Hamashiach*.

– Același lucru ți-l urez și eu ție, fratele meu, spuse Buck.

– Cameron, prietene, ne vom revedea în curînd. Dacă nu în această viață, atunci în Împărăția Domnului.

Gardienii se apropiară, evident, întrebîndu-se ce anume îl reținea pe Buck. Acesta opri motorul și deschise ușa în timp ce se apropia de el gardianul cel tînăr. Buck apucă un bidon cu apă și se strecură pe lîngă vameș.

– Am tot avut probleme cu radiatorul, explică el. Știți ceva despre radiatoare?

Tînărul ridică surprins din sprîncene și îl însoți pe Buck în fața autobuzului; americanul deschise capota și turnă apă în radiator. Vameșul mai în vîrstă, cel care îi vorbise la barieră, spuse:

– Hai, să mergem, să mergem!

– Vin imediat, spuse Buck, conștient de faptul că era agitat.

Buck făcu zgomot, trîntind capota. Vameșul cel tînăr se îndreptă spre ușa autobuzului, însă Buck îi tăie calea, se scuză, puse un picior pe trepte și aruncă bidonul în interior. Se gîndi să îl „ajute" să percheziționeze autovehiculul. Ar fi putut rămîne împreună cu el, să îi arate păturile și canistrele cu combustibil,

ulei şi apă. Însă se temea că deja începuse să le trezească suspiciuni. Buck coborî din autobuz şi ieşi în faţa tînărului soldat.

– Vă mulţumesc pentru ajutor. Ca să fiu sincer, nu mă prea pricep la motoare. Afacerile sînt punctul meu forte. Ştiţi, în America.

Tînărul îl privi în ochi şi dădu din cap. Buck se rugă ca acesta să-l însoţească pur şi simplu în clădirea aflată pe partea cealaltă a şoselei. Paznicul de frontieră mai în vîrstă îl aştepta, uitîndu-se la el cu insistenţă, iar acum îi făcu semn să îl urmeze. Buck nu avu de ales decît să îl părăsească pe rabinul Tsion Ben-Judah, persoana care ar fi putut fi recunoscută cel mai uşor, fugarul de notorietate în Israel, în mîinile paznicilor de frontieră.

Buck se grăbi să intre în clădirea respectivă. Acum era mai agitat ca niciodată, însă nu putea să dea de înţeles acest lucru. Ar fi dorit să se întoarcă şi să vadă dacă Tsion ar fi tîrît cu forţa din autobuz. Nu avea cum să fugă aşa cum o făcuse pe şosea ceva mai devreme. Nu avea unde să se ducă, nu exista nici un loc în care să se fi putut ascunde. Sîrma ghimpată delimita fiecare parte a şoselei. De îndată ce ajungeai la barieră, trebuia ori să treci de ea, ori să faci cale întoarsă. Nu aveai cum să o eviţi.

Paznicul de fontieră răsfirase documentele lui Buck în faţa sa:

– Prin ce punct de frontieră aţi intrat în Israel?

– Prin Tel Aviv, îi răspunse Buck. Totul este scris acolo...

– Da, într-adevăr. Documentele dumneavoastră par a fi în ordine, domnule Katz, adăugă acesta, punînd o ştampilă pe paşaportul şi viza lui Buck. Şi reprezentaţi firma...?

– International Harvesters, spuse Buck, vorbind intenţionat la plural.

– Cînd anume intenţionaţi să părăsiţi regiunea?

– În seara aceasta. Asta în cazul în care pilotul meu va fi la Al Arish.

– Ce aveţi de gînd să faceţi cu vehiculul?

– Speram să îl vînd cuiva de la aeroport contra unei sume modice.

– În funcție de cît de ieftin îl veți vinde, presupun că nu va fi nici o problemă.

Buck părea a fi înghețat pe loc. Paznicul privi peste umărul lui undeva, afară, pe partea opusă a trotuarului. La ce se uita? Buck nu putea decît să și-l imagineze pe Tsion luat în custodie, încătușat și condus peste drum. Fusese atît de lipsit de inspirație neîncercînd să găsească o ascunzătoare secretă pentru Tsion! Întreaga situație părea o nebunie. Oare condusese un om la moarte sigură? Buck nu putea suporta gîndul pierderii unui alt membru al noii lui familii întru Hristos.

Paznicul stătea în fața computerului:

– Ați fost reținut în apropiere de Beersheba puțin mai devreme în această dimineață?

– Reținut ar fi prea mult spus. Tocmai turnam niște apă în radiator și am fost supus unui interogatoriu scurt de către un ofițer al forțelor de menținere a păcii, aparținînd Comunității Globale.

– Vi s-a comunicat că fostul proprietar al vehiculului a fost arestat sub acuzația de a fi fost complicele lui Tsion Ben-Judah?

– Da.

– Atunci v-ar putea interesa asta.

Paznicul de frontieră se întoarse și îndreptă o telecomandă spre un televizor aflat sus, într-un colț al camerei. Postul de televiziune al Comunității Globale difuza un reportaj în care se spunea că Michael Shorosh fusese arestat deoarece ascunsese de justiție un fugar:

– „Purtătorii de cuvînt ai Comunității Globale afirmă că Ben-Judah, un învățat și un cleric respectat pînă de curînd, a devenit, se pare, un fanatic fundamentalist radical și susțin că predica ținută de acesta în urmă cu o săptămînă reprezintă o dovadă a faptului că rabinul a avut o reacție neobișnuită la un pasaj din Noul Testament și a fost văzut ulterior de cîțiva vecini în timp ce își măcelărea familia."

Buck urmări îngrozit materialul filmat în care Tsion își ținea discursul în fața mulțimii adunate pe un stadion din Larnaca, în Cipru.

– „Ați observat, continuă prezentatorul după ce materialul fusese difuzat, că persoana aflată pe podium, în spatele doctorului Ben-Judah, a fost identificată ca fiind Michael Shorosh. După un raid desfășurat la locuința acestuia din Ierihon, puțin după miezul nopții, forțele de menținere a păcii au descoperit fotografii ale familiei lui Ben-Judah și actele de identitate ale acestuia și ale unui jurnalist american, Cameron Williams. Legătura lui Williams cu acest caz nu a fost încă stabilită."

Buck se rugă să nu îi arate fotografia la televizor și se sperie atunci cînd văzu că paznicul privi peste umărul lui, în direcția ușii. Buck se întoarse și îl văzu pe tînărul gardian intrînd și uitîndu-se la el cu curiozitate. Tînărul închise ușa în urma sa și se rezemă de ea, cu brațele încrucișate pe piept și urmări știrile împreună cu ei. Un reportaj îl prezentă pe Ben-Judah pe cînd citea din Evanghelia după Matei. Buck mai auzise această predică. În mod evident, versetele fuseseră scoase din context:

– „Dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri. Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pămînt; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui. Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decît pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decît pe Mine nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea și nu vine după Mine nu este vrednic de Mine."

Prezentatorul continuă pe un ton grav:

– „Această înregistrare a fost realizată cu cîteva zile înainte ca rabinul să își asasineze soția și copiii în miezul zilei."

– E ceva, nu-i așa? spuse paznicul mai în vîrstă.

– Da, într-adevăr, îi răspunse Buck, temîndu-se ca vocea să nu îl trădeze.

Paznicul care şedea la birou strînse documentele lui Buck, apoi privi peste umărul acestuia, uitîndu-se la tînărul care stătea sprijinit de uşă:

– Vehiculul e în regulă, Anis?

Buck trebuia să reacţioneze rapid. Ce ar fi dat mai mult de bănuit? Faptul că nu s-ar fi întors să îl privească pe tînăr sau faptul că s-ar fi întors spre acesta? Buck alese să se întoarcă. Rezemîndu-se în continuare de uşă, cu braţele încrucişate peste piept, tînărul scorţos dădu din cap o singură dată:

– Totul e în ordine. Pături şi provizii.

Buck îşi ţinuse respiraţia. Cel aflat la birou îi întinse documentele.

– Călătorie plăcută! îi ură el.

Lui Buck aproape că îi dădură lacrimile atunci cînd expiră.

– Mulţumesc, îi spuse el şi se întoarse spre uşă, însă paznicul mai în vîrstă nu terminase.

– Vă mulţumim că aţi vizitat Israelul, adăugă acesta.

Buck ar fi dorit să urle, însă se întoarse spre acesta şi dădu din cap:

– Da, bine, nu aveţi pentru ce.

Buck trebui să se forţeze ca să poată merge. Anis nu se mişcă în timp ce el se apropia de uşă. Ajunse în faţa tînărului şi se opri, simţind că gardianul mai în vîrstă îl privea.

– Îmi cer scuze, spuse Buck.

– Numele meu este Anis, îi răspunse bărbatul.

– Da, Anis. Îţi mulţumesc. Te rog, dă-mi voie!

În cele din urmă, Anis se dădu la o parte, iar Buck păşi nesigur pe sine. Mîinile îi tremurau cînd îşi împături documentele şi şi le puse în buzunar. Se sui în autobuzul mîncat de rugină şi porni motorul. În cazul în care Tsion reuşise să îşi găsească o ascunzătoare, cum ar fi putut el să îl găsească acum? Buck exe-

cută manevrele delicate de a apăsa ambreiajul și accelerația și făcu rabla să înainteze. Prinse viteză, trecu în treapta a treia, iar motorul se mai liniști un pic. Apoi strigă:

– Dacă încă te mai afli la bord, prietene, rămîi acolo unde ești pînă cînd luminile postului de frontieră se vor pierde în zare. După aceea, vreau să îmi povestești tot ce s-a întîmplat.

13

Rayford se săturase să tot fie trezit de telefon. Totuşi, puţini din cei aflaţi la Noul Bailon îl sunau, în afară de Carpathia şi Fortunato. Iar ei aveau bunul-simţ de a nu îl deranja în timpul nopţii. Aşadar, decise el, telefonul care suna avea să îi aducă veşti bune sau veşti proaste. Nu era rău că avea o şansă din două, avînd în vedere vremurile în care trăiau.

Rayford ridică receptorul:

– Steele la telefon, spuse.

Era Amanda:

– O, Rayford, ştiu că acolo e miezul nopţii şi îmi cer scuze că te-am trezit, însă eram cam neliniştite şi voiam să ştim dacă ai aflat ceva.

– Dacă am aflat ceva despre ce anume?

– Ei, bine, Chloe şi cu mine răsfoiam însemnările lui Bruce. Ţi-am povestit despre asta?

– Da.

– Am primit un telefon ciudat din partea Lorettei, care se afla la biserică. Ne-a povestit că lucra acolo de una singură, răspunzînd la telefon. Ne-a spus că deodată a fost cuprinsă de o dorinţă imensă de a se ruga pentru Buck.

– Pentru Buck?

– Da. Ne-a spus că a fost atît de copleşită de emoţie, încît s-a ridicat imediat de pe scaun. Gestul a făcut-o să ameţească

un pic, însă ceva a făcut-o să cadă în genunchi. De îndată ce a îngenuncheat, şi-a dat seama că nu era ameţită, ci că pur şi simplu se ruga din tot sufletul pentru Buck.

– Tot ce ştiu eu, draga mea, este că Buck se află în Israel. Cred că încearcă să îl găsească pe Tsion Ben-Judah. Aţi aflat, cred, ce s-a întîmplat cu familia acestuia.

– Am aflat, spuse Amanda. Însă Buck reuşeşte aproape întotdeauna să intre în bucluri.

– Dar reuşeşte să mai şi iasă din ele, îi răspunse Rayford.

– Atunci ce părere ai despre premoniţia Lorettei sau, mă rog, ce o fi fost?

– Eu nu aş spune că a fost vorba de o premoniţie. Cu toţii avem nevoie de rugăciune zilele astea, nu-i aşa?

Amanda nu păru mulţumită de răspuns:

– Rayford, nu a fost o întîmplare accidentală. Ştii că Loretta este o persoană deosebit de echilibrată. A fost atît de tulburată, încît a închis biroul şi s-a întors acasă.

– Vrei să spui că a închis înainte de ora nouă? A devenit, cumva, delăsătoare?

– Rayford, fii serios! Astăzi nu a ajuns la birou decît după ora prînzului. Ştii că adeseori rămîne acolo pînă la ora nouă. Enoriaşii sună tot timpul.

– Ştiu. Îmi cer scuze.

– Ar dori să vorbească cu tine.

– Cu mine?

– Da. Vrei să vorbeşti cu ea?

– Bineînţeles. Dă-mi-o la telefon!

Rayford nu avea nici cea mai vagă idee ce să îi spună. Bruce ar fi avut un răspuns potrivit pentru o astfel de situaţie.

Loretta părea cu adevărat tulburată:

– Comandante Steele, îmi cer scuze că te deranjez la ora aceasta tîrzie. Cît să fie, trei dimineaţa?

– Da, doamnă, dar nu este nici o problemă.

– Nu, e o problemă. Nu am nici o scuză pentru că te-am trezit din somn. Dar, domnule, Dumnezeu mi-a spus să mă rog pentru băiatul acesta, pur și simplu știu asta.

– Atunci mă bucur că L-ai ascultat.

– Crezi că sînt nebună?

– Întotdeauna am crezut că ești nebună, Loretta. Din cauza asta te iubim atît de mult.

– Știu că mă tachinezi, comandate Steele, dar acum, serios, oare mi-am pierdut mințile?

– Nu, doamnă. Se pare că Dumnezeu acționează pe căi mult mai directe și mai spectaculoase decît sîntem obișnuiți. Dacă ți s-a spus să te rogi pentru Buck, atunci adu-ți aminte să îl întrebi pe Buck ce se întîmpla în acele momente.

– Așa am să fac, domnule Steele. Am fost copleșită de sentimentul că Buck se află într-un impas. Sper că va reuși să scape cu viață. Cu toții sperăm că se va întoarce la timp ca să participe la slujba de duminică. Veți fi aici, nu-i așa?

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, spuse Rayford, mirat de faptul că folosise o expresie pe care întotdeauna o considerase stupidă, atunci cînd o auzea rostită de fostele prietene ale lui Irene.

– Am dori să fim cu toții împreună duminică, îi răspunse Loretta.

– E cel mai important lucru pentru mine, doamnă. Loretta, vrei să îmi faci un serviciu?

– După ce te-am trezit în miezul nopții? Sigur că da.

– Dacă Dumnezeu îți va spune să te rogi pentru mine, o vei face din tot sufletul?

– Bineînțeles. Știi asta. Sper că nu încerci să fii amuzant într-un astfel de moment.

– Niciodată nu am vorbit mai serios.

După ce luminile punctului de frontieră dispăruseră în urma lui, Buck trase pe dreapta, scoase mașina din viteză, trase frîna

de mînă, se întoarse pe scaunul său şi oftă din adîncul inimii. De-abia mai putea vorbi cu voce tare:

– Tsion, eşti în autobuz? Poţi ieşi acum din ascunzătoare.

Din spatele autobuzului se auzi o voce plină de emoţie:

– Sînt aici, Cameron. Lăudat fie Dumnezeu cel Atotputernic, Stăpînul cerului şi al pămîntului.

Rabinul ieşi de sub bancheta din spate, iar Buck îl întîmpină pe culoarul autobuzului şi se îmbrăţişară.

– Povesteşte-mi, îi ceru.

– Ţi-am spus că Dumnezeu ne va ajuta într-un fel sau altul, îi răspunse Tsion. Nu ştiu dacă tînărul pe nume Anis a fost un înger sau un muritor de rînd, însă a fost un dar de la Dumnezeu.

– Anis?

– Anis. S-a plimbat încoace şi încolo pe culoar şi a luminat cu lanterna toate cotloanele. Apoi a îngenuncheat şi s-a uitat sub scaune. M-am uitat direct în fasciculul de lumină şi m-am rugat ca Dumnezu să îi ia vederea, însă Dumnezeu nu a făcut-o. Anis a venit în locul în care mă aflam şi s-a aşezat în coate şi pe genunchi. Cu o mînă a ţinut lanterna în ochii mei şi cu cealaltă m-a apucat de cămaşă. M-a tras aproape de el. Am crezut că o să îmi sară inima din piept. Mi-am imaginat cum o să fiu dus în clădire în chip de trofeu al tînărului ofiţer vamal. Mi-a şoptit printre dinţi, pe un ton aspru, în ebraică: „Ai face bine să fii cine cred eu că eşti, altfel eşti un om mort". Ce puteam să fac? Nu aveam cum să mă mai ascund. Nu puteam să mai pretind că nu mă aflam acolo. I-am spus: „Tinere, numele meu este Tsion Ben-Judah". El nu mi-a dat drumul la cămaşă şi, orbindu-mă în continuare cu lanterna, mi-a spus: „Domnule Ben-Judah, numele meu este Anis. Rugaţi-vă acum mai mult ca niciodată ca raportul meu să fie acceptat. Iar acum, fie ca Dumnezeu să vă binecuvînteze şi să vă ferească de toate relele. Fie ca Dumnezeu să Îşi întoarcă faţa către dumneavoastră şi să vă umple sufletul de linişte". Cameron, Dumnezeu mi-e martor, tînărul s-a ridicat

şi a coborît din autobuz. Eu am rămas întins acolo, slăvindu-L pe Dumnezeu şi plîngînd.

Nu mai rămăsese nimic de spus. Tsion se aşează pe un scaun de la mijlocul autobuzului. Buck reveni la volan şi se îndreptă spre graniţa cu Egiptul.

O jumătate de oră mai tîrziu, Buck şi Tsion se oprirră la frontiera spre Sinai. De data aceasta, Dumnezeu se folosi de neglijenţa autorităţilor ca să îl ajute pe Ben-Judah să scape de formalităţi. Unica barieră se afla la celălalt capăt al vămii din Sinai. După ce Buck fu oprit, un paznic urcă imediat la bordul vehiculului şi începu să le vorbească în limba sa maternă.

– Engleză? îi sugeră Buck.

– Atunci engleză să fie, domnilor.

Apoi îl privi pe Tsion:

– Vei putea să îţi continui somnul peste cîteva minute, bătrîne, i se adresă el. Mai întîi de toate trebuie să intraţi şi să treceţi prin formalităţi. În timp ce vă veţi afla acolo, eu vă voi percheziţiona autobuzul, astfel încît să vă puteţi relua drumul în cel mai scurt timp posibil.

Buck, încurajat de miracolul care tocmai se petrecuse, se uită la Tsion şi ridică din umeri. El aşteptă în timp ce Tsion îi făcea loc paznicului de frontieră ca să treacă şi să îşi înceapă investigaţiile, însă acesta îi făcu semn să o ia înainte. Buck se grăbi să coboare din autobuz şi să intre în clădirea vămii.

– Nu s-a semnalat nici o problemă la postul de control israelian?

Buck surîse. „Probleme? Nu poţi avea probleme atunci cînd Dumnezeu se află de partea ta."

Buck reuşea cu greu să se stăpînească. El tot era tentat să privească peste umăr, căutîndu-l pe Tsion cu privirea. Unde se dusese acum? Dumnezeu îl făcuse, oare, invizibil?

Procedurile fură mult mai simple şi se desfăşurară mult mai repede. Se părea că egiptenii obişnuiau să ştampileze tot ceea ce

aprobaseră colegii lor israelieni. Nu se putea ajunge la acest punct de control fără a trece în prealabil de celălalt, aşadar, cu excepţia cazului în care israelienii ar fi încercat să scape de persoane considerate indezirabile pentru ţara lor, nu ar fi fost nici o problemă. Documentele îi fură vizate şi înapoiate lui Buck în timp ce i se puneau cîteva întrebări.

– Sînt mai puţin de o sută de kilometri pînă la Al Arish, îl informă ofiţerul vamal. Bineînţeles, la ora asta nu veţi găsi nici un zbor extern disponibil.

– Ştiu, îi răspunse Buck. Am unele aranjamente personale.

– Prea bine, domnule Katz. Toate cele bune.

„Urarea ta se adevereşte!" îşi spuse Buck. Se întoarse şi se grăbi să ajungă la autobuz. Nu văzu nici urmă de Tsion. Ofiţerul care îi întîmpinase încă se mai afla la bord. În timp ce Buck se urca în autobuz, Tsion îşi făcu apariţia din spatele acestuia şi păşi în faţa sa, urcînd împreună cu el. Ofiţerul tocmai scotocea în geanta lui Buck.

– Aveţi un echipament impresionant, domnule Katz.

– Mulţumesc.

Tsion trecu nepăsător prin dreptul paznicului şi îşi reluă locul pe care stătuse atunci cînd ajunseseră acolo şi se întinse pe scaun.

– Pentru cine lucraţi? întrebă paznicul de frontieră.

– Pentru International Harvesters, îi răspunse Buck.

Tsion se îndreptă în scaun, ceea ce îl făcu pe Buck aproape să izbucnească în rîs. În mod evident, Tsion apreciase replica sa.

Ofiţerul închise geanta:

– Aşadar, amîndoi aţi trecut prin formalităţi şi sînteţi gata de plecare?

– Sîntem pregătiţi, spuse Buck.

Paznicul aruncă o privire în spate. Tsion sforăia. Gardianul se întoarse către Buck şi îi vorbi cu voce joasă:

– Puteţi pleca.

Buck încercă să nu se arate prea nerăbdător să se îndepărteze, însă eliberă pedala de ambreiaj de îndată ce paznicul de frontieră dispăru din faţa autobuzului şi, în curînd, se aflau din nou la drum.

– Bine, Tsion, unde te-ai mai ascuns de data asta?

Tsion se ridică pe scaun:

– Ţi-a plăcut sforăitul meu?

Buck rîse:

– Am fost impresionat. Unde ai fost în timp ce paznicul a crezut că erai intervievat împreună cu mine?

– Pur şi simplu m-am ascuns în spatele autobuzului. Tu ai coborît şi te-ai îndreptat într-o direcţie, iar eu în alta.

– Glumeşti.

– Nu ştiam ce să fac, Cameron. Era atît de prietenos şi deja mă văzuse. Cu siguranţă, nu aveam de gînd să intru în vamă fără nici un fel de documente asupra mea. Cînd ai revenit, mi-am spus că lipsisem suficient de mult.

– Mă întreb cît timp o să treacă pînă cînd va spune că a văzut *două* persoane în autobuz, interveni Buck.

Tsion înaintă cu atenţie pînă în dreptul scaunului din spatele lui Buck:

– Da, îi răspunse. Mai întîi va trebui să îi facă să creadă că nu a avut vedenii. Poate că nu se va pune problema. Iar în cazul în care îi va convinge, vom fi daţi în urmărire în scurt timp.

– Îmi pun încrederea în Dumnezeu, căci a promis că ne va ajuta, spuse Buck. Însă, de asemenea, sînt de părere că ar trebui să fim pregătiţi pe cît posibil.

Buck trase pe dreapta, turnă apă în radiator şi puse aproape doi litri de ulei în motor, apoi umplu rezervorul cu combustibil.

– E ca şi cum am trăi în vremea Noului Testament, constată Tsion.

Buck îi răspunse în timp ce apăsa ambreiajul şi schimba viteza:

– S-ar putea să fie în stare să depăşească acest autobuz. Însă, dacă vom reuşi să ajungem la Al Arish, ne vom afla la bordul Learjetului şi deasupra Mediteranei înainte de a-şi da seama că le-am scăpat.

În următoarele două ore, drumul deveni din ce în ce mai prost. Temperatura crescu. Buck se uita tot timpul în oglinda retrovizoare şi observă că pe Tsion îl preocupa acelaşi lucru. Din cînd în cînd, o maşină mai mică şi mai rapidă apărea la orizont şi îi depăşea în viteză:

– Ce te îngrijorează, Cameron? Dumnezeu nu ne-ar fi adus atît de departe doar ca să ne abandoneze. Am dreptate?

– Pe mine mă întrebi? Nu am mai trecut niciodată printr-o astfel de experienţă pînă cînd nu te-am cunoscut pe tine!

Cei doi tăcură vreme de jumătate de oră. În cele din urmă, Tsion îi vorbi, iar lui Buck i se păru că starea prietenului său se îmbunătăţise faţă de momentul în care îl văzuse în ascunzătoare.

– Cameron, ştii că pînă acum a trebuit să mă forţez să mănînc şi trebuie să recunosc că nu am făcut o treabă prea bună.

– Atunci mănîncă ceva! Avem o groază de provizii în autobuz!

– Cred că aşa voi face. Durerea din inima mea este atît de mare, încît simt că nu voi mai fi în stare să mă bucur de ceva vreodată. Îmi plăcea la nebunie să mănînc. Chiar şi înainte de a-L cunoaşte pe Hristos, ştiam că mîncarea reprezenta grija lui Dumnezeu faţă de noi. El dorea că noi să ne bucurăm de ea. Acum sînt flămînd, însă voi mînca numai ca să prind putere.

– Nu trebuie să îmi dai explicaţii, Tsion. Mă rog ca odată, cîndva, între momentul de faţă şi A Doua Venire, să reuşeşti să găseşti alinare pentru suferinţa care ţi-a fost pricinuită.

– Tu nu vrei nimic?

Buck îl refuză, dînd din cap, apoi se răzgîndi:

– Ai ceva bogat în fibre şi în zaharuri naturale?

Nu ştia ce îi mai aştepta, însă, indiferent ce ar fi fost, nu dorea să se simtă slăbit. Tsion se arătă surprins:

– Bogat în fibre şi zaharuri naturale? Aşa este mîncarea evreiască, Cameron. Tocmai ai descris felurile noastre de mîncare.

Rabinul îi aruncă lui Buck cîteva batoane de smochine care îi amintiră acestuia de batoanele de müsli şi fructe. Buck nu îşi dăduse seama cît era de flămînd pînă cînd nu începu să mănînce. Dintr-o dată se simţi plin de energie şi speră că Tsion se simţea la fel, mai ales că văzu şi luminiţe galbene strălucind în zare, la mare distanţă de ei.

Se întreba dacă ar fi trebuit să încerce să se ia la întrecere cu maşinile oficialităţilor sau să pretindă că era neştiutor şi să se lase depăşit. La urma urmei, poate că nu îi urmăreau pe ei. Buck alungă gîndul, dînd din cap. Oare la ce se gîndea? Cu siguranţă asta ar fi reprezentat înfrîngerea lor. Buck avea încredere că Dumnezeu avea să îi ajute, însă, totodată, nu dorea să fie naiv şi să creadă că maşinile cu luminile de avertizare aprinse nu veneau din direcţia punctului de control vamal cu scopul de a-i prinde pe el şi pe Tsion.

– Tsion, ar fi bine dacă ai pune deoparte toate lucrurile şi te-ai face nevăzut.

Tsion se aplecă să privească în urma lor:

– Lucrurile devin mai palpitante, murmură. Doamne, oare nu au fost destule întîmplări pe ziua de azi? Cameron, voi duce toate proviziile la loc sigur, însă voi lua cîteva bucăţele în ascunzătoarea mea.

– Cum doreşti. După cum arătau maşinile autorităţilor vamale, am impresia că sînt mici şi nu dispun de mulţi cai putere. Dacă voi accelera, le va lua mult timp să ne ajungă din urmă.

– Şi ce se va întîmpla atunci cînd o vor face? îl întrebă Tsion de sub bancheta din spatele autobuzului.

– Încerc să mă gîndesc la o strategie.

– Eu mă voi ruga, îi spuse Tsion.

Buck se abţinu să nu izbucnească în rîs.

– Rugăciunile tale ne-au adus multe necazuri în seara asta, îi răspunse el.

Nu primi nici un răspuns din spate. Buck forță autobuzul din răsputeri și reuși să îl aducă la o viteză de optzeci de kilometri pe oră, ceea ce însemna aproximativ cincizeci de mile la oră, după calculele sale. Autobuzul începu să tremure și să salte, în timp ce diverse piese metalice scîrțîiră în semn de protest. Buck știa că, dacă patrula de frontieră se afla în raza sa vizuală, atunci șoferul de la volanul acesteia îl vedea cu siguranță. Așadar, nu avea sens să stingă farurile și să spere că urmăritorii lor aveau să creadă că a tras pe dreapta.

Se părea că Buck avea șanse să scape de urmăritori. Din cauza întunericului, el nu își putea da seama care era distanța care îi despărțea, însă patrula nu dădea semne că s-ar fi grăbit să îi ajungă din urmă. Luminile de avertizare fuseseră aprinse, iar Buck era convins că era urmărit, însă continuă să înainteze.

Din spatele autobuzului se auzi vocea lui Tsion:

– Cameron, cred că am dreptul să știu. Ce plan ai în minte? Ce vei face atunci cînd ne vor ajunge, de vreme ce se pare că vor reuși să facă asta?

– Ei bine, nu pot să îți spun decît un singur lucru: nu am de gînd să mă întorc la punctul de control. Nici măcar nu sînt convins că îi voi lăsa să ne oprească.

– Cum îți vei da seama de intențiile lor?

– Dacă în mașina aceea se află gardianul care ne-a perchiziționat autobuzul, atunci știm cu siguranță ce vrea de la noi, am dreptate?

– Presupun că da.

– Voi striga la el de la geam și îi voi cere să discute cu noi la aeroport. Nu are sens să ne întoarcem înapoi la punctul de control vamal.

– Dar nu va fi aceasta decizia *lui?*

– Atunci voi face un act de nesupunere civilă, îi răspunse Buck.

– Şi dacă te va forţa să părăseşti carosabilul? Dacă te va obliga să opreşti?

– Voi încerca să evit impactul pe cît posibil, însă nu mă voi opri şi, dacă voi fi obligat să trag pe dreapta, voi face o întoarcere.

– Apreciez soluţiile tale, Cameron. Eu mă voi ruga, iar tu fă ceea ce te va îndruma Dumnezeu.

– Asta şi intenţionez.

Buck presupuse că se aflau la o distanţă de treizeci de kilometri de aeroportul din Al Arish. Dacă ar fi reuşit să menţină viteza la şaizeci de kilometri pe oră, atunci ar fi ajuns acolo în jumătate de oră. În mod evident, patrula de frontieră avea să îi depăşească pînă atunci. Însă erau mult mai aproape de aeroport decît de graniţă şi era convins că ofiţerul avea să creadă că e mai înţelept să-i urmărească pînă la aeroport decît să îi ducă înapoi la punctul de frontieră.

– Tsion, am nevoie de ajutorul tău.

– Fac orice.

– Rămîi culcat şi nu te arăta, însă găseşte telefonul mobil din geanta mea şi adu-mi-l!

Atunci cînd Tsion se apropie tîrîş cu telefonul lui, Buck îl întrebă:

– Ce vîrstă ai?

– Această întrebare este considerată a fi lipsită de politeţe în ţara mea, îi răspunse Tsion.

– Da, sigur, de parcă de asta îmi pasă mie acum.

– Am patruzeci şi şase de ani, Cameron. De ce mă întrebi?

– Pari într-o formă fizică destul de bună.

– Mulţumesc. Fac mult sport.

– Chiar? Vorbeşti serios?

– Te surprinde? Ai fi şi mai surprins dacă ai afla cîţi învăţaţi practică diverse sporturi. Bineînţeles, există şi mai mulţi care nu fac asta, dar...

– Vreau să mă asigur că poţi alerga în cazul în care vei fi nevoit să o faci.

– Sper că nu se va ajunge la aşa ceva, însă, da, pot alerga. Nu mai sînt la fel de sprinten ca în tinereţe, dar am o rezistenţă surprinzătoare pentru un om de vîrsta mea.

– Asta era tot ce doream să aflu.

– Adu-mi aminte să *îţi* pun şi eu cîteva întrebări personale într-o bună zi, îi spuse Tsion.

– Serios vorbind, Tsion, nu te-am jignit, nu-i aşa?

Buck se simţi copleşit de un sentiment de căldură sufletească. Rabinul chicoti:

– Prietene, gîndeşte-te un pic! Ce ar trebui să mă întrebi ca să mă jigneşti în momentul de faţă?

– Tsion, mai bine te-ai întoarce în ascunzătoare, dar poţi să îmi spui cît combustibil ne-a mai rămas?

– Indicatorul se află chiar în faţa ta, Cameron. Tu să-mi spui!

– Nu, mă refeream la combustibilul din canistre.

– Mă voi uita, însă cu siguranţă nu vom avea timp să umplem rezervorul avînd în vedere că sîntem urmăriţi. La ce te-ai gîndit?

– De ce pui atît de multe întrebări?

– Pentru că sînt un învăţăcel. Întotdeauna voi fi un învăţăcel. În orice caz, trecem prin toate astea împreună, nu-i aşa?

– Ei, bine, îţi ofer un indiciu. În timp ce vei încerca să afli cît combustibil a mai rămas în canistre, eu voi verifica dacă bricheta de la bord funcţionează.

– Cameron, brichetele întotdeauna se defectează primele în cazul maşinilor vechi, nu-i aşa?

– Spre binele nostru, ar fi bine dacă afirmaţia nu ar fi valabilă în acest caz.

Telefonul lui Buck începu să sune. Speriat, acesta răspunse:

– Buck la telefon.

– Buck! Sînt Chloe!

– Chloe! Nu pot vorbi cu tine acum. Ai încredere în mine! Nu mă întreba nimic! Acum sînt bine, însă te rog cere-le tuturor să se roage şi să o facă acum chiar. Ascultă-mă, află cumva, de pe Internet sau de prin altă parte, numărul de telefon al aeroportului din Al Arish, care se află în sudul Fîşiei Gaza, pe malul Mării Mediterane, în Sinai. Întreabă de Ken Ritz, care ar trebui să mă aştepte acolo. Spune-i să mă sune la numărul acesta de telefon.

– Dar Buck...

– Chloe, e o chestiune de viaţă şi de moarte!

– Sună-mă de îndată ce vei fi în siguranţă!

– Promit!

Buck închise telefonul şi îl auzi pe Tsion strigînd din spate:

– Cameron! Nu cumva ai de gînd să arunci autobuzul în aer?

– Chiar eşti un învăţat, nu-i aşa? spuse Buck.

– Sper numai că vei aştepta pînă cînd vom ajunge la aeroport. Ştiu că un autobuz în flăcări ne-ar putea aduce acolo mai repede, însă prietenul tău, pilotul, se va vedea nevoit să transporte numai rămăşiţele noastre în Statele Unite.

– Nu-i nimic, Chloe, spuse Rayford, de mult nu mai încerc să adorm. Oricum eram treaz şi citeam.

Chloe îi povesti ciudata conversaţie pe care o avusese cu Buck.

– Nu îţi pierde timpul pe Internet, o sfătui Rayford, am un ghid al tuturor numerelor de telefon ale aeroporturilor. Rămîi la telefon!

– Tată, spuse ea, cred că ar fi mult mai uşor dacă tu ai încerca să prinzi legătura. Vorbeşte cu Ken Ritz şi spune-i să îl sune pe Buck.

– Aş decola eu însumi în direcţia aceea, dacă aş avea un aparat de zbor de mici dimensiuni.

– Tată, nu trebuie ca tu şi Buck să vă riscaţi vieţile simultan.

– Dar, Chloe, facem asta în fiecare zi.

– Ar fi bine să te grăbeşti, tată!

Buck presupunea că patrula de frontieră se afla la o distanţă de mai puţin de o jumătate de milă în spatele lor. Apăsă pedala de acceleraţia la maximum, iar autobuzul ţîşni. Volanul începu să tremure şi să joace în timp ce vehiculul înainta, zdrunçinîndu-se. Indicatoarele deocamdată păreau a arăta valori normale, însă Buck ştia că nu avea să treacă prea mult timp şi radiatorul va începe să se resimtă.

– Cred că mai avem aproape opt litri de combustibil, spuse Tsion.

– Ne vor ajunge.

– Sînt de acord cu tine, Cameron. Cantitatea este mai mult decît suficientă pentru ca amîndoi să devenim martiri.

Buck apăsă pe ambreiaj suficient de mult ca motorul să se mai liniştească. De fapt, era prea mult spus să se liniştească pentru că fu zdruncinat din toate încheieturile la volan. Patrula se apropiase de ei la mai puţin de un sfert de milă.

Tsion strigă din spatele autobuzului:

– Cameron, este evident că nu vom reuşi să scăpăm de urmăritori pînă la aeroport, eşti de acord cu mine?

– Da! Şi?

– Aşadar, nu are sens să forţezi maşina în felul acesta. Ar fi mai înţelept dacă ai încerca să enonomiseşti apa, uleiul şi carburantul, astfel încât să fim siguri că vom ajunge la aeroport. Dacă va ceda, toată strădania ta nu va mai avea nici un rost.

Buck nu putu decît să fie de acord cu rabinul. El reduse viteza la cincizeci de kilometri la oră şi simţi că, menajînd astfel

maşina, ar fi putut parcurge cîteva mile în plus. Totuşi, manevra făcu ca maşina poliţiei de frontieră să îi ajungă din urmă.

Se auzi o sirenă, iar Buck văzu lumini de avertizare în oglinda laterală. El schiţă un gest cu mîna şi îşi continuă drumul. În curînd, avertismentele se înteţiră şi văzu luminile galbene intermitente şi reflectorul aprins al patrulei, auzind în acelaşi timp sirena şi claxonul acesteia. Buck ignoră toate semnalele.

În cele din urmă, maşina ajunse în dreptul autobuzului. Buck observă că şoferul maşinii era chiar ofiţerul de frontieră care le percheziţionase autobuzul:

– Tsion, pune-ţi centura de siguranţă! Urmărirea de-abia de acum începe!

– Măcar de-aş fi avut o centură de siguranţă!

Buck continuă să înainteze cu viteză moderată în timp ce patrula îl urma îndeaproape, iar ofiţerul îi făcea semn să tragă pe dreapta. Buck îi făcu din mînă şi nu se opri. Patrula trecu în faţa autobuzului şi încetini, în timp ce şoferul acesteia insista ca ei să oprească. De vreme ce Buck nu dădea nici un semn că ar fi avut această intenţie, patrula continuă să încetinească, obligîndu-l să se abată din drum. Oricum, Buck nu accelera, însă maşina poliţiei de frontieră, care acum se afla în dreapta lor, luă viteză ca să îi împiedice să depăşească. Buck reveni în spatele patrulei. Cînd aceasta opri, Buck opri şi el.

În momentul în care ofiţerul se dădu jos din maşină, Buck dădu înapoi şi îl ocoli, cîştigînd o distanţă de aproximativ o sută de metri înainte ca gardianul să se urce la volan şi să îi ajungă din urmă. De această dată, paznicul de frontieră parcă lateral şi îi arătă lui Buck un pistol. Buck deschise geamul şi strigă:

– Dacă opresc, motorul se va îneca! Escortaţi-mă pînă la Al Arish!

– Nu! veni replica. Urmaţi-mă înapoi la graniţă!

– Dar sîntem mult mai aproape de aeroport! Cred că autobuzul nu va rezista pînă la graniţă!

– Atunci abandonați-l! Puteți să mergeți împreună cu mine!

– Ne vedem la aeroport!

– Nu!

Însă Buck închise geamul. Atunci cînd ofițerul îndreptă arma spre geamul din dreptul șoferului, Buck se feri și continuă să conducă.

Și chiar atunci îi sună telefonul. Răspunse:

– Spune!

– Ritz la telefon. Care e treaba?

– Ken, ai trecut prin formalitățile vamale de aici?

– Da! Te aștept.

– Ești pregătit pentru o mică distracție?

– Credeam că nu o să mă mai întrebi! Nu m-am mai distrat cu adevărat de ani de zile.

– Îți vei risca viața și vei încălca legea!

– Asta e tot? Am mai făcut așa ceva.

– Spune-mi exact unde te afli, Ken!

– Se pare că avionul meu este singurul care va decola în această noapte. Mă aflu în fața unui hangar de la capătul pistei. Adică avionul se află acolo. Eu, momentan, mă aflu în micul terminal de aici.

– Dar ai fost intervievat și poți pleca oricînd din Egipt?

– Da, nu e nici o problemă.

– Ce le-ai spus în ceea ce privește pasagerii și încărcătura de la bord?

– Credeam că nu doreai să anunț prezența nimănui altcuiva în afară de a ta.

– Foarte bine, Ken! Mulțumesc! Și cine le-ai spus că sînt?

– Ești exact cine ai spus să ești, domnule Katz.

– Ken, e un lucru minunat. Stai o secundă!

Ofițerul de frontieră tocmai depășise autobuzul, iar acum frînase. Buck fu nevoit să îl ocolească ieșind în afara carosabilului,

iar atunci cînd reveni pe şosea, autobuzul se dezechilibră şi fu la un pas de a se prăbuşi.

– Mă rostogolesc aici! spuse Tsion.

– Bucură-te de călătorie! îi răspunse Buck. Nu intenţionez să mă opresc şi nici să mă întorc.

Patrula îşi stinse luminile de avertizare şi reflectorul. Sirena nu se mai auzea acum. Ofiţerul îi ajunse repede din urmă şi tamponă uşor autobuzul, apoi îi lăsă să ia avans şi îi mai tamponă o dată şi încă o dată.

– Îi e teamă să nu îşi strice maşina, nu-i aşa? se întrebă Buck.

– Nu fi prea sigur de asta, îi răspunse Tsion.

– Sînt convins.

Buck frînă brusc, făcînd-l pe Tsion să plonjeze cu capul înainte şi să ţipe. Cei doi auziră un scrîşnet de roţi în spatele lor şi văzură maşina poliţiei de frontieră părăsind carosabilul pe partea dreaptă şi ieşind pe pietriş. Buck apăsă pedala de acceleraţie. Motorul se înecă. În timp ce încerca să îl pornească din nou, acesta văzu cum patrula, aflată încă pe pietriş, se îndrepta spre ei, venind din partea dreaptă. Motorul îşi reveni, iar Buck eliberă ambreiajul, apoi ridică telefonul.

– Ken, mai eşti acolo?

– Da, ce se întîmplă pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu are să îţi vină să crezi!

– Eşti urmărit sau ceva de genul ăsta?

– E prea puţin spus, Ritz! Nu cred că vom avea timp să trecem prin procedurile vamale de acolo. Trebuie să îmi spui cum să ajung la avion. Trebuie să ai permisiunea de a decola, motoarele deja în funcţiune, uşa să fie deschisă, iar scara să fie coborîtă.

– Va fi cu adevărat amuzant! spuse Ritz.

– Nici nu ştii cum, îi răspunse Buck.

Pilotul de aviaţie îi explică pe scurt poziţia pistei şi a terminalului şi îi spuse exact unde se afla.

– Sîntem la aproximativ zece minute de tine, îl anunţă Buck. Dacă voi reuşi să determin chestia asta să meargă în continuare, voi încerca să ajung cît mai aproape de pistă şi de avionul tău. Unde trebuie să mă duc?

Patrula revenise pe şosea, întorsese, iar acum venea din direcţia opusă, direct spre autobuz. Buck trase de volan în stînga, însă ofiţerul îi anticipase reacţia. Buck nu reuşi să evite coliziunea. Impactul făcu maşina să se învîrtească în mijlocul drumului şi să i se deschidă capota. Buck simţi că autobuzul fusese puţin afectat, iar temperatura apei începea să crească.

– În tot cazul, cine te urmăreşte? întrebă Ritz.

– O maşină a poliţiei egiptene de frontieră, veni răspunsul lui Buck.

– Atunci poţi să pui pariu că îi vor anunţa prin staţie pe cei de aici. Vor încerca să baricadeze drumul.

– Tocmai am lovit maşina patrulei de frontieră. E vorba de o baricadă pe care voi reuşi să o înlătur?

– Va trebui să faci după cum te taie capul. Dacă eşti atît de aproape precum zici, atunci aş face bine să mă duc la avion.

– Bricheta funcţionează! îi strigă Buck lui Tsion.

– Nu sînt sigur că îmi doream să aud asta!

Maşina accidentată îşi reluă urmărirea. Buck văzu în depărtare luminile de balizaj ale aeroportului.

– Tsion, vino aici! Trebuie să ne punem în aplicare strategia.

– Strategia? E nebunie curată!

– Şi cum ai numi restul experienţelor prin care am trecut?

– Nebunii ale Domnului! Spune-mi ce să fac, Cameron, şi voi face întocmai. Nimic nu ne va putea opri în noaptea aceasta.

Se părea că ofiţerul de la volanul maşinii solicitase prin staţie nu numai construirea unei baricade, ci şi întăriri. Două rînduri de faruri, unul lîngă altul, se îndreptau spre autobuz venind pe ambele sensuri.

– Ai auzit vreodată expresia „a fugi precum iepurele"? întrebă Buck.

– Nu, spuse Tsion, dar încep să înțeleg la ce se referă. Ai de gînd să le adresezi o provocare?

– Nu crezi că au mai multe de pierdut decît noi?

– Ba da. Eu, unul, voi rămîne pe poziții. Fă ceea ce trebuie să faci!

Buck apăsă pedala de accelerație la maximum. Indicatorul de temperatură a apei arăta valori imposibile, iar acul acestuia deja tremura. Motorul începu să scoată aburi.

– Uite cum să o facem, Tsion! Ascultă-mă cu atenție!

– Concentrează-te asupra șofatului, Cameron! Povestește-mi mai tîrziu!

– Nici nu încape vorbă de mai tîrziu! Dacă mașinile care se îndreaptă spre noi nu vor ceda, va avea loc o ciocnire violentă. În orice caz, cred că ne vom putea continua drumul. Atunci cînd vom ajunge în dreptul baricadei pe care ne-au pregătit-o la aeroport, va trebui să luăm repede o decizie. Tu va trebui să torni combustibilul din canistre în găleata aceea. Între timp, eu voi pregăti bricheta. Dacă vom da peste o baricadă care va putea fi distrusă, voi continua să înaintez și mă voi apropia de pistă cît voi putea de mult. Learjetul va fi gata de plecare și se va afla în dreapta ta, la aproximativ o sută de metri de terminal. Dacă baricada nu va putea fi distrusă, voi încerca să o ocolesc. În cazul în care nu voi reuși să fac asta, voi trage de volan în stînga și voi frîna brusc. Partea din spate a autobuzului se va lovi de baricadă, iar toate obiectele care nu vor fi bine legate se vor strînge în ușa din spate. Tu va trebui să pui găleata pe interval, la aproximativ doi metri și jumătate de ușa din spate, iar cînd ți se va da semnalul, vei arunca bricheta în direcția aceea. Toate astea trebuie să aibă loc înainte de coliziune, astfel încît focul să izbucnească înainte de impact.

– Nu înțeleg! Cum vom scăpa cu viață?

– În cazul în care baricada nu va putea fi distrusă, va fi singura noastră speranţă! Cînd uşa din spate va fi catapultată de explozie, iar flăcările vor ţîşni prin ea, noi va trebui să încercăm să rămînem aici, astfel încît să nu fim aruncaţi în flăcări. În timp ce forţele de ordine se vor concentra asupra focului, noi vom ieşi prin faţă şi vom alerga spre avion. Ai priceput?

– Am priceput, Cameron, dar nu pot să spun că sînt optimist!

– Ţine-te bine! îi strigă Buck în timp ce două vehicule ale aeroportului se apropiară de el. Tsion se agăţă cu o mînă de o bară de metal din spatele lui Buck, iar cu cealaltă se ţinu de pieptul acestuia, îmbrăţişîndu-l cu tot cu speteaza scaunului, ca şi cum ar fi fost o centură de siguranţă.

Buck nu schiţă nici un gest că ar fi intenţionat să reducă viteza sau să schimbe direcţia, ci se îndreptă direct spre cele două rînduri de faruri. În ultimul moment, închise ochii, aşteptîndu-se la un impact puternic. După ce deschise ochii, văzu că şoseaua era liberă. Mai întîi se uită într-o parte, apoi în cealaltă. Ambele maşini părăsiseră şoseaua, iar una din ele se răsturnase. Maşina care îi urmărea încă de la început se afla în continuare pe urmele lor, iar Buck auzi focuri de armă.

Micul aeroport se zărea la o distanţă de mai puţin de un kilometru. Garduri impunătoare din plasă metalică şi sîrmă ghimpată străjuiau intrarea, iar în interior fuseseră înşirate şase maşini şi o mulţime de soldaţi înarmaţi. Buck îşi dădu seama că nu ar fi putut să spargă baricada şi nici nu ar fi putut să o ocolească. Începu să înfierbînte bricheta în timp ce Tsion duse canistrele şi găleata în spate.

– Se varsă! se plînse acesta.

– Fă tot ce îţi stă în putinţă!

În timp ce Buck se îndrepta spre porţile deschise şi spre imensa baricadă cu patrula poliţiei de frontieră pe urmele sale, bricheta sări de la bord. Buck o apucă şi i-o aruncă lui Tsion. Acesta nu reuşi să o prindă şi o scăpă sub unul din scaune.

– O, nu! strigă Buck.

– Am găsit-o! îl liniști Tsion.

Buck trase cu ochiul în oglinda retrovizoare și văzu că Tsion ieșise de sub un scaun și că aruncă bricheta în găleată, apoi fuge în partea din față a autobuzului.

Partea din spate a vehiculului izbucni în flăcări.

– Ține-te bine! strigă Buck, trăgînd de volan spre stînga și punînd frînă.

Autobuzul își pierdu echilibrul și aproape se răstumă. Partea din spate a acestuia lovi șirul de mașini, iar ușa din spate sări în aer, combustibilul aprins țîșnind în toate direcțiile.

Buck și Tsion sărira afară și începură să alerge, încercînd să rămînă la pămînt. Ei ocoliră baricada prin partea stîngă, în timp ce gardienii deschiseră focul asupra autobuzului, iar ceilalți prezenți acolo țipară și fugiră de flăcări. Tsion șchiopăta. Buck îl apucă și îl tîrî prin dreptul peretelui întunecat al terminalului, care se afla în apropiere de pistă.

Learjetul era pregătit de plecare. Cei doi fugari nu mai avuseseră niciodată impresia că un avion reprezenta o oază de siguranță. Buck privi în urma lor de două ori și văzu că nimeni nu observase că ei scăpaseră. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat, însă asta se potrivea cu deznodămîntul celorlalte aventuri din acea noapte.

La cîțiva metri de avion, Buck auzi focuri de armă și, întorcîndu-se, văzu șase oameni de ordine care se îndreptau spre ei, trăgînd cu arme de mare calibru. Cînd ajunseră în dreptul treptelor, Buck îl apucă pe Tsion de curea, de la spate, și îl aruncă în avion. În timp ce Buck plonja în interiorul acestuia, un glonț îl lovi în călcîiul ghetei drepte. Durerea îi cuprinse piciorul atunci cînd închise ușa avionului, iar Ritz începu deja să înainteze pe pistă.

Buck și Tsion avansară pînă în dreptul carlingii.

Ritz șopti:

– Dacă nenorociții ăștia trag în avionul meu, o să mă enervez îngrozitor de tare.

Avionul decolă și se înalță cu repeziciune deasupra plafonului de nori.

– Următoarea oprire va fi Aeroportul Palwaukee, statul Illinois, în Statele Unite ale Americii, îi anunță el.

Buck se întinse la podea, neputînd să se miște. Ar fi dorit să privească prin hublou, însă nu îndrăznea. Tsion își ascunse fața în mîini și izbucni în plîns, apoi începu să se roage.

Ritz se întoarse către ei:

– Ei, Williams, ai provocat un adevărat dezastru acolo. Ce s-a întîmplat?

– Mi-ar lua o săptămînă să îți povestesc, îi răspunse Buck, trăgîndu-și răsuflarea.

– Orice ar fi fost, cu siguranță a fost amuzant, adăugă Ritz.

O oră mai tîrziu, Buck și Tsion stăteau întinși pe scaune și își evaluau pagubele.

– E doar luxat, spuse Tsion. Mi-am prins piciorul sub un scaun la primul impact. Îmi era teamă că osul s-a rupt. Se va vindeca în scurt timp.

Buck își scoase gheata cu atenție și o ridică în dreptul ochilor, astfel încît Tsion putu vedea traiectoria glonțului. Între talpă și partea de sus a ghetei se conturase o gaură destul de mare. Buck își scoase șoseta plină de sînge:

– Vrei să arunci o privire? îl rugă el, zîmbind. Nici nu cred că voi avea nevoie de copci. E doar o zgîrietură.

Tsion folosi trusa de prim-ajutor a lui Ritz ca să îngrijească rana lui Buck și găsi bandaje și pentru glezna sa.

În cele din urmă, cei doi se lăsară pe spate, ridicîndu-și membrele rănite, apoi se uitară unul la celălalt.

– Te simți la fel de epuizat ca și mine? întrebă Buck.

– Aş fi în stare să adorm pe loc, îi răspunse Tsion, însă am fi nerecunoscători dacă nu I-am mulţumi Celui de sus.

Buck se lăsă în faţă şi îşi plecă fruntea. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte de a cădea într-un somn plin de uşurare fu minunata rugăciune a rabinului Tsion Ben-Judah, care Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru că – „slava Domnului!" – îi însoţise.

14

Buck se trezi aproape zece ore mai tîrziu, fiind mulţumit de faptul că Tsion încă mai dormea, apoi verifică bandajul acestuia. Glezna era tumefiată, însă nu părea să reprezinte o problemă. Pînă şi propriul picior îi era prea sensibil ca să se poată încălţa. Şchiopăta.

– Cum te simţi, comandante?

– Mult mai bine acum, de vreme ce am trecut în spaţiul aerian american. Nu aveam idee în ce bucluc intraserăţi voi şi cine ştie ce piloţi de luptă se aflau în coada mea.

– Nu cred că meritam atît de multă atenţie, ţinînd cont că ne aflăm în cel de-al treilea război mondial, spuse Buck.

– Unde ţi-ai lăsat lucrurile?

Buck se uită în jurul lui. După ce se uita? Nu luase nimic cu el. Tot ce adusese se aflase în geanta aceea de piele, care acum în mod sigur era carbonizată.

– Şi am promis că o sun pe soţia mea! spuse el.

– Veţi fi bucuroşi să auziţi că deja am vorbit cu ai voştri, spuse Ritz. Au fost încîntaţi să audă că vă îndreptaţi spre casă.

– Nu ai menţionat nimic despre rana mea sau despre pasager, nu-i aşa?

– Ai puţină încredere în mine, Williams! Amîndoi ştim că rana ta nu prezintă motive de îngrijorare, iar soţia ta nu trebuie să ştie nimic despre ea pînă în momentul în care o va vedea.

Cît despre pasagerul vostru, nu știu cine este sau dacă ai voștri știau că îl aduci la cină, așa că nu, nu am spus nimic nici despre el.

– Ești un om bun, Ritz, spuse Buck, bătîndu-l ușor pe umăr.

– Îmi plac complimentele la fel de mult ca oricărei persoane, dar sper că știi că pe deasupra îmi ești dator și pentru că te-am scos din situația de criză.

– Asta se poate aranja.

Deoarece Ritz pregătise cu atenție documentele avionului și ale pasagerului său în urmă cu cîteva zile, cînd ieșiseră din țară, acesta figura în evidențe și trecu ușor în zona radarelor nord-americane. Nu semnală prezența pasagerului care li se alăturase și, de vreme ce personalul Aeroportului Palwaukee nu obișnuia să își întîmpine pasagerii din cursele internaționale, nimeni nu acordă atenție unui pilot american în vîrstă de aproape cincizeci de ani, unui rabin de patruzeci de ani și unui scriitor american în jur de treizeci de ani atunci cînd aceștia coborîră din avion. Ritz era singurul care nu șchiopăta.

Buck reușise, în sfîrșit, să ia legătura cu Chloe în avion. După tonul vocii ei, i se păruse că ea ar fi vrut să îi ia capul de pe umeri pentru că o făcuse să se îngrijoreze și să se roage toată noaptea, dacă nu s-ar fi simțit atît de ușurată atunci cînd îi auzi vocea.

– Crede-mă, iubito, spuse el, cînd vei auzi întreaga poveste, vei înțelege.

Buck o convinse că numai Armata Pătimirilor și Loretta trebuiau să afle despre Tsion.

– Nu-i spune Vernei. Poți să vii singură la Palwaukee?

– Încă nu sînt în stare să conduc, Buck. Amanda mă poate duce acolo. Verna nu mai locuiește cu noi. S-a mutat la niște prieteni.

– Asta ar putea fi o problemă, spuse Buck. Se prea poate să fi devenit vulnerabil în fața celei mai periculoase persoane din branșă.

– Va trebui să vorbim despre asta, Buck.

Lucrurile se petrecură ca şi cum Tsion Ben-Judah ar fi făcut parte dintr-un program internaţional de protecţie a martorilor: a fost adus în secret la locuinţa Lorettei, la miezul nopţii. Amanda şi Chloe, care auziseră de la Rayford veştile referitoare la familia lui Tsion, îl întîmpinară cu căldură şi compasiune, însă nu ştiură ce altceva să îi mai spună. Loretta luase o gustare uşoară în timp ce îi aşteptase.

– Sînt bătrînă şi nu ştiu multe, spuse ea, dar înţeleg repede ce se întîmplă. Cu cît ştiu mai puţine despre prietenul vostru cu atît mai bine, am dreptate?

Tsion îi răspunse rezervat:

– Vă sînt profund recunoscător pentru ospitalitatea dumneavoastră.

În curînd, Loretta se duse la culcare, exprimîndu-şi încîntarea pe care o găsea în faptul că îşi punea ospitalitatea în slujba lui Dumnezeu.

Buck, Chloe şi Tsion se îndreptară şchiopătînd spre camera de zi, urmaţi de Amanda, care se plîngea întruna.

– Aş fi vrut ca Rayford să fi fost aici, spuse ea. Mă simt ca şi cum aş fi singura persoană trează dintr-o maşină plină cu oameni beţi. Va trebui să mă ocup de toate lucrurile de care se poate ocupa cineva.

Chloe, directă ca de obicei, se aplecă şi luă mîna lui Tsion în mîinile ei:

– Doctore Ben-Judah, am auzit atît de multe despre dumneavoastră! Ne simţim binecuvîntaţi de Dumnezeu că vă avem printre noi. Nu ne putem imagina durerea pe care trebuie să o simţiţi.

Rabinul trase aer în piept cu putere şi expiră încet, iar buzele îi tremurară:

– Nu pot să vă spun cît de recunoscător Îi sînt lui Dumnezeu, pentru că m-a adus aici, şi vouă, pentru că m-aţi primit. Recunosc că am inima sfîşiată. Dumnezeu mi-a arătat lucrarea Lui atît de limpede de la moartea familiei mele, încît nu pot să neg prezenţa

Lui. Totuşi, sînt momente în care mă întreb cum voi mai rezista. Nu vreau să discut despre modul în care cei dragi mie şi-au pierdut viețile. Nu trebuie să mă gîndesc la cine a făcut asta şi la cum s-a întîmplat totul. Ştiu că soția şi copiii mei se află în siguranță şi sînt fericiți acum, dar îmi este foarte greu să îmi imaginez groaza şi durerea lor înainte de a fi fost primiți în sînul lui Dumnezeu. Trebuie să mă rog ca amărăciunea şi ura să mi se potolească. Mai mult, simt o vină teribilă pentru că am atras nenorocirea asupra lor. Nu ştiu ce altceva aş fi putut face pentru ei, în afară de a încerca să le ofer protecție. Nu aş fi putut să nu Îl slujesc pe Dumnezeu în felul în care El mi-a cerut-o.

Amanda şi Buck se îndreptară spre el pentru ca fiecare să îşi pună cîte o mînă pe umerii lui şi se rugară cu toții în timp ce rabinul plîngea.

Discuțiile lor se prelungiră în noapte, Buck afirmînd că Tsion devenise obiectul unei vînători internaționale, care, după toate probabilitățile, avea aprobarea personală a lui Carpathia.

– Cîți oameni au aflat despre adăpostul subteran din biserică?

– Dacă poți să crezi una ca asta, spuse Chloe, în cazul în care Loretta nu a citit documentele care se aflau în computerul lui Bruce, pînă şi ea crede că e vorba despre un nou tip de instalație sanitară.

– Cum de a putut să ascundă aşa ceva de ea? Ea a fost la biserică în fiecare zi, în timp ce se lucra la excavarea adăpostului.

– Va trebui să citeşti însemnările lui Bruce. Pe scurt, ea a avut impresia că toată munca era depusă pentru construirea unui nou rezervor de apă şi pentru optimizarea spațiului de parcare. Aşa au crezut de altfel toți membrii parohiei.

Două ore mai tîrziu, Buck şi Chloe se întinseseră în pat, fără să poată adormi, însă.

– Ştiam că va fi greu, spuse ea. Dar nu am ştiut că va fi chiar atît de greu!

– Îţi doreşti să nu te fi implicat într-o relaţie cu cineva ca mine?

– Hai să spunem doar că nu a fost plictisitor.

Chloe îi povesti apoi despre Verna Zee.

– A crezut că eram nebuni cu toţii.

– Şi nu sîntem? Întrebarea este cît de mult rău poate să îmi facă. Acum ştie exact care îmi sînt convingerile, iar dacă acestea se vor afla la redacţia de la *Weekly*, vestea va ajunge imediat la Carpathia. Ce vom face în această situaţie?

Chloe îi spuse lui Buck că ea, împreună cu Amanda şi cu Loretta, o convinse pe Verna să păstreze secretul lui pentru moment.

– Dar de ce ar face aşa ceva? spuse Buck. Nu ne-am simpatizat niciodată. Tot timpul am avut conflicte. Singurul motiv pentru care am schimbat amabilităţi noaptea trecută a fost pentru că al treilea război mondial a făcut ca neînţelegerile noastre să pară neînsemnate.

– Certurile voastre *erau* neînsemnate, spuse Chloe. A recunoscut că o intimidai şi că era invidioasă pe tine. Tu erai ceea ce ea a sperat întotdeauna să fie, dar pînă şi Verna a recunoscut că nu se poate considera jurnalistă în comparaţie cu tine.

– Asta nu îmi spune nimic despre capacitatea ei de a păstra un secret.

– Ai fi fost mîndru de noi, Buck. Loretta deja îi spusese Vernei întreaga poveste, cum rămăsese ea singura persoană din familia ei numeroasă care nu se înălţase la cer. După aceea am preluat rolul povestitorului, spunîndu-i cum ne-am întîlnit noi doi, unde te aflai tu atunci cînd s-a produs Înălţarea la Cer şi cum tu, eu şi cu tata am devenit credincioşi.

– Cred că Verna a crezut că sîntem cu toţii de pe altă planetă, spuse Buck. De aceea s-a mutat?

– Nu. Cred că a simţit că ne incomodează.

– Ţi-a dat de înţeles că ar fi priceput cît de cît situaţia?

– Da. La un moment dat am luat-o de-o parte şi i-am spus că decizia pe care avea să o ia în legătură cu Iisus era cel mai important lucru. Dar i-am spus şi că vieţile noastre depindeau de protejarea informaţiile referitoare la credinţa ta faţă de colegii şi superiorii tăi. Ea a spus: „*Superiorii* lui? Singurul superior al lui Cameron este Carpathia". Dar a mai spus şi un alt lucru interesant, Buck. A spus că oricît de mult l-ar admira pe Carpathia şi ceea ce a făcut el pentru America şi pentru omenire – Chloe rîse – urăşte modul în care acesta controlează şi manipulează ştirile.

– Întrebarea este, Chloe, dacă ai reuşit să obţii de la ea vreo promisiune în legătură cu protejarea mea.

– A vrut să facem schimb de servicii. Probabil că îşi dorea un fel de promovare sau o mărire de salariu. I-am spus că tu nu vei face niciodată aşa ceva, iar ea a spus ca şi-a dat deja seama de asta. Am întrebat-o dacă îmi promitea că nu avea să spună nimic nimănui pînă nu ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu tine. Iar apoi, eşti pregătit pentru asta? Am convins-o să îmi promită că va participa la funeraliile lui Bruce de duminică.

– Şi va veni?

– A spus că va veni. I-am spus că ar fi cel mai bine să vină mai devreme. Biserica va fi plină.

– Cu siguranţă. Cît de ciudate i se vor părea toate acestea?

– Pretinde că a fost la biserică numai de cîteva ori în viaţă, pentru căsătorii, înmormîntări şi treburi de genul acesta. Tatăl ei era un ateu autodidact, iar mama ei se pare că a fost crescută în cadrul unei religii foarte stricte, căreia i-a întors spatele atunci cînd s-a maturizat. Verna spune că problema frecventării bisericii nu s-a pus niciodată în familia ei.

– Şi nu a fost niciodată curioasă? Nu a căutat niciodată o semnificaţie mai profundă a vieţii?

– Nu. De fapt, recunoaşte că a fost o persoană destul de cinică şi de nefericită timp de mulţi ani. Considera că această stare o făcea să fie un jurnalist perfect.

– Întotdeauna m-am simţit departe de ea, spuse Buck. Am fost la fel de cinic şi de negativist ca oricine altcineva, dar sper că umorul şi personalitea mea au ajutat la stabilirea unui oarecare echilibru.

– Da, sigur, asta este adevărata ta faţă, îl tachină Chloe. Acesta este motivul pentru care sînt tentată să am un copil cu tine, chiar şi acum.

Buck nu ştia ce să spună sau ce să creadă. Mai avuseseră discuţii pe această temă. Ideea aducerii unui copil în cadrul Armatei Pătimirilor era, la prima vedere, un lucru de neconceput, şi totuşi amîndoi căzuseră de acord să se mai gîndească, să se roage şi să vadă ce spunea Scriptura în legătură cu această problemă.

– Vrei să vorbim despre asta acum?

Ea dădu din cap:

– Nu, sînt obosită. Dar hai să nu închidem subiectul.

– Ştii că nu voi face asta, Chlo', spuse el. Trebuie să îţi mai spun că încă sînt afectat de schimbarea de fus orar. Am dormit tot drumul la întoarcere.

– Oh, Buck! Mi-a fost dor de tine. Nu poţi să stai cu mine măcar pînă adorm?

– Sigur că da. Apoi mă voi duce la biserică să văd cum arată adăpostul lui Bruce.

– Îţi spun eu ce ar trebui să faci, spuse Chloe, ar trebui să termini de citit însemnările lui Bruce. Am marcat pasaje pe care vreau ca tata să le citească în timpul slujbei. Nu ştiu cum va reuşi să treacă prin toate paginile fără să piardă o zi întreagă, dar sînt multe lucruri interesante. Ai să vezi.

– De-abia aştept.

Rayford Steele avea remuşcări. Pregătit de plecare, el citea *Global Community International Daily*, în timp ce aştepta ca şoferul lui Hattie Durham să îl anunţe că sosise în faţa clădirii.

Lui Rayford îi era dor de Amanda. În multe privinţe, ei încă mai păreau străini unul de altul, iar el ştia că toţi cei cinci ani şi cîteva luni care mai rămăseseră pînă la A Doua Venire nu ar fi fost suficienţi pentru ca ei să ajungă să se cunoască cu adevărat şi nici ca să dezvolte relaţia şi devotamentul de care avusese parte alături de Irene. Din acest motiv, lui Rayford încă îi era dor de Irene. Pe altă parte, Rayford se simţea vinovat deoarece în multe sensuri se simţea mai apropiat de Amanda decît de Irene.

Aici era vina lui, iar el ştia asta. Nu cunoscuse şi nici nu împărtăşise credinţa lui Irene pînă cînd nu fusese prea tîrziu. Ea fusese atît de dulce şi de generoasă! Cu toate că ştia şi căsătorii mai proaste sau soţi mai puţin fideli, adeseori regreta că nu fusese soţul care ar fi putut să fie. Ea ar fi meritat mult mai mult.

Pentru Rayford, Amanda era un dar de la Dumnezeu. Îşi amintea că nici măcar nu o simpatizase la început. O femeie atrăgătoare, activă şi puţin mai în vîrstă decît el, ea fusese atît de emoţionată la prima întîlnire, încît îi dăduse impresia unei persoane care vorbea vrute şi nevrute. Nu îl lăsase pe el sau pe Chloe să intervină în conversaţie, ci continuase să se corecteze, răspunzîndu-şi la întrebări şi vorbind incoerent.

Ea îi amuzase pe Rayford şi pe Chloe, iar el nu se gîndise niciodată că ar fi putut avea o relaţie cu ea. Erau impresionaţi de felul în care Irene o influenţase pe Amanda după scurta lor întîlnire. Se părea că aceasta înţelesese esenţa sufletului şi inimii lui Irene. După descrierea pe care i-o făcuse, Rayford şi Chloe ar fi putut jura că Amanda o cunoştea pe Irene de ani de zile.

Chloe o suspectase iniţial pe Amanda că îşi făcuse anumite planuri în legătură cu Rayford. Deoarece îşi pierduse familia în timpul Înălţării, ea devenise brusc o femeie singură care avea nevoie de ajutor. Rayford nu observase nici urmă de interes, în

afară de dorința ei sinceră de a-i împărtăși ceea ce însemnase pentru ea fosta lui soție. Însă bănuielile lui Chloe îl făcură circumspect. Rayford nu încercase deloc să o abordeze pe Amanda și fusese atent la eventualele semne care ar fi putut veni din partea ei. Nu se întîmplase însă nimic.

Asta îl intrigase pe Rayford. El urmărise modul în care Amanda se integrase în viața bisericii din New Hope Village. Aceasta era afectuoasă în prezența lui, însă niciodată nu se purta în mod neadecvat și, după părerea lui, niciodată nu se arătase îndrăzneață. Pînă și Chloe trebui să recunoască, în cele din urmă, că Amanda nu flirtase cu nimeni. Prin activitatea sa se făcuse repede cunoscută în New Hope. Acesta era darul ei spiritual. Își ocupa timpul cu munca în folosul bisericii. Gătea, făcea curat, șofa, preda, îi întîmpina pe oaspeți, le făcea servicii celor din diversele comisii și comitete, făcea tot ce era necesar. Era o femeie în adevăratul sens al cuvîntului și tot timpul liber și-l dedica vieții bisericești.

– Întotdeauna a fost totul sau nimic pentru mine, spunea ea. Cînd am început să cred, m-am implicat complet.

Păstrînd distanța, deoarece de-abia mai schimbaseră o vorbă de la prima lor întîlnire, atunci cînd Amanda dorise doar să discute cu el și cu Chloe despre Irene, Rayford devenise un adevărat admirator al ei. O găsea liniștită, delicată și cît se poate de plăcută. Cînd înțelese pentru prima dată că dorea să petreacă mai mult timp cu ea, încă nu se gîndea la ea în sens romantic. Pur și simplu o simpatiza. Îi plăcea zîmbetul ei. Îi plăcea cum arăta. Îi plăcea felul ei de a se purta. Rayford asistă la una din orele ei de duminică. Era o profesoară devotată și învăța repede. Săptămîna următoare, o găsi pe *ea* la orele *lui*. Îi întorsese complimentul! Atunci glumiră în legătură cu posibilitatea de a colabora într-o bună zi. Însă asta nu se întîmplă pînă în momentul în care ieșiră în oraș împreună cu Buck și cu Chloe. Nu trecuse mult timp și se îndrăgostiseră la nebunie. Faptul că se căsătoriseră în urmă cu cîteva luni în cadrul unei ceremonii

duble, cu ocazia căreia Buck şi Chloe îşi oficializaseră şi ei relaţia, fusese unul dintre scurtele momente fericite din viaţa lui Rayford în timpul celei mai triste perioade din istoria omenirii.

Rayford era nerăbdător să se întoarcă în Statele Unite ca să o vadă pe Amanda. De asemenea, de-abia aştepta să petreacă ceva timp cu Hattie în avion. Ştia că sarcina de a o atrage de partea lui Iisus îi aparţinea Sfîntului Duh, şi nu responsabilitatea lui, însă încă simţea că trebuia să profite de fiecare ocazie ivită pentru a o convinge. Problema lui în acea sîmbătă dimineaţă consta în faptul că fiecare fibră din corpul lui se lupta împotriva rolului său de pilot al lui Nicolae Carpathia. Tot ceea ce citise, studiase şi învăţase sub îndrumarea lui Bruce Barnes îl convinsese pe el şi pe ceilalţi membri ai Armatei Pătimirilor, precum şi pe membrii congregaţiei din New Hope, că Nicolae Carpathia era însuşi Antihristul. Poziţia în care se afla Rayford le putea aduce avantaje credincioşilor, iar Carpathia ştia care era statutul lui Rayford. Ceea ce Nicolae nu ştia, bineînţeles, era că unul dintre angajaţii săi de încredere, Cameron Williams, era acum ginerele lui Rayford şi că regăsise calea spre credinţă de aproape la fel de mult timp ca şi acesta.

Rayford se întreba cît avea să mai dureze. Oare punea în pericol vieţile lui Buck şi a lui Chloe? Viaţa Amandei? Pe a sa? Ştia că va veni şi ziua cînd cei pe care Bruce îi numea „sfinţi ai Pătimirilor" aveau să devină duşmanii de moarte ai Antihristului. Rayford trebuia să îşi aleagă momentul cu precizie. Într-o bună zi, conform învăţăturilor primite de la Bruce, pentru a putea beneficia de dreptul de a vinde şi de a cumpăra, cetăţenii Comunităţii Globale ar fi trebuit să accepte „semnul fiarei". Nimeni nu ştia exact ce formă ar fi putut lua acesta, însă Biblia sugera existenţa unui semn pe frunte sau pe mînă, care nu putea fi falsificat. Semnul ar fi trebuit să poată fi observat. Cei însemnaţi nu s-ar fi putut lepăda de el. Aceştia aveau să fie cei condamnaţi pe vecie. Cei neînsemnaţi aveau să fie obligaţi să

trăiască în ascuns, iar viețile lor nu ar fi avut nici o însemnătate pentru Comunitatea Globală.

Pentru moment, Carpathia părea doar amuzat și impresionat de Rayford. Probabil se gîndea că asta reprezenta un fel de legătură, opoziția, atît timp cît îl păstra în preajma sa. Dar ce s-ar fi întîmplat atunci cînd Carpathia avea să descopere că Buck nu îi era loial și că Rayford știuse asta dintotdeauna? Mai mult: oare cît se va mai putea amăgi Rayford spunîndu-și că avantajele pe care le obținea de pe urma spionării lui Carpathia erau mai de preț decît liniștea lui sufletească zdruncinată de sentimentul de vinovăție pe care-l simțea pentru că îl slujea pe acel om diabolic?

Rayford aruncă o privire la ceas și citi cu rapiditate restul ziarului. Hattie și șoferul ei trebuiau să ajungă în cîteva momente. Rayford simțea că aveau să-l lase nervii. Fiecare traumă la care fusese martor încă de la începutul războiului ar fi fost de ajuns pentru a-l înnebuni pe orice om normal în vremuri obișnuite. Acum, după toate aparențele, Rayford trebuia să trateze totul cu seninătate. Crimele atroce și îngrozitoare făceau parte din viața de zi cu zi. Al treilea război mondial izbucnise, Rayford aflase de decesul unuia dintre cei mai dragi prieteni ai lui și îl auzise pe Nicolae Carpathia ordonînd distrugerea unor metropole, după care acesta își arătase durerea și dezamăgirea în timpul unei transmisiuni difuzate la nivel internațional.

Rayford dădu din cap. El își făcuse datoria, pilotase noul avion, aterizase de trei ori cu Carpathia la bord, cinase împreună cu fosta prietenă a acestuia, dormise, avusese cîteva conversații la telefon, se sculase, citise ziarul, iar acum era gata să se întoarcă voios la casa și familia sa. Ce fel de lume nebună era asta? Cum puteau supraviețui ultimele bastioane ale normalității într-o lume care se destrăma treptat?

Ziarul conținea articole referitoare la Israel și relata cum rabinul care își șocase națiunea, cultura, religia și poporul – ca să

nu mai vorbim de restul lumii – cu concluziile sale asupra mesianismului lui Iisus, înnebunise subit. Bineînțeles, Rayford cunoștea adevărul și de-abia aștepta să îl întîlnească pe curajosul sfînt.

Rayford știa că Buck îi facilitase ieșirea din țară, dar nu știa cum făcuse asta. Era nerăbdător să obțină mai multe detalii. Oare asta îi aștepta pe toți? Martiriul familiilor lor? Propria moarte? Știa că așa era. Încercă să-și îndepărteze gîndul acesta din minte. Suprapunerea vieții obișnuite și a rutinei la care era supus un pilot de aviație – Rayford Steele de acum aproape doi ani – peste faptul că devenise o piesă neînsemnată în cadrul politicii internaționale era mai mult decît putea să asimileze mintea lui.

Telefonul sună. Mașina ajunsese acolo.

Buck rămase uimit de ceea ce descoperi în biserică. Bruce făcuse o treaba atît de bună cînd camuflase adăpostul, încît Buck aproape că nu fusese în stare să îl găsească.

Rămînînd singur în subsolul bisericii, Buck coborî scările. Traversă sala în care aveau loc adunările congregației, apoi ajunse într-un coridor îngust, trecu de sălile de baie și de încăperea în care se afla centrala. Acum se afla la capătul coridorului care nu beneficia de nici o altă sursă de lumină – probabil că acolo deja se întuneca la vremea prînzului. Unde se afla intrarea? Începu să pipăie zidul. Nimic. Se întoarse în centrală și apăsă pe comutator. Deasupra centralei se afla o lanternă. O folosi ca să găsească panoul de mărimea unei mîini care se afla în peretele de cărămidă. Așezîndu-se cu fața spre zid și simțind durerea sîcîitoare de la rana recentă din călcîiul său drept, împinse cu toată puterea, iar o secțiune din perete se deschise ușor. Păși înăuntru și închise intrarea secretă din spatele său. Lumina lanternei dezvălui un semn aflat în fața lui, șase trepte mai jos: „Pericol! Înaltă tensiune. Accesul interzis persoanelor neautorizate".

Buck zîmbi. Așa ceva l-ar fi îndepărtat cu o altă ocazie, însă știa ce însemna inscripția. Coborî scările și o luă la stînga. Patru

trepte mai jos se afla o uşă uriaşă din oţel. Inscripţia de la capătul scărilor se afla şi aici. Bruce îi arătase în ziua în care avuseseră loc căsătoriile cum să deschidă această uşă aparent închisă.

Buck apucă maneta şi o răsuci mai întîi la dreapta, apoi la stînga. O apăsă apoi aproximativ zece centimetri, după care o trase înapoi zece centimetri. Încuietoarea aproape cedă, însă uşa nu se deschise încă. Împinse în timp ce răsucea maneta uşor la dreapta şi apoi la stînga, după cum îi arătase Bruce. Uşa se deschise, iar Buck se găsi în faţa a ceea ce părea să fie un panou de circuite de statura unui om. Nici o biserică, nici măcar una de mărimea celei din New Hope, nu ar fi avut atît de multe întrerupătoare, iar Buck ştia asta. Oricît de reale ar fi părut acele butoane, ele nu conduceau spre nici un circuit. Panoul reprezenta, pur şi simplu, o altă uşă, care se deschise cu uşurinţă şi care dădea spre adăpostul ascuns. Bruce muncise extraordinar de mult de la ultimă vizită pe care o făcuse Buck acolo în urmă cu cîteva luni.

Buck se întreba cînd avusese timp Bruce să meargă acolo după orele de serviciu şi să facă toată treaba. Nimeni altcineva nu aflase despre adăpost, nici chiar Loretta, aşa că lui Bruce îi prinsese bine faptul că se pricepea la toate astea. Adăpostul avea aerisiri, aer condiţionat, era bine iluminat, pereţii, tavanul şi podeaua erau izolate şi dispunea de toate dotările necesare. Bruce compartimentase suprafaţa de opt metri pătraţi în trei încăperi. Acolo se afla o baie cu duş, un dormitor cu patru paturi duble, de cazarmă, şi o cameră mai spaţioasă, avînd o chicinetă la un capăt, iar la celălalt un fel de cameră de zi şi un birou. Buck era uimit de faptul că adăpostul nu dădea senzaţia de claustrofobie, dar îşi dădu seama că, dacă în incintă s-ar fi aflat mai mult de două persoane – şi ţinînd cont de adîncimea la care se afla – ar fi putut deveni cu uşurinţă neîncăpător.

Bruce nu făcuse economii la cheltuieli. Totul era nou. Acolo se găseau un frigider, un congelator, un cuptor cu microunde, o maşină de gătit cu cuptor şi se părea că orice centimetru

disponibil fusese transformat în spațiu de stocare. „Acum, se întrebă Buck, ce a făcut Bruce ca să se poată lua legătura cu exteriorul?"

Buck se tîrî pe covor și se uită sub canapea, unde găsi o priză cu mufe de telefon. Urmări firele pînă sus pe perete și încercă să găsească locul prin care firele ar fi trebuit să pătrundă în hol. Stinse lumina, închise ușa în formă de panou electric, apoi ușa metalică, urcă scările în fugă și trînti ușa din peretele de cărămidă. Ajuns într-un colț întunecat al coridorului, el aprinse lanterna și văzu porțiunea de cablu care se întindea de la podea pînă în tavan. Se întoarse în sala de întruniri și se uită pe fereastră. Cu ajutorul luminilor din parcare, observă că traseul urmat de cablu ieșea prin tavan și se prelungea pînă sus, în turnul bisericii.

Bruce îi spusese lui Buck că turla recondiționată fusese una dintre rămășițele vechii biserici, clădirea inițială care fusese dărîmată în urmă cu treizeci de ani. În acele vremuri, turnul chiar avea clopote care chemau oamenii la slujbă. Clopotele încă mai erau acolo, însă frînghiile care odinioară coborau printr-o trapă pînă într-un foaier, unde ședea clopotarul, fuseseră tăiate. Turla devenise un element decorativ. Sau poate că nu era așa?

Buck luă o scară dintr-o cameră de serviciu, se cățără pînă în foaier și deschise trapa, apoi se ridică anevoie deasupra tavanului și găsi o scară din fier forjat care ducea la clopotniță. Se cățără pe lîngă clopotele vechi, care erau acoperite de pînze de păianjen, praf și funingine. Cînd ajunse în apropiere de scările aflate în aer liber, la ultimul său pas atinse cu capul o pînză, iar Buck simți cum un păianjen i se strecoară în păr și fu pe punctul de a-și pierde echilibrul în timp ce îndepărta păianjenul, încercînd în același timp să nu scape lanterna și să nu se desprindă de scară. Doar cu o zi în urmă fusese vînat prin deșert, tamponat, se trăseseră focuri de armă în direcția lui și,

practic, fusese urmărit prin flăcări pentru a-şi putea recăpăta libertatea. Răsuflă cu zgomot. Aproape că ar fi preferat să treacă din nou prin aşa ceva decît să aibă un păianjen în păr.

Se uită în josul deschizăturii şi căută cablul, care ducea pînă la partea ascuţită a turlei. Urcă pînă în capul scărilor şi ieşi prin deschizătură. Ajunse în partea turnului care nu era luminată de jos. Lemnul vechi părea să fie destul de şubred. Piciorul lui rănit începu să îl deranjeze din nou. „Nu ar fi grozav? îşi spuse el. Ce ar fi dacă ai aluneca de pe clopotniţa propriei biserici şi ai da ortul popii în mijlocul nopţii?"

Cercetînd cu atenţie zona pentru a se asigura că nu trecea nici o maşină prin preajmă, Buck lumină pentru un moment locul din care cablul începea să se desfăşoare pe turlă. Acolo se afla ceea ce părea a fi o antenă satelit în miniatură, cu un diametru de aproximativ opt centimetri. Buck nu putu să citească eticheta minusculă care era aplicată pe ea, aşa că se ridică pe vîrfuri şi o dădu jos. O lipi în interiorul buzunarului şi aşteptă pînă cînd ajunse în siguranţă în turn, coborî scările, se strecură prin trapă şi trecu de scara mobilă, iar apoi o smulse din buzunar. Pe ea scria: „Donny Moore Technologies: Doctorul Computerului Dumneavoastră".

Buck puse scara mobilă deoparte şi stinse lumina. Luă un index alfabetic de pe un raft din biroul lui Bruce şi căută cuvîntul „acoperiş". Faptul că Bruce instalase acea antenă satelit ciudată îl determină să se gîndească la un verset pe care îl auzise sau îl citise odată despre vestea cea bună anunţată de pe acoperişuri. Versetele X, 27-28 din Matei spuneau:

„Ceea ce vă grăiesc la întuneric, spuneţi la lumină şi ceea ce auziţi la ureche, propovăduiţi de pe case.

Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeţi-vă mai curînd de acela care poate şi sufletul, şi trupul să le piardă."

Nu era caracteristic pentru Bruce să ia Biblia în sens literal?

Buck se îndreptă spre casa Lorettei, unde avea să citească materialele lui Bruce pînă pe la şase. Apoi intenţiona să doarmă pînă la prînz şi să se trezească atunci cînd Amanda urma să îl aducă pe Rayford acasă de la Mitchell Field, din Milwaukee.

Oare avea să înceteze să mai fie uimit? În timp ce parcurgea distanţa de cîteva străzi pînă la destinaţie, fu impresionat de diferenţa dintre cele două vehicule pe care le condusese în ultimele douăzeci şi patru de ore. Acum conducea un Range Rover cu un preţ de şase cifre, prevăzut cu tot ce doreai, mai puţin cu o chiuvetă de bucătărie, iar în urmă cu o zi condusese un autobuz care, probabil, mai ardea mocnit şi pe care îl „cumpărase" de la un om care în curînd avea să devină un martir.

Totuşi, mult mai uimitor era faptul că Bruce planificase totul şi se pregătise atît de mult înainte de plecarea sa. Cu ajutorul tehnologiei, Armata Pătimirilor şi cel mai nou membru al ei, Tsion Ben-Judah, avea să proclame în curînd cuvîntul Scripturii dintr-un loc secret, transmiţîndu-l prin satelit şi prin Internet oricărei persoane din lume care ar fi dorit să îl audă, precum şi celor care nu îşi doreau acest lucru.

Era ora două şi jumătate dimineaţa, ora din Chicago, cînd Buck se întoarse de la biserică şi se aşeză în faţa hîrtiilor lui Bruce, la masa din sufrageria Lorettei. Însemnările acestuia erau ca un roman. Cufundat în studiile şi în comentariile lui Bruce asupra Bibliei, Buck găsi notiţele pentru predica de duminica aceea. Buck nu putea ţine o cuvîntare la biserică. Era deja îndeajuns de expus şi vulnerabil, dar, cu siguranţă, ar fi putut să îl ajute pe Rayford cu cîteva idei.

În ciuda experienţei sale îndelungate ca pilot, Rayford nu găsise niciodată un remediu pentru simptomele diferenţei de fus orar, în special atunci cînd zbura de la est la vest. Corpul îi spunea că era mijlocul serii şi, după o zi de pilotat, era gata să se bage în pat. Însă, cînd avionul se pregătea să aterizeze pe aeroportul din

Milwaukee, era ora prînzului, ora centrală standard. Frumoasa şi stilata Hattie Durham dormea în scaunul de pe partea cealaltă a culoarului. Părul ei lung şi blond era prins în coc, iar rimelul i se scursese atunci cînd încercase să îşi şteargă lacrimile.

Plînsese aproape toată noaptea, cu cîteva întreruperi. Între două mese, un film şi o gustare, ea se descărcase în faţa lui Rayford. Nu voia să fie cu Nicolae Carpathia. Pierduse dragostea pentru el. Nu îl mai înţelegea. Chiar dacă nu era pregătită să spună că era Antihristul, cunoscîndu-l în particular, ea nu fusese cu siguranţă atît de impresionată de el cum fusese publicul.

Rayford evitase să îşi exprime părerea despre Carpathia. În mod evident, Rayford nu era un simpatizant al lui Carpathia şi nici un angajat loial, dar nu considera că ar fi fost înţelept să afirme categoric că era de acord cu cei mai mulţi credincioşi creştini, care erau convinşi că Nicolae Carpathia corespundea profilului Antihristului. Desigur, Rayford nu avea nici o îndoială. Însă mai văzuse relaţii destrămate refăcîndu-se, aşa că ultimul lucru pe care voia să îl facă era să îi furnizeze lui Hattie muniţia care să poată fi folosită împotriva lui de către Carpathia. În curînd nu avea să mai conteze cine l-a vorbit de rău în faţa lui Nicolae. Oricum, aveau să devină duşmani de moarte.

Cel mai neplăcut pentru Rayford era să vadă chinurile prin care trecea Hattie în legătură cu sarcina ei. I-ar fi plăcut ca aceasta să se refere la ceea ce purta în pîntece ca la un copil. Dar era doar o sarcină pentru ea, una nedorită chiar. Probabil că situaţia nu fusese aşa de la început, dar acum, avînd în vedere starea ei de spirit, nu mai voia să dea naştere copilului lui Nicolae Carpathia. Ea nu se referea la sarcină ca la un copil şi nici chiar ca la un bebeluş.

Rayford îşi asumase dificila datorie de a încerca să îşi susţină punctul de vedere fără a părea prea insistent. O întrebase:

– Hattie, care crezi că sînt opţiunile tale?

– Ştiu că sînt doar trei, Rayford. Orice femeie trebuie să ia în considerare aceste trei opţiuni cînd este gravidă.

„Nu chiar orice femeie", îşi spuse Rayford.

Hattie continuă:

– Pot să duc sarcina la capăt şi să păstrez copilul, ceea ce nu vreau să fac. Pot să îl dau spre adopţie, dar nu sînt sigură că vreau să trec prin toată sarcina şi prin procesul naşterii. Şi, bineînţeles, pot să aleg să nu duc sarcina la bun sfîrşit.

– Ce înseamnă asta exact?

– Cum adică „ce înseamnă asta"? spuse Hattie. Să nu duci sarcina la bun sfîrşit înseamnă să nu duci sarcina la bun sfîrşit.

– Vrei să spui că ai face un avort?

Hattie se uitase la el de parcă ar fi fost un imbecil:

– Da! Ce credeai că înseamnă?

– Păi, mi se pare că foloseşti un vocabular care face ca această opţiune să sune ca şi cum ar fi cea mai la îndemînă.

– *Este* opţiunea cea mai la îndemînă, Rayford. Gîndeşte-te! Desigur, cel mai rău scenariu ar fi să las sarcina să îşi urmeze cursul natural, să trec prin tot disconfortul ei, iar apoi să sufăr durerile naşterii. Şi apoi ce se va întîmpla dacă voi manifesta acele instincte materne despre care vorbeşte toată lumea? Pe lîngă cele nouă luni de chinuri, aş trece prin toate astea aducînd pe lume copilul altcuiva. Iar apoi ar trebui să renunţ la el, ceea ce ar înrăutăţi situaţia.

– Tocmai l-ai numit copil, spuse Rayford.

– Ce?

– Te-ai referit la toate acestea folosind doar termenul de sarcină. Însă din momentul în care ai duce sarcina pînă la capăt, rezultatul ar fi un copil?

– Păi, ar fi copilul *cuiva*. Sper că nu al meu.

Rayford nu mai abordase subiectul în timpul mesei. Se rugase în tăcere să fie în stare să îi comunice un adevăr. Subti-

litatea nu era punctul lui forte. Ea nu era o femeie proastă. Poate că totuşi cea mai bună tactică ar fi fost să fie direct.

Mai tîrziu în timpul cursei, Hattie însăşi aduse din nou subiectul în conversaţie.

– De ce vrei să mă faci vinovată pentru că iau în considerare avortul ca o opţiune?

– Hattie, spuse el, nu pot să te fac să te simţi vinovată. Trebuie să iei propriile decizii. Ceea ce cred eu înseamnă foarte puţin, nu este aşa?

– Păi, îmi pasă de ceea ce gîndeşti tu. Te respect ca pe o persoană apropiată. Sper că nu crezi că eu sînt de părere că avortul ar fi o decizie facilă, chiar dacă este cea mai bună şi cea mai simplă soluţie.

– Cea mai bună şi cea mai simplă pentru cine?

– Pentru mine, ştiu. Uneori, trebuie să ai grijă de tine. Cînd mi-am abandonat serviciul şi am plecat la New York ca să fiu cu Nicolae, m-am gîndit că, în sfîrşit, făceam ceva pentru Hattie. Acum nu îmi place ce am făcut pentru Hattie, aşa că trebuie să fac altceva pentru ea. Înţelegi?

Rayford dădu din cap afirmativ. Înţelesese prea bine. Trebuia să îşi aducă aminte din nou că ea nu era credincioasă. Ea nu s-ar fi gîndit la binele altcuiva în afară de cel propriu. De ce ar fi făcut aşa ceva?

– Hattie, fă-mi pe plac pentru un moment şi hai să presupunem că sarcina pe care o porţi este deja un copil. Este copilul tău. Poate că nu îl placi pe tatăl copilului. Poate că îţi este teamă să vezi ce fel de urmaş poate avea un astfel de tată. Însă copilul acela este şi sînge din sîngele *tău*. Deja ai sentimente materne, altfel nu te-ar mai chinui problema aceasta. Întrebarea mea este cine are grijă de interesele copilului? Hai să spunem că un rău a fost făcut. Hai să spunem că a fost imoral că tu ai trăit cu Carpathia în afara căsătoriei. Hai să spunem că această sarcină, acest copil, este rezultatul unei relaţii imorale. Hai să

mergem chiar mai departe. Hai să spunem că acei oameni care îl consideră pe Nicolae Carpathia drept Antihristul au dreptate. Arunc chiar şi argumentul că poate tu regreţi ideea de a avea un copil de la bun început şi că nu ai fi cea mai bună mamă pentru el. Nu cred că poţi să te sustragi responsabilităţii pe care o ai faţă de copilul tău în acelaşi mod în care victima unui viol sau a unui incest ar fi justificată să o facă. Dar chiar şi în acele cazuri, soluţia nu este cumva să omori partea nevinovată? Ceva nu este în regulă deloc, iar oamenii îşi apără dreptul de a alege. Ceea ce aleg ei, bineînţeles, nu este doar să nu ducă sarcina la bun sfîrşit, nu doar un avort, ci moartea unei persoane. Însă a cărei persoane? A uneia dintre persoanele care au comis greşeala? A uneia dintre persoanele care au comis un viol sau un incest? Sau a uneia dintre persoanele care a rămas însărcinată în afara căsătoriei? Nu, soluţia este întotdeauna să-l ucizi pe cel mai inocent.

Rayford mersese prea departe şi îşi dăduse seama de asta. Aruncă o privire spre Hattie, care îşi acoperise urechile cu mîinile, iar lacrimile începuseră să îi şiroiască pe faţă. El îi atinse braţul, însă ea se trase la o parte. El se aplecă încă puţin şi o prinse de cot:

– Hattie, te rog să nu te îndepărtezi de mine. Te rog să nu crezi că spunîndu-ţi toate astea am vrut să te rănesc. Pune-o pe seama unei persoane care reprezintă drepturile cuiva care nu se poate apăra. Dacă tu nu susţii drepturile propriului copil, cineva trebuie să o facă.

Cu aceste cuvinte, ea se smulse cu totul de lîngă el, îşi îngropă faţa în mîini şi începu să plîngă. Rayford era furios pe sine. De ce nu se învăţa minte? Cum putea să stea acolo şi să spună toate acestea? El credea în aceste lucruri şi era convins că acesta era punctul de vedere al lui Dumnezeu. Pentru el totul avea logică. Dar îşi dădea seama că ea putea să respingă totul doar prin prisma faptului că el era bărbat. Cum ar fi putut el să înţeleagă? Nimeni nu îi spunea lui ce avea voie să facă sau nu

cu trupul lui. Dorise să îi spună că înțelegea acest aspect, însă dacă pruncul din pîntecele ei era de sex feminin? Cine apăra drepturile acelui trup de femeie?

Hattie nu mai vorbi cu el timp de cîteva ore. El știa că merita asta. „Dar, se întrebase, oare este momentul să fiu diplomat?" Nu avea nici o idee care erau planurile ei. Tot ce putea să facă era să pledeze pe lîngă ea atunci cînd avea ocazia.

– Hattie, spuse el, iar ea nu se uitase deloc la el. Hattie, te rog, permite-mi să îți mai spun un singur lucru!

Ea se întoarse ușor, fără să se uite pe deplin la el, însă el avusese impresia că îi cîștigase atenția.

– Te rog să mă ierți dacă ceea ce am spus te-a rănit sau te-a insultat. Sper că mă cunoști destul de bine pînă acum ca să știi că nu aș face așa ceva în mod intenționat. Mai mult chiar, vreau să știi că sînt unul dintre puținii prieteni pe care îi ai în Chicago, care ține la tine și îți vrea numai binele. Aș vrea să iei în considerare ideea de a trece pe la noi să ne vizitezi în Mount Prospect pe drumul la întoarcere. Chiar dacă nu voi fi acolo, chiar dacă va trebui să mă întorc în Noul Babilon înaintea ta, du-te să îi vezi pe Chloe și pe Buck. Vorbește cu Amanda! Vrei să faci asta?

Acum se uitase la el. Strînsese din buze și dăduse din cap cu părere de rău:

– Probabil că nu. Apreciez sentimentele tale și îți accept scuzele. Dar nu, probabil că nu voi da curs invitației tale.

Și așa rămăseseră lucrurile. Rayford era supărat pe el însuși. Intențiile lui erau pure și credea că logica lui era corectă. Dar, probabil, contase prea mult pe personalitatea și pe stilul său și nu destul pe Dumnezeu pentru a o îndupleca pe Hattie. Tot ce putea face acum era să se roage pentru ea.

Cînd avionul ajunse în sfîrșit în drepul porții de sosire, Rayford o ajută pe Hattie să își scoată geanta din raftul de deasupra. Ea îi mulțumi. Nu mai avea încredere în el încît să îi mai

spună ceva. Se scuzase destul. Hattie își șterse fața încă o dată și spuse:

– Rayford, știu că ești bine intenționat. Dar mă înnebunești uneori. Ar trebui să fiu bucuroasă că nu am avut o relație adevărată.

– Mulțumesc, spuse Rayford, mimînd dezamăgirea.

– Vorbesc serios, spuse ea. Știi ce vreau să spun. Cred că nu sîntem pe aceeași lungime de undă sau ceva de genul acesta.

– Probabil, spuse Rayford.

Așadar, aceasta era impresia ei. Foarte bine. Bineînțeles, nu asta era problema. Situația nu se rezolvase în cel mai bun mod cu putință, dar știa că, dacă ar fi încercat să repare totul acum, nu ar fi ajuns la nimic bun.

În timp ce ieșeau pe poartă, el văzu zîmbetul de întîmpinare al Amandei. Se repezi spre soția sa, iar ea îl strînse în brațe cu putere, apoi îl sărută cu pasiune, dar se retrase repede.

– Nu am vrut să te ignor, Hattie, dar eram nerăbdătoare să îl văd pe Rayford.

– Înțeleg, spuse Hattie pe un ton indiferent, întinzîndu-i mîna și întorcînd privirea.

– Putem să te lăsăm undeva? întrebă Amanda.

Hattie chicoti:

– Ei, bine, bagajele mele trec prin Denver. Puteți să mă lăsați acolo?

– O, știam asta! spuse Amanda. Putem să te conducem pînă la poarta de îmbarcare?

– Nu, o să mă descurc. Cunosc aeroportul acesta. Am puțin timp de petrecut aici și voi încerca să mă relaxez.

Rayford și Amanda își luară rămas-bun de la Hattie, iar ea fu destul de cordială, însă pe măsură ce se îndepărtau, Rayford îi mai întîlni o dată privirea. Ea strînse din buze și dădu din cap. El se simțea mizerabil.

Rayford şi Amanda merseră ţinîndu-se de mînă, apoi ţinîndu-se la braţ, pe urmă ţinîndu-se de talie tot drumul pînă la scările care coborau spre locul de preluare a bagajelor. Amanda ezită şi îl trase pe Rayford din faţa scărilor rulante. Imaginile difuzate pe unul din ecranele de televizor îi atraseseră atenţia.

– Ray, spuse ea, vino să vezi asta.

Urmăriră un reportaj al CNN/GNN care rezuma cuantumul pagubelor incidentelor violente la nivel internaţional. Carpathia deja îşi pusese amprenta. Prezentatorul tocmai spunea:

– „Experţi din domeniul sănătăţii din lumea întreagă prevăd că rata mortalităţii va creşte cu peste douăzeci de procente la nivel internaţional. Potentatul Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia, a anunţat instituirea unei organizaţii internaţionale de sănătate care va prelua controlul asupra tuturor eforturilor locale şi regionale. Domnia sa, împreună cu cei zece ambasadori ai Comunităţii Globale, au dat publicităţii un comunicat de presă în urma întrunirii la nivel înalt de la Noul Babilon, conturînd o propunere de abordare a unor reguli stricte care să reglementeze sănătatea şi bunăstarea întregii comunităţi globale. Vă vom prezenta acum reacţia faimosului chirurg cardiovascular Samuel Kline din Norvegia."

Rayford şopti:

– Acest individ este la degetul mic al lui Carpathia. L-am văzut pe acolo. Spune orice vrea „Sfîntul" Nicolae.

Doctorul continuă:

– „Oricît de minunate şi eficiente ar fi fost Crucea Roşie Internaţională şi Organizaţia Mondială a Sănătăţii în trecut, ele nu mai pot face faţă distrugerilor, bolilor şi deceselor de la acest nivel. Planul vizionar al Potentatului Carpathia nu reprezintă doar unica noastră speranţă de supravieţuire în contextul apariţiei foametei şi epidemiilor, ci, după cum mi se pare la prima vedere, un proiect pentru cea mai agresivă campanie internaţională centrată pe sănătate care a avut loc vreodată. În cazul în care rata

mortalității se va ridica la douăzeci și cinci la sută din cauza contaminării apei și a aerului, a lipsei de alimente și a altor probleme de acest gen, așa cum au prevăzut specialiștii, noile directive care vor guverna viața din pîntecele mamei pînă în ultima ei fază pot aduce această planetă de pe marginea prăpăstiei la un stadiu ideal din punct de vedere al sănătății fizice."

Rayford și Amanda se întoarseră spre scările rulante, iar Rayford continuă să dea din cap:

– Cu alte cuvinte, Carpathia îndepărtează trupurile celor care au sărit în aer sau au murit de pe urma foametei sau a bolilor generate de războiul lui, în timp ce noi, restul subiecților norocoși, vom fi mai sănătoși și mai prosperi ca niciodată.

Amanda se uită la el:

– Ai vorbit că un adevărat angajat devotat, spuse ea.

El își puse brațele în jurul ei și o sărută. Se împiedicară și aproape că se rostogoliră în momentul în care ajunseră la capătul scărilor rulante.

Buck îl îmbrățișă pe proaspătul său socru și pe vechiul său prieten ca pe un frate întru credință ce-i era. Se simți onorat să i-l prezinte pe Tsion Ben-Judah lui Rayford și să îi vadă împrietenindu-se. Armata Pătimirilor se reunise încă o dată, împărtășindu-și noutățile pe care le avea fiecare și încercînd să facă planuri în legătură cu un viitor care niciodată nu păruse mai nesigur.

15

Rayford se chinui să stea treaz pînă la o oră obişnuită de culcare dintr-o zi de sîmbătă. El, Buck şi Tsion revizuiră de mai multe ori materialele lui Bruce. Adeseori, Rayford fusese impresionat pînă la lacrimi.

– Nu sînt sigur că sînt în stare să fac asta, spuse el.

Tsion îi spuse cu blîndeţe:

– Eşti în stare.

– Ce v-aţi fi făcut, dacă eu nu aş fi reuşit să mă întorc?

Buck spuse:

– Nu ştiu, dar eu nu pot risca să vorbesc în public. Şi, cu siguranţă, nici Tsion nu poate să facă acest lucru.

Rayford întrebă ce aveau de gînd să facă cu Tsion:

– Nu poate să stea prea mult aici, nu-i aşa?

– Nu, spuse Buck. Nu va trece mult timp pînă cînd reprezentanţii Comunităţii Globale vor fi informaţi de faptul că am fost implicat în aceasta evadare. De fapt, nu aş fi deloc surprins dacă Nicolae Carpathia ar şti deja.

Fură de acord cu toţii ca Tsion să vină în New Hope duminică dimineaţa, probabil cu Loretta, ca un oaspete care să pară un vechi prieten. Dacă n-ar fi fost înfăţişarea sa orientală care să-l trădeze, avînd în vedere diferenţa de vîrstă dintre cei doi, acesta ar fi putut trece drept fiul sau nepotul ei.

– Însă nu aş risca să îl las să se expună mai mult de atît, spuse Rayford. Dacă adăpostul este pregătit, trebuie să îl strecurăm acolo înainte de sfîrşitul zilei de mîine.

Un Rayford cu privirea împăienjenită stabili seara tîrziu o întrunire a membrilor Armatei Pătimirilor, rugîndu-l pe Tsion Ben-Judah să aştepte în altă cameră. Rayford, Amanda, Buck şi Chloe se aşezară în jurul mesei din sufragerie cu hîrtiile lui Bruce în faţă.

– Presupun că este de datoria mea, spuse Rayford, ca membru fondator al acestei grupări de luptători pentru libertate, să declar începute lucrările primei şedinţe după pierderea liderului nostru.

Amanda ridică o mînă cu timiditate:

– Scuză-mă, dar cred că eu sînt membrul senior, dacă te referi la vîrstă.

Rayford zîmbi. Nu era vorba de frivolitate la mijloc, iar el aprecie subtilitatea ei.

– Ştiu că eşti cea mai în vîrstă, iubito, spuse el, dar eu sînt credincios de mai mult timp decît tine. Probabil, cu o săptămînă sau două.

– Destul de adevărat, spuse ea.

– Singura problemă pe ziua de astăzi este votarea intrării unui nou membru în grupul nostru. Cred că este evident pentru toată lumea că Dumnezeu ne-a oferit un nou conducător şi mentor în persoana doctorului Ben-Judah.

Chloe luă cuvîntul:

– Cerem prea multe de la el, nu-i aşa? Oare sîntem convinşi că ar vrea să locuiască în ţara aceasta? În oraşul acesta?

– Unde altundeva ar putea să se ducă? întrebă Buck. Totuşi, ar fi corect să îl întrebăm mai degrabă decît să ne dăm cu presupusul, însă opţiunile lui sînt limitate.

Buck le povesti celorlalţi despre noile telefoane, despre computerele pe care avea să le primească, despre cum pregătise

Bruce adăpostul pentru utilizarea telefoanelor şi a computerelor şi pentru transmiterea informaţiilor cu ajutorul lor şi despre cum Donny Moore crease un sistem care nu ar fi putut fi interceptat sau localizat.

Rayford avu impresia că toata lumea părea optimistă. Terminase pregătirile pentru slujba de înmormîntare de a doua zi dimineaţa şi spuse că avea de gînd să ţină o predică îndrăzneaţă. Se rugară pentru încredere, pace şi binecuvîntarea lui Dumnezeu în hotărîrea deciziei de a-l include pe Tsion în Armata Pătimirilor. Rayford îl invită să participe la întrunire.

– Tsion, fratele meu, am dori să te alături acestui mic grup de credincioşi. Ştim că ai fost rănit profund şi că este posibil să suferi mult timp de acum înainte. Nu îţi cerem să iei o decizie pe moment. După cum îţi imaginezi probabil, avem nevoie de tine nu doar în calitate de simplu membru, ci îţi cerem să fii conducătorul nostru, pastorul nostru, de fapt. Sîntem conştienţi că va veni şi ziua în care va trebui cu toţii să locuim împreună cu tine în adăpostul subteran. Între timp, vom încerca să ne menţinem vieţile normale pe cît posibil, încercînd să supravieţuim şi să răspîndim învăţătura lui Hristos şi altora pînă la Preaslăvita Sa A Doua Venire.

Tsion se ridică la unul din capetele mesei şi se sprijini de ea cu ambele mîini. Buck, care considerase de curînd că Tsion arăta mult mai tînăr pentru cei patruzeci şi şase de ani ai săi, îl văzu acum extenuat, cu durerea întipărită pe faţă. Acesta vorbi cu o voce slabă şi nesigură, în timp ce buzele îi tremurau:

– Fraţi şi surori întru Hristos, spuse el cu accentul lui evreiesc pronunţat, sînt profund onorat şi impresionat. Îi sînt recunoscător lui Dumnezeu pentru generozitatea şi binecuvîntarea pe care mi le-a arătat atunci cînd a aranjat lucrurile în aşa fel, încît tînărul Cameron să mă găsească şi să îmi salveze viaţa. Trebuie să ne rugăm pentru patru dintre fraţii noştri, Michael şi cei trei prieteni ai săi, despre care cred că se numără

printre cei 144 000 de martori pe care Dumnezeu îi va ridica din rîndul triburilor evreieşti răspîndite în lumea largă. Trebuie să ne rugăm şi pentru fratele nostru Anis, despre care Cameron v-a povestit. El a fost trimis de Dumnezeu ca să ne ajute. Nu ştiu nimic despre el, cu excepţia faptului că, dacă se va afla că ar fi putut să mă reţină, şi el ar putea deveni martir, pînă să ne dăm noi seama. Oricît de copleşit m-aş simţi din cauza pierderilor pe care le-am suferit, văd limpede cum lucrarea lui Dumnezeu cel Atotputernic îmi călăuzeşte paşii. Lucrurile s-au întîmplat de parcă ţara mea binecuvîntată ar fi fost o solniţă în mîna Lui, pe care El a deschis-o şi a scuturat-o deasupra deşertului în cele patru vînturi. Am ajuns exact acolo unde a vrut să mă aflu. Unde altundeva m-aş putea duce? Nu am nevoie de nici un răgaz ca să mă gîndesc. Deja m-am rugat pentru asta. Sînt acolo unde Dumnezeu vrea să fiu şi voi rămîne aici atît timp cît El doreşte acest lucru. Nu îmi place să trăiesc în ascunzători, însă nu sînt un om necugetat. Accept cu recunoştinţă oferta voastră de a locui în adăpostul subteran şi a de mă folosi de proviziile pe care le veţi face şi aştept cu nerăbdare programele despre Biblie pe care Cameron mi-a promis că are să le instaleze pe noul computer. Dacă tu şi consilierul tău în materie de tehnică, tînărul domn Moore, aţi putea să puneţi la punct un plan de a mări numărul credincioşilor, v-aş fi recunoscător. În mod evident, zilele în care călătoream prin lume şi ţineam cuvîntări în public s-au terminat. Aştept cu nerăbdare să mă rog alături de credincioşii din această parohie mîine-dimineaţă, în biserica voastră, şi să aud mai multe despre mentorul vostru şi predecesorul meu, Bruce Barnes. Nu pot şi nici nu promit să îl înlocuiesc în inimile voastre. Cine ar putea înlocui un părinte spiritual? Dar pentru că Dumnezeu m-a binecuvîntat cu o minte care înţelege multe limbi, cu o inimă care Îl urmează şi întotdeauna L-a urmat şi cu adevărul pe care mi L-a făcut cunoscut şi pe care l-am descoperit, acceptat şi primit puţin prea tîrziu, îmi voi dedica restul zilelor mele

împărtășirii cu voi, precum și cu oricine altcineva ar dori să o cunoască, a Veștii Bune a Evangheliei lui Iisus Hristos, Mesia, Salvatorul, Mesia al meu, Salvatorul meu.

Tsion aproape că se prăbuși pe scaun și, în același timp, Rayford și restul membrilor Armatei Pătimirilor se întoarseră și îngenunchează în fața scaunelor lor.

Buck simți prezența lui Dumnezeu la fel de clar ca în ziua evadării din Israel și din Egipt. Își dădu seama că Dumnezeul lui nu avea limite în spațiu și în timp. Mai târziu, când el și Chloe merseră la culcare, lăsîndu-l pe Rayford singur în sufragerie pentru a revizui mesajul său de la slujba de comemorare, se rugară ca Verna Zee să își țină promisiunea de a veni la biserică.

– Ea este cheia, spuse Buck. Chloe, dacă se sperie și spune ceva cuiva despre mine, viețile noastre nu vor mai fi niciodată la fel.

– Buck, viețile noastre nu au mai fost la fel ca în ultimii doi ani.

Buck o trase aproape de el, iar ea se cuibări la pieptul lui. Buck o simți relaxîndu-se și îi auzi respirația adîncă și egală atunci cînd adormi cîteva minute mai târziu. El rămase treaz încă o oră, uitîndu-se în tavan.

Buck se trezi la opt și văzu că era singur în pat. Simți mirosul micului dejun. Probabil că Loretta deja plecase la biserică. Știa că Chloe și Amanda deveniseră apropiate și adesea trebăluiau împreună, dar fu surprins să îl găsească și pe Tsion făcîndu-și de lucru prin bucătărie.

– Vom da o aromă orientală ospățului de dimineață, am dreptate? întrebă el.

– Îmi place ce aud, frate, spuse Buck. Loretta se va întoarce să te ia cu ea pe la nouă. Amanda, Chloe și cu mine ne vom îndrepta spre biserică imediat după ce vom termina micul dejun.

Buck ştia că avea să vină multă lume în dimineaţa aceea, dar nu se aşteptase ca parcările să fie pline şi maşinile aliniate şi pe cîteva străzi din apropiere. Dacă Loretta nu ar fi avut un loc de parcare rezervat, ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi lăsat maşina acasă şi ar fi mers pe jos la biserică împreună cu Tsion. Chiar şi aşa, după cum îi spuse ea lui Buck mai tîrziu, trebuise să dea pe cineva afară de pe locul ei de parcare atunci cînd se întorsese însoţită de rabin.

Ar fi fost lipsit de sens ca Tsion să fie văzut în compania lui Buck în biserică. Buck stătu împreună cu Chloe şi Amanda. Loretta se aşează în spate, însoţită de Tsion. Loretta, Buck, Chloe şi Amanda se uitară tot timpul după Verna.

Rayford nu ar fi recunoscut-o pe Verna nici dacă aceasta s-ar fi aflat în faţa sa. În dimineaţa aceea era preocupat de propriile gînduri şi responsabilităţi. Cu cincizeci de minute înaintea slujbei de comemorare, el îl atenţionase pe antreprenorul de pompe funebre să mute sicriul în biserică şi să îl deschidă.

Rayford se afla în biroul lui Bruce atunci cînd antreprenorul se întoarse în fugă:

– Domnule, sînteţi sigur că vreţi să fac asta? Biserica este deja plină ochi.

Rayford nu se îndoi de spusele omului, însă îl urmă ca să vadă el însuşi cum stau lucrurile. Aruncă o privire din pragul uşii care dădea spre podium. Nu s-ar fi cuvenit să deschidă sicriul în faţa tuturor acelor oameni. Dacă trupul lui Bruce ar fi fost expus de la bun început, aşteptîndu-i pe oameni atunci cînd ei soseau, ar fi fost altceva.

– Du sicriul închis acolo, spuse Rayford. Vom organiza un priveghi mai tîrziu.

În timp ce Rayford revenea în birou, el şi antreprenorul de pompe funebre dădură peste sicriu şi însoţitorii acestuia în holul

care ducea spre podium şi care, de altfel, ar fi trebuit să fie gol. Rayford fu surprins de o dorinţă neaşteptată:

– Poţi să îl deschizi puţin numai pentru mine?

– Sigur, domnule, dacă vă veţi întoarce privirile pentru un moment.

Rayford se întoarse cu spatele şi auzi capacul deschizîndu-se şi pînza foşnind.

– Totul e în regulă, domnule, spuse antreprenorul.

Bruce arăta mai lipsit de viaţă decît trupul pe care îl văzuse Rayford sub cearşaful din faţa spitalului demolat unde îl găsise. Deşi impresia ar fi putut fi provocată de lumină, de trecerea timpului sau de propria durere şi de surmenaj, Rayford nu ştiu cu siguranţă ce anume îl făcu să aibă această părere. Ştia că ceea ce vedea era doar gazda pămînteană a prietenului său drag. Bruce plecase dintre ei. Cel care stătea întins acolo reprezenta doar imaginea omului care fusese odată. Rayford îi mulţumi antreprenorului şi se îndreptă spre birou.

Era mulţumit că aruncase acea ultimă privire. Nu că ar fi avut nevoie de o despărţire, aşa cum spuneau cei mai mulţi în legătură cu un asemenea gest. Pur şi simplu, se temuse că şocul de a-l vedea pe Bruce lipsit de viaţă la priveghi l-ar fi lăsat fără cuvinte. Dar nu se ştia niciodată. Acum fusese emoţionat, dar totuşi se simţea mai încrezător ca niciodată în misiunea de a-l prezenta pe Bruce şi pe Dumnezeu acestor oameni.

În momentul în care intră în sanctuar şi văzu mulţimea de oameni, lui Buck i se puse un nod în gît. Nu fu surprins de numărul mare de oameni, ci de faptul că se adunaseră atît de devreme. De asemenea, nu se auzea murmurul obişnuit la o slujbă de duminică dimineaţa. Nimeni nu părea să şoptească măcar. Tăcerea era ciudată şi oricine ar fi interpretat-o drept un tribut în cinstea lui Bruce. Oamenii plîngeau, însă nimeni nu suspina. Cel puţin nu încă. Pur şi simplu stăteau, cei mai mulţi dintre ei cu

capetele plecate, în timp ce alţii citeau scurta broşură care conţinea datele biografice ale lui Bruce. Buck se minuna de versetul pe care cineva, probabil Loretta, îl tipărise jos pe coperta din spate a broşurii. Scria simplu: „Ştiu că Mîntuitorul meu trăieşte".

Buck o simţi pe Chloe cutremurîndu-se şi ştiu că îi venea să plîngă. O cuprinse de după umeri şi o atinse şi pe Amanda, care stătea chiar lîngă Chloe. Aceasta se întoarse şi Buck îi văzu lacrimile. Puse o mînă şi pe umerii ei şi rămaseră tăcuţi în felul acesta.

La ora zece fix, exact aşa cum se gîndise Buck că ar fi procedat un pilot, Rayford şi o persoană mai în vîrstă îşi făcură apariţia pe uşa de lîngă podium. Rayford se opri, iar celălalt bărbat păşi în amvon şi rugă lumea să se ridice în picioare, apoi dădu tonul congregaţiei pentru două imnuri, care fură psalmodiate atît de încet şi de rar şi cu atît de multă simţire, încît Buck de-abia reuşi să distingă cuvintele. Cînd terminară de cîntat, seniorul spuse:

– La atît se reduce slujba. Nu se vor oferi donaţii astăzi şi nici nu se vor face anunţuri. Toate întîlnirile se vor relua duminica viitoare, după cum a fost stabilit. Va urma comemorarea îndrăgitului nostru pastor trecut la cele veşnice, Bruce Barnes.

Apoi începu să spună cînd şi unde se născuse Bruce şi cînd şi unde murise.

– A avut o soţie, o fiică şi doi fii, care s-au Înălţat la Cer o dată cu restul membrilor parohiei. Cel care vă va vorbi în această dimineaţă va fi seniorul Rayford Steele, care a devenit membru al congregaţiei conduse de pastorul Barnes imediat după Înălţarea la Cer. Acesta a fost prietenul şi confidentul lui Bruce. El îi va aduce omagiu şi va ţine o scurtă cuvîntare. Veţi putea reveni la ora patru după-amiaza pentru priveghi, dacă veţi dori.

Rayford se simţi de parcă s-ar fi aflat într-un univers paralel. Îşi auzise numele şi ştia pentru ce se aflau cu toţii acolo în acea dimineaţă. Să fi fost acesta un mecanism de apărare mintală?

Avea să îl ajute Dumnezeu să-şi lase la o parte durerea şi emoţiile ca să poată vorbi coerent? Doar la asta se putea gîndi. Dacă emoţiile l-ar fi copleşit, i-ar fi fost imposibil să mai vorbească.

Rayford îi mulţumi bătrînului şi îşi scoase însemnările:

– Enoriaşi şi prieteni ai bisericii New Hope Village, începu el, rude şi prieteni ai lui Bruce Barnes, va întîmpin astăzi în numele fără asemănare al lui Iisus Hristos, Domnul şi Mîntuitorul nostru. Dacă am învăţat ceva pe lumea asta, am învăţat că un vorbitor nu trebuie niciodată să îşi ceară scuze în numele său. Vă rog să îmi permiteţi să încalc această primă regula şi să trec peste ea, deoarece ştiu că, în ciuda relaţiei apropiate dintre mine şi Bruce, ceea ce se întîmplă astăzi nu are nici o legătură cu mine. De fapt, Bruce v-ar spune că nu are legătură nici cu el. Evenimentele de astăzi au legătură cu Hristos. Trebuie să vă spun că mă aflu în faţa dumneavoastră în această dimineaţă nu în calitate de senior, nu în calitate de preot şi în mod sigur nu în calitate de predicator. Oratoria nu este unul dintre talentele mele. Nimeni nu a dorit să sugereze că l-aş putea înlocui pe Bruce. Mă aflu aici pentru că l-am iubit şi pentru că în multe privinţe – în primul rînd pentru că a lăsat o adevărată comoară scrisă în urma sa – mă simt oarecum în măsură să vorbesc în locul lui.

Buck o ţinu pe Chloe alături, atît pentru alinarea sa cît şi pentru a ei. Îl compătimea pe Rayford. Trebuie să-i fi fost foarte greu. Era impresionat de capacitatea acestuia de a se controla în astfel de situaţii. El însuşi nu ar fi fost în stare să spună două cuvinte şi ştia acest lucru.

Rayford spunea:

– Vreau să vă relatez cum l-am întîlnit pe Bruce prima dată, pentru că ştiu că mulţi dintre dumneavoastră l-aţi întîlnit în acelaşi fel. Ne aflam cu toţii într-un moment de răscruce al vieţilor noastre, iar Bruce ne-o luase înainte cu doar cîteva ore.

Buck ascultă povestea pe care o auzise de nenumărate ori şi care se referea la faptul că Rayford fusese avertizat de către soţia sa în legătură cu Înălţarea la Cer care avea să vină. Atunci cînd el şi Chloe fuseseră lăsaţi în urmă, iar Irene şi Raymie luaţi, Rayford căutase cu ultimele puteri biserica în care soţia sa ascultase mesajul. Bruce Barnes fusese singura persoană care mai rămăsese dintre angajaţii bisericii, iar Bruce ştia exact de ce. Într-o clipă, se convertise şi devenise unul dintre propovăduitorii Evangheliei. Bruce apelase la Rayford şi la Chloe pentru ca aceştia să asculte mărturia sa despre pierderea soţiei şi a celor trei copii în miez de noapte. Chloe se manifestase cu scepticism. Trecu ceva vreme pînă să se convingă şi ea.

Bruce le înmînase o copie a unei casete video pe care predecesorul său o lăsase în urma sa tocmai pentru acest scop. Rayford fusese uimit de faptul că pastorul ar fi putut şti dinainte prin ce trecea el atunci. El le argumentase cu pasaje din Biblie faptul că toate acestea fuseseră prezise şi le explicase cu minuţiozitate care ar fi trebuit să fie calea pe care trebuiau să o urmeze pentru a fi mîntuiţi. Rayford se reculese cîteva momente, aşa cum o făcuse în repetate ocazii în timpul orelor de religie de duminica sau în cadrul întrunirilor congregaţiei, pentru a trece din nou în revistă acel plan simplu.

Buck nu încetase vreodată să fie mişcat de ceea ce Bruce numise întotdeauna „povestea aceea veche, veche". Rayford spuse:

– Acesta a fost mesajul cel mai prost înţeles al tuturor timpurilor. Dacă aţi fi întrebat oamenii de pe stradă cu cinci minute înainte de a avea loc Înălţarea la Cer care era crezul creştinilor despre Dumnezeu şi Rai, nouă din zece v-ar fi spus că biserica aşteaptă de la ei să trăiască o viaţă corectă, să se străduiască să fie mai buni, să se gîndească la semeni, să fie generoşi, să trăiască în pace. Suna atît de bine şi totuşi era o părere atît de greşită! Cît de departe era de profeţie! Biblia spune clar că toate faptele noastre bune nu valorează nimic. Nimeni nu este drept,

nimeni. Fiecare își vede de treburile sale. Cu toții am păcătuit și nu ne-am ridicat la așteptările lui Dumnezeu. În lumea lui Dumnezeu, toți meritäm pedeapsa cu moartea. Aș neglija un aspect și v-aș dezamăgi dacă am ajunge la sfîrșitul slujbei de comemorare a unui om cu inimă de apostol, așa cum a fost Bruce Barnes și nu v-aș spune ce mi-a transmis mie și tuturor celor cu care a venit în contact în ultimii doi ani din viața sa de pe pămînt. Iisus deja a pătimit. Lucrarea sa a fost deja înfăptuită. Oare trebuie să trăim vieți corecte? Trebuie să ne străduim cît mai mult? Trebuie să ne gîndim la cei din jurul nostru și să trăim în pace? Sigur că da! Dar ce trebuie să facem pentru a obține mîntuirea noastră? Sfînta Scriptură precizează că vom fi salvați de harul divin prin credință, și nu prin noi înșine, nu prin faptele noastre și cu atît mai puțin dacă ne vom lăuda cu acestea. Ne trăim viețile într-un fel cît se poate de corect, ca un răspuns umil la acel dar neprețuit al lui Dumnezeu, reprezentat de mîntuirea noastră, plătită de bunăvoie de Hristos pe cruce. Asta v-ar spune Bruce Barnes în această dimineață, dacă duhul lui ar fi încă prezent în corpul care se află în sicriul din fața dumneavoastră. Orice persoană care a avut ocazia să îl cunoască știe că acest mesaj devenise viața lui. El, care a fost distrus din cauza pierderii familiei sale și îndurerat de păcatele din viața sa și de eșecul său cel mai mare de a nu reuși să facă pasul spre Dumnezeu, știa că era necesar să își asigure viața veșnică. Însă nu s-a lăsat cuprins de autocompătimire. A devenit imediat un cercetător al Sfintei Scripturi și un propovăduitor al Veștii Bune. Acest amvon nu a fost de ajuns pentru el. A înființat case parohiale pe tot cuprinsul Americii și apoi a început să predice în întreaga lume. Da, el obișnuia să se afle aici duminicile, deoarece credea că turma lui era prima sa responsabilitate. Însă dumneavoastră și cu mine, cu toții i-am permis să călătorească, deoarece știam că era un om pe care lumea aceasta nu îl merita.

Buck privi atent momentul în care Rayford încetă să mai vorbească, păşi într-o parte a amvonului şi începu să gesticuleze către sicriu:

– Iar acum, spuse el, dacă voi reuşi să fac asta, aş dori să mă adresez lui Bruce în mod direct. Cu toţii ştiţi că trupul este mort. Nu mă poate auzi. Însă Bruce, spuse el, ridicîndu-şi ochii, îţi mulţumim. Te invidiem. Ştim că te afli lîngă Hristos, situaţie despre care Apostolul Pavel spune că este „de departe cu mult mai bună". Trebuie să îţi mărturisim că nu ne place ceea ce se întîmplă acum. Ne doare. Îţi simţim lipsa. Dar, în amintirea ta, ne luăm angajamentul să continuăm, să nu abandonăm cauza sfîntă, să luptăm chiar dacă şansele par să nu ne surîdă. Vom studia însemnările tale şi vom păstra această biserică pe care ne-ai lăsat-o ca pe un far pentru slava lui Dumnezeu.

Rayford coborî din amvon, simţindu-se vlăguit. Dar nu terminase nici măcar pe jumătate:

– De asemenea, simt că neglijez un alt aspect dacă nu aş încerca să vă împărtăşesc ideile cele mai importante ale predicii pe care Bruce o pregătise pentru ziua de astăzi. Este o predică importantă, una pe care nimeni de aici nu ar dori să o rateze. Pot spune că am citit-o de nenumărate ori şi de fiecare dată m-am simţit binecuvîntat. Însă, înainte de a începe, mă simt obligat să invit alături de mine pe oricine simte impulsul de a spune ceva în memoria iubitului nostru frate.

Rayford făcu un pas înapoi de la microfon şi aşteptă. Timp de cîteva secunde, se întrebă dacă nu cumva îi luase pe toţi prin surprindere cu această propunere. Nimeni nu făcea o mişcare. În cele din urmă, Loretta se ridică în picioare:

– Mă cunoaşteţi cu toţii, spuse ea. Am fost secretara lui Bruce din ziua în care toţi ceilalţi au dispărut. Dacă vă veţi ruga să reuşesc să mă stăpînesc, aş dori să vă spun cîteva cuvinte despre pastorul Barnes.

Loretta spuse povestea de acum cunoscută a faptului că era singura persoană dintre cele peste o sută de rude ale ei care fusese lăsată pe pământ în urma Înălțării la Cer.

– Momentan, nu se găsesc de față mai mult de douăsprezece persoane care să fi făcut parte din parohie înainte de ziua respectivă, spuse ea. Știm cu toții care sîntem, însă oricît de recunoscători am fi pentru faptul că am găsit în cele din urmă Adevărul, încă mai trăim cu regretul timpului irosit.

Buck, Chloe și Amanda se întoarseră în strana în care se aflau ca să o vadă mai bine pe Loretta. Buck observă prezența șervețelelor și a batistelor peste tot în sanctuar. Loretta termină spunînd:

– Fratele Barnes a fost un om foarte deștept, care a săvîrșit o greșeală enormă. Din momentul în care și-a limpezit relația cu Dumnezeu și și-a dedicat restul zilelor pentru a-L sluji, a devenit pastorul nostru. Nu pot să vă spun nenumăratele ocazii în care el însuși ne îndruma spre Hristos. Nu se comporta niciodată cu superioritate, nu avea prejudecăți și niciodată nu și-a ieșit din fire în fața cuiva. Era cinstit, plin de compasiune și îi iubea pe oameni întru împărăția cerului. Ah, nu era niciodată atît de delicat, încît să nu le vorbească oamenilor despre situația exactă în care se aflau. Sînt destul de mulți aici care pot confirma spusele mele. Însă cîștigarea oamenilor de partea lui Hristos era principalul, unicul și cel mai măreț scop al său. Mă rog ca, în eventualitatea în care mai există aici cineva care se mai întreabă sau care se mai îndoiește, să vă dați seama că probabil voi reprezentați motivul pentru care noi, ceilalți, putem afirma că Bruce nu a murit degeaba. Dăruirea lui pentru sufletele oamenilor continuă și dincolo de mormînt.

Spunînd acestea, Loretta cedă. Se aşeză. Străinul de lîngă ea, bărbatul cu pielea smeadă, pe care îl cunoştea numai ea şi membrii Armatei Pătimirilor, îşi puse braţul în jurul ei cu duioşie.

Rayford ascultă cum oamenii din întregul sanctuar depuneau mărturie despre impactul pe care îl avusese Bruce Barnes asupra vieţilor lor. Evocările continuară timp de mai mult de o oră. În cele din urmă, într-un moment de linişte, Rayford interveni:

– Îmi displace să pun capăt unui astfel de moment însă, dacă mai există cineva care doreşte să vorbească, rog persoana respectivă să ia cuvîntul imediat. După încă o mărturie, cei care trebuie să plece vor putea să facă acest lucru. Ascultarea rezumatului a ceea ce ar trebuit să fie predica de astăzi a lui Bruce este opţională.

Tsion Ben-Judah se ridică:

– Pe mine nu mă cunoaşteţi, spuse el. Reprezint comunitatea internaţională spre care pastorul dumneavoastră şi-a îndreptat strădaniile atît de mult timp, cu atît de multă dăruire şi eficacitate. Foarte mulţi conducători creştini de pe glob îl cunoşteau, se aflau sub oblăduirea sa şi s-au apropiat mai mult de Hristos datorită lui. Ruga mea este ca dumneavoastră să continuaţi lucrarea sa în memoria lui, să nu „obosiţi făcînd bine", după cum spun Scripturile.

Rayford îi anunţă pe cei prezenţi:

– Vă puteţi ridica dacă doriţi. Destindeţi-vă, îmbrăţişaţi un prieten, întîmpinaţi pe cineva!

Oamenii se ridicară şi se întinseră, îşi dădură mîinile şi se îmbrăţişară, dar puţini vorbiră. Rayford spuse:

– Cîtă vreme sînteţi în picioare, aş dori să îmi cer scuze în numele celor care sînt copleşiţi, înfometaţi, neliniştiţi sau care trebuie să plece din alte motive. Am depăşit cu mult timpul alocat unei slujbe obişnuite. Vom înregistra restul slujbei pentru cine va fi interesat. Voi rezuma mesajul lui Bruce pentru această

dimineaţă, cerîndu-mi scuze încă de pe-acum pentru că voi citi numai anumite pasaje. Nu am talentul lui de predicator, aşa că vă rog să aveţi răbdare cu mine. Vom lua o pauză de cîteva minute acum, aşadar, cei care trebuie să plece pot pleca.

Rayford se retrase din amvon şi se aşeză. Membrii congregaţiei se aşezară toţi ca unul şi se uitară nerăbdători la el. Cînd deveni clar că nimeni nu intenţiona să plece, cineva chicoti, apoi încă cineva. Rayford zîmbi, ridică din umeri şi se întoarse în amvon.

– Cred că unele lucruri sînt mai importante în viaţă decît interesele personale, nu-i aşa? spuse el.

Cîţiva spuseră: „Amin". Rayford îşi deschise Biblia şi scoase însemnările lui Bruce.

Buck ştia ce avea să urmeze. Citise materialul de aproape la fel de multe ori ca şi Rayford şi îl ajutase să îl rezume. Cu toate acestea, era emoţionat. Oamenii ar fi trebuit să fie impresionaţi de ceea ce Bruce credea că se întîmplase, de ceea ce prezisese el că se va întîmpla şi de ceea ce avea să urmeze.

Rayford începu să explice:

– După cîte mi-am dat seama, notiţele acestea au fost scrise la bordul avionului în timp ce Bruce se întorcea din Indonezia săptămîna trecută. Titlul fişei este „Predică" şi poartă data de astăzi, iar ceea ce a scris el aici reprezintă o schiţă neprelucrată şi multe comentarii. Din cînd în cînd, face o mulţime de observaţii personale. Pe unele dintre ele vi le voi împărtăşi acum, chiar dacă el nu se mai află printre noi, iar despre altele nu vă voi vorbi din acelaşi motiv. De exemplu, la scurt timp după ce explică scopul mesajului său, el notează: „Am fost bolnav toată noaptea trecută şi nici acum nu mă simt mai bine. Am fost avertizat despre pericolul pe care îl reprezintă viruşii, chiar dacă am fost vaccinat. Nu mă pot plînge. Am călătorit extraordinar de mult fără a mi se întîmpla nimic. Dumnezeu a fost cu mine.

Desigur, El este şi acum cu mine, dar mă tem că sînt deshidradat. Dacă nu mă voi simţi mai bine la întoarcere, mă voi duce la un control medical". Aşadar, continuă Rayford, avem o imagine asupra indispoziţiei care i-a înrăutăţit starea şi care a dus la leşinul său din biserică după întoarcerea sa. După cum ştiţi cei mai mulţi dintre dumneavoastră, el a fost dus repede la spital, unde noi credem că a murit din cauza acestei afecţiuni, şi nu datorită exploziei. Bruce a evidenţiat aici un mesaj despre care credea că era deosebit de important pentru că, scrie el: „M-am convins că sîntem la sfîrşitul perioadei de pace de optsprezece luni, care urmează acordului încheiat între Antihrist şi Israel. Dacă am dreptate şi vom putea considera înfiinţarea Armatei Pătimirilor în momentul semnării tratatului dintre naţiunea israeliană şi ceea ce organizaţia care purta atunci numele de Naţiunile Unite, sîntem periculos de aproape şi trebuie să ne pregătim pentru următoarea previziune îngrozitoare din calendarul Pătimirilor: Calul Roşu al Apocalipsei. Versetele 3-4, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan arată că misiunea călăreţului este să alunge pacea de pe pămînt, astfel încît oamenii să se omoare unul pe celălalt; de asemenea, el a fost înzestrat şi cu o sabie impresionantă. După părerea mea, aceasta este o previziune a războiului global, care probabil va deveni cunoscut drept al treilea război mondial. Războiul va fi declanşat de Antihrist, care se va erija în mare salvator şi pacifist, deşi este doar un mincinos prefăcut. Toate acestea vor duce la imediata apariţie a următorilor doi cai ai apocalipsei, calul negru care va veni cu molimele şi foametea şi calul alb al morţii. Acestea se vor întîmpla aproape simultan – nu este o surpriza pentru nimeni că războiul global are drept urmări foametea, epidemiile şi moartea". Sînteţi oare la fel de uimiţi de toate acestea precum am fost eu cînd le-am citit prima dată? întrebă Rayford.

Oamenii din biserică îl aprobară, dînd din cap.

– Vă reamintesc că toate acestea au fost scrise de un om care a murit cu puţin timp înainte sau după lansarea primei bombe din războiul global pe care-l trăim acum. Bruce nu ştia exact cînd va începe acest război, însă nu dorea să mai lase să treacă încă o duminică fără a vă împărtăşi acest mesaj. Nu ştiu ce părere aveţi dumneavoastră, dar eu sînt înclinat să acord atenţie cuvintelor cuiva care interpretează profeţiile Scripturii într-un mod atît de corect. Iată ce spune Bruce în notiţele sale despre ceea ce va urma: „Timpul a devenit acum insuficient pentru toată lumea. Versetele 7-8, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan afirmă ca moartea este reprezentată de călăreţul calului alb-vînăt şi că iadul îl va urma. Ei au fost împuterniciţi să ucidă o pătrime din populaţie prin sabie, foamete, moarte violentă şi fiarele pămîntului."[1]

Mărturisesc că nu ştiu la ce se referă Sfînta Scriptură atunci cînd menţionează fiarele pămîntului, însă este posibil că acestea să fie animalele care îi devorează pe oameni atunci cînd aceştia rămîn lipsiţi de apărare în urma războiului. Este posibil ca marea fiară a pămîntului să fie o metaforă referitoare la armele utilizate de Antihrist şi de duşmanii lui. Oricum, pe scurt, o pătrime din populaţia pămîntului va dispărea în urma acestui război. Bruce continuă: „Am discutat despre aceste lucruri cu trei compatrioţi apropiaţi în urmă cu puţin timp şi i-am rugat să ia în considerare faptul că eram patru persoane în cameră. Oare ar fi posibil ca unul dintre noi să dispară în acest timp? Cu siguranţă! Oare este posibil ca eu să pierd un sfert din congregaţia mea? Mă rog ca biserica mea să fie cruţată, însă acum am atît de multe congregaţii în lume, încît este imposibil să îmi imaginez că vor fi cruţate toate. Din pătrimea care va pieri în război, cu siguranţă

[1] „Şi cînd a deschis pecetea a patra, am auzit glasul fiinţei a patra zicînd: Vino şi vezi. V. Şi m-am uitat şi iată un cal galben-vînăt şi numele celui ce şedea pe el era: Moartea; şi iadul se ţinea după el; şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pămîntului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete, şi cu moarte, şi cu fiarele de pe pămînt", *Apocalipsa* după Ioan, VI, 7-8 (n.tr.).

că foarte mulți vor deveni sfinți ai Pătimirilor. Luînd în considerare nivelul atins de tehnologia modernă, va dura puțin timp pînă cînd războiul global va produce devastările prezise. Acești ultimi trei călăreți ai apocalipsei vor galopa unul după celălalt. Dacă oamenii au fost îngroziți de disparițiile fără urmă de durere și fără vărsare de sînge ale sfinților Înălțării, care au provocat destul haos prin intermediul accidentelor aviatice, al incendiilor și al sinuciderilor care au urmat, imaginați-vă disperarea unei lumi sfîșiate de războiul global, foamete, epidemii și moarte."

Rayford ridică ochii de pe notițele lui Bruce.

– Soția mea și cu mine am urmărit știrile ieri la aeroport, spuse el, așa cum sînt sigur că mulți dintre dumneavoastră le-au urmărit oriunde v-ați fi aflat și am văzut reportaje despre aceste lucruri de peste tot în lume. Numai cel mai mare sceptic ne-ar putea acuza că am scris toate acestea după ce lucrurile chiar s-au petrecut în realitate. Dar să spunem că dumneavoastră sînteți sceptici. Să spunem că sînteți încredințați că sîntem șarlatani. Atunci cine a scris Biblia? Și cînd a fost ea scrisă? Nu vă mai gîndiți la Bruce Barnes și la profețiile lui actuale, scrise cu o săptămînă înainte de a se întîmpla așa ceva. Gîndiți-vă la profețiile făcute acum mii de ani. Vă puteți imagina durerea resimțită de Bruce atunci cînd își pregătea predica. Într-o notă separată, el scrie: „Nu îmi place să aduc vești proaste. Problema mea în trecut era că nu îmi plăcea nici să le primesc. Le respingeam. Nu le ascultam. Dar toate erau acolo, trebuia numai să fi avut eu urechi să le aud. Trebuie să împărtășesc chiar mai multe vești proaste în mesajul meu și, chiar dacă acest lucru mă îndurerează, nu pot să evit aceasta responsabilitate". Observați chinul sufletesc al lui Bruce în aceste rînduri, spuse Rayford. Deoarece eu sînt cel care trebuie să îi transmită mesajul, resimt și eu aceeași durere. În următoarea parte a prezentării sale, Bruce arată că din momentul în care cei patru călăreți ai Apocalipsei își vor fi dus la îndeplinire misiunea pe pămînt, ei vor constitui primele patru

din Judecățile celor Șapte Peceți, despre care versetele 1-16, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan spun că vor avea loc în primele douăzeci și una de luni ale Pătimirilor. După calculele lui Bruce, folosind drept punct de reper tratatul semnat între Israel și Națiunile Unite, care astăzi sînt cunoscute sub numele de Comunitatea Globală, ne apropiem de sfîrșitul perioadei de douăzeci și una de luni. În concluzie, este necesar să înțelegem în mod clar a cincea, a șasea și a șaptea dintre Judecățile Peceților prezise în Apocalipsă. După cum ați aflat din ceea ce Bruce a predat în alte dăți, urmează alte două judecăți, care ne vor conduce către sfîrșitul perioadei de Șapte ani a Pătimirilor și către Preaslăvita a Doua Venire a lui Hristos. În următorii șapte ani vor avea loc Judecățile Trîmbițelor, iar în următorii șapte, Judecățile Cupelor. Sînt convins că acela care va deveni pastorul și învățătorul dumneavoastră vă va ghida cu grijă prin toate acestea pe măsură ce se va ajunge la momentele respective. Între timp, vă rog să îmi îngăduiți să vă avertizez cu ajutorul notițelor lui Bruce în legătură cu ceea ce ne așteaptă în următoarele săptămîni.

Rayford era extenuat și, chiar mai mult decît atît, se gîndise de foarte multe ori la ceea ce era pe cale să le împărtășească oamenilor. Nu erau vești bune. Se simțea slăbit. Îi era foame. Își cunoștea destul de bine trupul, ca să știe că avea nevoie de zahăr.

– Trebuie să vă propun o pauză de cinci minute. Știu că mulți dintre dumneavoastră trebuie să folosiți toaleta. Eu trebuie să beau ceva. Ne vom întîlni din nou aici la ora unu fix.

El părăsi podiumul, iar Amanda sosi repede la ușa laterală, ajungîndu-l din urmă pe hol.

– De ce anume ai nevoie? întrebă ea.

– În afară de o rugăciune?

– M-am rugat pentru tine întreaga dimineață, spuse ea. Știi asta. Ce vrei? Niște suc de portocale?

– Vorbeşti de parcă aş fi diabetic.

– Ştiu doar că eu, una, aş avea nevoie de aşa ceva, dacă aş fi stat acolo sus atît de mult timp între mese.

– Sucul mi se pare o idee bună, spuse el.

În timp ce ea se îndepărtă repede, Buck i se alătură lui Rayford în hol:

– Crezi că sînt pregătiţi pentru ceea ce urmează? întrebă Buck.

– Sincer să fiu, cred că Bruce încearcă să le spună asta de cîteva luni. Însă nu există nimic mai potrivit decît ştirile de azi, astfel încît să se convingă că pastorul avea dreptate.

Buck îl asigură pe Rayford că va continua să se roage pentru el. Cînd se întoarse la locul său, avu încă o dată impresia că nu plecase nimeni. Nu fu deloc surprins atunci cînd Rayford se întoarse în amvon exact la ora stabilită.

– Nu vă voi mai reţine mult, spuse el. Dar sînt sigur că toţi sînteţi de acord că aceasta este o chestiune de viaţă şi de moarte. Din notiţele şi învăţăturile lui Bruce aflăm că versetele 9-11, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan arată că a cincea dintre Judecăţile celor Şapte Peceţi se referă la martirii Pătimirilor. Scripturile spun: „Am văzut sub jertfelnic sufletele celor înjunghiaţi pentru cuvîntul lui Dumnezeu şi pentru mărturia pe care au dat-o. Şi strigau cu glas mare şi ziceau: Pînă cînd, stăpîne sfinte şi adevărate, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sîngele nostru, faţă de cei ce locuiesc pe pămînt. Şi fiecăruia dintre ei i s-a dat cîte un veşmînt alb şi li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puţină vreme, pînă cînd vor împlini numărul şi cei împreună-slujitori cu ei şi fraţii lor, cei ce aveau să fie omorîţi ca şi ei". Cu alte cuvinte, continuă Rayford, mulţi dintre cei care au murit în acest război global şi dintre cei care vor mai muri pînă la dispariţia unui sfert din populaţia lumii sînt consideraţi martiri ai Pătimirilor. Consider că Bruce face parte din această categorie. Cu toate că nu a

murit pentru predicarea Evangheliei sau *în timp* ce predica Evanghelia, în mod clar propăvăduirea Sfintei Scripturi reprezenta lucrarea vieţii sale şi a avut drept rezultat moartea sa. Mi-l închipui pe Bruce sub altar împreună cu sufletele celor ucişi pentru învăţătura lui Dumnezeu şi pentru credinţa lor. Va primi o robă albă şi i se va spune să mai aştepte pînă cînd mult mai mulţi martiri vor cădea victime. Trebuie să vă întreb acum: sînteţi pregătiţi? V-aţi da viaţa pentru Evanghelie?

Rayford făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul şi tresări atunci cînd cineva strigă: „Da!"

Rayford nu ştiu cum să reacţioneze. Dintr-o dată, din altă parte a bisericii se auzi: „Şi eu!"

Încă trei sau patru persoane afirmară acelaşi lucru. Rayford îşi reţinu lacrimile. Fusese doar o întrebare retorică. Nu se aşteptase să primească un răspuns. Cît de emoţionant! Cît de înălţător! Simţi că nu trebuia să-i lase şi pe alţii să urmeze exemplul numai sub imperiul emoţiei. El continuă cu o voce groasă:

– Vă mulţumesc, fraţi şi surori. Mă tem că toţi vom fi chemaţi să ne exprimăm dorinţa de a muri pentru cauză. Lăudat fie Domnul pentru că sînteţi de acord. Notiţele lui Bruce demonstrează că el credea că judecăţile vor urma în ordine cronologică. Dacă după cei patru călăreţi ai Apocalipsei va urma momentul martirilor Pătimirilor îmbrăcaţi în robe albe sub altarul ceresc, aceasta se poate întîmpla chiar acum. Şi dacă aşa este, trebuie să ştim care este cea de-a şasea pecete. Bruce era atît de interesat de a şasea Judecată a Peceţilor, încît cu ajutorul computerului său a introdus cîteva traduceri diferite ale versetelor 12-17, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan în notiţele sale. Permiteţi-mi să vă citesc versiunea pe care el a marcat-o ca fiind cea mai explicită şi cel mai uşor de înţeles: „Şi nu m-am uitat cînd Mielul – vă amintiţi de Mielul descris în versetul treisprezece al capitolului anterior drept „cel ce este viu în vecii vecilor", care

este, bineînțeles, chiar Iisus Hristos – a deschis pecetea a șasea și s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr și luna întreagă s-a făcut ca sîngele. Și stelele cerului au căzut pe pămînt, precum smochinul își leapădă smochinele sale verzi, cînd este zguduit de vijelie. Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul și toți munții și toate insulele s-au mișcat din locurile lor.

Și împărații pămîntului și domnii, și căpeteniile oștilor, și bogații, și cei puternici, și toți robii, și toți slobozii s-au ascuns în peșteri și în stîncile munților. Strigînd munților și stîncilor: Căderi peste noi și ne ascundeți pe noi de fața Celui ce șade pe tron și de mînia Mielului.

Că a venit ziua cea mare a mîniei Lui, și cine are putere ca să stea pe loc?"

Rayford își ridică privirea și se uită în biserică. Unii se uitau la el, înmărmuriți. Alții căutau cu mare atenție în Bibliile lor.

– Nu sînt teolog. Nu sînt învățat. Am întîmpinat la fel de multe probleme în timp ce citeam Biblia ca fiecare dintre dumneavoastră pe parcursul vieții, în mod special în ultimii doi ani care s-au scurs de la Înălțare. Dar vă întreb, este dificil să înțelegi un pasaj care începe cu: „Iată, s-a făcut un cutremur mare"? Bruce a cercetat aceste evenimente cu atenție, iar el credea că primele Șapte Peceți se suprapuneau peste primele douăzeci și una de luni ale Pătimirii de șapte ani, care a debutat în momentul încheierii acordului dintre Israel și Antihrist. Dacă se întîmplă să faceți parte dintre persoanele care nu cred că Antihristul și-a făcut apariția, atunci înseamnă că nu credeți că există un acord între Israel și Antihrist. Dacă acesta este adevărul, înseamnă că toate acestea urmează să se întîmple. Pătimirile nu au început cu Înălțarea la cer. Ele au început o dată cu semnarea acelui tratat. Bruce ne-a explicat că primele patru Judecăți ale Peceții erau reprezentate de cei Patru Călăreți ai Apocalipsei. Subscriu și eu că acești călăreți sînt în galop acum. A cincea pecete,

reprezentată de martirii Pătimirilor uciși pentru credința în Dumnezeu și ale căror suflete sînt sub jertfelnic, a început. Comentariile lui Bruce sugerează că tot mai mulți martiri se vor adăuga acum. Antihristul va veni împotriva sfinților Pătimirilor și împotriva celor 144 000 de martori din toată lumea, aparținînd triburilor lui Israel. Vă rog să mă ascultați dintr-un punct de vedere foarte practic. În cazul în care Bruce are dreptate – și pînă acum a avut – ne apropiem de sfîrșitul perioadei de douăzeci și una de luni. Cred în Dumnezeu. Cred în Hristos. Cred că Biblia este învățătura lui Dumnezeu. Cred că iubitul nostru frate petrecut dintre noi „a făcut dreptate adevărului" și astfel mă pregătesc să vă prezint ceea ce acest pasaj numește „mînia Mielului". Va urma un cutremur, și nu unul metaforic. Acest pasaj arată că toată lumea, cu mic cu mare, va muri mai degrabă strivită decît să Îl înfrunte pe Cel care stă pe tron.

Buck lua notițe cu înverșunare. Toate acestea nu era noi pentru el, însă era atît de impresionat de pasiunea lui Rayford și de ideea că un cutremur identificat drept mînia Mielului trebuia să fie făcut cunoscut lumii!

Probabil că acesta avea să fie cîntecul lui de lebădă, însă intenționa să scrie în *Global Community Weekly* despre faptul că deja creștinii predicau despre „mînia Mielului". Era mare lucru să poți prezice un cutremur. Oamenii de știință și clarvăzătorii făceau asta de ani de zile. Dar era ceva ce ținea de psihologia cetățeanului modern care îl făcea să răspundă la cuvinte-cheie. Ce expresie ar fi fost mai potrivită pentru a atrage atenția decît una inspirată din învățătura lui Dumnezeu?

Buck ascultă concluzia lui Rayford:

– La sfîrșitul perioadei de douăzeci și una de luni, misterioasa a Șaptea Judecată a Peceților ne va duce în următoarea perioadă de douăzeci și una de luni, timp în care vom fi martorii celor Șapte Judecăți ale Trîmbițelor. Spun că a Șaptea Judecată

a Peceților este misterioasă deoarece Scripturile nu menționează în mod clar cum se va manifesta. Tot ce spune Biblia este că ceea ce se va întîmpla va fi atît de dramatic, încît va fi tăcere în ceruri timp de o jumătate de oră. După aceea șapte îngeri, fiecare cu cîte o trîmbiță, se vor pregăti să cînte. Vom studia acele judecăți și vom vorbi despre ele pe măsură ce ne vom apropia de acea perioadă. Oricum, pentru moment, cred că Bruce ne-a oferit destule motive pentru meditație și rugăciune. L-am iubit pe acest om, am învățat de la el, iar acum l-am elogiat. Cu toate că știm că se află în sfîrșit cu Hristos, nu ezitați să îl plîngeți. Biblia spune că nu trebuie să ne plîngem morții în același fel cum o fac păgînii, care nu au nici o speranță, dar nu spune să nu jelim deloc. Acceptați durerea și exprimați-o în modul în care doriți. Dar nu o lăsați să vă abată de la misiunea dumneavoastră. Ceea ce ar fi vrut Bruce cel mai mult ar fi să continuăm lucrarea de a aduce cît mai multe persoane în sînul bisericii, pînă cînd nu va fi prea tîrziu.

Rayford era extenuat. Încheie cu o rugăciune, însă nu părăsi podiumul, ci se așeză și își plecă fruntea. Nimeni nu se grăbi să iasă. Majoritatea celor aflați în biserică rămaseră nemișcați, în timp ce alții se strecurară încet și în tăcere spre ieșiri.

16

Buck o ajută pe Chloe să urce în Range Rover, dar înainte de a ocoli maşina pentru a ajunge în partea şoferului, fu abordat de Verna Zee:

– Verna! Nu te-am văzut! Mă bucur că ai reuşit să vii.

– Da, am venit, Cameron. L-am recunoscut pe Tsion Ben-Judah!

Buck se abţinu să nu îi astupe gura cu mîna:

– Poftim?

– Va intra într-un mare bucluc atunci cînd forţele de menţinere a păcii ale Comunităţii Globale vor afla unde este. Nu ştii că este căutat peste tot în lume? Şi că paşaportul şi buletinul tău au fost găsite la unul dintre complicii lui? Buck, te afli în acelaşi impas ca şi el. Steve Plank a tot încercat să dea de urma ta, iar eu am obosit să mă prefac că nu am nici o idee despre activitatea ta.

– Verna, va trebui să mergem undeva să vorbim despre asta.

– Nu pot să ascund secretul tău pentru totdeauna, Buck. Nu am de gînd să cad o dată cu tine. Întîlnirea aceasta a fost destul de impresionantă şi este clar că toată lumea îl iubea pe tipul ăla, Barnes. Dar toţi oamenii aceştia cred că Nicolae Carpathia este Antihristul?

– Nu pot să vorbesc în numele tuturor.

– Dar tu ce crezi, Buck? Tu eşti subordonatul lui Carpathia. Ai de gînd să scrii un articol într-una din revistele acestuia în care să afirmi asta?

– Deja am scris, Verna.

– Da, dar întotdeauna ai prezentat faptele într-un mod neutru, ca un reportaj despre ceea ce cred unii oameni. Aceasta este biserica ta! Aceştia sînt cunoscuţii tăi! Iar tu crezi acelaşi lucru.

– Putem să mergem undeva să vorbim despre asta sau nu? spuse Buck.

– Cred că ar fi cel mai bine. Oricum, vreau să îl intervievez pe Tsion Ben-Judah. Nu mă poţi învinui că nu vreau să pierd cea mai mare ocazie a vieţii mele.

Buck îşi muşcă limba ca să nu spună că ea oricum nu era o jurnalistă atît de bună, încît să poată scrie bine o poveste precum aceea a lui Ben-Judah.

– Permite-mi să te contactez mîine, spuse el. Pînă atunci putem să ...

– Mîine? Azi, Buck. Hai să ne întîlnim la birou în această după-amiază!

– În după-amiaza asta nu pot. Mă întorc aici la ora patru pentru priveghi.

– Atunci ce zici de ora şase şi jumătate?

– De ce trebuie să ne vedem neapărat azi? o întrebă Buck.

– Nu trebuie. Pot foarte bine să îi spun lui Steve Plank sau chiar lui Carpathia, sau oricui vreau exact ceea ce am văzut azi.

– Verna, am riscat foarte mult cînd te-am ajutat noaptea trecută şi te-am lăsat să stai în casa Lorettei.

– Cu siguranţă. Şi probabil că o să regreţi asta pentru tot restul vieţii tale.

– Aşadar, nimic din ceea ce ai auzit azi nu a avut nici un efect asupra ta?

– Ba da. M-a făcut să mă întreb de ce m-am liniştit dintr-o dată în ce te priveşte. Nu sînteţi sănătoşi, Buck! Îmi va trebui un motiv foarte bun ca să păstrez tăcerea în legătură cu tine.

Asta suna a şantaj, însă Buck îşi dădu seama că Verna asistase la întreaga slujbă din acea dimineaţă. În cele din urmă, trebuia să se lase influenţată de ceva. Buck dorea să afle ce o făcea să considere profeţiile *Apocalipsei* după Ioan şi ceea ce se întîmplase în lume în ultimele douăzeci de luni drept simple coincidenţe.

– În regulă, spuse el. Ne întîlnim la şase şi jumătate la birou.

Rayford, împreună cu ceilalţi seniori, fu de acord să nu mai existe formalităţi la priveghi. Nu aveau să fie rugăciuni, mesaje sau elogii. Ar fi fost doar o procesiune în cadrul căreia oamenii s-ar fi perindat prin faţa sicriului şi şi-ar fi adus ultimele omagii. Cineva sugeră deschiderea holului congregaţiei pentru răcoritoare, însă Rayford, deja enervat de Buck, respinse propunerea. O panglică fusese întinsă la capătul scărilor, de la un perete la celălalt, pentru a nu le permite oamenilor accesul pe scări. O pancartă arăta că priveghiul avea să se desfăşoare între orele patru şi şase după-amiaza.

În jur de ora cinci, în timp ce cîteva sute de oameni treceau încet pe lîngă sicriu, formînd un rînd care şerpuia pînă la uşa de la intrare, trecea prin parcare şi continua pînă în stradă, Buck parcă maşina plină de oameni pe locul Lorettei.

– Chloe, promit că asta este ultima dată cînd voi profita de condiţia ta şi te voi folosi drept momeală.

– Momeală pentru ce? Crezi că Nicolae Carpathia se află aici şi că are de gînd să îl prindă pe Tsion?

Buck chicoti. Rayford se afla în biserică dinainte de ora patru. Acum, Buck, Chloe, Amanda, Tsion şi Loretta coborîră din Range Rover. Amanda şi Loretta se aflau de o parte şi de cealaltă a lui Chloe. O ajutară să coboare scările atunci cînd Buck deschise portiera. Buck se uită la membrii congregaţiei

care îşi aşteptau rîndul pentru a intra în biserică. Aproape toţi ignorară micul lor grup. Cei care îi priviră în treacăt se concentrară asupra tinerei de curînd căsătorite, la ghipsul din jurul gleznei ei, la bandaj şi la bastonul ei.

În timp ce toate cele trei femei îşi făceau loc spre birou, gîndindu-se să îl vadă pe Bruce cînd mulţimea avea să se risipească, Buck şi Tsion dispărură. Cînd Buck intră în birou douăzeci de minute mai tîrziu, Chloe îl întrebă:

– Unde este Tsion?

– Pe-aici, pe undeva, îi răspunse el.

Rayford stătea lîngă sicriul lui Bruce, dînd mîna cu oamenii îndoliaţi. Donny Moore se apropie:

– Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez cu o întrebare chiar acum, spuse Donny, dar ştiţi unde îl pot găsi pe domnul Williams? A comandat ceva de la mine şi acum i-am adus ceea ce dorea.

Rayford îl îndrumă către birou.

În vreme ce Donny şi alte cîteva zeci de persoane treceau, Rayford se întrebă cît de mult avea să petreacă Hattie Durham împreună cu mama ei la Denver. Carpathia programase o întîlnire cu Pontifex Maximus Peter Mathews, care fusese recent numit Suveranul Pontif al Organizaţiei Enigma pentru O Religie Unică din Babilon, şi care era un conglomerat al tuturor religiilor lumii. Carpathia dorea ca Rayford să se întoarcă la Noul Babilon pînă joia următoare pentru o cursă cu avionul Condor 216 la Roma. De acolo trebuia să îl ia pe Mathews şi să îl aducă la Noul Babilon. Carpathia lansase zvonuri despre aducerea la cartierul general din Noul Babilon a lui Mathews şi a organizaţiei Religiei Unice, precum şi a tuturor organizaţiilor internaţionale.

Rayford deveni indiferent pe măsură ce strîngea mînă după mînă. Încercă să nu se uite la corpul lui Bruce. Îşi ocupă mintea amintindu-şi ce alte afirmaţii ale lui Carpathia mai auzise prin intermediul acelui interfon ingenios care funcţiona ca un mecanism

de interceptare şi care fusese instalat în Condor de răposatul Earl Halliday. Cel mai interesant lucru pentru Rayford era insistenţa lui Carpathia de a acapara conducerea cîtorva grupuri şi comitete care fuseseră conduse de vechiul său prieten şi binefăcător, Jonathan Stonagal. Buck le spusese lui Rayford şi celorlalţi membri ai Armatei Pătimirilor că fusese de faţă atunci cînd Carpathia îl omorîse pe Stonagal şi apoi le spălase creierele tuturor celor prezenţi, făcîndu-i să creadă că fuseseră martorii unei sinucideri. Acum, cînd Carpathia îşi croia drum către conducerea unor comitete de relaţii internaţionale, a unor comisii de armonie internaţională şi, cel mai important, a unor cooperative financiare secrete, motivele pentru care săvîrşise acea crimă deveneau clare.

Rayford îşi lăsă imaginaţia să zboare către vremurile de odinioară, cînd tot ce avea de făcut era să apară la timp pe Aeroportul O'Hare, să piloteze avionul pe rutele care îi erau repartizate şi să se întoarcă acasă. Cu siguranţă, atunci nu era credincios. Nu era nici soţul sau tatăl care ar fi trebuit să fie. De fapt, vremurile de odinioară nu fuseseră chiar atît de minunate!

Nu se putea plînge că nu avea parte de o viaţă interesantă. În timp ce îl disprețuia pe Carpathia şi ura să fie în serviciul lui, hotărîse de ceva vreme să fie robul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu voia ca el să se afle acolo, asta însemna că acolo ar fi putut să servească el cel mai bine cauza divină. Spera doar că Hattie Durham să se întoarcă prin Chicago înainte ca el să plece. Într-un fel sau altul, trebuia ca el, Amanda, Chloe şi Buck să o îndepărteze de Carpathia. Se simţea încurajat într-un mod subversiv de faptul că ea îşi găsise motivaţiile să se distanţeze de Nicolae. Dar probabil că nu era uşor să te desparţi de Carpathia, ţinînd cont că ea purta copilul lui în pîntece şi că el ţinea atît de mult la imaginea sa publică.

Buck era ocupat cu Donny Moore, învăţînd despre potenţialul uimitor al noilor computere, cînd o auzi pe Loretta vorbind la telefon.

– Da, Verna, spuse ea, momentan Buck este cu cineva, dar îi voi transmite că l-a sunat Steve Plank.

Buck se scuză în fața lui Donny pentru o secundă și îi șopti Lorettei:

– Dacă se află la birou, întreab-o dacă cecurile mele sînt acolo.

Buck lipsise atît de la biroul din New York cît și de la cel din Chicago, în zilele de salariu din ultimele săptămîni și fu mulțumit să o vadă pe Loretta dînd din cap afirmativ după ce o întrebase pe Verna despre cecuri. Văzuse un lucru important în hîrtiile lui Bruce, iar Tsion îi confirmase că trebuia să înceapă să investească în aur. În curînd banii aveau să își piardă valoarea. Trebuia să înceapă să își creeze resurse financiare pentru că, pînă și în cazul cel mai fericit în care Verna ar fi devenit credincioasă și l-ar fi protejat de Carpathia, tot nu ar fi putut ascunde șiretlicul pentru mult timp. Relația lui cu Carpathia avea să ia sfîrșit. Veniturile aveau să-i „secе". Oricum, nu ar mai fi fost capabil să cumpere sau să vîndă nimic fără să poarte semnul fiarei, iar noua ordine mondială de care Carpathia era atît de mîndru ar fi putut să îl aducă la sapă de lemn.

La ora șase fără un sfert, biserica era aproape goală. Rayford se îndreptă înapoi spre birou. Închise ușa după el.

– Vom putea să petrecem cîteva momente singuri cu Bruce peste cîteva minute, spuse el.

Membrii Armatei Pătimirilor, împreună cu Loretta, dar fără Tsion, așteptară cu tristețe:

– Așadar, asta ți-a adus Donny Moore? spuse Rayford, arătînd spre mulțimea de computere portabile așezate unele peste altele.

– Da. Cîte un calculator portabil pentru fiecare dintre noi. Am întrebat-o pe Loretta dacă dorește și ea unul.

Loretta îi făcu semn că nu dorea și îi zîmbi:

– Nu aş şti ce să fac cu el. Probabil că nici nu aş putea să îl deschid.

– Unde e Tsion? întrebă Rayford. Chiar cred că ar trebui să îl ţinem în preajma noastră pentru ceva timp şi...

– Tsion este în siguranţă, spuse Buck, uitîndu-se cu subînţeles la Rayford.

– Aha!

– Ce înseamnă asta? întrebă Loretta. Unde este?

Rayford stătea într-un scaun prevăzut cu rotiţe, aşadar, se apropie de Loretta fără a se ridica:

– Doamnă, sînt anumite lucruri pe care nu ţi le vom spune pentru binele tău.

– Ei bine, spuse ea, ce ai spune dacă aş susţine că nu apreciez acest lucru prea mult?

– Înţeleg, Loretta...

– Sînt sigură că înţelegi, comandante Steele. Toată viaţa mi-au fost ascunse anumite lucruri doar pentru că eram o doamnă politicoasă din Sud.

– O frumuseţe din Sud mai degrabă, spuse Rayford.

– Acum ai o atitudine superioară faţă de mine şi nu apreciez asta.

Rayford fu uimit:

– Îmi pare rău, Loretta, nu am vrut să te supăr.

– Ei bine, mă simt ofensată atunci cînd mi se ascund anumite secrete.

Rayford se aplecă înainte:

– Vorbesc destul de serios atunci cînd spun că facem asta pentru binele tău. De fapt, într-o zi, chiar în viitorul apropiat, nişte înalţi oficiali ar putea încerca să te oblige să le spui unde se află Tsion.

– Şi voi credeţi că, dacă voi şti unde este, voi ceda.

– Dacă nu ştii unde este, nu vei ceda, şi nici nu va trebui măcar să îţi faci griji despre asta.

Loretta își încreți buzele și dădu din cap:

– Știu că trăiți cu toții în pericol. Dar simt că am riscat deja doar prin faptul că v-am găzduit. Acum am devenit proprietăreasa voastră și atît?

– Loretta, ești una dintre cele mai dragi persoane din lume, asta ești tu pentru noi. Nu am face nimic ca să te punem în pericol. De aceea, chiar dacă știu că purtarea noastră te face să te simți ofensată – și acesta este ultimul lucru pe care l-am dori – nu am de gînd să mă las intimidat și să îți spun unde este Tsion. Vei putea comunica cu el prin intermediul telefonului, iar noi vom putea folosi computerele în acest scop. Într-o zi ne vei mulțumi pentru că am păstrat acest secret față de tine.

Amanda îi întrerupse:

– Rayford, asta înseamnă că tu și cu Buck vreți să spuneți că Tsion este acolo unde cred eu?

Rayford dădu din cap afirmativ:

– Era deja necesar? întrebă Chloe.

– Mă tem ca da. Aș dori să pot spune cît va mai dura pînă cînd noi, ceilalți, vom ajunge în aceeași situație.

Loretta, în mod clar enervată, stătu nemișcată și își încrucișă brațele la piept:

– Comandante Steele, poți să îmi spui măcar un lucru? Poți să afirmi măcar că nu păstrezi acest secret față de mine doar pentru că vă este teamă să nu îl dau în vileag?

Rayford se ridică:

– Loretta, vino aici!

Ea se opri și îl privi mirată.

– Hai, vino, spuse el. Vino aici și permite-mi să te îmbrățișez. Sînt destul de tînăr ca să fiu fiul tău, așa că te rog să nu iei comportamentul meu drept unul plin de superioritate.

Loretta de-abia se abținu să nu surîdă, dar se apropie încet de Rayford. Acesta o îmbrățișă.

– Doamnă, te ştiu de mult timp astfel ca să îmi dau seama că secretele noastre sînt în siguranţă cu tine. De fapt, oamenii care te-ar putea întreba despre locul în care se află Tsion Ben-Judah nu ar ezita să folosească un detector de minciuni sau chiar un ser al adevărului, dacă ar crede că tu ai cunoştinţă despre aşa ceva. Dacă aceştia ar putea cumva să te oblige să îl dai în vileag împotriva voinţei tale, acest fapt ar dăuna serios cauzei lui Hristos.

Ea îl îmbrăţişă:

– E în regulă, atunci, spuse. Cred în continuare că sînt ceva mai dură decît credeţi voi, dar fie cum doriţi. Dacă nu aş crede că voi faceţi asta în interesul meu, chiar şi aşa tulburaţi cum sînteţi cu toţii, v-aş da afara din pensiunea mea.

Afirmaţia aceasta îi făcu pe toţi să zîmbească.

– Iertaţi-mă, domnule, îi spuse antreprenorul de pompe funebre lui Rayford. Biserica este goală.

Buck fu ultimul din grupul de cinci persoane care intră în biserică şi se reculese în faţa sicriului lui Bruce. Iniţial, Buck se simţi vinovat. În mod curios, nu se simţea impresionat. Îşi dădu seama apoi că fusese mult prea emoţionat pe parcursul slujbei comemorative. Era atît de conştient de faptul că Bruce nu mai era printre cei vii, încît nu mai simţea aproape nimic, ci constata doar faptul că prietenul lui era, într-adevăr, mort.

Şi totuşi, Buck reuşi să folosească acele momente în care stătea alături de persoanele pe care le simţea cel mai aproape de sufletul lui, ca să se gîndească la cît de evident acţionase Dumnezeu în favoarea lui în ultimele cîteva ore. Dacă învăţase ceva de la Bruce era că viaţa creştină era o serie de noi începuturi. Ce făcuse Dumnezeu pentru el în ultima vreme? Dar ce nu făcuse! Buck îşi dori să simtă aceeaşi motivaţie de a-şi reînnoi serviciul în slujba lui Dumnezeu şi atunci cînd Dumnezeu nu s-ar fi arătat atît de aproape de el.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Buck şi Chloe intrară în parcarea ziarului *Global Community Weekly*. Acolo se mai afla numai Verna.

Buck avu impresia ca Verna se arătă atît surprinsă cît şi dezamăgită să o vadă pe Chloe, care şchiopăta pe lîngă el. Probabil că şi Chloe observă acelaşi lucru:

– Nu sînt bine venită aici? întrebă ea.

– Bineînţeles, răspunse Verna, dacă Buck are nevoie de cineva care să îl ţină de mînă.

– De ce să am nevoie să mă ţină cineva de mînă?

Cei trei intrară într-o mică sală de conferinţe, iar Verna se aşeză în capul mesei, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă mîinile.

– Buck, amîndoi ştim că eu am toate atuurile, nu-i aşa?

– Ce s-a întîmplat cu noua Verna? întrebă Buck.

– Nici nu exista o nouă Verna, răspunse ea, ci doar o versiune uşor mai relaxată a vechii Verna.

Chloe se aplecă în faţă:

– Asta înseamnă că nimic din ceea ce ţi-am spus noi, nimic din ceea ce am discutat, nimic din ceea ce ai auzit sau ai trăit în casa Lorettei sau la biserică nu înseamnă absolut nimic pentru tine?

– Ei bine, trebuie să recunosc că îmi place noua maşină. Este mult mai bună decît cea pe care o aveam. Desigur, aşa era corect, iar Buck măcar atît putea să facă pentru mine după ce îmi stricase maşina.

– Aşadar, spuse Chloe, momentele tale de vulnerabilitate, în care ai recunoscut că erai invidioasă pe Buck şi că nu ai păstrat totdeauna limita bunului-simţ cînd discutai cu el, toate acestea erau simple invenţii?

Verna se ridică. Îşi puse mîinile în şolduri şi se uită lung la Buck şi la Chloe:

– Sînt chiar surprinsă cît de meschină este această conversaţie. Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre politica de la

birou. Nu vorbim despre conflictele dintre două personalităţi diferite. Problema este, Buck, că tu nu-i eşti devotat angajatorului tău. Nu este o chestiune îngrijorătoare, deoarece aşa se face jurnalismul adevărat. Eu însămi am aceeaşi problemă. I-am povestit şi lui Chloe despre asta, nu-i aşa?

– Da, mi-ai spus.

– Carpathia a cumpărat toate trusturile de presă, ştiu asta, spuse Verna. Nici unul dintre jurnaliştii de modă veche ca noi nu este încîntat de perspectiva relatării ştirilor pe care le fabrică proprietarul nostru. Nu ne place că se aşteaptă de la noi să plasăm figura lui în centrul evenimentelor. Dar, Buck, tu eşti un lup deghizat în oaie. Eşti un spion. Reprezinţi adversarul. Ţie nu numai că îţi displace Carpathia, ci chiar îl consideri Antihristul.

– De ce nu te aşezi, Verna? spuse Chloe. Toţi cunoaştem micile tehnici de negociere din cărţile care te învaţă cum să devii cel mai bun. Nu pot vorbi în numele lui Buck, dar faptul că încerci să mă iei de sus nu mă intimidează.

– Mă voi aşeza, dar numai pentru că vreau asta.

– Aşadar, ce doreşti? o întrebă Chloe. Eşti cumva pe cale să ne şantajezi?

– Că tot veni vorba despre asta, spuse Buck, trebuie să îţi mulţumesc pentru cecurile din ultimele săptămîni.

– Nu m-am atins de ele. Sînt în sertarul de sus al biroului tău. Şi nu, nu îmi propun să şantajez pe nimeni. Doar că mi se pare că viaţa voastră depinde de cine ştie sau nu ştie că îl adăpostiţi pe Tsion Ben-Judah.

– Ai impresia că ştii ceva despre acest subiect?

– L-am văzut în biserică în această dimineaţă!

– Sau cel puţin aşa ţi s-a părut, spuse Chloe.

Buck făcu o grimasă şi se uită la ea. La fel şi Verna. Pentru prima dată, Buck văzu o urmă de nesiguranţă pe faţa Vernei.

– Vrei să îmi spui că nu l-am văzut pe Tsion Ben-Judah în această dimineaţă la biserică?

– Cu siguranță, e prea puțin probabil, îi răspunse Chloe. Nu crezi?

– Nu chiar. Știu că Buck a fost în Israel și că actele lui au fost găsite asupra unui susținător de-al lui Ben-Judah.

– Și l-ai văzut pe Buck în biserică alături de Ben-Judah?

– Nu am afirmat asta. Am spus doar că l-am văzut pe Ben-Judah. Acesta stătea cu femeia aceea care m-a găzduit de curînd, cu Loretta.

– Adică Loretta are o relație cu Tsion Ben-Judah, asta vrei să spui?

– Știi ce vreau să spun, Chloe. Ben-Judah chiar a vorbit la slujba aceea. Dacă nu era el, atunci eu nu sînt jurnalistă!

– Nu îndrăznesc să comentez această afirmație, interveni Buck.

– Mă simt ofensată de ceea ce ai spus!

Chloe o presă în continuare:

– Ai stat într-un loc în care nu puteai fi văzută...

– Stăteam la balcon, dacă vrei să știi.

– Și de acolo ai putut vedea un bărbat care stătea pe locurile din spate, alături de Loretta?

– Nu am spus asta. Am vrut să spun că îmi puteam da seama că venise împreună cu ea. Amîndoi vorbeau și se părea că vocile veneau din același loc.

– Așadar, Ben-Judah a fugit din Israel, aparent cu ajutorul lui Buck. Buck este suficient de „inspirat", încît să își uite actele la un inamic al statului. Atunci cînd Buck îl aduce pe Ben-Judah în siguranță în America, îi permite să apară în public în propria biserică, iar Ben-Judah vorbește în fața a sute de oameni. Asta este ceea ce ai crezut?

Verna bolborosi:

– Ei bine, dacă acea persoană nu era Ben-Judah, atunci cine era?

– Păi ăsta este punctul *tău* de vedere, Verna!

– Loretta îmi va spune. Am avut impresia ca mă simpatizează. Sînt sigură că l-am văzut intrînd prin spate cu Loretta. Un israelian destul de mic şi îndesat, nu?

– Şi ai putut să îţi dai seama cine era privindu-l de la spate?

– O voi suna pe Loretta chiar acum.

Se întinse după telefon:

– Presupun că nu sînteţi dispuşi să îmi daţi numărul ei de telefon.

Buck se întrebă dacă ar fi fost o idee bună să facă acest lucru. Nu o pregătiseră pe Loretta pentru aşa ceva. Însă după discuţia anterioară cu Rayford din birou, era încredinţat că Loretta i-ar fi făcut faţă Vernei Zee.

– Ba da, spuse Buck, notînd numărul pe o bucată de hîrtie.

Verna apăsă butonul interfonului şi formă numărul.

– Aici este locuinţa Lorettei. Rayford Steele la telefon.

Se părea ca Verna nu se aşteptase la aşa ceva.

– A, da, cu Loretta aş dori să vorbesc.

– Pot să întreb cine...

– Verna Zee.

Cînd Loretta veni la telefon, se comportă ca de obicei, cu naturaleţe şi amabilitate:

– Verna, dragă! Ce mai faci? Am auzit că ai fost la slujba de azi, dar ţi-am simţit lipsa. Nu ţi s-a părut şi ţie că slujba a fost emoţionantă?

– Va trebui să vorbim altă dată despre asta, Loretta, voiam doar să...

– Cred că acum este momentul cel mai potrivit, scumpo. Vrei să ne întîlnim undeva, să treci pe la mine?

Verna părea iritată:

– Nu, doamnă, nu acum. Altă dată, cu siguranţă. Acum doar voiam să vă întreb ceva. Cine era bărbatul acela care v-a însoţit dimineaţă la biserică?

– Bărbatul acela?

– Da! Erai cu un bărbat cu figură orientală. A vorbit şi el puţin în timpul slujbei. Cine era?

– Mă întrebi în calitate de ziaristă?

– Nu! Vă întrebam doar!

– Ei bine, atunci îţi răspund doar că această întrebare este foarte personală şi impertinentă.

– Aşadar, nu aveţi de gînd să îmi spuneţi?

– Nu cred că te priveşte.

– Şi dacă v-aş spune că Buck şi Chloe mi-au zis că îmi veţi spune?

– Pentru început, aş spune că probabil minţi. Dar această afirmaţie ar fi nepoliticoasă şi chiar mai impertinentă decît întrebarea pe care mi-ai pus-o anterior.

– Spune-mi măcar dacă bărbatul acela era rabinul Tsion Ben-Judah din Israel!

– Se pare că deja ai o părere despre asta. Pentru ce mai ai nevoie de mărturia mea?

– Aşadar, *era* el?

– Tu ai spus-o. Nu eu.

– Dar aşa era?

– Vrei adevărul adevărat, Verna? Bărbatul acela este amantul meu secret. Îl ţin ascuns de ochii lumii.

– Poftim? Poftim? Aşadar, chiar...

– Verna, dacă doreşti să-mi spui cît de mişcată ai fost de slujba de comemorare de azi-dimineaţă, mi-ar face mare plăcere să continuăm discuţia. Ce spui?

Verna îi închise telefonul în nas Lorettei:

– În regulă, asta înseamnă că aţi făcut o reuniune şi aţi hotărît de comun acord să nu spuneţi adevărul. Nu cred că va fi greu să îl conving pe Steve Plank sau chiar pe Nicolae Carpathia de faptul că l-aţi putea adăposti pe Tsion Ben-Judah.

Chloe se uită la Buck:

– Crezi că Buck ar face ceva atît de stupid, care să conducă nu numai la concedierea, dar şi la uciderea lui? Şi ai de gînd să foloseşti ameninţarea că vei anunţa conducătorii Comunităţii Globale în schimbul a ce?

Verna ieşi furioasă din cameră. Buck se uită la Chloe, îi făcu semn cu ochiul şi dădu din cap, mirat:

– Eşti o comoară, îi spuse el.

Verna se întoarse repede şi trînti cecurile lui Buck pe masă:

– Ştii că zilele tale în redacţie sînt numărate, Buck.

– Spui adevărul, îi răspunse Buck. Cred că ne aflăm cu toţii în aceeaşi situaţie.

Verna se aşeză, resemnată:

– Voi chiar credeţi că aşa este, am dreptate?

Buck încercă să adopte un alt ton. Îi vorbi înţelegător:

– Verna, ai vorbit cu Loretta, cu Amanda, cu Chloe şi cu mine. Cu toţii ţi-am împărtăşit poveştile noastre de viaţă. Ai auzit şi povestea lui Rayford în această dimineaţă. Dacă sîntem nebuni cu toţii, atunci sîntem nebuni cu toţii. Dar nu ai fost cîtuşi de puţin impresionată de citatele pe care Bruce Barnes le-a extras din Biblie? De faptele care se adeveresc chiar acum?

În sfîrşit, Verna rămase fără replică. În cele din urmă, spuse:

– *A fost* destul de straniu, chiar impresionant aş zice. Dar ceea ce am văzut nu este un caz asemănător cu prezicerile lui Nostradamus? Oare aceste profeţii nu pot fi induse? Nu li se poate da orice înţeles?

– Nu ştiu cum de poţi crede aşa ceva, spuse Chloe. Eşti mult prea deşteaptă ca să ajungi la concluzia asta. Bruce a spus că, dacă tratatul dintre Naţiunile Unite şi Israel reprezintă înţelegerea menţionată în Biblie, acest fapt va avea drept urmare perioada de şapte ani a Pătimirilor. În primul rînd, ar trebui să urmeze Judecata celor Şapte Peceţi. Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei vor încăleca pe calul păcii – care va dăinui vreme de

optsprezece luni – al războiului, al molimelor, al foametei şi cel al morţii.

– Toate acestea sînt simboluri, nu-i aşa? întrebă Verna.

– Bineînţeles, îi răspunse Chloe. Nu am văzut nici un călăreţ. Însă am fost martorii unui an şi jumătate de pace. Tocmai a avut loc debutul celui de-al treilea război mondial, care a avut drept urmări epidemii şi foamete, şi încă nu am văzut tot. Am văzut mulţi oameni murind pînă acum şi mulţi vor muri în viitor. Ce mai trebuie să se întîmple ca să te convingi şi tu? Nu vei putea vedea cea de-a cincea Judecată a Peceţilor, martiriul sfinţilor de sub altarul din ceruri. Însă ai auzit ceea ce a spus Rayford că Bruce anticipa că o să urmeze?

– Un cutremur, da, ştiu.

– Asta te-ar convinge?

Verna se întoarse pe scaun şi se uită pe fereastră:

– Presupun că asta ar reprezenta o dovadă imbatabilă.

– Îţi dau un sfat, spuse Chloe. Dacă acel cutremur va fi la fel de devastator precum prezice Biblia, s-ar putea să nu ai timp să îţi schimbi părerea despre toate acestea înainte de a-ţi suna ceasul.

Verna se ridică şi se îndreptă încet spre uşă. În timp ce o ţinea deschisă, spuse cu o voce blîndă:

– Tot nu îmi place ideea că Buck pretinde a fi altcineva faţă de Carpathia.

Buck şi Chloe o urmară pînă în dreptul uşii principale.

– Vieţile noastre personale, credinţele noastre, nu ar trebui să prezinte un interes pentru angajator, spuse Buck. De exemplu, dacă aş fi ştiut că erai lesbiană, nu aş fi considerat că e necesar să îi anunţ pe şefii noştri.

Verna se întoarse pentru a-l înfrunta:

– Cine ţi-a spus aşa ceva? Ce interes ar putea prezenta pentru tine acest amănunt? Dacă spui cuiva ceva despre asta, atunci sînt în stare să...

Buck ridică ambele mîini în aer:

– Verna, viaţa ta personală nu mă priveşte. Nu trebuie să te îngrijorezi că aş putea spune cuiva vreodată ceva despre asta.

– Dar nu este nimic de spus!

– Exact aşa credeam şi eu.

Buck ţinu uşa deschisă pentru Chloe. În parcare, Verna spuse:

– Aşadar, sîntem de acord?

– De acord? întrebă Buck.

– Că nici unul dintre noi nu va spune nimic despre viaţa personală a celuilalt?

Buck dădu din umeri:

– Mie mi se pare corect.

Antreprenorul de pompe funebre vorbea cu Rayford la telefon:

– Aşadar, spunea el, avînd în vedere numeroasele decese, penuria de locuri de veci şi aşa mai departe, presupunem că înhumarea nu va avea loc mai devreme de trei săptămîni, probabil chiar peste cinci săptămîni. Întreţinerea cadavrului nu vă va costa nimic, deoarece reprezintă o problemă de sănătate publică.

– Înţeleg. V-am fi recunoscători dacă aţi putea să ne anunţaţi imediat după ce a avut loc înhumarea. Nu se va ţine nici o slujbă şi nimeni nu va veni la ceremonie.

Loretta se aşează la masa din sufragerie, lîngă Rayford.

– Este atît de trist! spuse ea. Eşti sigur că nici unul dintre noi nu ar trebui să meargă?

– Nu mi-au plăcut niciodată slujbele de la cimitir, mărturisi Rayford. Şi nu cred că a mai rămas ceva de spus la căpătîiul lui Bruce.

– Este adevărat, spuse ea. Nu asta e important. Nu se va simţi singur sau neglijat.

Rayford dădu din cap afirmativ şi trase o foaie de hîrtie dintr-un teanc de documente care îi aparţinuseră lui Bruce.

– Loretta, cred că Bruce ar fi vrut ca tu să vezi asta.

– Ce este?

– Este o filă din jurnalul lui personal. Care conține cîteva gînduri despre tine.

– Ești sigur?

– Bineînțeles.

– Adică, ești sigur că ar fi vrut să citesc ceea ce a scris?

– Pot lua decizii numai în funcție de propriile sentimente, spuse el. Dacă eu aș fi scris așa ceva, aș fi vrut să ai ocazia să citești aceste rînduri, mai ales după ce aș fi murit.

Loretta luă foaia cu degetele tremurîndu-i și se duse într-un loc în care putea să o citească punîndu-și ochelarii. Nu trecu mult timp și se arătă copleșită:

– Mulțumesc, Rayford, reuși ea să spună printre lacrimi. Mulțumesc că mi-ai arătat toate astea.

– Buck! Habar nu aveam că Verna e lesbiană! spuse Chloe.

– Nu știai? Nici eu!

– Glumești!

– Nu. Crezi că revelația aceasta a fost un dar de la Dumnezeu?

– Mai degrabă aș crede că a fost o coincidență stranie, dar nu poți ști cu siguranță. Este posibil ca amănuntul acesta intim să îți fi salvat viața.

– *Tu* mi-ai salvat viața, Chloe! Ai fost genială.

– Tot ce am făcut a fost să îmi susțin soțul. Verna s-a jucat cu focul, cînd nu ar fi trebuit să o facă.

17

O săptămînă şi jumătate mai tîrziu, în timp ce Rayford se pregătea să se întoarcă la Noul Babilon pentru ca a-şi relua îndatoririle, primi un telefon de la Leon Fortunato:

– Nu ai primit nici o veste de la femeia Potentatului, nu-i aşa?

– De la femeia Potentatului? repetă Rayford, încercînd să îşi exprime dezgustul.

– Ştii despre cine vorbesc. A plecat cu avionul la bordul căruia te-ai aflat şi tu. Unde e?

– Nu ştiam că devenisem răspunzător pentru soarta ei.

– Steele, sper că nu vrei să ascunzi informaţii despre o persoană care îl interesează pe Carpathia.

– Ah, adică *el* vrea să ştie unde este. Cu alte cuvinte, Carpathia nu a primit nici o veste de la ea?

– Ştii bine că acesta este singurul motiv pentru care te-aş fi sunat.

– Dar el unde crede că este?

– Nu te juca cu mine, Steele! Spune-mi tot ce ştii!

– Nu ştiu exact unde este. Şi nu cred că am dreptul să dezvălui informaţii referitoare la locul în care se află sau în care cred eu că s-ar afla, fără acordul ei.

– Cred că ai face bine să îţi aduci aminte pentru cine lucrezi, amice.

– Cum aş putea să uit aşa ceva?

– Aşadar, vrei să îi sugerez lui Carpathia că o adăposteşti pe logodnica sa?

– Dacă acesta era motivul tău de îngrijorare, poţi să te linişteşti. Ultima dată cînd am văzut-o pe Hattie Durham a fost la Baza Mitchell din Milwaukee, atunci cînd am sosit.

– Şi de acolo unde a plecat?

– Nu cred că ar trebui să vă fac cunoscut itinerarul ei, mai ales dacă ea a ales să nu facă acest lucru.

– S-ar putea să regreţi ceea ce faci acum, Steele.

– Ştii ce, Leon? Eu voi putea dormi liniştit la noapte.

– Să presupunem că îşi vizitează familia în Denver. Nu e nimic în neregulă cu acest lucru, însă nu înţelegem de ce nu o putem găsi la telefon.

– Sînt sigur că dispuneţi de mijloacele necesare pentru a o localiza. Aş prefera să nu mă număr printre ele.

– Sper că eşti asigurat din punct de vedere financiar, comandante Steele.

Rayford nu răspunse. Nu dorea să continue disputa cu Leon Fortunato.

– De vreme ce tot sîntem la telefon, te informez că a intervenit o schimbare legată de preluarea Suveranului Pontif Mathews la Roma.

– Ascult.

– Carpathia va merge cu tine. Vrea să îl însoţească pe Mathews la Noul Babilon.

– Şi cum ar trebui să mă afecteze toate acestea?

– Voiam doar să mă asigur că nu vei pleca fără el.

Steve Plank îl făcuse cu ou şi cu oţet pe Buck la telefon, pentru că permisese ca paşaportul şi buletinul său să ajungă pe mîna cui nu trebuie în Israel.

– L-au torturat pe tipul acela, Shorosh, pînă cînd l-au omorît aproape, iar acesta încă mai susţinea că nu ai fost nimic altceva decît un pasager în barca lui.

– Era o barcă frumoasă, mare, de lemn, spusese Buck.

– Ei bine, barca nu mai există.

– Dar ce au obținut dacă au distrus barca unui om și l-au torturat?

– Mă întrebi în calitate de ziarist?

– Nu știu, Steve. Vorbim în calitate de jurnaliști, prieteni sau ești doar un coleg care mă avertizează?

Steve schimbase subiectul:

– Lui Carpathia încă îi plac numerele pe care i le trimiți de la Chicago. E de părere că *Global Community Weekly* este cea mai bună revistă din lume. Bineînțeles, a fost așa întotdeauna.

– Da, da. Dacă uiți de obiectivitate și de credibilitatea jurnalistică...

– Cu toții am uitat de chestiile astea cu ani de zile în urmă, îi răspunsese Plank. Chiar înainte ca Nicolae Carpathia să devină proprietarul revistei, tot trebuia să-i cîntăm cuiva în strună.

Buck îi puse la curent pe Amanda, Chloe, Rayford și Tsion în legătură cu performanțele noilor lor laptopuri. Tsion folosise telefonul său care nu putea fi interceptat pentru a lua legătura cu toți cei aflați în pensiunea Lorettei, pe care aceștia începuseră să o numească „adăpost". Loretta remarcase în repetate rînduri:

– Îl aud la telefon de parcă am fi vecini.

– Acestea sînt performanțele telefoanelor mobile de astăzi, spusese Buck.

Tsion trebuia să primească vizite regulate din partea membrilor Armatei Pătimirilor numai ca să își păstreze buna dispoziție. El era complet fascinat de noua tehnologie care îi fusese pusă la dispoziție și își petrecea majoritatea timpului monitorizînd știrile. Era chiar tentat să comunice prin Internet cu mulți dintre copiii lui spirituali aflați peste tot în lume; totuși, se temea că aceștia ar fi putut fi torturați în încercarea de a se obține de la ei informații asupra locului în care se afla. El îl rugă pe

Buck să îl întrebe pe Donny ce aranjamente ar fi trebuit făcute, astfel încît să poată lua legătura cu exteriorul, fără să aibă de suferit cei care primeau mesajele lui. Soluția era simplă. Tsion trebuia doar să trimită mesajele pe adresa unei pagini de Internet care se ocupa cu publicarea acestora, iar cei care ar fi accesat pagina respectivă nu ar fi putut fi depistați.

Tsion petrecu multe zile studiind însemnările lui Bruce și redactîndu-le, astfel încît să poată fi publicate. Munca lui fusese ușurată deoarece Buck îi aducea documentele respective pe suport electronic. Tsion expedia regulat pasaje din scrierile lui Bruce membrilor Armatei Pătimirilor și era interesat în special de ceea ce Bruce avea de spus în legătură cu Chloe și Amanda. În jurnalul său, Bruce se referea adesea la visul său de a colabora cu rabinul, de a cerceta, a scrie și a propăvădui împreună cu el în fața unor grupuri religioase restrînse sau în casele oamenilor. În cele din urmă, se luă hotărîrea ca Amanda să nu revină în Noul Babilon decît după ce Rayford avea să se întoarcă de la Roma. În acest fel, ea ar mai fi rămas împreună cu Chloe cîteva zile și ar fi reușit să pună la punct un program misionar similar cu cel sugerat de Bruce. Nu știau exact ce rezultat ar fi avut asta sau care ar fi fost oportunitățile care s-ar fi ivit, însă cu toții apreciară faptul că munceau în echipă și că astfel învățau mai multe.

Buck se bucura că Verna Zee păstra distanța. Majoritatea personalului de la biroul din Chicago fusese trimis în diferite orașe care fuseseră bombardate pentru a descrie situația în care se aflau acestea. Buck nu avea nici cea mai mică îndoială în privința faptului că amîndoi caii Apocalipsei, cel negru, al molimelor și al foametei precum și cel galben-vînăt al morții, veniseră în galop pe urmele calului roșu al războiului.

Miercuri seara, Amanda îl conduse pe Rayford la Milwaukee pentru zborul lui spre Irak.

– De ce nu putea Mathews să zboare pur și simplu cu propriul avion ca să se întîlnească cu Nicolae Carpathia? întrebă ea.

– Ştii cum e Potentatul! Îi place să îi cîştige pe oameni de partea lui prin respectul şi amabilitatea cu care îi tratează. Aşa că nu numai că trimite un avion să te ia, ci va şi călători împreună cu tine, însoţindu-te pe drumul de întoarcere.

– Oare ce vrea de la Mathews?

– Cine ştie? Poate că nu vrea nimic deosebit. Creşterea numărului de convertiţi la care asistăm trebuie să fi reprezentat un motiv de îngrijorare pentru Mathews. Noi, creştinii, reprezentăm singura facţiune care nu se arată interesată de promisiunile religiei unice.

Joi dimineaţa, la ora şase, locuinţa Lorettei fusese alertată de un telefon. Chloe ridică receptorul şi îl acoperi cu mîna şi îi spuse lui Buck:

– Loretta a răspuns deja. E Hattie.

Buck se aplecă să asculte împreună cu Chloe.

– Da, spunea Loretta, m-ai trezit, dragă, dar nu-i nimic. Comandantul Steele m-a avertizat că s-ar putea să suni.

– Ei bine, cursa mea trece prin Milwaukee pe drumul la întoarcere spre Noul Babilon şi se pare că voi avea o escală de şase ore. Anunţă pe oricine doreşte că mă poate găsi pe Aeroportul Mitchell, dacă va dori să discute cu mine. Nu trebuie să se simtă obligaţi să facă asta şi nu mă voi supăra dacă nimeni nu va veni să mă vadă.

– O, dar vor veni, dragă! Să nu îţi faci griji în privinţa asta!

La Baghdad era ora trei după-amiaza atunci cînd avionul lui Rayford ateriză. Intenţiona să aştepte la bord cursa scurtă pe care o avea spre Noul Babilon peste o oră, cînd simţi mobilul vibrîndu-i în buzunar. Se întrebă dacă era un apel de la Buck sau de la Carpathia legat de Buck care avea să pună capăt suspiciunilor şi speculaţiilor referitoare la Armata Pătimirilor. Cu

toţii ştiau că nu avea să treacă mult timp pînă cînd Buck avea să fie în pericol.

Lui Rayford îi trecu prin cap şi ideea că ar fi putut fi sunat de Hattie Durham. El sperase să poată lua legătura cu Hattie înainte ca ea să revină la Noul Babilon. Însă, la fel ca şi Carpathia şi Fortunato, nu reuşi să o găsească sunînd-o la numărul de telefon din Denver.

Telefonul era de la copilotul său, Mac McCullum:

– Coboară din avion şi dezmorţeşte-te, Steele. Taxiul tău a sosit.

– Bună, Mac! Ce vrei să spui?

– Adică şeful cel mare nu vrea să aştepte. Vino la eliportul aflat la celălalt capăt al terminalului. Te voi duce cu elicopterul la cartierul general.

Rayford îşi dorise să amîne întoarcerea sa la Noul Babilon pe cît posibil, însă, cel puţin, călătoria cu elicopterul ar fi reprezentat o abatere de la normal. Îl invidia pe McCullum pentru abilitatea lui de a jongla între a fi copilot pe un avion de pasageri şi a pilota elicoptere. Rayford nu mai pilotase un elicopter de cînd îşi satisfăcuse stagiul militar, în urmă cu peste douăzeci de ani.

Global Community Weekly apărea în fiecare joi, avînd pe copertă data de lunea următoare. Buck era extrem de nerăbdător cînd se gîndea la acel număr al revistei.

În „adăpost" se decise ca Amanda şi Chloe să meargă cu maşina pînă la Milwaukee să o ia pe Hattie. Loretta avea să vină acasă de la birou suficient de repede ca să pregătească o masă de prînz restrînsă. Buck urma să meargă la redacţie să vadă primele copii ale revistei, iar apoi avea să se îndrepte spre casa Lorettei de îndată ce Chloe l-ar fi anunţat că ea, Amanda şi Hattie sosiseră acasă.

Buck era extrem de încîntat de editorialul său.

Pretinzînd, ca de obicei, că adoptă o atitudine neutră şi obiectivă, Buck citase în introducere o mare parte din materialele pe care Bruce ar fi intenţionat să le folosească în dimineaţa de duminică a propriei înmormîntări. Buck scrisese editorialul, însă desemnă reporteri din birourile revistei *Global Community Weekly* existente în alte ţări să-i intervieveze pe membrii clerului local şi regional referitor la profeţiile *Apocalipsei* după Ioan.

Din motive necunoscute, reporterii săi – majoritatea sceptici – abordaseră subiectul cu entuziasm. Buck primise faxuri, mesaje prin Internet, telefoane, mesaje prin curieri şi telegrame din toate colţurile lumii. Titlul articolului său, la fel ca şi întrebarea pe care reporterii săi ar fi trebuit să o adreseze conducătorilor religioşi era: „Vom fi atinşi de «mînia Mielului»?"

În timp ce se ocupase de tema pe care şi-o impusese, Buck simţise o satisfacţie mai mare decît la toate editorialele la care lucrase. În această categorie intrau toate articolele legate de desemnarea Omul Anului, chiar şi cel despre Chaim Rosenzweig. Buck petrecuse aproape trei zile şi trei nopţi, timp în care de-abia dormise, comparînd, alăturînd şi găsind contrastele dintre diferitele reportaje.

Bineînţeles, el reuşi să identifice în unele articole opiniile unor credincioşi. În ciuda scepticismului şi cinismului manifestate de majoritatea reporterilor, unii preoţi, sfinţi ai Pătimirilor, şi cîţiva evrei convertiţi fură citaţi afirmînd ca „mînia Mielului" prezisă în capitolul şase din *Apocalipsa* după Ioan era adevărată şi iminentă. Cele mai multe citate aparţineau clericilor care odinioară reprezentaseră numeroasele religii şi secte diferite şi care acum făceau parte din Organizaţia Enigma pentru O Religie Unică din Babilon. Aproape toţi aceşti bărbaţi şi femei numiţi „consilieri întru credinţă" (nici unul nu mai era numit pastor, preot sau reverend) se aflau în subordinea lui Pontifex Maximus Peter Mathews. Buck însuşi vorbise cu acesta. Părerea lui, repetată cu diferite ocazii, era că Apocalipsa era „un exemplu de

literatură frumoasă, minunată, arhaică și care trebuie privită în mod metaforic, simbolic, figurativ".

– Acest cutremur, îi spusese Mathews lui Buck la telefon, cu satisfacție în glas, poate reprezenta orice. Este posibil să fi avut loc deja sau se referă la ceea ce și-a imaginat cineva că se întîmplă în ceruri. Cine știe? Poate fi o poveste asociată cu vechea teorie despre o persoană nemuritoare care s-ar afla în ceruri și care a creat lumea. Nu știu ce credeți dumneavoastră, dar eu nu i-am văzut pe călăreții apocaliptici. Nu am văzut pe nimeni dîndu-și viața pentru religia sa. Nu am văzut pe nimeni „răpus în numele cuvîntului lui Dumnezeu", așa cum spun versetele anterioare. Nu am văzut pe nimeni îmbrăcat într-o robă albă. Și nu mă aștept să aibă loc vreun cutremur. Orice părere ați avea dumneavoastră despre persoana sau conceptul de Dumnezeu sau de *divinitate*, în ziua de azi cu greu și-ar mai putea imagina cineva o ființă supremă, plină de bunătate și de lumină, în stare să supună întreaga lume – care deja suferă de pe urma unui război devastator – unei calamități de genul unui cutremur.

– Dar, îl întrebase Buck, nu știți că această idee a fricii față de „mînia Mielului" este încă propăvăduită în multe biserici?

– Bineînțeles, îi răspunsese Mathews. Însă cei care o fac sînt aceiași conservatori care, la fel ca și dumneavoastră, fac parte din facțiunile de aripă dreaptă, fanatice, fundamentaliste, care întotdeauna au interpretat Biblia în sens literal. Aceiași predicatori și, îndrăznesc să spun, mulți dintre enoriașii lor, sînt cei care consideră povestea Genezei – mitul lui Adam și al Evei, dacă vreți – adevărată. Ei cred că întreaga lume se afla sub ape pe vremea lui Noe și că numai el și cei trei fii ai săi au supraviețuit pentru a perpetua rasa umană așa cum o știm noi azi.

– Dar dumneavoastră, în calitate de catolic și fost Papă...

– Nu sînt doar fostul Papă, domnule Williams, ci sînt și un *fost* catolic. În calitate de conducător al religiei Comunității Globale, am marea responsabilitate de a înlătura capcanele

gîndirii tradiționale. În spiritul unității, al concilierii și al ecumenismului, trebuie să recunosc că mare parte din filozofia și învățătura catolică era la fel de îngustă și de rigidă ca obiectul însuși al criticilor mele.

– Și acesta ar fi?

– Nu vreau să intru în detalii, dar, cu riscul de a-i ofensa pe puținii oameni care se referă la ei înșiși ca fiind catolici, ideea unei virgine în adevăratul sens al cuvîntului care dă naștere ar trebui să fie văzută ca o sfidare a logicii. Ideea că Sfînta Biserică Romano-Catolică era singura biserică adevărată a fost aproape la fel de dăunătoare ca și opinia protestanților evanghelici că Iisus reprezinta singura cale de a ajunge la Dumnezeu. Acest fapt presupune, desigur, că Iisus era, așa cum le place să spună prietenilor mei care respectă cultul Bibliei, „singurul Fiu zămislit al Tatălui". Pînă acum sînt sigur că majoritatea oamenilor inteligenți și-au dat seama că Dumnezeu este mai mult un spirit, o idee, dacă doriți. Totuși, dacă aceștia insistă să înzestreze, pe el sau pe ea, cu anumite atribute, de exemplu cele ale purității și ale bunătății, rezultă doar că *noi* toți sîntem fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Buck îi sugerase un alt subiect:

– Atunci, ideea de Rai și iad...?

– Paradisul este o stare de spirit. Paradisul înseamnă să te descurci cît mai bine în viața pămînteană. Cred că sîntem pe cale de a ajunge să trăim într-un stat ideal. Iadul? Cei slabi de înger au fost mult mai afectați de ideea inspirată din mitologie că – ei bine, permiteți-mi să mă exprim așa: să spunem ca acei fundamentaliști, acei oameni care cred că sîntem pe cale de fi atinși de „mînia Mielului" au dreptate că există un Dumnezeu darnic și personal pentru fiecare dintre noi, care are grijă de toți. Cum se leagă toate acestea? Este posibil ca El să creeze lumea pentru ca mai apoi să o distrugă? Nu ar avea nici un sens.

– Dar nu este adevărat că acești creștini credincioși, cei pe care încercați să-i caracterizați, spun că Dumnezeu nu dorește ca

oamenii să piară? Cu alte cuvinte, El nu aruncă lumea în iad. Iadul reprezintă pedeapsa pentru cei care nu cred, însă tuturor le este acordată o şansă.

– Aţi rezumat bine poziţia lor, domnule Williams. Dar această teorie nu prezintă credibilitate, după cum sînt convins că vă veţi da seama.

Dis-de-dimineaţă, înainte ca uşa să fie descuiată, Buck luă teancul de reviste *Global Community Weekly* şi le băgă în geantă. Secretarele aveau să distribuie cîte un număr la fiecare birou, însă, pînă atunci, Buck scoase o revistă din folia protectoare şi o aşeză în faţa sa. Coperta, care fusese retuşată la biroul din cartierul general internaţional, arăta chiar mai bine decît sperase. Sub sigla revistei se afla o imagine a unui munte uriaş, care era despicat de la un capăt la celălalt. Peisajul era dominat de o lună roşie, iar dedesubt scria: „Veţi fi atinşi de Mînia Mielului?"

Buck răsfoi revista pînă ajunse la articolul principal, care purta semnătura lui. Tipic pentru un subiect relatat de Buck Williams, articolul său prezentase toate punctele de vedere: citase conducători care îşi exercitau influenţa în diverse domenii, începînd cu Carpathia şi Mathews şi terminînd cu consilierii religioşi locali. El inclusese chiar şi o serie de afirmaţii aparţinînd unor persoane intervievate pe stradă.

După părerea lui Buck, partea genială a articolului era reprezentată de detaliile aflate într-un chenar separat, conţinînd o prezentare scurtă, dar foarte convingătoare, redactată de nimeni altcineva decît de rabinul Tsion Ben-Judah, care explica semnificaţia Mielului sacrificat care apărea în Sfînta Scriptură şi cum această parabolă apăruse mai întîi în Vechiul Testament şi fusese împlinită prin sacrificiul lui Iisus Hristos din Noul Testament.

Buck era suspicios pentru că doar vechiul său prieten Steve Plank pusese problema eventualei lui implicări în evadarea lui Tsion Ben-Judah. Dacă l-ar fi citat pe Tsion în articolul său, Buck ar fi dat impresia că le atrăgea atenţia superiorilor lui asupra

faptului că ştia unde se află Ben-Judah. Însă el evitase aceste neplăceri. Cînd articolul fusese trimis prin satelit diferitelor tipografii, Buck ataşase o notă informativă care spunea: „Doctorul Ben-Judah a aflat de acest articol prin intermediul Internetului şi ne-a trimis comentariul său dintr-un loc necunoscut".

Ceea ce îl amuza pe Buck, dacă putea fi ceva considerat amuzant în toată povestea asta, era că unul dintre tinerii săi reporteri întreprinzători din Africa avusese iniţiativa de a lua un interviu unor geologi din cadrul Universităţii din Zimbabwe. Care fusese concluzia acestora? „Ideea unui cutremur la scară mondială este de la bun început ilogică. Cutremurele sînt cauzate de mişcări ale faliilor, de plăcile tectonice care vin în contact unele cu altele. Este vorba despre cauză şi efect. Motivul pentru care cutremurele apar în anumite zone în anumite momente este pentru că, în mod logic, ele nu apar în altă parte în acelaşi timp. Aceste plăci se mişcă şi se ciocnesc pentru că acest lucru nu poate fi evitat. Nu se pune problema unor cutremure simultane. Nu este posibil ca un cutremur să aibă loc în America de Nord şi altul în America de Sud exact în acelaşi timp. Şansele unui eveniment geologic la scară mondială, format din cutremure simultane pe tot cuprinsul globului, sînt extrem de mici."

McCullum ateriză cu elicopterul pe acoperişul sediului internaţional al Comunităţii Globale din Noul Babilon, apoi îl ajută pe Rayford să îşi ducă bagajele în lift şi coborîră spre apartamentul 216 ocupat de Carpathia, în care se aflau birouri şi săli de conferinţe. Rayford nu înţelesese niciodată de ce apartamentul purta acel număr, deoarece nu se afla la etajul doi. Carpathia şi anturajul său ocupau ultimul etaj al clădirii de optsprezece etaje.

Rayford spera ca Nicolae Carpathia să nu ştie cu exactitate la ce oră ajungeau. El era conştient de faptul că trebuia să-l întîlnească atunci cînd avea să piloteze avionul spre Roma ca să îl aducă pe Mathews, însă îşi dorea să aibă puţin timp ca să

despacheteze, să se schimbe şi să stea puţin în apartamentul său înainte de reveni la bordul avionului. Mai avea cîteva ore pînă la decolare.

– Ne vedem în 216, Mac, spuse el.

Telefoanele începură să sune la biroul revistei *Global Weekly* chiar înainte ca personalul să sosească la serviciu. Buck lăsă robotul telefonic să preia apelurile, dar nu trecu mult pînă cînd îşi trase scaunul pînă la biroul secretarei ca să asculte mesajele. O voce feminină spunea: „*Global Community Weekly* a ajuns la nivelul ziarelor de scandal, relatînd ultimele poveşti ale aşa-zisei biserici. Lăsaţi prostiile astea pe seama ziariştilor care se ocupă de aşa ceva".

Altcineva comenta: „Nici nu îmi închipuiam că mai crede cineva în poveştile astea. Faptul că aţi reuşit să descoperiţi atît de mulţi ciudaţi care să contribuie la elaborarea acestui articol este un tribut adus jurnalismului de investigaţie. Mulţumesc pentru că i-aţi expus în faţa lumii şi aţi arătat cît de ridicoli sînt".

Cîteva apeluri aveau acelaşi ton, al unei femei din Florida: „De ce nu mi-a spus nimeni despre asta mai devreme? Am început să citesc *Apocalipsa* după Ioan din momentul în care revista a ajuns în faţa uşii mele şi sînt extrem de speriată. Ce mai pot face acum?"

Buck spera din tot sufletul că femeia avea să citească articolul cu atenţie, astfel încît să descopere ceea ce un evreu convertit din Norvegia spunea că era singura protecţie în faţa cutremurului care avea să vină: „Nimeni nu trebuie să presupună că vom avea unde să ne adăpostim. Dacă socotiţi, aşa cum cred eu, că Iisus Hristos este singura speranţă pentru mîntuire, trebuie să vă căiţi pentru păcatele voastre şi să Îl primiţi în inimile voastre înainte ca ameninţarea morţii să se apropie de dumneavoastră".

Telefonul personal al lui Buck sună. Era Verna:

– Buck, eu îți voi păstra secretul, așadar, sper că și tu îți vei ține promisiunea față de mine.

– Sigur că da. De ce ești atît de agitată în această dimineață?

– Din cauza articolului tău, bineînțeles. Știam că aveai de gînd să scrii despre asta, dar nu mă așteptam să fie atît de evident. Crezi că te poți ascunde în spatele obiectivității jurnalistice? Nu crezi că articolul demonstrează că te numeri printre adepți?

– Nu știu. Sper că nu. Chiar dacă Nicolae Carpathia nu ar fi fost proprietarul revistei, tot aș fi dorit să păstrez stilul obiectiv al articolului.

– Te amăgești pe tine însuți.

Buck încercă să îi răspundă. Într-un fel, aprecia avertismentul primit de la Verna. Totuși, nu era nimic nou. Poate că Verna încerca să găsească un pretext pentru a sta de vorbă cu el.

– Verna, te rog să te gîndești la ceea ți-au spus Loretta, Chloe și Amanda.

– Și tu. Trebuie să te includ și pe tine.

Tonul ei era batjocoritor și sarcastic.

– Vorbesc serios, Verna. Dacă vei dori vreodată să vorbești despre așa ceva, poți să apelezi la mine.

– Ținînd cont de părerea pe care o are religia ta despre homosexuali, cred că glumești.

– Biblia mea nu face diferență între homosexuali și heterosexuali, spuse Buck. Poate că îi numește pe homosexualii practicanți păcătoși, dar la fel sînt considerate și relațiile sexuale heterosexuale în afara căsătoriei.

– Totul e o chestiune de semantică, Buck.

– Te rog să îți aduci aminte ce ți-am spus, Verna. Nu vreau ca înfruntările noastre personale să stea în calea a ceea ce este real și adevărat. Ai avut dreptate atunci cînd ai spus că izbucnirea războiului a făcut ca neînțelegerile noastre să pară meschine. Sînt dispus să uit toate astea.

Ea tăcu pentru un moment. Cînd vorbi, Verna se arătă aproape impresionată:

– Ei bine, îţi mulţumesc, Buck. Nu voi uita ceea ce ai spus.

Cînd în Chicago dimineaţa era pe sfîrşite, în Irak începea să se însereze. Rayford şi McCullum alcătuiau echipajul de piloţi al cursei care îi transporta pe Carpathia, pe Fortunato şi pe doctorul Kline la Roma pentru a-l lua pe Suveranul Pontif al Religiei Unice, Peter Mathews. Rayford ştia că Nicolae Carpathia dorea să abordeze subiectul mutării uniunii apostate a religiilor în Noul Babilon, dar nu era sigur de rolul pe care îl avea doctorul Kline în cadrul acestei întrevederi. Ascultînd conversaţia lor cu ajutorul dispozitivului său de interceptare, acesta află în scurt timp.

După cum obişnuia de fiecare dată, Rayford decolă, ajunse cu rapiditate la altitudinea necesară, trecu avionul pe pilotul automat şi îl lăsă McCullum să preia comanda:

– Mă simt ca şi cum aş fi fost în avion toată ziua, spuse el, apoi se lăsă pe spate în scaunul său, îşi trase cozorocul peste ochi şi îşi puse căştile pe urechi, aparent lăsîndu-se furat de somn.

În următoarele două ore, cît dura zborul de la Noul Babilon pînă în Roma, Rayford avea să primească o lecţie despre noua ordine mondială şi totodată despre diplomaţie internaţională. Dar înainte de a începe, Carpathia trecu în revistă împreună cu Fortunato planurile de zbor ale lui Hattie Durham.

Fortunato îi spuse:

– Se află într-o călătorie cu numeroase destinaţii şi va avea o escală mai lungă în Milwaukee, iar apoi se va îndreapta spre Boston. Va zbura fără oprire de la Boston pînă la Baghdad. Va pierde cîteva ore venind pe această rută, dar cred că ne putem aştepta să o vedem mîine-dimineaţă.

Carpathia păru uşor enervat:

– Cît mai durează pînă cînd se vor termina lucrările la noul terminal internaţional din Noul Babilon? M-am săturat ca toate zborurile să treacă prin Baghdad.

– Echipa estimează că mai durează cîteva luni.

– Oare sînt aceiaşi ingineri constructori care ne spun că tot ce se află în Noul Babilon reprezintă ultimele tendinţe în materie de arhitectură?

– Da, domnule. Aţi observat ceva probleme?

– Nu, dar aproape că îmi doresc ca toată povestea cu „Mînia Mielului" să fie mai mult decît un mit. Aş vrea să testez sistemul lor de protecţie împotriva cutremurelor.

– Am citit articolul acela azi. A fost destul de interesant. Williams poate să scrie orice poveste în aşa fel încît să pară interesantă, nu-i aşa?

– Da, spuse Carpathia serios. Presupun că a scris un articol interesant, bazat pe propriile convingeri.

– Nu înţeleg.

– Nici eu nu înţeleg, spuse Carpathia. Serviciile noastre secrete îl asociază cu dispariţia lui Tsion Ben-Judah.

Rayford se îndreptă şi ascultă cu şi mai mare atenţie. Nu dorea ca McCullum să îşi dea seama că asculta o frecvenţă diferită, dar nici nu dorea să piardă ceva din discuţia lor.

– Aflăm din ce în ce mai multe lucruri despre strălucitul şi tînărul nostru jurnalist, adăugă Carpathia. Nu a fost niciodată explicit în legătură cu relaţiile pe care le are cu pilotul meu, dar nici comandantul Steele nu a spus nimic despre asta. Încă nu mă deranjează să îi am în preajma mea. Poate că ei îşi închipuie că apropierea lor faţă de mine este una strategică, dar şi eu pot afla multe despre tabăra adversă prin intermediul lor.

„Aşadar, asta era, îşi spuse Rayford în gînd. Mănuşa a fost aruncată."

– Leon, care sînt ultimele ştiri despre cei doi nebuni de la Ierusalim?

Fortunato se arătă dezgustat:

– Au determinat întreaga naţiune a Israelului să se înarmeze din nou, raportă el. Ştii că nu a mai plouat acolo de cînd au început predicile acelea. Iar scamatoria pe care au făcut-o cu rezerva de apă, transformînd-o în sînge în timpul ceremoniilor din templu s-a repetat.

– Ce i-a determinat de data aceasta?

– Cred că ştiţi.

– Te-am rugat să nu mă menajezi, Leon, cînd te întreb ceva, mă aştept să...

– Îmi cer scuze, domnule. Tot pomenesc de arestarea şi torturarea persoanelor asociate cu doctorul Ben-Judah. Spun că pînă în momentul în care suspecţii nu vor fi eliberaţi şi căutările nu vor fi abandonate, rezervele de apă vor fi contaminate în felul acesta.

– Cum fac asta?

– Nimeni nu ştie, dar pare foarte real, nu-i aşa, doctore Kline?

– Ah, da, spuse acesta. Mi s-au trimis nişte mostre. În ele se află un conţinut mare de apă, dar sîngele se găseşte în concentraţie ridicată.

– Sînge uman?

– Are toate caracteristicile sîngelui uman, numai că este foarte greu să determini grupa sanguină. Parcă ar fi un hibrid între sîngele uman şi cel animal.

– Care este starea de spirit în Israel?

– Oamenii sînt furioşi pe cei doi predicatori. Vor să îi linşeze.

– Asta nu ar fi chiar atît de rău, spuse Carpathia. Nu putem contribui cu ceva?

– Nimeni nu îndrăzneşte. Pînă acum au murit doisprezece oameni care i-au atacat. După o vreme, îţi înveţi lecţia.

– Va trebui să găsim o modalitate, concluzionă Carpathia. Între timp, eliberează suspecţii. Ben-Judah nu poate ajunge

departe. Oricum, nu ne poate face multe neplăceri de vreme ce nu își poate face apariția în public. În cazul în care cei doi ticăloși nu vor purifica rezervele de apă imediat, să vedem cum vor face față bombei atomice.

– Nu vorbiți serios, nu-i așa?

– De ce să nu vorbesc serios?

– Ați bombarda un loc sacru din Orașul Sfînt?

– Sincer să fiu, nu prea îmi pasă de Zidul Plîngerii, de Muntele Templului sau de noul templu. Însă cei doi mă enervează atît de tare, încît luați aminte la ce vă spun: va veni și ziua cînd mă vor împinge să fac ceva necugetat.

– Ar fi bine să auzim și părerea Pontifului Mathews asupra acestor probleme.

– Avem destule de discutat cu el, spuse Carpathia. De fapt, sînt sigur că și el are planuri proprii în legătură cu mine, probabil niște interese ascunse.

Mai tîrziu, după ce deschise cineva televizorul și cei trei vizionară un reportaj despre eforturile de refacere în urma războiului, Carpathia își îndreptă atenția asupra doctorului Kline.

– După cum știți, cei zece ambasadori au votat în mod unanim pentru sponsorizarea avorturilor în țările defavorizate. Am luat decizia de a aborda problema unilateral și deja a fost pusă în aplicare. Toate continentele au suferit de pe urma războiului, deci toate pot fi considerate zone defavorizate. Nu prevăd nici o obiecție din partea lui Mathews asupra acestui aspect, cel puțin nu la modul în care ar fi protestat împotriva unei astfel de decizii dacă ar mai fi fost încă Papă. În orice caz, dacă va încerca să obiecteze, ești pregătit să îi prezinți beneficiile pe termen lung?

– Bineînțeles.

– Și în ce stadiu ne aflăm în privința metodelor de determinare a stării de sănătate a fătului?

– Amniocenteza este în măsură să ofere toate datele de care avem nevoie. Avantajele sînt atît de mari, încît merită asumat orice risc pe care l-ar putea avea procedura.

– Leon, spuse Carpathia, am ajuns la momentul în care am putea anunța obligativitatea supunerii fiecărei sarcini la testul amniocentezei, împreună cu obligativitatea avortului pentru orice țesut fetal despre care s-ar presupune că ar putea avea drept rezultat un făt deformat sau handicapat?

– Totul e aranjat, spuse Fortunato. Oricum, probabil că veți dori să obțineți unanimitatea înainte de a prezenta aceste lucruri în public.

– Bineînțeles. Acesta este unul dintre motivele întîlnirii mele cu Mathews.

– Și sînteți optimist? întrebă Fortunato.

– Nu ar trebui să fiu? Oare Mathews nu este conștient de faptul că se află în această poziție datorită mie?

– Aceasta este o întrebare pe care mi-o pun tot timpul, domnule. Cu siguranță ați remarcat lipsa lui de respect. Nu îmi place modul în care vă amenință de parcă v-ați afla pe poziții egale.

– Pentru moment, poate să fie cît vrea de îndrăznet. Funcția lui poate servi cauzei. Știu că trece prin dificultăți de ordin financiar, deoarece nu reușește să vîndă toate bisericile. Acestea sînt facilități care pot avea numai o utilizare, așadar, fără îndoială, va încerca să își pledeze cauza pentru a primi ajutor financiar din partea Comunității Globale. Ambasadorii sînt deja supărați din aceast motiv. Totuși, în momentul de față, nu mă deranjează că dețin superioritatea financiară. Poate vom reuși să încheiem o afacere.

18

Buck era amuzat de faptul că editorialul său devenise cel mai fierbinte subiect al zilei menţionat în cadrul tuturor dezbaterilor, emisiunilor de ştiri sau chiar al emisiunilor de divertisment. Văzu şi un desen animat care se dorea amuzat cu un miel lăţos pe cale de a o lua razna. Emisiunea fusese numită: „Viziunea noastră despre «Mînia Mielului»".

Uitîndu-se la revista din faţa sa, Buck îşi dădu seama deodată că, atunci cînd avea să fie demascat, cînd va trebui să se retragă din activitatea jurnalistică, cînd va deveni, probabil, un fugar, îi va fi imposibil să mai egaleze notorietatea cîştigată prin intermediul acestei publicaţii atît de renumite peste tot în lume. Ar fi putut să dobîndească audienţă cu ajutorul televiziunii sau prin Internet, însă se întreba dacă ar fi posibil să mai dispună de influenţa pe care o avea în acel moment.

Se uită la ceas. Era vremea să se îndrepte spre locuinţa Lorettei, ca să ia prînzul cu Hattie.

Rayford şi Mac McCullum luară o pauză de aproximativ o oră după ce aterizară la Roma şi înainte de a se întoarce la Noul Babilon. Trecură pe lîngă Peter Mathews şi unul dintre secretarii săi în timp ce aceştia urcau la bord. Rayford fu scîrbit de respectul pe care îl arăta Carpathia faţă de Mathews. Îl auzi pe Potentat spunînd:

– Cît de amabil din partea dumneavoastră să ne permiteți să venim să vă luăm, domnule! Sper că vom purta un dialog interesant și profitabil pentru binele Comunității Globale.

Chiar înainte ca Rayford să iasă din raza în care ar fi putut auzi conversația celor doi, Mathews îi spuse lui Carpathia:

– Atîta timp cît este profitabilă pentru Religia Unică, nu îmi pasă dacă profitați și dumneavoastră sau nu.

Rayford găsi un pretext față de McCullum și se grăbi să se întoarcă în avion și în carlingă. Își ceru scuze lui Fortunato pentru că „trebuia să verifice cîteva lucruri" și în curînd își reluă locul său obișnuit. Încuie ușa. Porni interfonul și se puse pe ascultat.

Buck nu o mai văzuse pe Hattie Durham într-o astfel de stare din noaptea în care avusese loc Înălțarea. De obicei, la fel ca și celorlalți bărbați, i se părea șocantă. Acum, cel mai amabil cuvînt pe care l-ar fi putut folosi pentru a o descrie era: neîngrijită. Hattie avea o poșetă mult prea mare, plină cu șervețele, iar ea îl folosi chiar pe ultimul. Loretta o așeză în capul mesei, iar cînd prînzul fu servit, cu toții se simțeau stînjeniți, încercînd să evite o discuție serioasă.

Buck spuse:

– Amanda, vrei să spui tu rugăciunea înainte de masă?

Hattie își împreună cu rapiditate mîinile sub bărbie, ca o fetiță care îngenunchea în fața patului. Amanda spuse:

– Doamne, uneori ne găsim în situații în care cu greu ne dăm seama ce trebuie să Îți spunem. Uneori sîntem nefericiți. Uneori sîntem confuzi. Uneori nu avem nici o idee unde să ne ducem pentru ajutor. Lumea pare să fi fost cuprinsă de haos. Oricum, știm că putem să Îți mulțumim pentru Ceea ce ești. Îți mulțumim că ești un Dumnezeu bun, pentru că Îți pasă de noi și pentru că ne iubești. Îți mulțumim pentru că ești atotputernic și ții lumea în mîinile Tale. Îți mulțumim pentru prieteni, în special pentru

prieteni vechi precum Hattie. Dă-ne înțelepciunea de a o ajuta în luarea oricărei decizii, și Îți mulțumim pentru aceste bucate. În numele lui Iisus Hristos, amin.

Mîncară în tăcere, iar Buck observă că ochii lui Hattie erau plini de lacrimi. În ciuda acestui fapt, ea mîncă repede și termină înaintea celorlalți. Luă încă un șervețel și își suflă nasul.

– Ei bine, spuse ea, Rayford a insistat să trec pe la voi la întoarcere. Îmi pare rău că a plecat înainte de a ajunge eu aici, dar cred că, de fapt, dorea să discut cu voi. Sau poate că voia ca voi să vorbiți cu mine.

Femeile păreau la fel de mirate ca și Buck. Asta era tot? Le fusese dat cuvîntul? Oare cum ar fi trebuit să procedeze? Le era greu să o ajute pe Hattie, de vreme ce ea nu avea de gînd să le împărtășească problema ei.

Loretta începu:

– Hattie, ce te deranjează cel mai mult în momentul acesta?

Ceea ce spusese Loretta sau poate modul în care se exprimase o făcu să izbucnească în lacrimi.

– Problema este, reuși Hattie să spună, că doresc să fac un avort. Familia mea mă susține în acest sens. Nu știu ce va spune Nicolae, dar dacă relația noastră nu va evolua în mod pozitiv din momentul în care mă voi întoarce la Noul Babilon, cu siguranță voi dori să fac avort. Presupun că mă aflu aici pentru că voi o să încercați să faceți să mă răzgîndesc și vreau să ascult și părerea contrară, înainte de lua hotărîrea finală. Rayford deja mi-a prezentat punctul de vedere al religiei, care susține viața. Și nu vreau să mai aud asta încă o dată.

– Atunci ce vrei să auzi? interveni Buck, simțind însă că atitudinea sa era tipic masculină și deosebit de insensibilă în acel moment.

Chloe îi aruncă o privire prin care voia să îl avertizeze să nu continue pe acel ton.

– Hattie, spuse ea, știi care este părerea noastră. Nu din acest motiv te afli aici. Dacă vrei să te facem să te răzgîndești, putem să facem asta. Dar dacă tu deja ai luat hotărîrea, atunci nimic din ceea ce vom spune noi nu te va influența în vreun fel.

Hattie se simțea frustrată:

– Așadar, credeți că mă aflu aici ca să îmi țineți o predică.

– Nu avem de gînd să facem asta, îi răspunse Amanda. Din cîte înțeleg, știi care este poziția noastră și în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu.

– Da, știu, spuse Hattie. Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul cu mine. Am de luat o decizie în legătură cu această sarcină și a fost un gest necugetat din partea mea să vă implic și pe voi.

– Nu este cazul să simți că trebuie să pleci, draga mea, spuse Loretta. Aceasta este casa mea, iar eu sînt gazda ta, așa că s-ar putea să mă jignești dacă vei pleca prea devreme.

Hattie se uită la Loretta ca să se asigure că aceasta o tachina doar. Era clar că Loretta tocmai asta făcea.

– Pot la fel de bine să aștept la aeroport, spuse Hattie. Îmi cer scuze dacă v-am provocat neplăceri.

Buck dori să spună ceva, însă știa că nu putea comunica în acele circumstanțe. Se uită în ochii femeilor care o urmăreau pe musafiră cu subînțeles. În cele din urmă, Chloe se sculă în picioare și se îndreptă spre spetează scaunului lui Hattie, apoi își puse mîinile pe umerii ei:

– Te-am admirat și te-am simpatizat întotdeauna, începu Chloe. Cred că în alte împrejurări am fi putut să fim prietene. Dar, Hattie, mă simt obligată să îți spun că știu de ce ai venit azi la noi. Știu de ce ai decis să urmezi sfatul tatălui meu, chiar dacă este împotriva voinței tale. Ceva îmi spune că vizita ta acasă nu a fost reușită. Poate că rudele tale au fost prea pragmatice. Poate că sfatul lor nu a fost însoțit de compasiunea de care aveai nevoie. Poate că faptul că te-au îndemnat să faci un avort nu era

chiar ceea ce doreai să auzi de la ele. Hattie, permite-mi să îți spun că, dacă ai nevoie de dragoste, ai venit exact unde trebuia. Da, sînt anumite lucruri în care credem. Lucruri pe care credem că ar trebui să le știi. Lucruri cu care credem că ar trebui să fii de acord. Noi avem niște convingeri în legătură cu ce ai putea face cu copilul tău și avem convingeri și în legătură cu ce ai putea face pentru sufletul tău. Dar acestea sînt decizii personale pe care numai tu le poți lua. Și de vreme ce pentru a lua aceste decizii trebuie să alegi între viață și moarte, între rai și iad, îți putem oferi nu numai susținere, încurajare și sfaturi, dacă ni le vei cere, ci și dragoste.

– Da, spuse Hattie, îmi veți oferi dragoste, cu condiția să cred tot ce îmi spuneți.

– Nu. Te vom iubi oricum. Te vom iubi așa cum Dumnezeu te iubește. Te vom iubi în toate modurile posibile și cu devotament astfel încît nu te vei putea ascunde de dragostea noastră. Chiar dacă deciziile tale vor sfida tot ceea ce credem noi că este adevărat și chiar dacă vom deplînge moartea unei ființe inocente, în cazul în care te vei hotărî să avortezi, nu te vom iubi mai puțin.

Hattie izbucni în lacrimi în timp ce Chloe o mîngîia pe umeri:

– Așa ceva este imposibil! Nu se poate să mă iubiți indiferent de ce voi face, mai ales dacă nu voi asculta sfatul vostru.

– Ai dreptate, spuse Chloe. Nu putem să îți dăruim o iubire necondiționată. De aceea, Dumnezeu te va iubi prin intermediul nostru. El este Cel care ne iubește orice am face. Biblia spune că El Și-a trimis fiul să moară pentru noi, în vreme ce noi eram pierduți în păcate. Aceasta este dragostea necondiționată. Asta este ceea ce îți oferim, Hattie, asta este tot ce avem.

Hattie stătea stînjenită, iar scaunul ei scîrțîi pe podea atunci cînd se întoarse ca să o îmbrățișeze pe Chloe. Se îmbrățișară

strîns vreme de un minut, după care se mutară cu toţii într-o altă cameră. Hattie încercă să zîmbească:

– Mă simt ridicolă, spuse ea, ca o şcolăriţă smiorcăită.

Femeile nu protestară la observaţia ei. Nimeni nu îi spuse că arata bine. Pur şi simplu se uitară la ea cu dragoste. Pentru un moment, Buck îşi dori să fi fost în locul lui Hattie ca să poată reacţiona. Nu-şi dădea seama ce gîndea ea, dar pe el toate acestea l-ar fi mişcat pînă în adîncul sufletului.

– Mă voi ocupa imediat de asta, îi spuse Peter Mathews lui Carpathia. Dacă există mijloace prin care să ne putem ajuta reciproc, vreau să ştiu ce doreşti, deoarece şi eu aş avea nevoie de ceva de la tine.

– Cum ar fi? întrebă Carpathia.

– Sincer să fiu, am nevoie din partea administraţiei tale de o scutire de nişte datorii ale Organizaţiei Religiei Unice Globale. Probabil că vom reuşi să returnăm o parte din împrumut cîndva, dar acum nu avem veniturile necesare.

– Ai probleme cu vînzarea clădirilor acelea bisericeşti care sînt în plus?

– Ah, asta este numai o parte din problemă, şi chiar o parte foarte mică. Adevărata piatră de încercare o reprezintă cele două grupuri religioase care nu numai că au refuzat să se alăture uniunii noastre, dar sînt şi duşmănoase şi intolerante. Ştii la cine mă refer. Neînţelegerile cu o grupare sînt cauzate chiar de tine prin tratatul acela dintre Comunitatea Globală şi Israel. Evreii nu au nevoie de noi şi nici nu au un motiv bun să ni se alăture. Ei cred încă într-un Dumnezeu adevărat şi în Mesia Care se presupune că va veni şi îi va lua în cer. Nu ştiu ce intenţionezi să faci după expirarea tratatului, dar eu aş avea nevoie de ceva muniţie pe care să o folosesc împotriva lor. Celălalt grup este cel al creştinilor care se intitulează Sfinţii Pătimirilor. Ei sînt cei care cred că Mesia deja a venit şi i-a luat la cer pe adepţii Săi, iar ei

au pierdut ocazia. Mă gîndesc că, dacă au dreptate, atunci se amăgesc atunci cînd îşi închipuie că El le va acorda o a doua şansă, dar tu ştii la fel de bine ca şi mine că numărul credincioşilor creşte extrem de repede. Ceea ce e ciudat este că mulţi dintre ei sînt evrei. Există chiar şi doi nebuni la Zidul Plîngerii care spun tuturor că evreii, cu toată credinţa lor într-un Dumnezeu unic, cred numai pe jumătate, deoarece Iisus este Fiul Său, că El S-a întors pe pămînt şi Se va mai întoarce.

– Peter, prietene, această doctrină nu ar trebui ţi se pară ciudată de vreme ce eşti un fost catolic.

– Nu am spus că mi se pare ciudată. Spun doar că niciodată nu mi-am dat seama cît de mare este gradul de intoleranţă pe care îl aveau catolicii şi pe care îl au acum Sfinţii Pătimirilor.

– Ai observat şi tu intoleranţa?

– Cine nu a observat-o? Oamenii aceştia iau Biblia literalmente. Ai văzut propaganda şi i-ai auzit pe propovăduitorii lor la marile adunări. Mii de evrei au fost convinşi de spusele lor. Intoleranţa lor ne este dăunătoare.

– Cum adică?

– Ştii doar. Secretul succesului nostru, enigma care este Religia Unică Globală, rezidă în faptul că am desfiinţat barierele dintre noi. Orice religie care crede că există o singură cale către Dumnezeu este, prin definiţie, intolerantă. Adepţii unor astfel de credinţe devin inamici ai Religiei Unice Globale şi ai Comunităţii Globale în general. Inamicii voştri sînt inamicii noştri. Trebuie să facem ceva în legătură cu această situaţie.

– Ce propui?

– Tocmai eram pe punctul de a-ţi pune aceeaşi întrebare, Nicolae.

Rayford îşi imaginâ surpriza lui Nicolae atunci cînd îl auzi pe Mathews adresîndu-i-se cu numele de botez.

– Crezi sau nu, prietene, deja m-am gîndit mult la acest subiect.

– Te-ai gîndit deja?

– Da. Aşa cum spui şi tu, duşmanii tăi sînt şi ai mei. Cei doi nebuni de la Zidul Plîngerii, cei pe care aşa-numiţii sfinţi îi numesc martori, mi-au dat numai dureri de cap mie şi administraţiei mele. Nu ştiu de unde vin şi ce au de gînd, dar i-au terorizat pe oamenii de la Ierusalim şi de mai multe ori mi-au afectat imaginea. Acel grup de fundamentalişti care converteşte atît de mulţi evrei îi consideră eroi.

– Aşadar, la ce concluzie ai ajuns?

– Sincer să fiu, m-am gîndit mai mult la domeniul legislaţiei. Înţelepciunea populară spune că nu ai cum să supui morala legilor. Se întîmplă ca eu să nu fiu de acord cu această idee. Recunosc că visurile şi dorinţele mele sînt grandioase, dar nu mă voi descuraja. Întrezăresc o Comunitate Globală a păcii şi a armoniei, o societate ideală în care oamenii trăiesc împreună unul pentru binele celuilalt. Cînd acest vis a fost ameninţat de insurgenţii din cele zece regiuni, am acţionat imediat. În ciuda opoziţiei mele sincere şi de lungă durată faţă de război, am luat o decizie strategică. Acum consider că şi morala trebuie să se supună normelor impuse de lege. Oamenii care vor să se înţeleagă şi să trăiască împreună vor afla că sînt foarte generos şi împăciuitor. Cei care doresc să îmi provoace neplăceri vor dispărea. Lucrurile stau în felul acesta.

– Cu alte cuvinte, ce vrei să spui, Nicolae? Vrei să iniţiezi un război împotriva fundamentaliştilor?

– Într-un fel, da. Dar nu o vom face cu tancuri şi bombe. Cred că a venit vremea să impunem regulile Comunităţii Globale. De vreme ce acest lucru îţi va aduce şi ţie aceleaşi avantaje pe care mi le va aduce şi mie, vreau să te invit să cooperăm la formarea şi la conducerea unei organizaţii de elită sau, dacă vrei, de impunere a gîndirii pure.

– Şi cum defineşti „gîndirea pură"?

– Îmi închipui o grupare de bărbaţi şi de femei tineri, sănătoşi şi puternici, atît de devotaţi cauzei Comunităţii Globale, încît vor fi de acord să se antreneze şi să se pregătească pînă în punctul în care vor deveni nerăbdători ca toată lumea să se supună înfăptuirii obiectivelor noastre.

Rayford auzi pe cineva ridicîndu-se şi începînd să se plimbe. Presupuse că era Mathews, care încerca să se familiarizeze cu ideea propusă de Carpathia.

– Sper că aceştia nu vor fi oameni în uniforme.

– Nu. Ei se vor amesteca printre ceilalţi, dar vor fi aleşi pentru mintea lor şi vor poseda cunoştinţe psihologice. Aceştia ne vor informa asupra elementelor subversive care ni se vor opune. Sînt sigur că eşti de acord cu mine cînd afirm că am depăşit de mult vremurile în care puteam tolera efectele secundare ale dreptului la exprimare liberă.

– Nu numai ca sînt de acord, îi răspunse Mathews cu promptitudine, dar voi fi pregătit să îmi ofer ajutorul atunci cînd va fi necesar. Oare este posibil ca Religia Unică Globală să înceapă să caute candidaţi pentru această slujbă? Să îi antreneze? Să îi găzduiască? Să îi îmbrace?

– Credeam că duci lipsă de fonduri, spuse Carpathia, chicotind.

– Acest lucru ne va aduce profituri şi mai mari. Cînd opoziţia va fi eliminată, toată lumea va beneficia.

Rayford îl auzi pe Carpathia suspinînd:

– Îi vom numi Monitorii de Morală ai Comunităţii Globale – MMCG.

– Numele acesta nu îi face să pară atît de duri, Nicolae.

– Exact asta este şi ideea. Nu vrem să le punem nume cum ar poliţia secretă sau poliţia gîndirii, sau poliţia urii, sau orice fel de poliţie. Cu toate acestea, ei vor lucra în secret şi vor avea diverse prerogative. Vor fi capabili să înlocuiască starea de normalitate în interesul Comunităţii Globale.

– Pînă la ce limită vor putea acționa?

– Nu vor avea nici o limită.

– Vor purta arme?

– Desigur.

– Și li se va permite să le folosească?

– Asta este partea frumoasă a lucrurilor, domnule Mathews. Selectînd oameni tineri, antrenîndu-i cu atenție pentru idealul unei societăți utopice pacifiste și oferindu-le puterea de a dispune de justiție așa cum cred ei de cuviință, ne vom distruge și ne vom elimina inamicii cu rapiditate. Probabil că nu vom mai avea nevoie de aceste trupe speciale după cîțiva ani.

– Nicolae, ești un geniu!

Buck era dezamăgit. Cînd veni vremea să o ducă pe Hattie înapoi în Milwaukee, simți că nu prea avuseseră succes. Ea avea multe întrebări despre ce făceau femeile acelea cu timpul lor. Era intrigată de ideea studierii Bibliei. Le spusese că le invidiază că erau prietene apropiate care păreau să țină una la alta cu adevărat.

Însă Buck sperase ca ea să aibă un soi de revelație. Poate că Hattie ar fi putut să le promită că nu avea să facă un avort sau să cedeze și să devină credincioasă. Încercă să alunge gîndul că Chloe ar fi putut avea ideea de a lua și crește copilul nedorit pe care Hattie îl purta în pîntece. El și Chloe se apropiau de luarea unei hotărîri în legătură cu aducerea pe lume a unui copil în acele vremuri ciudate, dar nu dorea să ia în considerare posibilitatea de a crește copilul Antihristului.

Hattie le mulțumi tuturor și se urcă în Range Rover alături de celelalte trei femei. Buck le sugeră că va lua una dintre celelalte mașini pentru a se întoarce la sediul revistei *Global Community Weekly*, dar în loc să facă asta, se îndreptă spre biserică. Se oprise pe drum să cumpere ceva pentru prietenul său și în cîteva minute trecuse deja de labirintul care îl ducea

în ascunzătoare şi în camera personală de lucru a rabinului Tsion Ben-Judah.

De fiecare dată cînd Buck se strecura în acel loc, era sigur că senzaţia de claustrofobie, singurătatea, frica şi durerea aveau să îl copleşească pe prietenul său. Însă, de fiecare dată, Buck era cel care profita cel mai mult de pe urma acestor vizite. Tsion nu era niciodată sumbru. Nu rîdea mult şi nici nu zîmbea cînd apărea Buck. Ochii îi era roşii, iar pe faţă purta urmele suferinţei prin care tocmai trecuse. Dar se menţinea în formă. Făcea sport, alerga pe loc, făcea sărituri, întinderi şi alte exerciţii de acest fel. Rabinul îi spusese lui Buck că făcea sport cel puţin o oră pe zi şi acest lucru se vedea. Părea a fi într-o formă din ce în ce mai bună de fiecare dată cînd Buck îl vedea şi nu se plîngea niciodată. În acea după-amiază, Tsion părea cu adevărat încîntat să aibă un vizitator.

– Cameron, spuse el, dacă nu aş avea o greutate pe suflet, anumite părţi din acest apartament, chiar şi locul în care se află, ar fi un paradis. Pot să citesc, să studiez, să scriu, pot să comunic prin telefon şi prin computer. Este visul oricărui om de ştiinţă. Simt lipsa discuţiilor cu colegii mei şi, în special, a studenţilor care mă ajutau. Dar Amanda şi Chloe sînt nişte studente minunate.

Mîncă cu mare poftă o gustare împreună cu Buck.

– Simt nevoia să vorbesc despre familia mea. Sper că nu te deranjează.

– Tsion, poţi să vorbeşti despre familia ta oricînd doreşti. Trebuie să mă ierţi pentru că nu am fost atît de inspirat, încît să te întreb chiar eu.

– Ştiu că tu, ca şi toţi ceilalţi, te-ai întrebat dacă era cazul să aduci în discuţie un asemenea subiect. Cîtă vreme nu pomenim despre modul în care au murit, sînt cît se poate de încîntat să povestesc despre trecut. Ştii că i-am crescut pe fiul şi pe fiica mea de la vîrstele de opt şi zece ani pînă la paisprezece

şi şaisprezece ani. Erau copiii din prima căsătorie a soţiei mele. Soţul ei a fost ucis într-un accident de construcţii. Copiii nu m-au acceptat de la bun început, dar i-am cîştigat prin dragostea mea pentru *ea*. Nu am încercat să iau locul tatălui lor sau să pretind că eram stăpînul casei. În cele din urmă, au început să se refere la mine ca la tatăl lor şi a fost una dintre realizările din viaţa mea cu care mă mîndresc.

– Se pare că soţia ta era o femeie minunată.

– Aşa era. Copiii erau şi ei extraordinari, cu toate că familia mea era la fel de obişnuită ca oricare alta. Nu încerc să îi idealizez. Copiii erau foarte deştepţi. Asta era o adevărată bucurie pentru mine. Puteam să discut împreună cu ei despre probleme profunde şi complicate. Chiar şi soţia mea predase la colegiu înainte de a avea copiii care mergeau la şcoli private, fiind nişte elevi excepţionali. Dar cel mai important dintre toate, atunci cînd am început să le vorbesc despre studiile mele, nu m-au acuzat niciodată de erezie sau de faptul că aş întoarce spatele culturii, religiei şi ţării mele. Erau destul de deschişi la minte ca să îşi dea seama că descopeream adevărul. Nu le ţineam predici, nu încercam să îi influenţez în nici un fel. Doar le citeam pasaje şi le spuneam: „Ce deduceţi de aici? Ce spune *Tora* despre calităţile lui Mesia?" Eram atît de prins de metoda mea socratică de atunci, încît credeam că ajunsesem la concluziile finale chiar înainte de a fi fost aşa în realitate. Atunci cînd s-a produs Înălţarea la Cer, am ştiut imediat ce se întîmplase. Într-un fel, eram chiar dezamăgit de faptul că nu reuşisem să fac în aşa fel încît familia mea să se Înalţe la Ceruri. Le-aş fi dus dorul, aşa cum şi acum le simt lipsa, dar ar fi fost o binecuvîntare pentru mine dacă vreunul dintre membrii familiei mele ar fi văzut adevărul şi ar fi acţionat ca atare înainte de a fi prea tîrziu.

– Mi-ai spus că toţi au devenit credincioşi la puţin timp după tine.

Tsion se opri:

– Cameron, eu nu înțeleg cum cineva care cunoaște cît de cît învățăturile Bibliei ar putea să se îndoiască de disparițiile în masă. Rayford Steele, în ciuda cunoștințelor sale limitate, a știut datorită mărturiei soției sale. Eu, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știu mai bine. Și cu toate astea, fenomenul de respingere apare peste tot. Oamenii încearcă încă să explice în alte feluri ceea ce s-a întîmplat. Mi se rupe inima.

Tsion îi arătă lui Buck la ce lucra. Aproape că terminase primul caiet din ceea ce spera să fie o serie de publicații ale scrierilor lui Bruce.

– A fost surprinzător de învățat pentru un om atît de tînăr, spuse Tsion. Nu era lingvistul care sînt eu, așa că încerc să îmbunătățesc scrierile sale din acest punct de vedere. Cred că în acest fel va ieși o lucrare mai bună în final.

– Sînt sigur că Bruce ar fi de acord cu tine, răspunse Buck.

Buck dori să atingă subiectul disponibilității lui Tsion de a ajuta biserica, de la distanță, bineînțeles, în încercare de a găsi un nou pastor. Ce bine ar fi fost dacă însuși Tsion ar fi putut lua această sarcină asupra sa! Dar nici nu se punea problema. Oricum, Buck nu dorea ca munca importantă a lui Tsion să fie întreruptă de ceva.

– Știi, Tsion, probabil că eu voi fi primul care ți se va alătura în mod permanent.

– Cameron, nu văd de ce ar trebui să te ascunzi.

– Am să înnebunesc, fără îndoială. Dar am început să nu mai fiu atît de atent. E mai riscant. A fost scris ca ei să dea de urma mea.

– Vei putea face ceea ce fac eu pe Internet, spuse Tsion. Deja comunic cu sute de oameni și asta numai datorită faptului că am învățat cîteva șmecherii. Imaginează-ți ce vei putea face cu adevărul. Poți să scrii în felul în care obișnuiai să scrii, cu obiectivitate și seriozitate totală. Nu vei mai fi influențat de proprietarul publicației.

– Ce ai spus despre adevăr?

– Că poți să scrii adevărul, atît doar.

Buck se așează și începu să se gîndească la un ziar. Desenă o copertă și îl numi, simplu, *Adevărul*. De-abia aștepta.

– Uită-te la asta. Aș putea face grafica, aș putea să multiplic revista și să o public pe Internet. După cum spune Donny Moore, sursa transmisiunii nu va putea fi descoperită.

– Nu vreau să-ți impui să stai în această închisoare. Dar mărturisesc că mi-ar face plăcere compania ta.

19

Rayford era mîndru de Hattie Durham. Din ceea ce auzise în Noul Babilon, ea reuşise să îi păcălească din nou pe Carpathia şi pe omul lui de încredere, Leon Fortunato. După cum se părea, ea zburase de la Milwaukee pînă la Boston, dar în loc să ia cursa următoare spre Baghdad, se oprise pe undeva.

Rayford era prea departe ca să mai audă ceva din conversaţia lui Carpathia cu Peter Mathews atunci cînd discuţiile continuară la sediul central din Noul Babilon. Tot ceea ce ştia era că toţi cei de acolo erau destul de uimiţi, mai ales Nicolae şi Leon, pentru că Hattie le scăpase din nou. Deşi Nicolae se arătase indiferent faţă de ea, faptul că nu ştia unde se află o transforma într-un potenţial pericol şi reprezenta, totodată, un motiv de umilinţă.

Atunci cînd află că îşi schimbase itinerarul, Carpathia însuşi ceru să îl vadă pe Rayford între patru ochi. Noii angajaţi de la secretariat se instalaseră deja la posturile lor de lucru cînd Rayford intră în apartamentul 216 pentru audienţa sa cu Potentatul.

– Mă bucur să te văd din nou, comandante Steele. Mi-e teamă că nu mi-am exprimat recunoştinţa pentru serviciile aduse la fel ca în trecut, înainte să apară atît de multe probleme. Permite-mi să trec direct la subiect. Ştiu că domnişoara Durham a lucrat pentru tine. De fapt, te-am angajat pe baza

recomandării ei. De asemenea, știu că din cînd în cînd obișnuia să ți se confeseze. Așadar, probabil că nu reprezintă o noutate pentru tine faptul că au existat anumite „probleme în paradis", după cum se spune. Voi fi sincer. Problema este că sînt convins că domnișoara Durham a supraestimat seriozitatea relației noastre.

Rayford se gîndi la vremurile în care Nicolae anunțase cu mîndrie că Hattie era însărcinată și că purta inelul pe care el i-l dăruise. Dar Rayford știa că nu era cazul să încerce să îl prindă cu minciuna tocmai pe mincinosul mincinoșilor.

Carpathia continuă:

– Domnișoara Durham trebuia să își dea seama că într-o funcție ca aceea pe care o dețin, nu există timp pentru o relație personală care să se poată bucura de devotamentul necesar unei căsătorii și întemeierii unei familii. Ea părea încîntată de ideea de a purta un copil în pîntece, copilul meu. Astfel, nu am descurajat opțiunea de a păstra sarcina, dar nici nu am încurajat alte opțiuni. Dacă va duce sarcina la bun sfîrșit, evident, îmi voi respecta obligațiile financiare. Oricum, este nedrept din partea ei să se aștepte de la mine să îi acord copilului timpul pe care un tată obișnuit i l-ar putea acorda. Sfatul meu ar fi să nu ducă sarcina la bun sfîrșit. Totuși, ținînd cont că rezultatul relației noastre este responsabilitatea ei, voi lăsa și decizia tot în seama ei.

Rayford era uimit și nu încerca să ascundă asta. De ce îi spunea Carpathia toate acestea? Ce sarcină avea să cadă în grija lui? Nu trebui să aștepte mult însă ca să se lămurească:

– Am nevoi ca orice alt bărbat, comandante Steele. Mă înțelegi. Nu voi fi devotat niciodată unei singure femei și, cu siguranță, nu i-am făcut nici o promisiune în acest sens domnișoarei Durham. De fapt, deja am o relație cu altcineva. Așadar, înțelegi care este dilema mea.

– Nu sînt sigur că îmi dau seama, spuse Rayford.

– Ei bine, am concediat-o pe domnișoara Durham din poziția de asistentă personală. Simt că era distrasă de la îndeplinirea atribuțiilor ei de faptul că relația noastră nu mai mergea bine. Eu nu privesc lucrurile în felul acesta; eu ne văd pe amîndoi evoluînd. Dar, după cum spuneam, pentru că ea a considerat angajamentul meu față de ea mai important decît l-am crezut eu, este mult mai supărată și mai dezamăgită de sfîrșitul relației noastre decît mine.

– Trebuie să vă întreb despre inelul pe care i l-ați dăruit.

– Ah, nici o problemă. Nu i-l voi cere înapoi. De fapt, tot timpul am crezut că piatra inelului era mult prea mare pentru un inel de logodnă. Inelul era în mod clar o podoabă. Nu trebuie să își facă griji în legătură cu returnarea lui.

Rayford începea să înțeleagă. Carpathia dorea să îl pună pe el, în calitate de vechi prieten și de fost șef al lui Hattie să îi transmită veștile. Altfel, de ce ar fi primit atît de multe informații?

– Voi face ceea ce trebuie în legătură cu domnișoara Durham, comandante Steele. Poți să fii sigur de asta. Nu aș dori ca ea să aibă probleme financiare. Știu că se poate angaja, probabil nu ca o față bisericească, dar cu siguranță că ar găsi un post în industria aeronautică.

– Care a fost distrusă de război, după cum știți, spuse Rayford.

– Da, dar cu experiența ei și poate cu niște presiuni blînde din partea mea...

– Așadar, vreți să îmi spuneți că îi veți oferi un fel de ajutor financiar, un stipendiu sau un fel înțelegere?

Carpathia începu să se înșenineze:

– Da, dacă asta îi va ușura viața, voi fi fericit să fac asta pentru ea.

„Cred și eu că vei fi fericit", își zise Rayford.

– Comandante Steele, am o însărcinare pentru tine.

– Mi-am dat seama de asta.

– Bineînțeles că ți-ai dat seama. Ești un om deștept. Am fost anunțat că domnișoara Durham și-a reluat itinerarul și că este așteptată să sosească la Baghdad luni, cu o cursă de la Boston.

În sfîrșit, Rayford își dădu seama de ce Hattie își amînase venirea. Probabil că știa de planurile Amandei. Ar fi fost tipic pentru Amanda să stabilească o întîlnire cu ea undeva și să o însoțească în călătoria spre Noul Babiblon. Bineînțeles că Amanda trebuie să fi avut un motiv ascuns: să o împiedice pe Hattie să viziteze o clinică ginecologică. De asemenea, dorea să își arate în continuare afecțiunea față de ea. Rayford luă decizia de a nu-i spune lui Carpathia că și el se îndrepta spre aeroportul din Baghdad luni pentru a-și întîmpina soția.

– Presupunînd că nu ai alte obligații, comandante Steele, iar eu mă voi asigura că nu vei avea, te-aș ruga să aștepți avionul cu care va sosi domnișoara Durham. În calitate de vechi prieten, vei fi în măsură să o anunți de hotărîrea mea. Toate lucrurile ei au fost trimise într-un apartament din clădirea în care locuiești și tu. Ea va avea dreptul să locuiască acolo timp de o lună, înainte de a decide unde va vrea să se mute.

Rayford îl întrerupse:

– Scuzați-mă, dar îmi cereți mie să fac ceva ce ar trebui să faceți chiar dumneavoastră?

– Ah, nu trage concluzii pripite, comandante Steele! Nu îmi este teamă de această confruntare. Nu îmi va face plăcere, recunosc, dar știu care sînt responsabilitățile mele în această situație. Problema este că am niște termene limită foarte presante pentru anumite întîlniri importante. Am de stabilit multe directive și legi noi în lumina recentei insurecții, așa că pur și simplu nu pot pleca de la birou.

Rayford se gîndi că întîlnirea lui Carpathia cu Hattie oricum ar fi durat mai puțin decît a lor. Dar oare ar fi avut sens să contrazici pe cineva ca Nicolae Carpathia?

– Ai ceva întrebări, comandante Steele?

– Nu. Totul este foarte clar pentru mine.

– Atunci vei face ce te-am rugat?

– Dacă e musai, cu plăcere.

Carpathia zîmbi:

– Ai simțul umorului, comandante Steele. Nu voi spune că slujba ta depinde de disponibilitatea ta, dar apreciez că formația ta militară te-a învățat că, atunci cînd este dat un ordin, acesta trebuie dus la îndeplinire. Vreau să știi că apreciez asta.

Rayford se uită lung la el și se chinui să nu îi răspundă cu obișnuitul: „Cu plăcere". Dădu din cap și rămase nemișcat.

– Comandante Steele, te voi ruga se te așezi pentru un moment.

Rayford se așeză din nou. „Ce mai vrea acum? Oare să fie acesta începutul sfîrșitului?"

– Vreau să te întreb despre relația ta cu Cameron Williams.

Rayford nu răspunse imediat.

Carpathia continuă:

– Cunoscut sub numele de Buck Williams. Făcea parte din consiliul de editori seniori al *Global Weekly*, acum numită *Global Community Weekly*. Este publicistul meu de acolo.

– Este ginerele meu, spuse Rayford.

– Și te poți gîndi la un motiv pentru care nu a dorit să-mi împărtășească această veste fericită?

– Presupun că va trebui să îl întrebați pe el acest lucru, domnule.

– Ei bine, atunci ar trebui să te întreb pe tine. De ce nu mi-ai spus nici *tu?*

– Sînt chestiuni ce țin de familie, spuse Rayford, încercînd să rămînă calm. Oricum, dacă el este angajatul dumneavoastră la un nivel atît de înalt, am presupus că veți afla de acest lucru.

– Îți împărtășește convingerile religioase?

– Prefer să nu vorbesc în numele lui Buck.

– Voi considera ceea ce ai spus un răspuns afirmativ.

Rayford se uită lung la el. Carpathia continuă:

– Nu spun neapărat că acest lucru reprezintă o problemă, mă înţelegi.

„Înţeleg perfect", îşi spuse Rayford în gînd.

– Eram doar curios, spuse Carpathia, ca încheiere.

Acesta îi zîmbi lui Rayford, iar pilotul citi în acel zîmbet tot ce Antihristul ar fi dorit să îi sugereze.

– Aştept cu nerăbdare un raport al întîlnirii tale cu domnişoara Durham. Am deplină încredere că întîlnirea va fi încununată de succes.

Buck se afla la biroul din Chicago al *Global Community Weekly* cînd primi un telefon de la Amanda pe linia sa privată.

– Am primit un telefon foarte ciudat de la Rayford, spuse ea. M-a întrebat dacă aranjasem să mă văd cu Hattie în cursa de la Boston la Baghdad. I-am spus că nu. Eu credeam că Hattie deja a ajuns acolo. Rayford mi-a spus că socoteşte că ea şi-a schimbat programul şi că probabil vom ajunge în acelaşi timp. L-am întrebat ce se întîmplase, dar era grăbit şi nu a avut timp să îmi spună. Ştii cumva ce se întîmplă?

– Nu ştiu nimic, Amanda. Şi avionul tău s-a realimentat la Boston?

– Da. Ştii că aeroportul de la New York este complet închis. La fel şi cel de la Washington. Nu ştiu dacă avioanele acestea pot să străbată tot drumul din Milwaukee pînă la Baghdad.

– De ce a durat atît de mult ca Hattie să se întoarcă acolo?

– Nu ştiu. Dacă ştiam că urma să îşi amîne plecarea, m-aş fi oferit să o însoţesc. Trebuie să ţinem legătura cu fata asta.

Buck fu de acord:

– Chloe deja îţi simte lipsa. Ea şi Tsion muncesc din greu la o prezentare a Noului Testament. Totul se întîmplă de parcă ar

fi în aceeaşi cameră, chiar dacă ei se află, de fapt, la un sfert de milă depărtare unul de celălalt.

– Ştiu că munca aceasta îi face plăcere, spuse Amanda. Aş vrea să îl conving pe Rayford să mă lase să mă întorc aici. L-aş vedea mai puţin, dar oricum nu ne vedem prea des nici la Noul Babilon.

– Nu uita că acum poţi să te afli în „aceeaşi cameră" cu Tsion şi Chloe oriunde ai fi.

– Da, răspunse ea, numai că sîntem cu nouă ore în urma voastră.

– Va trebui să vă sincronizaţi. Unde eşti?

– Am ajuns pe continent. Vom ateriza peste o oră şi ceva. Cît este la voi, puţin după opt dimineaţa?

– Da. Armata Pătimirilor de mult nu a mai fost atît de împrăştiată. Tsion pare activ şi teribil de mulţumit, dacă nu chiar fericit. Chloe este la Loretta, încîntată de şansa pe care o are de a-i învăţa pe alţii, cu toate că ştie că nu va putea face asta în mod legal pentru mult timp. Eu sînt aici, tu eşti acolo şi te vei întîlni cu Rayford înainte de a-ţi da seama cum a trecut timpul. Presupun că sîntem cu toţii îngrozitor de ocupaţi.

– Sper că Rayford nu se înşală în privinţa lui Hattie, spuse Amanda. Îi va fi mai comod să ne ia pe amîndouă de la aeroport.

Era momentul ca Rayford să se îndrepte spre Baghdad. Era tare nedumerit. De ce rămăsese Hattie izolată atît de mult timp în Denver, ca apoi să-l inducă în eroare pe Fortunato cînd îl sunase în legătură cu zborul cu care avea să se întoarcă? Dacă nu o făcuse cu scopul de a se întîlni cu Amanda, atunci de ce? Ce ar fi putut-o interesa în Boston?

Rayford de-abia aştepta să o vadă pe Amanda. Fuseseră despărţiţi cîteva zile, dar totuşi, la urma urmei, mai erau încă proaspăt căsătoriţi. Nu se bucura de ceea ce trebuia să o anunţe pe Hattie, mai ales că Amanda avea să ajungă în acelaşi timp.

După cîte i se povestise despre întîlnirea lui Hattie cu Loretta, Chloe şi Amanda la adăpost, Rayford îşi dădea seama că prezenţa Amandei avea să o ajute pe Hattie să se destindă.

Întrebarea era dacă veştile lui Rayford aveau să fie proaste pentru Hattie. Poate că îi făceau viitorul mai uşor de acceptat. Ea ştia că totul se terminase. Se temuse că Nicolae nu îi va permite să plece. Bineînţeles, ea avea să se simtă rănită şi jignită. Nu avea să dorească inelul lui, banii sau apartamentul de la el. Dar măcar va şti una şi bună. Pentru mintea de bărbat a lui Rayford, aceasta părea o soluţie practică. Învăţase destul din anii petrecuţi alături de Irene şi de Amanda ca să ştie că oricît de neatrăgător ar fi devenit Nicolae Carpathia pentru Hattie, ea tot va suferi şi se va simţi respinsă.

Rayford îi telefonă şoferului lui Hattie:

– Poţi să mă conduci pînă acolo sau poţi să îmi împrumuţi maşina? Trebuie să o iau pe domnişoara Durham de la aeroport şi pe soţia...

– Ah, îmi pare rău, domnule. Nu mai sînt şoferul domnişoarei Durham. Acum sînt şoferul unui alt membru din biroul executiv.

– Ştii de unde aş putea face rost de o maşină?

– Puteţi încerca în parcul auto, dar durează ceva timp. Sînt multe acte de completat, ştiţi dumneavoastră.

– Nu am atîta timp la dispoziţie. Mai ai şi alte sugestii?

Rayford era furios pe el însuşi pentru că nu planificase totul mai bine.

– Dacă Potentatul le-ar telefona celor de la parcul de maşini, aţi avea imediat o maşină.

Rayford sună la biroul lui Carpathia. Secretara îi transmise că acesta nu era disponibil.

– Este acolo? întrebă Rayford.

– Este aici, domnule, dar, după cum v-am spus, nu este disponibil.

– Este o problemă urgentă! Dacă poate fi întrerupt, aş dori să vorbesc cu el măcar o secundă.

Cînd reveni pe linie, secretara spuse:

– Potentatul ar dori să ştie dacă aţi putea trece pe la biroul său pentru un moment înainte de a pleca să faceţi ceea ce v-a cerut.

– Sînt în criză de timp, dar...

– Atunci îl voi anunţa că veniţi.

Rayford se afla la trei străzi de clădirea lui Carpathia. Se grăbi să coboare cu liftul şi să ajungă la sediul general. Dintr-o dată îi veni o idee şi luă telefonul. În timp ce fugea, Rayford îl sună pe McCullum:

– Mac? Eşti liber acum? Perfect! Am nevoie de o cursă cu elicopterul pînă la Baghdad. Soţia mea trebuie să ajungă şi trebuie să mă întîlnesc şi cu Hattie Durham. Dacă am auzit ceva despre ea? Nu pot spune nimic, Mac. Voi ajunge la biroul lui Carpathia peste cîteva minute. Vrei să ne întîlnim pe eliport? Perfect! Mulţumesc!

Buck lucra pe computerul portabil cu uşa biroului închisă, cînd auzi semnalul pentru venirea unui e-mail. Îi plăcea să comunice în acest fel. Era ca şi cum ar fi fost într-o cameră de discuţii cu o singură persoană. Mesajul era din partea lui Tsion. Acesta îl întrebă: „Încercăm să ne vedem cu ajutorul webcam-ului?"

Buck bătu la tastatură: „Sigur", apoi introduse codul. Programul se încărcă în cîteva minute, iar apoi imaginea lui Tsion apăru pe ecran. Buck scrise: „Tu eşti sau mă uit în oglindă?"

Tsion îi răspunse: „Eu sînt. Putem să folosim şi dispozitivele audio ca să ne auzim, dacă te afli într-un loc sigur".

„Mai bine nu, scrise Buck. Aveai nevoie de ceva anume?"

„Aş avea nevoie de companie la micul dejun, spuse Tsion. Mă simt mult mai bine azi, dar încep să devin puţin claustrofob

aici. Ştiu că nu mă poţi strecura afară. Dar poţi să vii tu aici fără ca Loretta să bănuiască ceva?"

„Voi încerca. Ce vrei să mănînci la micul dejun?"

„Am gătit ceva american special pentru tine, Buck. Voi întoarce camera acum ca să vezi ce fac."

Dispozitivul nu fusese construit să trasmită dintr-un adăpost subteran întunecat. Buck scrise:

„Nu văd nimic, dar am încredere în tine. Voi veni acolo cît pot de repede".

Buck îi spuse secretarei că avea să lipsească timp de cîteva ore, însă, în timp se îndrepta spre Range Rover, Verna Zee îl ajunse din urmă:

– Unde te duci? îl întrebă ea.

– Poftim? spuse el.

– Vreau să ştiu unde te pot găsi.

– Nu sînt sigur unde mă voi afla, îi răspunse el. Am lăsat vorbă la recepţie că voi lipsi cîteva ore. Nu mă simt obligat să dau detalii.

Verna dădu din cap.

Rayford încetini pe măsură ce se apropia de marea intrare în cartierul general al Comunităţii Globale. Complexul se afla într-o zonă neobişnuită, deoarece clădirea era înconjurată de case particulare extravagante. Ceva îi atrase atenţia lui Rayford. Erau nişte zgomote făcute de animale. Lătrături. Ştia că în zonă se aflau cîini. Mulţi angajaţi aveau exemplare rare pe care erau încîntaţi să le plimbe în lesă pe afară. Cîinii reprezentau semne ale prosperităţii. Uneori mai auzea unul sau doi cîini lătrînd, însă acum lătrau cu toţii. Animalele erau atît de gălăgioase, încît Rayford se întoarse pentru a vedea ce îi neliniştea în acest fel. Văzu cîţiva cîini smulgîndu-se de lîngă stăpînii lor şi fugind pe străzi urlînd.

Ridică din umeri şi intră în clădire.

Buck se gîndi să treacă pe la Loretta pentru a o lua pe Chloe. Trebuia să se gîndească la un pretext pe care să i-l spună Lorettei la birou. Nu putea să parcheze sau să intre în biserică fără ca ea să îl vadă. Poate că el şi Chloe ar fi putut petrece puţin timp cu ea şi apoi să se prefacă a părăsi biserica pe uşa din spate. Dacă nimeni nu s-ar fi aflat prin apropiere, ei ar fi putut să se strecoare jos ca să îl vadă pe Tsion. Era un plan bun. Buck se afla la jumătatea drumului spre Mount Prospect cînd observă ceva ciudat. Văzu foarte multe animale moarte pe şosea. Alte potenţiale victime fugeau pe străzi. Veveriţe, iepuri, şerpi. Şerpi? Văzuse foarte puţini şerpi în partea central-vestică, mai ales în nord. În acele zone nu existau decît şerpi de cîmpie. Exemplare din aceeaşi specie erau şi şerpii morţi pe carosabil, dar de ce atît de mulţi? Ratoni, oposumi, gîşte, raţe, cîini, pisici – animalele erau peste tot. Buck coborî geamul maşinii şi ascultă. Stoluri uriaşe de păsări zburau dintr-un copac într-altul. Dar cerul era senin. Nici urmă de nori. Părea să nu bată deloc vîntul. Nici o frunză nu se mişca. Buck aşteptă la un semafor şi observă că, deşi nu era pic de vînt, semafoarele se clătinau. Indicatoarele de circulaţie fluturau înainte şi înapoi. Buck trecu pe roşu şi se grăbi spre casă.

Rayford intră în biroul lui Carpathia. În jurul unei mese de conferinţe se aflau cîţiva oameni foarte cunoscuţi. Potentatul îl trase repede pe Rayford la o parte:

– Mulţumesc că ai trecut, comandante Steele. Vreau doar să îţi amintesc dorinţa mea de a nu o întîlni personal pe domnişoara Durham. Probabil că ea va dori să stea de vorbă cu mine. Nici nu se pune problema. Eu...

– Scuzaţi-mă, îl întrerupse Fortunato, domnule, primim nişte date ciudate de la aparatele de măsură.

– Aparatele de măsură? întrebă Carpathia, neîncrezător. Las partea tehnică în slujba ta şi a angajaţilor tăi, Leon...

– Domnule! spuse secretara. Un telefon de urgenţă pentru dumneavoastră sau domnul Fortunato de la Institutul Seismologic Internaţional.

Carpathia păru enervat şi se întoarse către Leon:

– Vrei să preiei apelul, Leon? Eu sînt ocupat aici.

Fortunato răspunse la telefon şi tăcu pînă cînd începu să bolborosească:

– Poftim? Poftim?

Acum Carpathia se înfurie de-a binelea:

– Leon!

Rayford se îndepărtă de Carpathia şi se uită pe fereastră. Jos, cîinii fugeau în cercuri, iar proprietarii îi urmăreau. Rayford scoase telefonul din buzunar şi îl sună imediat pe McCullum. Carpathia se uită furios la el:

– Comandante Steele! Tocmai vorbeam cu tine aici...

– Mac! Unde eşti? Porneşte motoarele! Ajung imediat sus.

Brusc, se opri curentul electric. Rămaseră aprinse numai luminile de urgenţă alimentate de baterii, iar razele soarelui strălucitor inundară camera. Secretara ţipă. Fortunato se întoarse spre Carpathia şi încercă să îi spună ceea ce tocmai auzise la telefon. Carpathia strigă, acoperind vacarmul:

– Vreau ordine aici, vă rog!

Şi, de parcă cineva ar fi întors un comutator, ziua se transformă în noapte. Acum chiar şi bărbaţii în toată firea gemeau şi ţipau. Numai becurile din tavan, alimentate de baterii, aruncau o lumină ciudată asupra clădirii, care începu să se cutremure. Rayford porni spre uşă. Simţi pe cineva în spatele lui. Apăsă butonul liftului şi apoi îşi dădu o palmă peste frunte, amintindu-şi că era pană de curent. Se repezi pe scări spre acoperiş, unde McCullum îl aştepta cu rotoarele elicopterului în funcţiune.

Clădirea se mișca sub Rayford ca o placă de surf. Elicopterul, care stătea pe suporții săi, se clătină mai întîi spre stînga și apoi spre dreapta. Rayford încercă să ajungă la ușă, văzînd ochii îngroziți ai lui Mac. În timp ce Rayford încerca să se urce, fu împins de la spate și aterizâ în spatele lui Mac. Nicolae Carpathia se strecurase înăuntru:

– Decolează! urlă el. Decolează!

McCullum înălță elicopterul la un metru deasupra acoperișului:

– Mai vin și alții, strigă el.

– Nu mai este loc! țipă Carpathia. Decolează!

Cîteva tinere și niște bărbați de vîrstă mijlocie se agățară de elicopter, dar Mac se înălță, îndepărtîndu-se de clădire. Cînd elicopterul se aplecă spre stînga, reflectoarele lui luminară acoperișul, unde alții ieșeau pe ușă, țipînd și plîngînd. În timp ce Rayford urmărea îngrozit ceea ce se întîmpla, întregul bloc de optsprezece etaje, pline cu sute de angajați, se prăbuși la pămînt cu un zgomot asurzitor, în urma sa ridicîndu-se un nor de praf. Oamenii agățați de elicopter căzură unul cîte unul.

Rayford se holbă la Carpathia. Pe fața acestuia nu se putea citi nici o urmă de emoție în lumina slabă a panourilor de control. Carpathia părea interesat doar să își pună centura de siguranță. Rayford se simțea cumplit. Văzuse oameni murind! Potentatul îi ordonase lui Mac să se îndepărteze de oamenii care mai puteau fi salvați. Rayford ar fi vrut să îl omoare cu mîinile goale.

Întrebîndu-se dacă nu ar fi fost mai bine să moară și el în acea clădire, Rayford dădu din cap și își puse centura de siguranță.

– La Baghdad! strigă el. Să mergem la Aeroportul din Baghdad!

Buck știa exact ce avea să urmeze și trecu în mare viteză de semafoare și indicatoare, tăie curbele și depăși mașini și camioane. Dorea să ajungă mai întîi la Chloe, la locuința Loret-

tei. Se întinse după telefon, însă încă nu instalase numerele de urgență și nu avea cum să conducă la viteza aceea și să apese tastele telefonului în același timp. Aruncă telefonul pe scaunul din dreapta și își continuă drumul. Tocmai trecea printr-o intersecție cînd soarele dispăru. Ziua se transformă în noapte într-o secundă, iar curentul electric se opri în întreaga zonă. Șoferii aprinseră imediat farurile, dar Buck văzu șanțul prea tîrziu. Tocmai se îndrepta spre o crăpătură în asfalt care se deschisese în fața lui. Părea a fi largă de cel puțin cîțiva metri și tot atît de adîncă. Se gîndi că, dacă avea să cadă înăuntru, va muri, dar avea viteză prea mare ca să o evite. Trase de volan spre stînga și mașina se rostogoli înainte de a intra complet în groapă. Perna de aer din partea dreaptă a mașinii se umflă și se dezumflă repede. Era și timpul să afle de ce era în stare mașina aceea.

Crevasa se îngusta în fața lui. Nu avea cum să iasă pe acolo decît dacă ar fi încercat să urce mai întîi. Apăsă butoanele care făceau trecerea la tracțiunea integrală și trecu pe control manual, apoi schimbă într-o treaptă de viteză inferioară, îndreptă roțile ușor către stînga și apăsă accelerația pînă la podea. Cauciucul din dreapta față se înfipse în peretele abrupt, iar Buck se trezi într-o poziție verticală. O mașină mică din spatele lui căzu cu fața în gaură și sări în aer.

Pamîntul se mișca și se deschise. O porțiune uriașă din trotuar fu împinsă cîțiva metri în sus și apoi se prăbuși pe stradă.

Zgomotul era asurzitor. Buck nu își mai ridicase fereastra după ce ascultase animalele, iar acum zgomotul de tunet care însoțea surparea de teren îl împresură în timp ce camioanele din jurul lui se răsturnau, iar stîlpii electrici, cei de telegraf și casele se prăbușeau.

Buck își spuse că trebuie să încetinească. Viteza ar fi putut să îl ucidă. Trebuia să poată vedea ceea ce îi ieșea în cale ca să poată evita eventualele coliziuni. Range Roverul sărea și se

zdruncina. La un moment dat se învîrti complet o dată. Oamenii care scăpaseră pînă în acel moment, conduceau nebuneşte şi se ciocneau unii de alţii.

Cît avea să mai dureze? Buck era dezorientat. Se uită la busola de la bord şi încercă să îşi menţină direcţia spre vest. Pentru moment i se păru că strada avea un anumit model. Buck merse în jos, apoi în sus, în jos şi apoi din nou în sus, de parcă s-ar fi aflat într-un montagnes-russes, însă marele cutremur de-abia începuse. Ceea ce la început părură a fi nişte ridicături ascuţite pe care maşina le-ar fi putut depăşi, acum deveniră nişte cratere de noroi şi asfalt. Maşinile fură înghiţite de ele.

Groaza nu era un cuvînt potrivit pentru situaţia de faţă. Rayford nu reuşea să îşi vină în fire ca să stea de vorbă cu Potentatul sau cu Mac. Cei trei se îndreptau spre aeroportul din Baghdad, iar Rayford nu se putea abţine să nu se uite la dezastrul care se vedea dedesubt. Peste tot izbucniseră incendii. Focurile luminau accidentele de maşină, clădirile sfărîmate şi pămîntul care se mişca precum o mare învolburată. Privirea îi fu atrasă de ceea ce i se păru a fi o minge de foc. Acolo, atîrnînd pe cer atît de aproape, încît i se păru că ar fi putut să o atingă, era luna, luna care avea o culoare sîngerie.

Buck nu se gîndea la el însuşi, ci la Chloe, la Loretta şi la Tsion. Oare era posibil ca Dumnezeu să îi fi trecut prin toate doar pentru a-i lăsa să moară în marele cutremur, în timpul celei de-a şasea Judecăţi a Peceţii? Dacă toţi aveau să ajungă la Dumnezeu, atunci tot răul ar fi fost spre bine. Oare ar fi cerut prea mult dacă s-ar fi rugat ca toţi cei dragi lui să nu sufere o moarte violentă? „Doamne, dacă le e scris să moară, i-ai repede!" se rugă el.

Cutremurul continua să urle ca un monstru care înghiţea totul împrejur. Buck se înfioră pe măsură ce farurile maşinii luminară o casă uriaşă care se nărui, intrînd în pămînt. Oare cît de departe era de Chloe şi de Loretta? Ar fi avut şanse mai mari să îi găsească pe Loretta şi pe Tsion la biserică? În curînd, nu mai văzu maşini pe şosea. Străzile nu mai erau luminate, semafoarele nu mai funcţionau, indicatoarele nu se mai puteau vedea. Casele se prăbuşeau. Lîngă drum auzi ţipete, văzu oameni fugind, împiedicîndu-se, căzînd, rostogolindu-se la pămînt.

Range Roverul sălta şi se zgîlţîia. Nu mai ţinea minte de cîte ori se lovise cu capul de capotă. La un moment dat, o porţiune dintr-o curbă se răsuci şi împinse maşina pe o parte. Buck crezu că sfîrşitul îi era aproape. Însă nu avea de gînd să se lase învins fără a face nimic. Era acolo, imobilizat sub partea stîngă a vehiculului. Se întinse după centura de siguranţă. Avea de gînd să se elibereze şi să iasă prin geamul din dreapta maşinii. Chiar înainte de a-şi desface centura de siguranţă, pămîntul aflat în mişcare ridică Range Roverul şi Buck porni din nou la drum. Geamurile se spărgeau. Zidurile se prăbuşeau. Restaurantele dispăreau. Reprezentanţele auto erau înghiţite de pămînt. Birourile rămîneau suspendate în unghiuri ciudate, după care se năruiau. Din nou, Buck văzu o crevasă în şosea pe care nu o putea evita. Închise ochii şi se îmbărbătă, simţind cauciucurile înaintînd pe suprafaţa denivelată, în timp ce geamurile se spărgeau, iar metalul se contorsiona. Se uită rapid împrejur, coti la stînga şi văzu că tocmai trecuse peste capota unei maşini. Nu ştia unde se află, ci încerca doar să menţină direcţia spre vest. Măcar dacă ar fi putut ajunge la biserică sau la casa Lorettei! Oare le va recunoaşte? Mai

avea sens să se roage ca, oriunde s-ar afla, cei dragi să fi supraviețuit?

Mac zări un colț al lunii. Rayford îi observă uluirea și manevră elicopterul în așa fel încît Nicolae să o poată vedea și el. Carpathia păru vrăjit de ea. Luna îi lumina fața cu strălucirea ei roșie, iar Potentatul aducea mai mult ca niciodată cu necuratul.

Rayford începu să suspine din adîncul sufletului. În timp ce privea ruinele de jos și haosul care pusese stăpînire peste lume, el știa că nu avea șanse de-a o găsi pe Amanda. „Doamne, te rog, primește-o în sînul Tău fără să îndure suferință!"

Și Hattie! Oare Îl primise pe Hristos înainte să se petreacă toate acestea? Oare cineva de la Boston sau o persoană de la bordul avionului o ajutase să facă această trecere?

Dintr-o dată, asupra lor se abătu o ploaie de meteoriți, ca și cum cerul s-ar fi prăbușit. Pietre uriașe cuprinse de flăcări cădeau din cer. Rayford văzuse cum ziua se transformase în noapte, iar acum noaptea devenise zi datorită flăcărilor care nu mai conteneau să cadă.

Buck gemu cînd Range Roverul se izbi de ceva care îl făcu să se oprească în cele din urmă. Partea din spate a mașinii se înțepenise într-o crăpătură, iar farurile erau îndreptate în sus. Buck avea mîinile pe volan și se uita la cer. Deodată, porțile cerului se deschiseră. Nori negri și sîngerii, amenințători, năpădiră văzduhul și se părea că aduceau înapoi noaptea care tocmai trecuse. Din înalt începură să cadă meteoriți, care distruseră tot ceea ce nu fusese înghițit deja. Unul dintre ei ateriză în apropiere de portiera din dreptul lui Buck, fiind atît de fierbinte, încît aproape topi parbrizul, obligîndu-l pe Buck să își desprindă centura de siguranță și să

încerce să iasă prin partea dreaptă a maşinii. Însă, în timp ce încerca să facă toate acestea, o altă rocă fierbinte explodă în spatele Range Roverului şi îl împinse afară din şanţ. Buck fu aruncat pe bancheta din spate şi se lovi cu capul de capotă. Era ameţit, însă ştia că dacă ar fi rămas pe loc, ar fi fost un om mort. Buck sări peste speteaza scaunului din faţă şi se aşeză la volan. Îşi puse centura de siguranţă, gîndindu-se cît de inutilă era această precauţie în timpul celui mai puternic cutremur din istoria omenirii.

Se părea că mişcările pămîntului nu se răriseră. Nu erau replici ale cutremurului care continua. Buck conducea cu viteză redusă, iar farurile Range Roverului se zdruncinau şi săltau pe măsură ce mai întîi se desprinse unul, iar apoi celălalt şi zburară prin aer. Buck crezu că recunoscuse o clădire: era un restaurant cu un singur etaj, situat la un colţ de stradă, la trei străzi de biserică. Trebuia să înainteze într-un fel sau altul. Îşi făcu drum cu atenţie printre ruine şi moloz. Pămîntul continua să se frămînte, însă el nu se opri. Văzu prin parbrizul spulberat oameni care fugeau, auzi ţipetele lor disperate, văzu rănile lor deschise şi sîngele care curgea şiroaie. Aceştia încercau să se ascundă sub bucăţile de pămînt care fuseseră dislocate. Se străduiau să folosească porţiuni din asfalt şi din pavaj ca să se protejeze, însă acestea erau distruse cît ai clipi. Un bărbat între două vîrste, fără cămaşă şi pantofi, sîngera, uitîndu-se spre cer printre cioburile de sticlă, apoi deschizîndu-şi braţele larg. Acesta urlă înspre cer: „Doamne, ia-mi viaţa! Ia-mi viaţa!" În timp ce Buck trecea încet prin dreptul lui, pămîntul se deschise şi îl înghiţi.

Rayford pierduse orice speranţă. O parte din el se ruga ca elicopterul să se prăbuşească. Ironia era că el ştia că Nicolae Carpathia nu avea să moară decît peste douăzeci şi una de luni.

Apoi, el va învia şi va mai trăi încă trei ani şi jumătate. Nici un meteorit nu avea să lovească elicopterul. Oriunde ar fi aterizat, ei ar fi scăpat şi toate astea numai pentru că Rayford îi făcea un serviciu Antihristului!

Inima lui Buck fu copleşită de tristeţe atunci cînd văzu clopotniţa bisericii Bisericii New Hope Village care se afla la o distanţă de aproximativ şase sute de metri, însă pămîntul încă se mai mişca, iar clădirile se prăbuşeau peste tot în jur. Copaci uriaşi fuseseră doborîţi şi agăţaseră în cădere liniile de înaltă tensiune, doborîndu-le pe străzi. Lui Buck îi luă cîteva minute să îşi facă loc printre ruine şi printre grămezile uriaşe de lemn, noroi şi ciment. Cu cît se apropia mai mult de biserică, cu atît inima i se strîngea mai tare. Clopotniţa era unicul lucru care mai rămăsese în picioare. Poalele acesteia se odihneau pe pămînt. Farurile Range Roverului luminară stranele, care încă mai rămăseseră în poziţiile iniţiale, iar unele dintre ele scăpaseră chiar neatinse. Restul sanctuarului, grinzile care se arcuiau la mare înălţime, vitraliile, toate fuseseră distruse. Clădirea administraţiei, sălile de clasă, birourile se făcuseră una cu pămîntul, formînd acum un morman de cărămizi, sticlă şi moloz.

În craterul care era acum pe locul parcării se putea vedea o singură maşină. Partea din spate a acesteia fusese turtită, cauciucurile – dezumflate, iar osiile – rupte. Două picioare dezgolite se puteau vedea ieşind de sub maşină. Buck opri Range Roverul la cîţiva metri de dezastru. Opri motorul şi parcă. Portiera din dreptul său nu se deschidea. Buck îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi pe portiera din dreptul pasagerului. Deodată, cutremurul se opri. Soarele reapăru. Era o dimineaţă luminoasă şi însorită în Mount Prospect, Illinois. Pe Buck îl durea fiecare oscior. Înaintă clătinîndu-se pe pămîntul denivelat şi se îndreptă spre maşina turtită. Cînd

ajunse suficient de aproape, el văzu că persoanei strivite îi lipsea un pantof. Totuşi, cel care rămăsese îi confirmă temerea. Loretta murise strivită de propria maşină.

Buck se împiedică şi căzu cu faţa în noroi, rănindu-se pe obraz. Nu dădu importanţă acestui lucru se tîrî spre maşină. Îşi făcu curaj şi împinse cu toată forţa de care dispunea, încercînd să ridice vehiculul de pe cadavru. Maşina nu se mişcă. Nu voia cu nici un chip să o lase pe Loretta în locul în care se afla. Însă unde ar fi putut duce trupul în cazul în care l-ar fi recuperat? Suspinînd, se tîrî printre dărîmături, căutînd intrarea în adăpostul subteran. Recunoscu unele porţiuni din sala de întruniri care îl ajutară să se orienteze. Circuitele electrice care fuseseră montate pe turlă cedaseră. Buck îşi făcu loc printre cărămizi şi bucăţi de lemn. În sfîrşit, găsi gura de aerisire a adăpostului. Buck îşi făcu mîinile pîlnie şi strigă deasupra acesteia:

– Tsion! Tsion! Eşti acolo?

Se întoarse şi puse urechea pe aerisire, simţind aerul rece care ieşea din adăpostul subteran.

– Sînt aici, Buck! Mă auzi?

– Te aud, Tsion! Ai păţit ceva?

– Sînt bine! Nu pot deschide uşa!

– Oricum, nu cred că ţi-ai dori să vezi ce e la suprafaţă, Tsion! îi strigă Buck, vocea lui devenind din ce în ce mai slabă.

– Ce s-a întîmplat cu Loretta?

– Nu mai e printre noi!

– A fost cutremurul acela puternic?

– Da!

– Poţi să ajungi la mine?

– Voi încerca din răsputeri, Tsion! Am nevoie de tine ca să mă ajuţi să o găsesc pe Chloe!

– Deocamdată mă simt bine, Buck! Te aştept!

Buck se întoarse şi căută cu privirea o casă care să fi rămas în picioare. Oameni în haine zdrenţuite mergeau împleticindu-se şi sîngerînd. Cîţiva dintre ei căzură la pămînt şi îşi dădură sfîrşitul în faţa ochilor lui. Nu ştia cît timp avea să îi ia ca să ajungă la Chloe. Ştia cu certitudine că nu îşi dorea să vadă ce se întîmplase acolo, însă nu avea să se oprească pînă cînd nu ar fi făcut-o. Dacă ar fi avut o şansă într-un milion să ajungă la ea, să o salveze, Buck avea să o facă.

Soarele îşi făcu apariţia deasupra Noului Babilon. Rayford îl rugă pe McCullum să se îndrepte în continuare spre Baghdad. În orice parte ar fi privit cei trei, nu vedeau decît ruine, cratere care fuseseră provocate de meteoriţi, focuri care ardeau, clădiri care se prăbuşiseră, şosele care nu mai existau.

Atunci cînd zări aeroportul din Baghdad, Rayford îşi lăsă capul în piept şi începu să plîngă. Fuselajele avioanelor de pasageri erau contorsionate, iar unele dintre ele căzuseră în prăpăstiile căscate de cutremur. Terminalul nu mai era în picioare. Trupuri neînsufleţite se puteau vedea pretutindeni.

Rayford îi făcu semn lui Mac să aducă elicopterul la sol. În timp ce scruta împrejurimile, Rayford îşi dădu seama la ce ar fi trebuit să se aştepte. Singura sa rugăciune pentru Amanda sau pentru Hattie era ca avioanele lor să se fi aflat în aer în momentul catastrofei.

După ce rotoarele se opriră, Carpathia se întoarse către cei doi:

– Are cineva un telefon care funcţionează?

Rayford fu atît de dezgustat, încît trecu pe lîngă Carpathia şi deschise uşa. El se strecură afară prin spatele scaunului lui Carpathia şi sări la sol, apoi se întinse şi îi desfăcu Potentatului centura de siguranţă, îl apucă de reverele hainei şi îl trase afară din elicopter. Antihristul aterizâ cu scaun cu tot pe solul denivelat, sări

repede în picioare, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare. Rayford îl lipi de fuselajul elicopterului.

– Comandate Steele, înţeleg că eşti supărat, dar...

– Nicolae, începu Rayford, rostind cuvintele cu dinţii încleştaţi, vei putea să explici toate acestea după cum vei găsi de cuviinţă, însă permite-mi să fiu primul care te anunţă că tocmai ai fost martorul mîniei Mielului!

Carpathia ridică din umeri. Rayford îl îmbrînci pentru ultima dată şi se îndepărtă, împleticindu-se. Se aşeză cu faţa spre terminalul aeroportului, care se afla la o distanţă de cîteva sute de metri şi se rugă ca aceasta să fi fost ultima dată cînd era nevoit să caute trupul unei persoane iubite prin moloz.

EPILOG

„Şi cînd Mielul a deschis pecetea a şaptea, s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.

Şi am văzut pe cei şapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu şi li s-a dat lor cele şapte trîmbiţe.

Şi a venit alt înger şi a stat la altar, avînd o cădelniţă de aur, şi i s-a dat lui tămîie multă ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor, pe altarul de aur dinaintea tronului. Şi fumul tămîiei s-a suit, din mîna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinţilor.

Şi îngerul a dat cădelniţa şi a umplut-o din focul altarului şi a aruncat pe pămînt; şi s-au pornit tunete şi glasuri, şi fulgere, şi cutremur.

Iar cei şapte îngeri, care aveau cele şapte trîmbiţe, s-au gătit ca să trîmbiţeze."

Apocalipsa Sfîntului Ioan Teologul, VIII, 1-6.

În curînd

volumul al patrulea din seria

SUPRAVIEȚUITORII

de

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

Pecetluirea sfinților

Membrii Armatei Pătimirilor înfruntă din nou vremurile apocaliptice.

Îngerii lui Dumnezeu îi vor pecetlui pe cei 144 000 de sfinți care și-au dat viața pentru Iisus Hristos.

Acțiunea îl poartă pe cititor din Irak pînă în America, din întinderile deșerturilor pînă în adîncul apelor, urmînd personajele în căutarea adevărului, în lupta lor împotriva Antihristului.

CLUBUL CĂRȚII RAO

RAO CLASIC

Jane AUSTEN	➢ *Mândrie și prejudecată*
H. BEECHER-STOWE	➢ *Coliba unchiului Tom*
Thomas HARDY	➢ *Departe de lumea dezlănțuită* • *Doi ochi albaștri*
Victor HUGO	➢ *Notre Dame de Paris*
Herman MELVILLE	➢ *Moby Dick*
Henryk SIENKIEWICZ	➢ *Prin foc și sabie* (2 vol.)
William THACKERAY	➢ *Bâlciul deșertăciunilor* (2 vol.)

OPERE XX

Hermann HESSE	➢ *Narcis și Gură-de-Aur*
Franz KAFKA	➢ *Scrieri postume și fragmente* (II) • *Procesul*
André MALRAUX	➢ *Antimemorii I: Oglinda limburilor* *Capul de obsidian / Omul precar și literatura*
Gabriel GARCÍA MÁRQUEZ	➢ *Despre dragoste și alți demoni*
Henry de MONTHERLANT	➢ *Fetele* ➢ *Îndurare pentru femei*
Jean-Paul SARTRE	➢ *Căile libertății III/IV: Cu moartea în suflet/* *O prietenie ciudată*
Virginia WOOLF	➢ *Spre far* ➢ *Orlando*

RAO CONTEMPORAN

Julian BARNES	➢ *O istorie a lumii în 10 capitole și jumătate* ➢ *Privind în soare*
Don DeLILLO	➢ *Mao II*
E.L. DOCTOROW	➢ *Labirintul apelor*
Margaret DRABBLE	➢ *Drumul străluciților*
Dominique FERNANDEZ	➢ *Îngerul destinului*
Joseph HELLER	➢ *Catch-22* ➢ *Ora închiderii*
John IRVING	➢ *Hotelul New Hampshire*
Julia KRISTEVA	➢ *Samuraii*
Javier MARÍAS	➢ *Inimă atît de albă*
Antonio SKÁRMETA	➢ *Poștașul lui Neruda*
José Carlos SOMOZA	➢ *Peștera ideilor*
Rose TREMAIN	➢ *Restaurația*

SUCCESE INTERNAȚIONALE

Kevin J. ANDERSON & Doug BEASON	➢ *Sfîrșitul*
John CASE	➢ *Întîiul călăreț al Apocalipsei*
Tom CLANCY	➢ *Rainbow Six* (2 vol.) ➢ *Ordine prezidențiale* (2 vol.)
Tom CLANCY, Steve PIECZENIK	➢ *Centrul de comandă IV: Acte de război* ➢ *Centrul de comandă V: Echilibru de forțe*
John Le CARRÉ	➢ *Omul nostru din Panama*
Robin COOK	➢ *Experiment secret* ➢ *Risc asumat* • *Tratament fatal* • *Răpirea* • *Intenții periculoase*
Clive CUSSLER	➢ *Sahara*
Antoine B. DANIEL	➢ *Prințesa Soarelui* (seria INCA, 1)
Nelson DeMILLE	➢ *Plum Island*
William DIEHL	➢ *Domnie în iad* • *Eureka*
Daniel EASTERMAN	➢ *Al nouălea Buddha*
Joseph FINDER	➢ *Puteri excepționale*
Ian FLEMING	➢ *Doar pentru ochii tăi* (seria JAMES BOND) ➢ *Operațiunea Thunderball* (seria JAMES BOND) ➢ *În Serviciul Secret al Maiestății Sale* (seria JAMES BOND) ➢ *Spionul care m-a iubit* (seria JAMES BOND) ➢ *Trăiești numai de două ori* (seria JAMES BOND)
Colin FORBES	➢ *Conspirația*
Frederick FORSYTH	➢ *Fantoma din Manhattan*
John GRISHAM	➢ *... Și vreme e ca să ucizi* • *Firma* • *Cazul Pelican* • *Campionul din Arkansas* • *Clientul* • *Moștenitorii*
Thomas GIFFORD	➢ *Puterea destinului*
Chuck HOGAN	➢ *Încercuirea*
Christian JACQ	➢ *Nefer cel tăcut* (seria PIATRA LUMINII, 1)
John KATZENBACH	➢ *Ziua răfuielii* • *Omul din umbră* • *Războiul lui Hart*
Dean KOONTZ	➢ *Șoapte* • *Unicul supraviețuitor*
William KOTZWINKLE	➢ *E.T., extraterestrul*
Tim LaHAYE, Jerry B. JENKINS	➢ *Armata pătimirilor* (seria SUPRAVIEȚUITORII, 2)

Anne RICE ➢ *Diavolul Memnoch • Mumia*
Mario PUZO ➢ *Nașul • Ultimul Don*
Robert ROSENBERG ➢ *Camera de montaj*
Kenneth ROYCE ➢ *Președintele a murit*
Wilbur SMITH ➢ *Războinicii Nilului*
Nicholas SPARKS ➢ *Nopți în Rodanthe*
Michael TEITELBAUM ➢ *Aventurile Omului-Păianjen • Bărbații în negru II*
J.R. TOLKIEN ➢ *Stăpînul Inelelor* (trilogia)
➢ *Hobbitul*
John TRENHAILE ➢ *Crisalida*
Scott TUROW ➢ *Erori judiciare*

PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

Vartan ARACHELIAN ➢ *Toamna pătimirii noastre*
Răzvan Ioan BOANCHIȘ ➢ *Portocaliu*
Ioan-Mihai COCHINESCU ➢ *Visul de iarnă al Isabellei*
Ana Calina GARAȘ ➢ *Masca norocului*
Damian NECULA ➢ *Sărbătoare continuă*
Nicolae ROTARU ➢ *Îngerii de oțel*
Alex Mihai STOENESCU ➢ *Misiunea dominicană • Armata, mareșalul și evreii*
Cristian TEODORESCU ➢ *Povestiri din lumea nouă*

RAO PENTRU COPII

J.M. BARRIE ➢ *Peter Pan*
Michael BOND ➢ *Un urs pe nume Paddington • Mai multe despre Paddington • Paddington în străinătate • Paddington sare în ajutor*
Roald DAHL ➢ *Matilda • Vrăjitoarele*
Laura HUNT ➢ *Noile aventuri ale lui Stuart Little*
Erich KÄSTNER ➢ *35 Mai*
C.S. LEWIS ➢ *Călătorie pe mare cu „Zori de Zi" • Calul și băiatul • Prințul Caspian • Jilțul de argint • Ultima bătălie*
Astrid LINDGREN ➢ *Pippi Șosețica*
➢ *Pippi Șosețica se îmbarcă*
MADONNA ➢ *Trandafirii Englezești • Merele domnului Peabody*
A.A. MILNE ➢ *Ursulețul Winnie-Puh • Cartierul Winnie-Puh*
Louis PERGAUD ➢ *Războiul bumbilor*
Lynne REID BANKS ➢ *Indianul din dulap • Indianul se întoarce • Secretul indianului • Misterul dulapului*
R.L. STEVENSON ➢ *Răpit de tilhari*
P.L. TRAVERS ➢ *Mary Poppins • Mary Poppins se întoarce*

RAO PENTRU TINERI

Ann BRASHARES ➢ *Pantalonii călători*
James Fenimore COOPER ➢ *Ultimul mohican*
R.L. STINE ➢ Seria GOOSEBUMPS: *Bun venit în Casa Morților! • Nu coborîți în pivniță! • Sînge de monstru • Zîmbește și mori • Blestemul mumiei • Să devenim invizibili!*
Anthony HOROWITZ ➢ *Stormbreaker* (seria ALEX RIDER)

ARIPIOARE

Bufnița • Papagalul • Pinguinul

CRANȚI CE MAI POVESTEI

Edgvin, vulturul artist • Lucy își scoate cleștii • Sammy, un pitон de treabă

ȘTIU EU CUMI

Șiretul • Fermoarul • Capsa • Nasturele

POVEȘTI CU „LIPICI"

Bucle-aurii • Cei trei purceluși • Cenușăreasa • Frumoasa-din-pădurea-adormită • Jack și vrejul de fasole • Motanul-încălțat • Alba-ca-Zăpada • Bambi • Cartea Junglei • Mica-Sirenă • Pinocchio • Scufița-Roșie

MULTIPLAN

Corpul omului • Sistemul solar • Mumiile egiptene • Broaștele fantastice

NU ȘTIAM CĂ...

Nu știam că rechinii își schimbă mereu dinții • Nu știam că unii șerpi scuipă otravă
Nu știam că unele vase au aripi • Nu știam că poți sări mai sus pe lună

CĂRȚI ILUSTRATE

Ursulețul Paddington • Paddington la carnaval

ÎNVĂȚĂM SĂ DESENĂM

➢ *Animale de companie*
➢ *De la A la Z*
➢ *În culori*
➢ *Oameni în mișcare*
➢ *Animale sălbatice*
➢ *E ușor să desenezi*
➢ *Natura*
➢ *Primii pași*

LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÎNDU-NE

➢ *Primăvara, vara, toamna și iarna – set*
➢ *Colorăm, meșterim și construim – set*
➢ *Primăvara, vara, toamna și iarna*
➢ *Colorăm, meșterim și construim*

➢ *Numărăm și comparăm – set*
➢ *Culori și forme*
➢ *O zi cu Ioana și Vlad*

Carlos CASTANEDA
Ernest VOLKMAN

Georgeta ROȘU, ilustrații Horia BERNEA

➢ *Bolnav de dragoste*
➢ *Munca și alte ocupații care te pot ucide*

Mihai Retegan
Roland Jacquard
Niculae Mavru

Ray BRADBURY
John BRUNNER
David COPPERFIELD
William GIBSON

Walter M. MILLER Jr.

Kevin J. ANDERSON
Chris CARTER

Lewis GANNETT -
Elisabeth HAND

➢ *Biblia ilustrată*
➢ *GUINESS*

➢ *LUMEA ȘTIINȚEI*
➢ *BIBLIOTECA MEDICALĂ A FAMILIEI:*

➢ *Șahul*
➢ *Istoria vizuală a artei - Larousse*
➢ *Arta în istoria umanității*
➢ *Atlas de istorie mondială* (2 vol.)
➢ GHIDURI TURISTICE:
➢ *PERSONALITĂȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:*
➢ *PERSONALITĂȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:*
➢ *PERSONALITĂȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:*
➢ *PERSONALITĂȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:*
➢ *BRICOLAJ* – ghid complet - Larousse
➢ *LAROUSSE JUNIOR*
➢ *GRĂDINI ȘI PLANTE DE INTERIOR*
➢ *MAREA CARTE A CELOR MICI*

➢ *Sărbătorile copiilor • Mulțimi și numere*
➢ *Cum ne îmbrăcăm*
➢ *La Grădina Zoologică*

NON-FICȚIUNE

➢ *Călătorie la Ixtlan*
➢ *Spionaj*

DIVERSE

➢ *Lanțul slăbiciunilor • Vrei să fii miliardar?*
➢ *Cărți de bucate*

CADOURI DE RÎS

➢ *La bine și la rău*
➢ *Bătrînețe, haine grele*

RAO ISTORIE

➢ *1968 – din primăvară pînă în toamnă*
➢ *În numele lui Usama bin Laden*
➢ *Revoluția din stradă*

SCIENCE FICTION

➢ *Fahrenheit 451*
➢ *Rețelele infinitului*
➢ *La limita imposibilului*
➢ *Chrome*
➢ *Contele Zero*
➢ *Cantica pentru Leibowitz*

DOSARELE X

➢ *Anticorpii*
➢ *Înfruntă viitorul*

MILLENNIUM

➢ *Gheena*
➢ *Francezul*

ENCICLOPEDIA RAO

Cartea recordurilor 2001 • Cartea recordurilor 2002 • Cartea recordurilor 2003
Corpul uman • Viața și ecologia • Flora și fauna • Universul
Bolile importante • Să știi să te ingrijești • Viața sexuală • Ghidul mamei grijulii

➢ *Enciclopedia fotbalului*
➢ *Pietre prețioase*

Grecia continentală • Istanbul • Londra • New York
Din Antichitate pînă în Evul Mediu (vol. I)
De la Renaștere pînă la Iluminism (vol. II)
De la Revoluția Franceză pînă în secolul XX (vol. III)
De la Primul Război Mondial pînă în prezent
Mitologia
Enciclopedia Truffaut

COLECȚIA DE ARTĂ

➢ *Maeștrii picturii*
➢ *Pictura – secrete și dezvăluiri*

PRIMA MEA ENCICLOPEDIE LAROUSSE

➢ *Cum este vremea*
➢ *Cerul*
➢ *Istoria*
➢ *Meseriile*
➢ *Popoarele*
➢ *Marea*
➢ *Cum se face*
➢ *Dinozaurii*
➢ *La țară*
➢ *Plantele*
➢ *Transportul*
➢ *Știința*

ENCICLOPEDIA PENTRU TINERI LAROUSSE

➢ *Atlasul statelor lumii*
➢ *Aventura vieții*
➢ *Energia și materia*
➢ *Matematica și informatica*
➢ *Plante și animale*
➢ *Sporturile*
➢ *Aventura cărții*
➢ *Comunicarea, de la origini la Internet*
➢ *Lumea artelor*
➢ *Muzica*
➢ *Religiile lumii*

SERIA CE ȘI CUM

➢ *Animale de companie*
➢ *Grecia antică*
➢ *Automobilul*
➢ *Comori pierdute și regăsite*

➢ *Marii exploratori și călătoriile lor* ➢ *Cruciadele*
➢ *Multimedia și lumile virtuale* ➢ *Fizica modernă*
➢ *Egiptul antic* ➢ *Fenomene explicate și neexplicate*

SERIA E.T. DESCOPERĂ

➢ *E.T. descoperă plantele* ➢ *E.T. descoperă comunicațiile*
➢ *E.T. descoperă planeta Pământ* ➢ *E.T. descoperă Sistemul Solar*

ENCICLOPEDIA PENTRU PRICHINDEI

➢ *Prima mea enciclopedie Larousse* ➢ *Prima mea carte de istorie*
➢ *Primul meu atlas Larousse* ➢ *Prima mea carte de engleză*
➢ *Prima mea carte de povești* ➢ *Prima mea carte despre natură*

TOTUL DESPRE MANAGEMENT

➢ *Cum să motivăm echipa* ➢ *Cum să gîndim strategic*
➢ *Cum să gestionăm bugetele* ➢ *Cum să scriem un CV de succes*
➢ *Cum să reducem stresul* ➢ *Cum să devii un bun PR*
➢ *Cum să trecem la E-business* ➢ *Cum să înțelegem contabilitatea*

BIBLIOTECA RAO

Dan BROWN ➢ *Îngeri și demoni*
Albert CAMUS ➢ *Străinul/Ciuma/Căderea/Exilul și împărăția*
➢ *Fața și reversul/Nunta/Mitul lui Sisif/Omul revoltat/Vara*
➢ *Carnete*
Charles DICKENS ➢ *David Copperfield* (2 vol.)
F.M. DOSTOIEVSKI ➢ *Crimă și pedeapsă*
Colin FORBES ➢ *Conspirația* • *Pe muchie de cuțit* • *Rinocerul*
Gabriel GARCÍA MÁRQUEZ ➢ *Incredibila și trista poveste a candidei Eréndira și a bunicii sale fără suflet* • *Aventura lui Miguel Littín, clandestin în Chile* • *A trăi pentru a-ți povesti viața*
André GIDE ➢ *Fructele pământului*
John GRISHAM ➢ *Campionul din Arkansas* • *Un altfel de Crăciun*
Hermann HESSE ➢ *Cele mai frumoase povestiri* • *Siddhartha / Călătoria spre Soare-Răsare*
Mario Vargas LLOSA ➢ *Conversație la Catedrala* • *Războiul sfîrșitului lumii*
Franz KAFKA ➢ *Jurnalul* • *Castelul*
André MALRAUX ➢ *Condiția umană*
Thomas MANN ➢ *Povestiri* • *Mărturisirile escrocului Felix Krull*
Virgil MĂGUREANU ➢ *Destinul sau apoteoza puterii?*
Farah PAHLAVI ➢ *Memorii*
Mario PUZO ➢ *Omerta*
Antoine de SAINT-EXUPÉRY ➢ *Citadela*
John SAUL ➢ *Prezența* • *Mîna dreaptă a diavolului*
Dinu SĂRARU ➢ *Trilogia țărănească*
Henryk SIENKIEWICZ ➢ *Quo vadis?*
STENDHAL ➢ *Roșu și negru* • *Mănăstirea din Parma*
Alex Mihai STOENESCU ➢ *Istoria loviturilor de stat în România* (vol. 1, 2, 3)
Puținile Sfîntului Tommaso d'Aquino
Moony WITCHER ➢ *Fetița celei de-a șasea luni*

NOUTĂȚI

Ben ELTON ➢ *Popcorn*
Ian FLEMING ➢ *Bărbatul cu pistolul de aur* (seriu JAMES BOND)
Gabriel García MÁRQUEZ ➢ *Incredibila și trista poveste a candidei Eréndira și a bunicii sale fără suflet*
Anne RICE ➢ *Vampirul Armand*
John GRISHAM ➢ *Maestrul*
Tim LaHAYE, Jerry B. JENKINS ➢ *Nicolae* (seria SUPRAVIEȚUITORII, 3)
Jim DAWIS ➢ seria GARFIELD: *Garfield pe larg*
Garfield se îngrașă
Garfield ia proporții
Garfield mai mare decît viața

Clubul cărții RAO

Și dumneavoastră puteți deveni membru al *Clubului cărții RAO*, beneficiind de următoarele avantaje:
✓ Veți primi cu maximum de rapiditate cărțile comandate și veți informat cu regularitate despre ultimele apariții, planuri editoriale, oferte speciale;
✓ Pentru cărțile comandate, *editura suportă costurile de transport prin poștă.*
În plus, pentru 2 cărți se acordă o reducere de *10%;*
✓ De la 3 cărți în sus se acordă o reducere de 15% și titlul de membru al *Clubului Cărții RAO.*
Despre *alte avantaje* ce decurg din calitatea de membru al *Clubului Cărții RAO* vă puteți informa din talonele editurii noastre sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, București
www.raobooks.com
e-mail: club@raobooks.com

După moartea prietenului și sfătuitorului lor, Bruce Barnes, membrii Armatei Pătimirilor – Rayford Steele, fiica sa, Chloe, și soțul ei, Buck Williams, împreună cu noua soție a lui Rayford, Amanda – trebuie să se confrunte cu Calul Roșu al Apocalipsei, Războiul. Ei luptă într-o adevărată cruciadă pentru salvarea cît mai multor suflete. Rayford, care lucrează pentru noul lider al Comunității Globale, Nicolae Carpathia, îl spionează pe acesta pentru a-i preveni pe sfinții Bisericii de intențiile Antihristului. Căci nu mai este mult și asupra acestuia se va dezlănțui mînia de nedescris a lui Hristos.

.000

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-606-x

9 789735 766061

www.raobooks.com